

Országgyűlési Napló

Jakab István, Lezsák Sándor és Sneider Tamás
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Gelencsér Attila,*
Gúr Nándor, Ikotity István

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása.....	33491
Megemlékezés a londoni terrortámadásról	33491
Megemlékezés II. Rákóczi Ferenc emléknapijáról	33491
Napirend előtti felszólalók:	
Gúr Nándor (MSZP)	33492
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	33494
Dr. Szél Bernadett (LMP)	33496
Takács Szabolcs Ferenc , a Miniszterelnökség államtitkára	33498
Harrach Péter (KDNP)	33500
Takács Szabolcs Ferenc , a Miniszterelnökség államtitkára	33501
Halász János (Fidesz)	33503
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	33504
Mirkóczki Ádám (Jobbik)	33506
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár	33508
Napirenden kívüli felszólalók bejelentése:	
Gelencsér Attila jegyző	33509

Kérdések

Dr. Szakács László (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Mikor kívánják rendezni a nem pedagógus, de felsőfokú végzettségű munkavállalók bérfeszültségeit?” címmel	33510
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	33510
Dúró Dóra (Jobbik) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Értjük egymást, Miniszter Úr?” címmel	33511
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának válasza	33512
Sallai R. Benedek (LMP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Mi lesz 2017-ben az alsóbbrendű vidéki úthálózattal?” címmel	33513
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza.....	33514
Balla Mihály (Fidesz) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „A 22-es számú főút további fejlesztéséről” címmel	33515
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza.....	33516
Dr. Józsa István (MSZP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Nem csak európai színvonal nincs a személyszállításban, hanem már jogok sem?” címmel.....	33516
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza.....	33517
Bana Tibor (Jobbik) - a földművelésügyi miniszterhez - „Miért nem hallják meg az Őrségben élők hangját?” címmel.....	33518
V. Németh Zsolt földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza.....	33519
Ikotity István (LMP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Lesz vagy nem lesz 9 évfolyamos általános iskola, miért beszél róla a kormány össze-vissza?” címmel	33519
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	33520
Simon Róbert Balázs (Fidesz) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Győr az öntvények gyártásában is élre törhet?” címmel.....	33521
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	33522

Bangóné Borbély Ildikó (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „A tankerületi vezető személye miatt költöztették el a Klebelsberg Központot Berettyóújfaluból Püspökladányba?” címmel.....	33523
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	33523
Dr. Staudt Gábor (Jobbik) - a legfőbb ügyészhez - „Hogyan folyhat több mint hat éve az Alstrom-szerződések ügyében a nyomozás?” címmel	33524
Dr. Belovics Ervin , a legfőbb ügyész helyettesének válasza	33525
Ikotity István (LMP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Kényszerből hogyan lesz valódi innováció?” címmel	33526
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	33527
Font Sándor és Pócs János (Fidesz) - a földművelésügyi miniszterhez - „Kik viszik a hírünket?” címmel.....	33528
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza	33528
Gúr Nándor (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Miért nem éri el a minimálbért sem a szociális területen dolgozók nettó bére?!” címmel	33529
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	33530
Magyar Zoltán (Jobbik) - a földművelésügyi miniszterhez - „Mit tesz a Kormány annak érdekében, hogy a gici tejüzem ne egy újabb elrettentő példa legyen?” címmel	33531
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza	33532
Schmuck Erzsébet (LMP) - a külgazdasági és külügyminiszterhez - „A CETA támogatásával a Fidesz nemcsak tagállami szuverenitást áldozta fel, de egyúttal beleegyezett a kanadai cégek erdélyi ciántechnológiás aranybányászatába is?” címmel.....	33533
Dr. Szabó László külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár válasza	33534
Tukacs István (MSZP) - a belügyminiszterhez - „Meddig fizetjük az ukrán nyugdíjasok nyugdíját?” címmel.....	33534
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	33535
Dr. Lukács László György (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Biztonságban vannak-e a betegek és a dolgozók a sürgősségi osztályokon?” címmel	33536
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	33537
Schmuck Erzsébet (LMP) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Miért mindig a 'Mészárosok és Garancsik' magánvagyonának hízlalása és nem a közérdek vezérli önöket, még akkor sem ha nemzetstratégiai kérdésekről van szó?” címmel.....	33538
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár válasza.....	33539
Farkas Gergely (Jobbik) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Miért nem foglalták jogszabályba a tervezett, gyermekvállalással összefüggésben lévő diákhitel-elengedési javaslatot?” címmel	33540
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza.....	33540
Schmuck Erzsébet (LMP) - a külgazdasági és külügyminiszterhez - „A Keleti után a Déli Nyitás is teljes bukás lesz?” címmel.....	33541
Dr. Szabó László külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár válasza	33542
Bejelentés kérdések visszautasításáról	33543
Azonnali kérdések és válaszok órája	
Bejelentés helyettes válaszadó elutasításáról	33543

Gógös Zoltán (MSZP) - a belügyminiszterhez - „Miért kell a falusi ásott kúthoz fennmaradási engedély?” címmel.....	33543
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár válasza.....	33544
Viszonzválasz:	
Gógös Zoltán (MSZP).....	33545
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár.....	33546
Bejelentés helyettes válaszadó elutasításáról	33546
Szilágyi György (Jobbik) - a miniszterelnökhöz - „Benyújtotta már a lemondását a Miniszter Úr?” címmel.....	33546
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza	33547
Viszonzválasz:	
Szilágyi György (Jobbik).....	33548
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter	33548
Bejelentés helyettes válaszadók elutasításáról	33549
Schmuck Erzsébet (LMP) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Miért csinál a kormány nukleáris hulladéktemetőt?” címmel	33550
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza	33550
Viszonzválasz:	
Schmuck Erzsébet (LMP)	33551
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter	33551
Dr. Hörcsik Richárd (Fidesz) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „60 éves a római szerződés” címmel	33552
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza	33553
Viszonzválasz:	
Dr. Hörcsik Richárd (Fidesz)	33554
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter	33554
Heringes Anita (MSZP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Miért mindig mi járunk úgy paksiak, hogy járni jár, csak nem jut?” címmel	33555
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza.....	33555
Viszonzválasz:	
Heringes Anita (MSZP)	33556
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	33556
Gyöngyösi Márton (Jobbik) - a belügyminiszterhez - „Kiket szabadítottak ránk, lehet tudni?” címmel.....	33557
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár válasza.....	33558
Viszonzválasz:	
Gyöngyösi Márton (Jobbik)	33559
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár.....	33559
Firtl Mátyás (KDNP) - a belügyminiszterhez - „Hogyan valósítja meg a kormány a vízvédelmet és fenntartható vízgazdálkodást?” címmel.....	33560
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár válasza.....	33560
Viszonzválasz:	
Firtl Mátyás (KDNP).....	33561
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár.....	33562
Dr. Hadházy Ákos (LMP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Segít-e a lopás?” címmel	33562
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	33563
Viszonzválasz:	
Dr. Hadházy Ákos (LMP)	33564
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	33564

A 2014-2020 közötti időszakban Magyarországnak járó uniós források felhasználásáról szóló politikai vita	33565
A vita menetének ismertetése:	
Gelencsér Attila jegyző	33565
A vita időkeretének ismertetése:	
Gelencsér Attila jegyző	33565
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előterjesztője	33566
Felszólalók:	
Bánki Erik , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	33577
Dr. Hörcsik Richárd , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	33580
Dr. Szakács László , az MSZP képviselőcsoportja részéről	33582
Hollik István , a KDNP képviselőcsoportja részéről	33585
Bana Tibor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	33590
Balczó Zoltán európai parlamenti képviselő, a Jobbik képviselőcsoportja részéről	33593
Dr. Hadházy Ákos , az LMP képviselőcsoportja részéről	33595
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	33597
Morvai Krisztina európai parlamenti képviselő	33599
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	33603
Dr. Szakács László (MSZP)	33609
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	33610
Csizi Péter (Fidesz)	33610
Németh Szilárd István (Fidesz)	33611
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	33614
Mesterházy Attila (MSZP)	33615
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	33621
Firtl Mátyás (KDNP)	33621
Gógös Zoltán (MSZP)	33626
Szilágyi György (Jobbik)	33627
Manninger Jenő (Fidesz)	33629
Dr. Vitályos Eszter Zsuzsanna , a Miniszterelnökség államtitkára	33631
Sallai R. Benedek (LMP)	33633
Schanda Tamás János emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	33641
Dr. Vitályos Eszter Zsuzsanna , a Miniszterelnökség államtitkára	33642
Balczó Zoltán európai parlamenti képviselő	33643
Sallai R. Benedek (LMP)	33644
Dr. Legény Zsolt (MSZP)	33645
Schanda Tamás János emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	33646
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	33646
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	33647
Bányai Gábor (Fidesz)	33648
Gúr Nándor (MSZP)	33650
Szászfalvi László (KDNP)	33652
Schanda Tamás János emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	33656
Dr. Staudt Gábor (Jobbik)	33657
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	33659
Becsó Zsolt (Fidesz)	33662
Dr. Vitályos Eszter Zsuzsanna , a Miniszterelnökség államtitkára	33664
Ikotity István (LMP)	33664
Dr. Vitályos Eszter Zsuzsanna , a Miniszterelnökség államtitkára	33667
Földi László (KDNP)	33668
Schanda Tamás János emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	33670
Dr. Legény Zsolt (MSZP)	33670
Schanda Tamás János emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	33673
Dr. Tiba István (Fidesz)	33674
Gyöngyösi Márton (Jobbik)	33676
Ikotity István (LMP)	33678
Riz Gábor (Fidesz)	33679
Hegedűs Lorántné (Jobbik)	33681
Riz Gábor (Fidesz)	33683

Dr. Galambos Dénes (Fidesz)	33684
Ander Balázs (Jobbik).....	33686
Dr. Homolya Róbert nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	33688
Bodó Sándor (Fidesz).....	33691
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	33693
Magyar Zoltán (Jobbik).....	33696
Vantara Gyula (Fidesz).....	33698
Sneider Tamás (Jobbik)	33700
Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	33702
Csizi Péter (Fidesz).....	33703
Dr. Tilki Attila (Fidesz).....	33704
Hadházy Sándor (Fidesz)	33706
Dr. Vinnai Győző (Fidesz)	33708
László Tamás (Fidesz)	33710
Gelencsér Attila (Fidesz)	33711
Csizi Péter (Fidesz).....	33713
Sneider Tamás (Jobbik)	33714
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának előterjesztői válasza	33714
Napirend utáni felszólalók:	
Bodó Sándor (Fidesz).....	33715
Dr. Tilki Attila (Fidesz).....	33716
Csizi Péter (Fidesz).....	33718
Ikotity István (LMP).....	33719
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	33721
Bejelentés az Országgyűlés következő üléséről	33724
Az ülés bezárása	33724

Az ülésen jelen voltak:

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, CSEPREGHY NÁNDOR államtitkár, TAKÁCS SZABOLCS FERENC államtitkár, DR. VITÁLYOS ESZTER ZSUZSANNA államtitkár, DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, DR. VÖLNER PÁL igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár, V. NÉMETH ZSOLT államtitkár, DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, DR. HOMOLYA RÓBERT államtitkár, SZABÓ ZSOLT államtitkár, VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, DR. SZABÓ LÁSZLÓ külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, TÁLLAI ANDRÁS államtitkár, POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENCE emberi erőforrások minisztériumi államtitkár, SCHANDA TAMÁS JÁNOS államtitkár.

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának
11. ülésnapja
2017. március 27-én, hétfőn
(11.01 óra - Elnök: Jakab István
Jegyzők: Gelencsér Attila és Gúr Nándor)

ELNÖK: *(A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.)* Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 11. **ülésnapját megnyitom.** Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Gelencsér Attila és Gúr Nándor jegyző urak lesznek a segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket és mindenkit, aki figyelemmel kíséri a munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! Európát újra támadás érte. A múlt héten, 2017. március 23-án Londonban négyen vesztették életüket, és több mint 40-en sebesültek meg **terrortámadás** következtében.

Eddig sem hagytuk és ezután sem hagyhatjuk, hogy az erőszak határozza meg mindennapjainkat. Magyarország elkötelezett a terrorizmus elleni harcban. Célunk egy olyan Európa, amely minden fenyegetéssel szemben képes megvédeni az európai polgárok életét és közös értékeinket.

Az ország együttérez a hozzátartozókkal és az Egyesült Királyság népével. Kérem a tisztelt Országgyűlést, hogy néma felállással fejezzük ki részvétünket és adózzunk az áldozatok emlékének. *(A teremben lévők néma felállással adóznak az áldozatok emlékének.)* Köszönöm.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Az Országgyűlés 2015-ben határozatban nyilvánította **emléknappá** március 27-ét, II. Rákóczi Ferenc születésének napját, tisztelettel adózva a fejedelem és mindazok emléke előtt, akik az „Istennel a hazáért és a szabadságért” jelmonddal díszített zászlók alatt küzdöttek a magyar szabadságért.

A gyermek Rákóczit korán elszakították családjától, hogy hűséges Habsburg-alattvalót faragjanak belőle, de amikor felnőttként birtokaira visszatérve szembesült az ország katasztrofális gazdasági, társadalmi és politikai helyzetével, hamarosan a függetlenségi harc élére állt.

A szabadságharc fontos állomása volt, amikor 310 évvel ezelőtt a marosvásárhelyi országgyűlésen Erdély fejedelmévé iktatták be, pár hónappal később az ónodi országgyűlésen pedig kimondták a Habsburg-ház trónfosztását. A szabadságharc a bonyolult európai nagyhatalmi játszmák közepette anyagi erőforrások és komoly hadsereg hiányában látszólag elbukott. Ugyanakkor egy olyan kompromisszum született, amely csak az 1867-es kiegyezéshez mérhető. Az elkövetkezendő időszakban a dinasztia Magyarországot nem alárendelt területként, csak a magyar rendekkel közösen, a magyar érdekek figyelembevételével irányíthatta. II. Rákóczi Ferenc küzdelmei nélkül nemzeti létünk és a független Magyarország talán örökre elveszett volna.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Rákóczi-szabadságharc eszméi tovább éltek az elkövetkezendő generációk hagyományaiban. 1848-49-ben szabadcsapatok tüzték zászlajukra a fejedelem nevét, a Rákóczi-indulótól zengett az ország. A szabadságharc leverése után Kossuth Lajos - Rákóczi sorsában osztozva - maga is a törökországi emigrációba kényszerült. Egy évszázaddal később, 1956. október 25-én éppen itt, az Országház előtti Kossuth téren, a fejedelem emlékműve előtt gyilkoltak le kegyetlen módon több tucat ártatlan embert.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez a tér, a nemzet főttere látványosan szimbolizálja a szabadságszerető magyar nép örökségét. A Rákóczi-, a Kossuth-szobor és az '56-os emlékhely történelmünk három legnagyobb szabadságharcára, valamint nemzeté válásunkra emlékeztetnek bennünk. Emlékezzünk hát tisztelettel ezen a napon is II. Rákóczi Ferenc fejedelemre és az ő szellemiségét követőkre. Köszönöm a figyelmüket.

Tisztelt Országgyűlés! A mai napon **napirend előtti felszólalásokkal** kezdjük a munkánkat, ezt követően 11 óra 5 perctől 13 óra 20 percig kérdésekre, majd 13 óra 20 perctől 14 óra 20 percig az azonnali kérdések és válaszok órájára kerül sor. Ezután körülbelül 14 óra 20 perctől politikai vitával folytatjuk a munkánkat, végül a napirend utáni felszólalásokkal fejezzük be az Országgyűlés ülését.

Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólalásra jelentkezett Gúr Nándor képviselő úr, az MSZP képviselőcsoportjából: „Milliárdokat vonnak el a közfoglalkoztatástól” címmel. Megadom a szót, képviselő úr.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Hat-hét év leforgása alatt több mint 600 ezer embert üldöztek el ebből az országból. Ha ígéreteiknek eleget tettek volna, hat-hét évvel ezelőtt 30-40 százalékos bérfeljesztést csináltak volna, akkor nyilvánvalóan sokan a gyökereik miatt is itthon maradtak volna, és nem hagyták volna el ezt az országot.

Azt kell mondanom, hogy még a legkisebb jövedelemmel bíró embereket is meglopták. Meglopták, mert - példaként - a minimálbéres emberek 2010-ben 60 200 forintot kerestek - ezt nettóban kapták -, és az utána lévő öt esztendőben pedig vásárlóerő-értékben kevesebb értékű pénzhez jutottak hozzá. De nem jártak másképp a közfoglalkoztatottak sem. 50-60 ezer közfoglalkoztatottból csináltak 220-230 ezret, felduzzasztották a közfoglalkoztatotti kört, de értelmetlen, hozamtermelő tevékenységgel mindezt sajnos nem párosították. Nagyon sok ember önbecsülését sárba tiporták, és közben a 60 200 forintos nettó bérükből csináltak 47 ezer forintosat; orcátlan módon 47 ezer forintosat, ami jelenleg is 53 ezer forint. Ha belegondolnak, hogy ebben a hét évben nagyjából 20 százalékos volt az aggregált infláció mértéke, akkor ez ma 40-42 ezer forintot ér. Magyarul: a közfoglalkoztatott emberek bére vá-

sárlóerő-értékének az egyharmadát ez a majdan kétharmados kormány ellopta. Statisztikai alanyként tekintenek ezekre az emberekre, és ez a legborzasztóbb.

És most, 2017-ben mit csinálnak? Most azt mondják, hogy csökkenteni kell a számokat, csökkenteni kell a forrásokat. 2017-ben mintegy 40 milliárd forintot vesznek el az első fél esztendőben a foglalkoztatás finanszírozásából, és közben a létszámot is mintegy 50 ezer fővel csökkentik. Majd képzési támogatásokra fordítják a pénzeket - mondják. Képzési támogatásokra - tudjuk, ezeket önök hogy csinálják: napocskák, felhőcskék rajzolásán keresztül, ami a munkaerőpiacon azért nagy esélyt nem jelent az ott képzésben részt vevők számára.

Olyan parametrizálást tesznek, hogy a 25 év alattiak ne kerülhessenek be a közfoglalkoztatásba, mert számukra más programok adnak lehetőséget. Láttuk az elmúlt hét esztendőben, hogy hogyan és miképpen - sehogyan és semmiképpen. Olyan parametrizálást csinálnak, amely szubjektív. Azt mondják, hogy aki vélhetően - mondom, vélhetően - magától is be tud kerülni a munkaerőpiacra, az ne kerüljön közfoglalkoztatásba. Hogyan, miképpen döntenek el önök? Vélhetően, szubjektív módon; akit akarnak, kilöknek; akit nem, azt nem. A szakképzetteket nem engedik be a közfoglalkoztatás rendszerébe. Azt mondják, 3 hónapra keresztül nem mehetnek be, vagyis három sikertelen kiközvetítésnek kell lenni ahhoz, hogy egyáltalán bemehessenek. Mit mondanak? Három év leforgása alatt maximum 12 hónapot lehet valaki közfoglalkoztatásban. Ismerik önök a magyar valóságot, a magyar vidéket, a kistelepüléseket, az elzárt településeket, ahol munkahely nincs, ahol ma sincs munkahely? És önök közben a nagyvárosokban létrehozták bérlakások programját, finanszírozták, támogatásokat adtak hozzá? A frászt adtak hozzá! Akkor hogyan gondolják, hogy ezek az emberek meg fognak tudni élni, ha mindenből kirekesztik őket?

Azt kell mondanom, hogy az a cél, amit önök szem előtt tartanak... - mármint hogy az elismert menekültek, az oltalom alá eső jogállásúak, a határozott idejű bérleti szerződés keretei között lévők kerüljenek be a közfoglalkoztatásba, valamint az, hogy a kulturális örökség, a kastélyfelújítások kapcsán legyen közfoglalkoztatás - tudják, a magáncélú kastélyfelújítások kapcsán, ami nem közérdek -, vagy épp a büntetés-végrehajtás keretei közül szabadult rabok kerüljenek a közfoglalkoztatás intézményébe, a közétkeztetés javítását tegyék meg a közfoglalkoztatáson keresztül is.

(11.10)

Újra és újra a szociális szövetkezetekkel jönnek elő, azokkal a szociális szövetkezetekkel, ahol 1600 milliárd forintot raboltak ki a rendszerből. Tudják, ismerik, az „Út a munkába” program keretei között talán ismerik Farkas Flórián képviselőtársunk nevét

is, de Voldemort nagyrét is. Azt kell mondjam, hogy amit önök tesznek, azt pontosan nem az emberekért teszik, hanem az emberek ellenében cselekszenek. Még a csökkentett munkaképességű emberek 28 500 forintos ellátását is el akarják venni, közben hamis statisztikákat gyártanak mind a foglalkoztatás, mind a munkanélküliség tekintetében. Csak az ember nem számít önöknek. Csak az ember nem számít! Persze van, aki számít, a haverok meg a pereputty.

No, mi egy olyan világot fogunk építeni, képviselőtársaim, ami mindenkiről szól, ami mindenki Magyarországot jelenti, olyat, amelyben az emberek a tisztas megélhetés alapját meg fogják szerezni, és eszerint fogják tudni élni az életüket. Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Dömötör Csaba államtitkár úr kíván válaszolni. Államtitkár úr, öné a szó.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Elég sok témát érintett, engedje meg, hogy röviden reagáljak. Ha kevesebb forrás kell a közfoglalkoztatáshoz, az azt is jelenti, hogy egyre többen találják meg a számításukat a piaci szférában. Annak azért örülök, hogy már ön is elfogadja azt, hogy a közfoglalkoztatás egy jó lehetőség, korábban azért hevesen támadták. Szeretném önt is emlékeztetni arra, hogy 2010-hez képest 700 ezerrel többen dolgoznak Magyarországon, miközben a baloldali kormányok alatt megduplázódott a munkanélküliség.

Ön beszélt a szerényebb körülmények között élőkről, de azt kifelejtette, hogy mégiscsak 15 százalékkal nőtt a minimálbér, 25 százalékkal pedig a szakmunkás-minimálbér. *(Gógös Zoltán: Bruttóban.)* Csökkentek az adók, amelyeket önök nem szavaztak meg, ezek pedig béremeléseket tettek lehetővé. Tavaly januárhoz képest 10 százalékkal növekedtek a reálbérek, és ez az adócsökkentés, tehát következőképp a béremelések folytatódnak majd. Egyébként én kicsit hiteltelennek tartom, hogy azok aggódnak a szegényekért, akik százezreket üldöztek devizahitel-csapdába és megduplázták a rezsiköltségeket.

Csak hogy más témát is érintsek, én azzal a reménnyel hallgattam végig a felszólalását, hogy mindenekelőtt tisztázza azt, hogy igazak-e azok a hírek, hogy az MSZP által támogatott Dopeman csapata rátámadt a liberálisok egyik aktivistájára. Tudjuk, hogy a baloldalon egyre nagyobb a marakodás a koncert, de mi nem számítottunk arra, hogy önöknek még az is belefér, hogy egymást megrugdossák. *(Dr. Varga László: Ez valóltan volt!)* Hadd tegyem fel a kérdést: ha önök így viselkednek a saját szövetségeseikkel, akkor mit várhatnak a baloldaltól a választók? *(Gógös Zoltán: A közmunkáról nem szeretnél beszélni?)* Ha csak azt nézem, hogy eddig mi került nyilvánosságra, akkor elég sok szörnyű dolgot. Nemrég indítottak egy kampányt, hadd utaljak erre, és

ebből világosan látszik, hogy önök újra drasztikus adóemeléssel törnek a fejüket. Most abba nem megyek bele, hogy a szocialisták középosztály-ellenes kampánya mintha a Rákosi-korszakban született volna, de ami ennél is fontosabb, azok akarnak adóemelést, akiknek már a kormányzásuk alatt is *(Moraj az MSZP soraiban. - Az elnök cseppet.)* a sarcolás volt a mániájuk.

Szeretném önöket emlékeztetni arra, hogy Botka László, akit önök miniszterelnöknek javasolnak, a teljesség igénye nélkül, megszavazta a regisztrációs adót, a környezetterhelési díjat, az energiaadót, Draskovics adócsomagját, az áfaemelést, a házipénztáradót, a vagyonadót, nem mellesleg megszavazta a tandíjat, a vizitdíjat, a 13. havi nyugdíj elvételét és egyébként Gyurcsány Ferenc miniszterelnökké választását is. *(Gúr Nándor: A 27 százalékos áfáról beszélj!)* Mindezek egy dolgot nagyon is bizonyítanak, azt, hogy a baloldalon semmi nem változik, Gyurcsány és Bajnai után most itt van Botka László *(Dr. Varga László: Félték tőle, mi? Mindjárt leelőzi Orbánt!)*, aki maga is egy adóemelő és nyugdíjcsökkentő szocialista, a baloldal tehát újra ott folytatná, ahol egyszer már abbahagyta.

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! *(Felzúdulás az MSZP soraiban. - Az elnök cseppet.)* Ha már annyira mániájuk az adóemelés, akkor hadd javasoljak pár embert adóalanynak. Ha azt akarják, hogy fizessenek a gazdagok - ha jól értem, azt akarják -, akkor adóztassák szét mindenekelőtt Gyurcsány Ferencet, aki rendre százmilliókat húz évente. *(Heringes Anita: Meg Mészáros Lőrincet.)* Szóznak különadót Simon Gábor nyakára, akinek százmilliókat landoltak külföldi számláján. *(Gúr Nándor: Beszélj Orbánról, Mészáros Lőrincről meg a haverokról!)* Adóztassák meg Puch Lászlót vagy éppen Boldvai Lászlót, aki úgy vonult az éhségmenet élén, hogy közben 1050 négyzetméteres villában lakik *(Folyamatos moraj az MSZP soraiban. - Az elnök cseppet.)*, vagy éppen adóztassák azokat, akik ellophatták a 400 milliárdos metróberuházás harmadát. *(Dr. Varga László: Orvost!)* De még mielőtt megadóztatják őket, mindenképpen árulják el a nevüket is, mert egy egész ország várja ezt. És végül adóztassák meg Botka Lászlót, aki nem tisztázta magát a Szeviépbotrányban, és még azt is letagadta, hogy egyáltalán lett volna szerződése a szegedi önkormányzatnak.

Az ő adóbevételeikre - akiket említettem, az ő adóbevételeikre - azért is szükség van, mert ha jól értjük, önök ingyenpénzt akarnak osztogatni egyes régiókban, mégpedig elvégzett munka nélkül. Ha ilyen ötletük van, akkor mindenekelőtt azt kérjük önöktől, hogy véletlenül se a dolgozó magyarokra gondoljanak, mint akik majd ennek a cechjét állják.

Ha újra a segélyalapú társadalmat akarják elhozni, akkor annak költségeit mindenképpen a saját pénzbereikkel fizetessék ki. Fizessenek szerintem is a gazdagok, sok sikert kívánunk ennek megszervezéséhez. Köszönöm, hogy meghallgatott. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Szél Bernadett frakcióvezető asszony, LMP-képviselőcsoport: „Mennyire felkészültek a kormány szerint a magyar emberek?” címmel. Öné a szó, frakcióvezető asszony.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A Nemzeti Választási Bizottság az elmúlt héten elutasította az LMP öt, a paksi bővítésre és egyáltalán az atomenergia használatára vonatkozó kérdését; még szerencse, hogy van benn másik hat, amin törhetik a fejüket. Mindenesetre azt szeretném leszögezni, hogy a döntés egyáltalán nem lepett meg minket. Hosszú jogi csatára vagyunk felkészülve, jogászok állnak szemben jogászokkal az egyik részről, merthogy pontosan tudjuk azt, hogy a kormány mindent, de az égvilágon mindent meg fog tenni azért, hogy keresztbefeküdjön a paksi népszavazásnak.

Azonban szeretném leszögezni, hogy az NVB döntésével kapcsolatban egyáltalán nem a csatának a végéről, sőt sokkal inkább a küzdelem kezdetéről beszélünk. Mi már az első kérdések leadásakor teljesen világosan elmondtuk, hogy ha kell, akkor elmegyünk a falig, sőt azon túl is, hogy ne egy sötét, füstös szobában Orbán Viktor és Vlagyimir Putyin mutyizza le a paksi bővítés ügyét, hanem a magyar embereknek legyen joga véleményt nyilvánítani erről a kérdésről. Azok az idők, azt remélem, már lezárultak ebben az országban, amikor állami vezetők a magyar emberek feje fölött hozhattak meg olyan döntéseket, amik még az unokáink jövőjét is befolyásolni fogják. Ha három évet izzadnak ki magukból a Nemzeti Választási Bizottságnál vagy a kormány által pénzelt mindenféle intézeteknél, amiben megpróbálják megindokolni, hogy miért nincs joga a magyar embereknek beleszólni a saját életüket érintő kérdésekbe, akkor mi húsz másik évet fogunk mondani, ami viszont azt igazolja, hogy nagyon is van jogunk, és kell hogy legyen lehetőségünk arra, hogy elmondjuk a véleményünket.

Arra tehát számítottunk, mint ahogy az előbb is elmondtam, hogy az első kérdéseket az NVB vissza fogja dobni, de egyébként az még minket is meglepett, hogy milyen pofátlan és milyen átlátszó érveléssel tették meg mindezt. A fideszes tagokkal feltöltött Nemzeti Választási Bizottság olyan volt, mint egy eminens kisdíák, amelyik visszamondta az indoklásban a kormánypártok összes érvelését arra vonatkozóan, hogy miért nem lehet népszavazást tartani ebben az országban. Ennyi erővel akár a Miniszterelnökségen vagy akár Moszkvában is írhatták volna ezt az érvelést, épp ugyanaz sült volna ki belőle.

Az NVB ráadásul nem is csinált titkot abból, hogy arra kerestt érvet, hogy miért ne kelljen népszavazást kiírnia, pedig azon kellett volna dolgoznia, hogy hogyan lehet egy népszavazást kellőképpen alátámasztva megvalósítani ebben az országban. Azt látjuk, hogy az NVB sokkal inkább a tagjait többsé-

gében delegáló Fidesznek próbált megfelelni ezzel a tevékenységével és nem a magyar választópolgároknak. Ebből a megfelelési kényszerből következnek olyan nevetséges ellenérvek, mint hogy népszavazáson nem lehet egy tíz év múlva működésbe lépő atomerőműről dönteni, hiszen a referendum érvényessége pusztán három év.

(11.20)

Szeretném leszögezni, hogy ezen az alapon akár a budapesti olimpiáról sem lehetett volna népszavazást tartani, hiszen a hároméves hatály 2024-ig lejárt volna, márpedig, mint tudjuk, a kérdés átment, az pedig, hogy miért nem valósult meg, sokkal inkább az önök sara és nem a nép akarata.

De a legfelháborítóbb - s a napirend előttim címének is ezt adtam - az, hogy az NVB érvelésében többször is előkerült, hogy a paksi bővítés ügye túl bonyolult és összetett ahhoz, hogy a magyar emberek döntsenek róla. Szeretném leszögezni, hogy a Lehet Más a Politika szerint nincs olyan kérdés ebben az országban, amely túl bonyolult vagy összetett lenne ahhoz, hogy a választópolgárok arról véleményt tudjanak formálni. És szeretném figyelmeztetni a kormánypárti képviselőket, hogy azok a kormányok, amelyek így beszélnek, lenézik a magyar embereket, hülyének nézik a magyar embereket; ezek a kormányok előbb vagy utóbb meg szoktak bukni. Mélyen egyetértek Orbán Viktorral, de a 2007-es Orbán Viktorral, aki a szociális népszavazást megelőző vitában azt mondta - idézem miniszterelnök urat -: szerintem Magyarországon senkinek nincs hatalma ahhoz, hogy eldöntse az emberek helyett, hogy ők miről akarnak szavazni.

Sajnos azonban azóta Orbán Viktor kifordult önmagából, és vele fordult az egész Fidesz is. Önök most pontosan úgy viselkednek, mint akkor a szocialista kormány. Hát látjuk, hogy mi lett a szocialista kormánnyal, ez vár önökre is. A magyar embereket nem lehet hülyének nézni, ezt a Fidesz nem engedheti meg magának! Az az arrogancia és gőg, amit önök a magyar emberekkel kapcsolatban megengednek maguknak, azt gondolom, már minimum bicskanyitogató.

Leszögezem, az LMP tovább is folytatja a harcot azért, hogy kiírásra tudjon kerülni ez a mindennél fontosabb népszavazás. Én értem, hogy önöknek az európai uniós támogatások kimerülése után fáj a foguk a konkra, kell a korrupciós pénz önöknek, hogy a hatalmukat fenn tudják tartani, de a magyar nép ezt nem fogja önöknek megengedni, mert azt gondolom, hogy a lopásnak is van határa.

Szeretném azt is leszögezni, hogy a magyar emberek kellően felkészültek tudnak lenni, ha végre lesz ebben az országban egy olyan társadalmi, szakmai és politikai vita, ami arról szól, hogy mit gondolunk az atomenergiáról, akarunk-e vele élni vagy nem. Örömmel látom, hogy a mostani kezdeményezé-

sünknek már megvan az az eredménye, hogy nem tudunk úgy egy újságot kinyitni vagy egy tévét bekapcsolni, hogy ne lenne téma az atomenergia és a megújuló energiák használatának az ügye. Ezt már sikerült elérnünk. Önök még ezt sem akarták megengedni. Önök azt akarták, hogy Orbán Viktor lemutyizza ezt a kérdést. Legyenek szívesek és tegyék világossá: egyetértenek-e az NVB-vel azzal, hogy a magyar emberek nem értenek ehhez a kérdéshez (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), vagy azt gondolják, népszavazásra sor kell hogy kerüljön? (*Az elnök ismét csenget.*) Tegyék világossá, hogy lenézik-e...

ELNÖK: Képviselő asszony, lejárt az ideje! Köszönöm szépen.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): ...a magyar embereket önök ott a Fideszben vagy sem! Köszönöm a türelmet, elnök úr.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy a kormány nevében ki kíván válaszolni. (*Takács Szabolcs Ferenc jelentkezik.*) Takács Szabolcs államtitkár úr kíván válaszolni a kormány nevében. Államtitkár úr, öné a szó.

TAKÁCS SZABOLCS FERENC, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt elnök úr, köszönöm szépen a szót. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Úgy látom, hogy a Paksi Atomerőmű ügyében még sokat fogunk vitázni. Öntől kaptunk garanciákat arra, hogy az LMP ezt a vitát hosszú távon fenn kívánja tartani. Természetesen állunk elébe ennek a vitának.

Őn azt említette, képviselő asszony, hogy ezt a megállapodást egy sötét szobában mutyizták le. Azt gondolom, ez tipikus példája annak, amikor valamit nem lehet egy sötét szobában lemutyizni, hiszen a paksi döntésnél transzparensabb döntést nehezen tudok elképzelni, ugyanis a demokratikusan megválasztott Magyar Országgyűlés három alkalommal is a hozzájárulását adta. Úgy gondolom, hogy az Országgyűlés a magyar emberek akaratát képviseli, s gondolom, ebben képviselő asszony sem vitázik velem.

Hadd emlékeztessem önt és a tisztelt jelenlévőket, hogy 2009-ben már egy elvi döntést hozott az Országgyűlés meghatározó többséggel, amit szinte valamennyi képviselő támogatott, hogy megkezdhesük a tárgyalásokat. Majd 2014 előtt és 2014 után is volt egy törvény arra vonatkozólag, hogy a beruházást és a beruházással kapcsolatos tárgyalásokat folytathatjuk-e vagy sem. Tehát van egy erős, a nemzeti parlament által adott felhatalmazás. Ennél erősebbet én nem nagyon tudok elképzelni.

De ha ez nem lenne elég, akkor van egy sokkal erősebb, az Európai Bizottságnak (*Dr. Szél Bernadett közbeszól.* - *Az elnök csenget.*) a rendkívül összetett, minden részletre kiterjedő és teljesen transzparens mechanizmusa, amin keresztül ezt a projektet

el kellett fogadtatni. Átment az Európai Bizottság rendkívül nehéz tesztjén, ráadásul olyan biztosok támogatását élvezzi, akik az Európai Unió működésének az alapját próbálják garantálni mind versenyjogi, mind közbeszerzési, mind környezetvédelmi szempontból. Ez a projekt teljes támogatást élvez Európában, nem csak Magyarországon.

Amikor képviselő asszony azt mondja, hogy a magyar emberek nem szeretnék ezt a beruházást, mert a kormány soha nem volt transzparens előttük, valójában nem mondta el nekik, hogy a beruházás mögött mi van, akkor ön tulajdonképpen Európának legalább a felére ugyanezt mondja, ugyanis az a nukleáris-megújuló vita, amiről ön is beszél, egy európai szinten jelen lévő vita. Az Európai Unió tagállamainak legalább a felében nagyon komoly társadalmi támogatottságot élvez a nukleáris energia felhasználása, ez tehát nem egy magyar specifikum. A kormány mindig figyelemmel volt arra, hogy a Magyar Országgyűlés milyen felhatalmazást adott neki, de mindenekelőtt azt vettük figyelembe, hogy mi a magyar emberek érdeke.

Egyetértek önnel abban, hogy ez a beruházás hosszú távra meghatározza Magyarország jövőjét, ebben nincs vita közöttünk. Az előjelben van vita, hiszen úgy gondolom, hogy mindaz, amit az LMP támogat, egy olyan jövőképet vizionálna, ahol a magyar emberek számára egy teljesen bizonytalan forrású és hátterű és nagyon drága energiát tudnánk csak beszerezni. Amennyiben ez a projekt nem valósulna meg, akkor 2025-26 után Magyarország gázfüggősége sokkal nagyobb lenne, mint jelenleg. Tehát ez egy kapacitásfenntartó projekt, de ezt már nagyon sokszor elmondtuk, és el is fogjuk mondani még nagyon sokszor, minden egyes alkalommal, ha szükség van rá.

Ha Paks II.-t nem tudnánk megvalósítani, akkor két dolog sérülne: egyrészt a magyar emberek nem jutnának hozzá olyan olcsón energiához, mint most a rezsicsökkentés eredményeként - tehát vagy meg tudjuk őrizni a rezsicsökkentés vívmányait, vagy nem tudjuk megőrizni -, másrészt pedig nemcsak a magyar lakosság, hanem a magyar gazdaság szempontjából nagyon fontos vállalkozások sem jutnának olcsó energiához. Hogyan kívánja az LMP biztosítani Magyarországot versenyképességét, ha nem tudja garantálni a vállalkozásoknak az olcsó energiát? Tehát egyrészt a rezsicsökkentés, másrészt a gazdasági versenyképesség, tehát a háztartási, illetve az ipari energia olcsósága forog kockán.

Önök folyamatosan a megújuló energiát hozzák elő. Németországban néhány évvel ezelőtt, a japán nukleáris katasztrófát követően hoztak egy döntést, amellyel perspektivikusan átalakították a német gazdaságot nukleárisról megújulóra. Egyébként 24 milliárd euró állami támogatást nyújtottak ehhez. És most mit látunk? Azt, hogy Magyarországon pillanatnyilag 36 forintba kerül egy kilowatt energia, Németországban pedig 90 forintba. Kérdezem, az LMP a különbséget miből finanszírozná. *(Dr. Szél*

Bernadett: És a német bérek?) Én most nem a bérekről beszélek, képviselő asszony, hanem arról, hogy mennyibe kerül az energia. Németországban 90 forintba, Magyarországon pedig 36 forintba. A különbséget önök miből finanszíroznák? Ezt a kérdést kell feszegetni!

Másrészt az Európai Bizottság számos alkalommal hitet tett a nukleáris energia mellett, és tagállami hatáskörben tartja az energiamix meghatározását. Magyarország egy olyan energiamixben érdekelt, ahol a fosszilizt, a nukleárist és perspektivikusan majd a megújulót is használni fogjuk.

S még egy kérdés zárásként, képviselő asszony: azt megkérdezném, hogy az LMP a klímavédelmi céloknak hogyan felelne meg nukleáris energia nélkül. Köszönöm szépen a figyelmét. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! *(Gúr Nándor: Öt perc a felszólalás időtartama!)* Jegyző úr! *(Gúr Nándor: Köszönöm szépen.)*

Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Harrach Péter frakcióvezető úr, KDNP: „Aggodalom és remény a születésnap találkozón” címmel. Megadom a szót, frakcióvezető úr.

HARRACH PÉTER (KDNP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Március 25-én Rómában aláírtak egy nyilatkozatot az Unió tagállamainak vezetői. Ez emlékezett a 60 évvel ezelőtti eseményre, amikor 1957. március 25-én, szintén Rómában megszületett az a nyilatkozat, amely később az Európai Gazdasági Közösség megalapításához vezetett.

Mi van ebben a most aláírt nyilatkozatban? Szó van természetesen az Unió egységéről. Igaz, szó van a többsebességes Unióról is, de tegyünk különbséget. Mi a kétsébeesést nem tudjuk elfogadni; a többsebességes egy összetett kérdés, és azt hiszem, ez ad alkalmat például a visegrádi együttműködésre is. Természetesen a migráció is szóba került, és ami öröndetes, a külső határok védelmének erőteljes hangsúlyozása. Szó van benne a foglalkoztatás növeléséről, a biztonságpolitikáról, ami nagy kérdés ma Európában, valamint természetesen a versenyképességről, ami meghatározhatja Európa gazdasági jövőjét.

(11.30)

Játsszunk el a gondolattal, hogy mit jelentene, mondjuk, a következő 60 évben utódainknak visszagondolni arra, hogy a 2010-es években milyen korszakváltó események voltak. Nyilván kettő biztosan szóba kerülne: az Unió helyzete, illetve a migránsáradat kérdése. Már ebben a nyilatkozatban is fontos számunkra a külső határok védelme, ami reményre ad okot, hiszen nemcsak kétségek, hanem remény is megfogalmazódhat ebben a nyilatkozatban.

Ahogy mondtam, az Unió helyzete biztosan kiderül rövid időn belül. Két irány kínálkozik szá-

munkra, hogy a megújulás vagy a szétesés folyamata erősödik fel. Ha a megújulásé, akkor mindenképpen a gyors és hatékony határozathozatalra, döntéshozatalra kell gondolnunk, mert az Unió ma erre nem képes. Kell gondolnunk a védelemre, hiszen a biztonságpolitika kérdése kulcskérdés ma, különösen a szigetország kiválása után. Kell szólnunk a gazdasági növekedésről, a versenyképesség alakulásáról; és hozzátenném még azt, hogy annak a dekadens világnézetnek a gyengüléséről vagy visszaszorulásáról, ami sajnos ma az uniós országok egy részét, társadalmát illeti.

A másik kérdés, hogy sikerül-e ezekben a 2010-es években a migránsáradatot megállítani, ezzel megmenteni a kultúránkat, vagy pedig majd, amikor visszatekintenek erre az időszakra utódaink, akkor azt fogják mondani, hogy akkor adta fel a hazáját és akkor szolgáltatatta ki a polgárait Európa. De ha már említettem a migráció kérdését, nem lehet ezzel eleget foglalkozni, még akkor sem, ha sokaknak unalmasnak tűnő kérdés. Eddig inkább a politikai oldalával foglalkoztunk eleget, vagyis azzal, mit jelent az önvédelem, és talán szóba került az is, hogy van-e olyan nagyhatalmi érdek, amely Európa fellátását szolgálja.

Úgy gondolom, ha nem is egy napirend előtti felszólalásban, de többet kell foglalkoznunk az emberi oldallal, azzal, hogy az európai emberek jóléte hogyan hat erre a migránsáradatra, azzal, hogy az afrikai szegénység milyen hatással van erre, és a közel-keleti üldözöttség megint csak milyen hatással van. És ha már ezeket összehasonlítjuk, akkor talán azt az áldozatot, amit a nyugati civilizáció polgárainak meg kell hozniuk, hozzuk meg minél előbb és minél távolabb határainktól, hogy ezzel tudjuk szolgálni a szülőföldön maradás szándékát is. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Takács Szabolcs államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra. Államtitkár úr, öné a szó, ötperces időkeretben.

TAKÁCS SZABOLCS FERENC, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr, a szót ismét. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Valóban, két nappal ezelőtt az Európai Unió tagállamainak állam- és kormányfői, illetve az uniós intézmények vezetői egy fontos dokumentumot írtak alá, amely a 60 évvel ezelőtt aláírt római szerződések évfordulóján ismét hitet tett Európa egysége és egy közös, stabil és pozitív jövő víziójáról.

A 60 éve Rómában kötött gazdasági megállapodás teremtette meg a mai Európai Unió alapjait. A szerződésnek 60 évvel ezelőtt az volt a célkitűzése, hogy a tagállamok egy közös piacot hozzanak létre, amelyben az áruk, a személyek, a szolgáltatások és a tőke szabadon mozoghat. Az európai vezetők 60 éve a béke megőrzésére, a gazdasági és társadalmi fejlődésre, az életszínvonal emelésére és az erős nemzet-

államok együttműködésére kívánták alapozni az európai egységet.

Most, 60 évvel később, a britek kilépését követően, a brexit által életre hívott önreflexiós vagy reformfolyamat során, azt gondolom, meg kell őriznünk az alapításkori elveket és az integráció hat évtizedének eredményeit, olyan eredményeket, mint például a schengeni rendszer, a belső szabad mozgás, a négy alapszabadság és a kohéziós politika, annak érdekében, hogy Európa tovább erősödhesen és versenyképessé válhasson ismét a nemzetközi szintén is.

Ezért is rendkívül nyugtalanító, hogy az Európai Bizottság egyes nyugati tagállamokkal karöltve korlátozni akarja a munkavállalás és a szolgáltatásnyújtás szabadságát, illetve olyan forgatókönyveket vizionál, amelyek azoknak a szerződéseknek a módosítását vetítik előre, amelyek betartására éppen az Európai Bizottság lenne hivatott. Azt gondoljuk magyar részről, hogy a leghatározottabban fel kell lépni a protekcionista intézkedések, a személyek szabad mozgásának korlátozása vagy a schengeni belső határokon visszaállított határellenőrzések ellen.

Úgy gondoljuk, hogy az Unió nyugat-balkáni bővítését is napirenden kell tartani, a térség stabilitása ugyanis elengedhetetlen európai érdek, és az EU-csatlakozás a tartós béke és biztonság legerősebb záloga kell legyen a Nyugat-Balkánon is. Azt is látjuk, hogy az a dokumentum, amit Rómában aláírtak, bizonyos értelemben előremutató, hiszen kimondja, hogy a belső határok szabad átjárhatósága csak addig működik, amíg a külső határokat megvédjük. Ma már ezt szinte mindenki látja, ami nem kis részben, azt gondolom, Magyarország sikere, a magyar kormány rendkívül következetes és konzervens politikájának sikere. De azért azzal vigyáznunk kell, hogy egy ilyen dokumentumból túl hosszú következtetéseket ne vonjunk le, hiszen közben azt látjuk, hogy Brüsszelben az Európai Bizottság továbbra is olyan javaslatokat fogalmaz meg, amelyek a migránsok betelepítésére, a relokációra vonatkoznak. Tehát ez a küzdelem még messze nem lezárt. A dokumentum jó kiindulópont, de még sok vita van előttünk.

A tagállamok és az uniós intézmények vezetői által szombaton aláírt nyilatkozat hitet tesz tehát a polgárok szabad mozgása és az Unió külső határainak megvédése mellett, a dokumentum elfogadható kiindulási alap a további tárgyalásokhoz az Európai Unió jövőjéről, de azt gondoljuk, hogy az abban lefektetett elveket mindenkinek be is kell tartania, és nem szabad megengednünk, hogy az egyes területeken az előrelépés visszalépéshez vezessen a már elért vívmányok területén. Előremutatónak tartanánk azt, ha a 60 évvel ezelőtti célkitűzést, a gazdasági és társadalmi fejlődést folytatva a bővítési folyamat is mehetne előre, mindenekelőtt Montenegróval és Szerbiával, majd a többi nyugat-balkáni országgal is, amely a fejlődésen túl napjainkban egyre inkább a biztonság zálogát is jelentheti.

Az eurózóna vagy a schengeni rendszer révén az Európai Unióban már most is jelen van a több sebeség. Ezért készek vagyunk elfogadni, ha más tagállamok előre kívánnak haladni egymás között, ezt nevezzük megerősödött együttműködésnek, ami alkalmas lehet a nemzeti sajátosságok összehangolására. A visegrádi négyek március 2-ai közös nyilatkozatával összhangban magyar részről támogatni tudjuk, hogy az uniós alapszerződések által meghatározott feltételek tiszteletben tartása mellett megerősödött együttműködések alakuljanak ki egy-egy területen, a tagállamok különböző csoportjainak részvételével.

Hazánk az erős eurózónában érdekelt, így továbbra sem szeretnénk akadályozni annak mélyítését, azonban mind a valutaunió, mind a jövőbeli együttműködés tekintetében fontos, hogy egyik tagállamot se érje diszkrimináció ez alapján, hogy részt vehessenek később a megerősödött együttműködésben, saját szabad akaratuk alapján. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólásra jelentkezett Halász János képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport: „Álljunk ki a nemzeti függetlenségünk mellett” címmel. Megadom a szót, képviselő úr.

HALÁSZ JÁNOS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Az elmúlt napokban újabb jelek mutattak arra, hogy a bevándorlás mellett a Magyarországot fenyegető veszélyek közül az egyik legnagyobb a Soros-támogatásokból működő migránspárti szervezetek aknamunkája.

(11.40)

Ezek a szervezetek támadják Magyarországot. Ha kell, lejártnak bennünket, akár a pénzünket is elveszik. A strasbourgi bíróság Magyarország megbüntetéséről szóló ítélete ezt jól példázza. Ez az ítélet nemcsak szembemegy a józan ésszel és az uniós joggal, de azt is leleplezi, hogy a Soros-szervezetek tízmilliárdokat kereshetnek a migránsbizniszen. Ebben a perben a két, az idegenrendészeti eljárás után visszautasított bangladesi migránst a Soros György által támogatott Helsinki Bizottság képviselte. A nyilatkozataikból azt is tudjuk, hogy még csak nem is a migránsok fordultak hozzájuk, hanem a Soros-szervezet kereste meg a migránsokat, hogy felhasználja őket a Magyarországot ellen indított perben.

A strasbourgi bíróság azt az ítéletet hozta, hogy Magyarországnak kártérítésként a migránsoknak fejenként több mint 3 millió forintot, az őket képviselő Helsinki Bizottságnak pedig perköltségként 2,7 millió forintot kellene kifizetni. Ez azt jelenti, hogy csak ezen az egy perben a migránsokat képviselő Helsinki Bizottság 2,7 millió forintot keresne, ha Magyarország kifizetné ezt a büntetést. Ha minden

egy visszautasított vagy idegenrendészeti eljárás alá vont migráns miatt beperlik Magyarországot, akkor az érintett 15 ezer migránssal és ezzel a 2,7 milliós összeggel számolva azt kapjuk, hogy a Soros-szervezet, a Soros-szervezetek több mint 40 milliárd forintot kereshetnének a migránsbizniszen. Egyértelmű tehát, hogy a Soros-szervezetek kihasználják a migránsokat és a migrációt, visszaélnék a migránsok helyzetével, és tízmilliárdokat kereshetnének rajtuk. Így még érthetőbb, hogy a Soros-szervezetek miért támadják oly hevesen Magyarország bevándorláspolitikáját.

Emlékezhetünk, amikor a jogi határárral, a jogi határzár megszigorításával kapcsolatos törvények tárgyalásához kezdtünk hozzá itt a Házban, akkor azonnal támadták ezek a szervezetek ezt a javaslatot. Amikor elfogadtuk itt a Házban egy keddi napon ezt a javaslatot, aznap azonnal nyilatkozatban tiltakoztak ellene. Amikor az illetékes EU-biztos jelezte, hogy e témában Magyarországra jönne kérdéseket feltenni, akkor azonnal üdvözlötték, tapsoltak ehhez a látogatáshoz. Ilyenek ezek a szervezetek: igazságtalanok, és sokkal inkább a migránsok érdekeit képviselik, és nem a magyar embereket. Ilyen ez a strasbourgi bírósági ítélet is: igazságtalan és elfogadhatatlan. Ezért azt kérjük, hogy a kormány támadja meg ezt az ítéletet, és nemcsak a bevándorlás megállítására kell szigorúbb intézkedéseket hoznunk, hanem fel kell lépünk a Soros-támogatásokból működő külföldi ügynökszervezetek ellen is, amelyek amellel, hogy befolyásolni akarják a magyar közéletet, még tízmilliárdokat is kereshetnének a migránsbizniszen. Ezért fontos a külföldről támogatott ügynökszervezetek esetén az átláthatóság biztosítása.

Készülünk egy törvénytervezetet benyújtani, amely ezt szolgálja, az átláthatóságot. Szeretnénk tartani erről ötpárti egyeztetést. Nagyon várjuk a többi párt támogatását, hiszen közös érdekünk, hogy ez az átláthatóság megvalósulhasson. A magyar emberek joggal várják, hogy közösen lépünk fel az ilyen ügyek ellen és a migránsáradat ellen is. Meg kell védenünk Magyarországot, meg kell védenünk a magyar embereket, meg kell védenünk a magyar érdeket. Kérjük a kormánytól, hogy a kormány is ezt tegye. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Dömötör Csaba államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra. Államtitkár úr, öné a szó.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Önnek igaza van abban, hogy a strasbourgi bíróság döntése felháborító ítélet, amely jól mutatja azt, hogy milyen is az, amikor létrejön egy hajmeresztő koalíció az embercsempészek, a bevándorlók és az ügynevezett jogvédők között. Különösen felháborítóak a körülmények, ha tudjuk,

hogy Magyarország 2015 óta több mint 10 ezer kérelmet, bevándorlókérelmet utasított el, így ha hasonló pereket indítanának, az az ország számára mintegy 40-50 milliárdos terhet jelentene. Ekkora teherrel járna a migránsbiznisz.

Egyébként nem csak nálunk vannak hasonló botrányok. Az olaszországi Cataniában a helyi főügyész felvetette, hogy meg kellene vizsgálni a bevándorlókat odavivő szervezetek pénzügyi forrásait. Tehát ő is megerősítette azt, amiről az EU határvédelmi ügynöksége is nyíltan beszélt: egyes civilnek nevezett szervezetek tevékenységükkel gyakorlatilag az embercsempészetet segítik. Ilyen körülmények között érkezik hozzánk egyébként az Unió migrációs politikáért felelős biztosa. Ő az, aki korábban arról beszélt, hogy felelősségre kell vonni azokat a tagországokat, amelyek nem teljesítik a bevándorlási kvótát. Még szerencse, hogy nálunk ősszel volt egy népszavazás, ahol az emberek 98 százaléka elutasította ezeket a terveket. *(Dr. Szél Bernadett: Érvénytelen volt!)* Ez a pár példa jól mutatja, hogy miért is aktuális ez a kérdés, és miért kellett helyet kapnia a héten induló nemzeti konzultációban.

Szeretném itt a Házban is elmondani, hogy a kormány konzultációja hat kérdést érint majd. Olyan kérdésekről lesz szó, amelyekben a kormánynak egyébként van világos álláspontja, de a sikeres nemzeti érdekvédelemhez nagy szükség van a magyar emberek támogatására is. A kormány azok támogatására számít, akik a határok védelmét tartják elsődlegesnek, azokéra, akik nem engednék ki az adók, a rezszi és a bérek meghatározását Magyarország kezéből, és azokéra, akik tisztább, átláthatóbb viszonyokat szeretnének a külföldről pénzelt hálózatok esetében. Erről jut eszembe egyébként, hogy a Soros-hálózat egyik főembere ma adott egy interjút az egyik nagy portálnak, ahol nemes egyszerűséggel kijelentette, hogy szerinte nincs értelme megkérdezni 8 millió magyar embert ezekről az ügyekről. Hadd kérdezzem meg itt a Ház színe előtt is: kit kellene megkérdezni, ha nem éppen az érintetteket? Hogyan hivatkozhatnak ezek az úgynevezett jogvédők ezek után demokráciáira? Egyébként ugyanezek az emberek támadták az őszi népszavazást is.

Tisztelt Ház! Mivel mégiscsak a nemzeti szuverenitást érintő kérdésekről van szó, ezért nagyon jó lenne, ha az ellenzéki pártok is állást foglalnának ezekben a kérdésekben, nem csak a bevándorláspolitikában. Az adópolitikában például azért várjuk el az állásfoglalást, mert jól tudjuk, hogy a baloldal éppen adóemeléssel töri a fejét. A Jobbiktól például azért várunk állásfoglalást, azért várunk őszinte szót, mert pár hete mellé álltak egy olyan brüsszeli javaslatnak, amely jogköröket vonna el Magyarországtól és a tagállamoktól. Lám, miből lett a cserebogár: ezzé lett egy nem olyan rég még uniós zászlót égető párt. *(Közbeszólások a Jobbik soraiból: Melyik? És melyik javaslatról van szó?)*

Egy biztos, a konzultáció olyan kérdésekről szól, amelyek a nemzeti szuverenitást érintik. Minden

létező eszközzel fel fogunk lépni az ellen, hogy első- és másodosztályú Európa jöjjön létre. *(Dr. Szél Bernadett: Paksot is tegyétek be! Az is szuverenitás!)* Mi egy erős Európát szeretnénk, amely továbbra is épít a nemzetállamokra *(Zaj. - Az elnök csenget.)*, és tiszteletben tartja azok sokszínűségét, azok akaratát. Egyébként éppen azért emeljük fel a szavunkat a rossz döntések ellen, mert érdekel minket, hogy mi lesz Európa sorsa.

Tisztelt Ház! Az állam- és kormányfők a múlt héten egy csúcstalálkozón gyűltek össze. Ehhez az alkalmat a római szerződés aláírásának 60. évfordulója jelentette. Az elfogadott záródokumentumban van két jelentős gondolat. Egyrészt a négy kiemelt jövőbeni feladat közül az első helyen szerepel Európa biztonságának megerősítése, többek között megvédett határokkal. Az is szerepel a zárónyilatkozatban, hogy az uniós vezetők köteleességet vállalnak arra, hogy meghallják az állampolgárok aggodalmait, és figyelembe veszik a nemzeti parlamentek véleményét. Mivel mi sem szeretnénk mást, a legfőbb ideje annak, hogy ezek a célok végre az uniós vezetők tetteiben is megjelenjenek. Ahhoz, hogy ezt kikényszerítsük, jelenleg a nemzeti konzultációban való részvétel a legjobb megoldás. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Mirkóczki Ádám képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport: „Fedőneve: Fidesz” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

MIRKÓCZKI ÁDÁM (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Azért kértem ma szót, mert egy 27 éve megoldatlan problémáról szeretnék beszélni, amelynek az aktualitása nemhogy nem csökken, sokkal inkább erősödik. Éppen ezért történetesen az állambiztonsági múlt feltáratlanságáról szeretnék beszélni és az előttünk álló feladatokról.

A Jobbik a napokban benyújtott egy törvényjavaslatot, amely egyszer és mindenkorra 27 év elteltével képes lenne feltárni - a javaslat maga - és egyúttal lezárni Magyarországon ezt a hatalmas morális adósságot, amelyért minimum az elmúlt kormányzati ciklusokat tekintve önök az első számú felelősök.

(11.50)

Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy ez a javaslat nem egy általunk vagy valakik által kitalált, fantázián alapuló törvényjavaslat, amely naivan úgy közelít, hogy ezt benyújtjuk, önök elfogadják vagy támogatják, és minden meg van oldva, és nem is több párt által a háttérben vagy egyéb módokon, kompromisszumok által kiherélve megszületett pótcselekvést nyújtó javaslat, amelyből már oly sok született az elmúlt 27 évben. Az általunk benyújtott állambizton-

sági múlt feltárását célzó jogszabálytervezet egy húsz éve kiválóan működő, történeti távlatban egy hasonló történelmi sorsról rendelkező ország fordításából ered.

Konkrétan a lengyel Nemzeti Emlékezet Intézetéről, annak megalkotásáról és működéséről szóló jogszabályt fordítottuk mi át magyarra és adaptáltuk a magyar jogrendbe.

Szeretném hangsúlyozni, hogy Lengyelország ezt a törvényt 1998-ban hozta; 20 évvel ezelőtt. Önök nemhogy 20 évvel ezelőtt, hanem mind a mai napig nem képesek érdemi eredményt e tekintetben felmutatni. Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy Lengyelország ezzel a törvénnyel alapozta meg azt a volt kommunizmus és állambiztonsági múlt bűneitől terhelt közéletének tisztaságát, amelyre a mai napig oly büszkén tekint egyébként minden lengyel állampolgár és minden lengyel politikus, és ennek a törvénynek köszönhető az is, hogy például 2008-ban Jaruzelski és 8 társa már a lengyel bíróságok előtt, a vádlottak padján állt.

Önök ilyen csírájában sem tudnak felmutatni. A gond az az, hogy önök csak szavakban antikommunisták, önök csak szavakban tárják fel az állambiztonsági múltat, és csak szavakban tekintik ezt rendezettnek. A gyakorlat egész mást mutat.

Létrehozták ugyan - és ha Rétvári Bence államtitkár úr fog válaszolni, akkor vélelmezem, ez lesz az első számú aduásza - a Nemzeti Emlékezet Bizottságát, amelyre önök úgy tekintenek, mint a lengyel Nemzeti Emlékezet Intézetének magyar megfelelőjére. Szeretném hangsúlyozni és elébe menni, hogy ezt ezen a lapon ne is említse, hiszen semmilyen szinten nem összehasonlítható a magyar Nemzeti Emlékezet Bizottsága, amely a lengyel Nemzeti Emlékezet Intézetének napi gyakorlatához képest egy gittegyelet.

Az önök által meghozott törvényjavaslatok gyakorlatilag garantálják az állambiztonsági múlt feltáratlanságát, garantálják azt, hogy soha semmi ne derüljön ki, és garantálják azt, hogy a közéletből ez alapján senkit ne lehessen kizárni - a múltbéli bűnök alapján -, és továbbra is betölthessenek akár politikai, akár gazdasági funkciókat.

Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy nagyon álságos és nagyon álszent az a Fidesz-KDNP-politika, amely a kommunista rendszer viszonyát szeretné önmagához meghatározni, illetve azt elítélni. Önök százmilliókat, sőt milliárdokat költenek - egyébként hozzátehetném, akár helyesen - a kommunizmus áldozataira való megemlékezések sorozatára, de mindez semmi mást nem szolgál, mint hogy önök impozáns környezetben, impozáns körülmények között álszent és semmitmondó beszédeket mondhassanak, mintha ezzel el lenne intézve.

Szeretném hangsúlyozni, hogy ha például Lengyelországban a lengyel Nemzeti Emlékezet Intézetébe bárki bemegy, bármilyen lengyel állampolgár, pláne újságíró, bárkiről bármit, akinek része volt az állambiztonsági múltban, azonnal megkaphat. Magyarországon még az érintettek is csak anonimizált

formában, hiányos aktákat kapnak meg, és erről panaszkodik egyébként a kutatók tömkelege.

Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy Németh Szilárd a napokban elszólta magát, hiszen azt találta mondani, hogy Magyarországon azért olyan nagy a korrupció, mert még mindig rengeteg a kommunista, és a kommunisták tehetnek róla. Hát, szerintem ez egy freudi elszólás volt. Igen, a kommunisták az önök soraiban igen vastagon vannak, akár a gazdasági holdudvart, akár a politikai holdudvart nézzük. A korrupció tekintetében pedig napról napra bizonyítanak.

De mi most segítünk ezen. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Ha támogatják azt a javaslatot, amelynek *(Az elnök ismét csenget.)* tárgysorozatba vételéről hamarosan dönteni kell, akkor bizonyíthatják, hogy nemcsak szavakban, hanem tettekben is antikommunisták. Ha nem támogatják, akkor pedig azt erősítik, amit *(Az elnök csenget.)* a címének is adtam a felszólalásomnak: az állambiztonsági múlt „Fedőneve: Fidesz.” Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Pogácsás Tibor államtitkár úr kíván válaszolni. Államtitkár úr, öné a szó.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Valóban, az 1990 előtti pártállami rendszer hatása hosszú időre kinyúlik, és az 1990 előtti rendszer egyrészt a történelmünk egy sötét foltja, embereket tett lehetetlenné, embereket tett nyomorékká, de úgy tűnik, hogy az 1990 utáni történések visszahatásai is embereket tesznek vagy igyekeznek tönkretenni. Miközben nagyon jól tudjuk azt, hogy a 90-es, illetve a '90 előtti években a pártállam igyekezett megtenni mindazt, amivel megszabadíthatja magát a későbbi felelősségre vonástól, amivel megszabadíthatja magát attól, hogy bármiféle tevékenysége nyomon követhető legyen. És azzal, hogy ilyen volumenben és ilyen mértékben tették tönkre, illetve tették lehetetlenné az azt megelőző adatokat tartalmazó aktákat, ezzel nagyban nehezítik, nehezítették azt, hogy a történelemnek ez az időszaka valóban feltárható legyen, és minden részletében megmutatható és minden elemében bizonyítható is legyen.

Az, önmagában azt gondolom, mulatságosnak mondható lenne, hogy a parlament egyetlen rendszerváltó pártját és a parlament egyetlen rendszerváltó pártjának tagjait, vezetőit vádolják azzal, hogy a kommunista állampártal működött együtt vagy a kommunista állampárt érdekében tevékenykedett volna. *(Dr. Szél Bernadett: Ez lett belőletek!)* Aki a történelemnek azt a szakaszát ismeri, amikor a rendszerváltás előtti időszak vagy a rendszerváltás környeki időszak volt, az nyilván nem állíthat ilyet.

Nyilván egy identitáskeresés az, amikor valaki nem vett részt a rendszerváltásban, szeretne azonban olyan politikai pártként megjelenni, mely szerint neki bármi köze van az antikommunizmushoz vagy a rendszerváltáshoz. *(Mirkóczki Ádám: Bocsánat, hogy 1978-ban születtem! - Dúró Dóra: És Tasnádi? És Martonyi? - Nagy zaj a Jobbik padsoraiban. - Az elnök csenget.)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt képviselő Hölgyek és Urak! A kommunista állampárti bűnök feltárása, dokumentumok megmutatása, dokumentumok nyilvánosságra hozatala, illetve kutathatósága egy folyamat, amelyért nagyon sokat tett az Országgyűlés, nagyon sokat tettünk. *(Dr. Szél Bernadett közbeszól.)*

Most éppen a mágnesszalagokon rögzített adatokról is beszélhetünk, amelynek titkosítása, titkos minősítése ugyan még ma is megvan, elemzésük eddig nem történhetett meg, azonban a Nemzeti Emlékezet Bizottsága, amely feladatul kapta *(Mirkóczki Ádám közbeszól.)* a kommunista diktatúra működési mechanizmusának rendszerszerű feltárását, a bizottság tagjai, az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárának munkatársai olyan munkacsoportot hoztak létre, amely feldolgozta a mágnesszalagokat. Ez a munka, ez a tudományos feldolgozás és a feltáró munka eredményezte azt, hogy a mágnesszalagok megismerhetővé, kutathatóvá válnak. Az azonban itt is tény, sajnálatos módon, hogy a teljes értékmérés, a teljes feltárás nem történhet meg, hiszen a szalagok nem állíthatók helyre, megsérültek. *(Dr. Szél Bernadett közbeszól.)* Mindamelllett a munkacsoport megállapította, hogy a nyilvántartások csak részben lesznek lehetővé, hogy azonosítsuk azokat, akik az állampárttal annak idején együttműködtek, illetve az ügynöktörvény rájuk vonatkozóan működhetne. *(Dr. Szél Bernadett: És köztük van fideszes?)*

Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány döntött arról, hogy a titkosszolgálati mágnesszalagokat a levéltár átvegye. A levéltárnak június 30-áig kell megkapnia az adatállományt. Az Alkotmányvédelmi Hivatal kezelésében lévő adathordozók átadása 2017. július elejéig megtörténik, és az ehhez szükséges feltételeket, mind a jogi, mind a pénzügyi feltételeket megteremtettük. Ezeknek az adatoknak a kutatása lehetővé válik. Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr választát. Tisztelt Országgyűlés! A napirend előtti felszólalások végére értünk.

Felkérem Gelencsér Attila jegyző urat, ismertesse a **napirend utáni felszólalók** névsorát. Jegyző úr!

GELENCSÉR ATTILA jegyző: Tisztelt Országgyűlés! A mai napon napirend utáni felszólalásra jelentkezett: Demeter Márta, független; Magyar Zoltán, Jobbik; Bodó Sándor, Fidesz; Tilki Attila, Fidesz; Csizi Péter, Fidesz; Z. Kárpát Dániel, Jobbik; Ikotity István, LMP.

ELNÖK: Köszönöm, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Most, 11 óra 59 perckor elkezdjük a **kérdések** és azonnali kérdések tárgyalását.

Tisztelt Országgyűlés! Szakács László, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „**Mikor kívánják rendezni a nem pedagógus, de felsőfokú végzettségű munkavállalók bérfezültségeit?**” címmel. Szakács László képviselő urat illeti a szó.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A köztisztviselői és a kormánytisztviselői illetményalap az elmúlt 9 évben nem változott, és hozzám is rengetegen fordulnak. A szakképzési centrumokban nagyon sokan vannak olyanok, akik nem pedagógus, de felsőfokú végzettséggel rendelkező munkavállalói egy oktatási központnak, és akár 5, 15 vagy akár 30 éves munkaviszony után is ők felsőfokú végzettséggel kevesebbet keresnek, mint egy fiatal pályakezdő. A nem diplomához, nem felsőfokú végzettséghez kötött, uram-bocsa' szakmunkát vagy még betanított munkát igénylő munkatársak keresete is egyébként meghaladhatja azt, amennyit ők keresnek, felsőfokú végzettséggel.

(12.00)

Nem azzal van baj egyébként, hogy az új munkatársak mennyit keresnek, hanem azzal van baj, hogy az önök bérlpolitikája nem feltétlenül becsüli meg azokat, akik felsőfokú végzettséggel, nem oktatóként, de már jó régóta dolgoznak egyébként az oktatási intézményekben, és ott megpróbálják állni a sarat és tenni a dolgukat. Úgy gondoljuk, hogy a jelenlegi bérezési politika nincsen tekintettel sem az iskolai végzettségre, sem a besorolásnál figyelembe vehető munkaviszonyokra, sem pedig a munkakör jellegére.

Mi úgy gondoljuk, hogy ebben önöknek dolga van, és nekünk is dolgunk van, hiszen bennünket kerestek meg, ezért mi beterjesztettünk egy határozati javaslatot ezeknek a bérfezültségeknek a feloldására, és kérjük majd a parlamentet és a Fidesz-frakciót is, hogy kötelezze a kormányt arra, hogy oldják fel ezt a feszültséget, kötelezze a kormányt arra, hogy oldják meg ezt a problémát. Innen pedig tisztelettel kérdezem államtitkár urat, hogy egyfelől támogatni fogják-e ezt a határozati javaslatunkat - felismertünk egy problémát, önök elé tártuk, kérjük, hogy támogassák -, másfelől pedig, hogy mikorra tervezik, hogy a nem pedagógus munkavállalók bérét pedig rendezni fogják az oktatási szférában. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a

szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! A valódi bérfeszültséget a közsférában és így az oktatásban is az okozta 2010-ben, tisztelt képviselő úr (*Dr. Szakács László: 2017-ben! Most fordultak hozzánk!*), hogy egyrészt önök elvettek egyhavi bért a közsférában dolgozóktól - ez egy nagyon nagy feszültséget okozó lépésük volt -, a másik pedig, hogy nagyon magas adókkal sarcolták meg az itt dolgozókat, és nagyon nagy részben vették el (*Dr. Szakács László: 2017-ről beszéljünk! A kérdést hallottad?*) az ő bérükből az adót és a járulékat.

Nemcsak ezeken a területeken kívántuk orvosolni ezt a feszültséget, hanem tovább is léptünk (*Dr. Varga László: Válaszolj most már a kérdésre inkább!*), hiszen adócsökkentések révén sikerült elérnünk azt, hogy átlagos jövedelemmel, ha valaki gyermeket is vállal, akkor akár sem adót, sem járulékot nem kell fizetnie. Ezután pedig elindítottuk a pedagógusok körében az egyik legnagyobb béremelési programot akkor, amikor fokozatosan, így 2012-es döntéssel 2013-tól egészen az idei évig 50 százalékkal emeltük a pedagógusok bérét. (*Dr. Szakács László: 2017-ről beszélj!*) Önök ugye nem 50 százalékkal emelték a pedagógusbért, hanem 8 százalékkal csökkentették; az feszültséget okozott, ez pedig előrelépési lehetőséget kínált a pedagógusok számára. (*Dr. Szakács László: Gyere le Komlóra, magyarul ad nekik!*)

2015 szeptemberétől továbbléptünk ezen, hiszen azokra is kiterjesztettük a bértábla magasabb juttatásait, akik pedagógus végzettséggel rendelkeztek, de nem feltétlenül pedagógus munkakörben foglalkoztatták őket. Idén január 1-jétől a nevelő-oktató munkát közvetlenül segítőknél egy 7 plusz 3 százalékos béremelést vezetünk be. 7 százalékos az, amely mindenkinek jár, átlagosan 10 százalékos jár, és az a 3 százalékos keret az, amely teljesítményfüggően a nagyobb teljesítményt az asztalra tevőknél 10 százalékos fölötti béremelést eredményez, de mindenkinek garantálja a legalább 7 százalékosat, átlagosan 10 százalékos mértékben.

Így tehát, akik az iskolákban dolgoznak, felsőfokú végzettségük van, a nevelő-oktató munkát közvetlenül segítik, minden esetben előre tudtak lépni, tehát nem fizetésmegvonás volt, mint az önök idejében, hanem fizetésemelés, tisztelt képviselő úr. Köszönöm szépen. (*Taps a Fidesz soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Dúró Dóra, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: „**Értjük egymást, Miniszter Úr?**” címmel.

Dúró Dóra képviselő asszonyt illeti a szó.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Napjainkban a magyar fiatalságnak nem csupán az informális, hanem a formális kommunikációban használt nyelvezete is folyamatosan egyszerűsödik, tartalmilag egy-

síkivá válik. A folyamat persze nem teljesen új, azonban az utóbbi években felgyorsult.

Arany János születésének 200. évfordulóján ott tartunk, hogy különálló szótárak nélkül nem tudják, akár XX. században élt költőink szavait értelmezni a tanulók. Mi több, az előző generációkkal sem tudnak tartalommal teli emberi kapcsolatokat kialakítani, mert az új generáció csatornáit sokkal inkább épülnek jelzesszerű kommunikációra, ráadásul a gyorsan változó technológiai eszközök a nyelvtől is gyorsabb változást követelnek meg. Mindez óhatatlanul befolyásolja a közösségi kapcsolatokat, kiüresítve azokat, számukra például nehezebb a szemtől szembeni beszélgetés.

A kihívást jelentő helyzet kezelésének stratégiáját a 2014-ben a magyar nyelvi örökség gondozása és fejlesztése céljából életre hívott Magyar Nyelvstratégiai Intézet lenne hivatott kidolgozni és azt következetesen végigvinni, a társadalom számára érzékelhető és értékelhető módon megvalósítani. A biztatóan hangzó célkitűzéseket tartalmazó kormányrendelet azonban ugyan három éve hatályos, a fentiekben említett sürgető helyzetnek a kezelésére eddig semmilyen kézzel fogható eredményt nem tud felmutatni sem az intézet, sem a kormány.

A MANYSI honlapját, illetve programpontjait átolvasva sehol nem találkozhatunk a kérdéssel kapcsolatos állásfoglalással. Nehezen érthető, hogy miért nem kezelik kiemelten a fiatalok kommunikációjának radikális megváltozását. Érthetetlen, hogy miért nem készítettek még felméréseket a jelenségről, és miért nincsenek elképzeléseik annak kezeléséről.

Mindezek alapján kérdezem államtitkár urat, milyen konkrét lépéseket tesz a kormány azért, hogy a nyelvi értékvésztést mérsékelje. Várom érdemi választát. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Egyrészt engedje meg, hogy megköszönjem a kérdésfelvetését, ami alkalmat ad arra, hogy a Magyar Nyelvstratégiai Intézet eddigi eredményeiről beszéljek. Azt gondolom, hogy abszolút egyetértünk abban a tekintetben is, hogy valóban, a nyelv egyszerűsítése egy olyan folyamat, ami a magyar nyelv tekintetében komoly veszélyeket hordoz magában.

A Nyelvstratégiai Intézet alapvetően három területen próbált meg és tett eddig lépéseket. Az egyik, megnézni azokat a nemzetközi kihívásokat is, amit a digitalizáció okoz például a magyar nyelvben és a magyar nyelven keresztül az egyszerűsítés tekintetében, hogy ezt hogyan, miként lehet egy nemzetközi trendként, és hogyan, miként lehet egy, a digitalizációt mint eszközt is vagy mint pozitív tendenciát is használva egy visszafordítandó folyamatként értel-

mezni. Azt gondoljuk, hogy a nemzeti Nyelvstratégiai Intézet '14-es létrehozása több célt is támogatott, többek között ezeknek a folyamatoknak a kellő időben történő beazonosítását, ami lehetővé teszi az ez ellen történő lépéseket.

Egyrészt a tankönyvek területén nem véletlen, hogy a nemzeti Nyelvstratégiai Intézet, illetve a Magyar Nyelvstratégiai Intézet egy-egy kollégája részt vesz a tankönyvek összeállításában, és abban a bizottságban is, amelyik a Nemzeti Tankönyvtanácsban azt a munkát elvégzi, hogy hogyan lehet a több generáción keresztüli kommunikációt, illetve korábbi generációk megértését ebben a fiatal generációban támogatni.

A másik fontos kérdés, hogy ha már bürokrácia-csökkenésről beszélünk, hogyan leszünk képesek arra, hogy ne csak több szabályt tegyünk a magyar állampolgárok, a magyar nemzet tagjainak a nyakába, hanem ezt értelmezhetően tegyük meg. Ezért a Miniszterelnökségen belül megindult egy munka, amelyben nyitottságot mutatunk bármilyen kezdeményezésre, ami pont arra szolgál, hogy a magyar közigazgatás, bürokrácia nyelvezte hogyan tud valóban értelmezhetővé és felfoghatóvá válni az egyszerű, hétköznapi emberek számára. Valljuk be őszintén, mi, akik itt ülünk az Országgyűlésben, sem mindig tudunk egyszerűen értelmezni egy-egy jogszabályt vagy egy-egy törvénytervezetet.

Ezért az a kezdeményezés, amit ön is felkarolt és támogat, azt gondolom, egybecseng a nemzeti Nyelvstratégiai Intézet irányjaival. A Magyar Tudományos Akadémiával együttműködve kell egy olyan stratégiát kidolgozni, ami hosszú távon megnyugtató képet és jövőt ad arra, hogy a magyar nyelv nemcsak volt és van, hanem lesz a jövőben is.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmét. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr választását. Tisztelt Országgyűlés! Sallai R. Benedek, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: „**Mi lesz 2017-ben az alsóbb rendű vidéki úthálózattal?**” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Engedje meg, hogy megragadjam az alkalmat, hogy sok sikert kívánjak a Magosz-közgyűléshez; úgy hírlík, hogy jó buli lesz hétvégén... *(Derült-ség a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Képviselő úr, szíveskedjen a napirendhez ragaszkodni!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Tisztelt Államtitkár Úr! Köszönöm szépen a kérdés lehetőségét. Nagyjából az írottaknak megfelelően az iránt érdeklődnék, hogy a vidéki közúthálózat milyen felújításokra számíthat, hiszen a 2017-es költségvetésben 150 milliárd forint értékű útfelújítás szerepel, mely-

ből mindössze 1254 kilométer közút újulhat meg. Ez azért aggasztó, mert az országos közúthálózat hossza 31 ezer kilométer fölött van, amelyből 23 ezer kilométer tesz ki az alsóbbrendű közúthálózat. Mint megtudtuk egy írásbeli kérdésre adott válaszból, Tasó László, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium korábbi, közlekedéspolitikáért felelős államtitkára szerint 2016-ban 69 milliárd forintnyi költségvetési forrásból 568 kilométer közúthálózat újult meg. Nagyon kicsi arányokról beszélhetünk, ez azt jelenti, hogy a 10 százalékát sem tervezik éves szinten felújítani. Tehát nyilvánvalóan az a vidéki infrastruktúra, amely alapvetően az önkormányzatok által létrehozott központosítás mellett igényelné a különböző járási központokba, a központi kórházba való beutazást, ott nincs meg az esélye annak, hogy ebben érdemi előrelépés történhet.

(12.10)

Nyilvánvalóan ez a költségvetési tervezés összességében azért probléma, mert a 444 kilométer első- és másodrendű főút, a maradék 124 kilométer mellékút nagyon-nagyon kevés egy éves felújítási szintre.

Jelen pillanatban úgy tűnik, hogy az összes felújítási stratégia mindössze az, hogy a megválasztott országgyűlési képviselők milyen lobbierővel bírnak, és egyébként pedig nem tűnik úgy, hogy bármiféle stratégiája lenne arra az országnak, hogy mi is fog történni a vidéki emberekkel, a vidéki úthálózattal, a vidéki közlekedéssel.

Arra várnám tiszteletteljesen választát, hogy van-e valamilyen elképzelés, hogy hogyan lesz erre több forrás, hogyan fog megújulni a magyar vidéki közúthálózat. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Fónagy János államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Valóban így van, ahogy ön mondja, a feladat jelentős, és ez nem az elmúlt hét vagy az elmúlt nyolc, még csak nem is az elmúlt harminc év, ez egy 80-100 éves útépitési és úthálózat-fejlesztési probléma.

Tisztelt képviselő úr, ön is pontosan tudja, hogy a vidéki úthálózatunk jelentős része annak idején szekerutakra lett alapozva, majd az elmúlt 40-60 évben ezeket 1,5-3,5 tonnás terhelésre készítették. Ma 40-60 tonnás járművek járnak rajta, ez tönkretesz. Ez azt jelenti, hogy hiába költünk évről évre növekvő pénzt ezekre az utakra, az utak romlása ugyanilyen vagy ennél nagyobb arányú. Tehát a feladat nagy, és ebben önnek tökéletesen igaza van.

Éppen ezért jelentős, a lehetőségeinkhez képes jelentős összegeket fordítunk a 3, 4, 5 számjegyes

utak fejlesztésére: '13-14-ben 34 milliárd volt, '16-ban a komplex útfelújítási program keretében 69 milliárd volt, ami az ön által is említett 560 kilométer rendbetételét tette lehetővé. '17-ben már 100 milliárd forintot fordítunk erre, a terület- és településfejlesztési operatív program keretében mellékutak felújítására összesen mintegy 44 milliárd forintot. Öt évre szóló üzemeltetési és karbantartási megállapodást kötöttünk, tehát van koncepciónk. Ennek az értéke 400 milliárd forint.

Itt is szeretném hangsúlyozni, hogy lényegesen több lenne a lehetőségünk, ha nem terhelne minden évben minket 110 milliárd PPP-költség, ami viszont sajnos valóban az elmúlt nyolc év hozadéka. Köszönöm a kérdését. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Balla Mihály, a Fidesz képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: „**A 22-es számú főút további fejlesztéséről**” címmel. Balla Mihály képviselő urat illeti a szó.

BALLA MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Itt a patkó két oldalán ülve én egy kicsit másabb témával hozakodnék elő, ugyanúgy úthálózat-fejlesztésről.

Az elmúlt időszakban választókeretemben, illetve Nógrád megyében a 21-es, 22-es és a 23-as főúton is jelentős útszakaszok felújítására került sor több mint 33 kilométer hosszán, aminek köszönhetően több mikrotérség elérhetősége is javult, csökkentek az utazási idők, emelkedett a közúti közösségi közlekedés szolgáltatási színvonala. A munkálatok során a szükséges vastagságú aszfaltréteg terítésén kívül autóbusz-megállók felújítására, árkok, padkák, átereszek és hidak javítására is sor került. A 22-es számú főút Rétság-Salgótarján közötti szakaszaiban az ott lévő települések lakói láthatták, hogy a közlekedés kényelmének és biztonságának javítása érdekében megújultak a forgalomcsillapító szigetek Endrefalván és Szalmatercsen, ezen kívül újak épültek Érsekvadkerten és Salgótarjánban. Több szakaszon telepítettek burkolatprizmákat, megújultak a jelzőtáblák és a korlátok. Új aszfalt került számos települést összekötő szakaszon a 22-es útra: Órhalom és Szécsény, Ságújfalu és Kishartyán között, valamint Endrefalvától Karancsságon át Ságújfaluig, továbbá a főút salgótarjáni és belterületi szakaszain is, amelyek mind elősegítik a közlekedés minőségének fejlődését térségünkben.

Tisztelt Államtitkár Úr! Nógrád megyében elengedhetetlen az úthálózat további fejlesztése, felújítása és bővítésének a folytatása, mivel ez hozzájárul az ott lakó emberek életminőségének a javulásához is. Ezért kérem hát államtitkár urat, hogy milyen további támogatások, fejlesztések várhatóak Nógrád megyében, esetleg konkrétan a 22-es számú főút esetében. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Fónagy János államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Kérdése összecseng az előbbivel, mind a kettőből kiderül, hogy a magyar közúthálózat és ezen belül a vidéki közúthálózat fenntartása és fejlesztése, állapotának javítása egy elsődleges állami feladat.

Tavaly az útfelújítási program keretében 560 kilométer fő- és mellékúti szakasz újult meg 69 milliárd forint értékben. Nógrád megyében a 22-es főút tíz szakaszán összesen 23 kilométeren valósult meg beruházás. Idén mintegy 100 milliárd forint értékű felújítás kivitelezésének előkészítése van folyamatban. A szükséges források biztosításáról várhatóan ez év első felében dönt a kormány.

A 22-es főúton két külterületi és két belterületi szakasz felújítását tervezzük összesen mintegy 7 kilométer hosszán, a projektlistában egy-egy híd felújítása is szerepel. A mellékutak felújítására uniós forrásból a terület- és településfejlesztési operatív program nyújt lehetőséget, melynek keretében országosan 44 milliárd forint értékű beruházást végzünk. '16-ban az állam öt évre mintegy 400 milliárd forint értékben kötött üzemeltetési és karbantartási szerződést az országos közúthálózat kezelési feladatainak ellátására. Így - mint ahogy az ön előtt szövegeztél - képviselő úr kérdésére is válaszoltam - meggyőződésünk, hogy a közútkezelő az eddigieknél tervezhetőbb módon, magasabb színvonalon tudja ellátni a meglévő országos közúthálózat kezelési feladatait.

Köszönöm figyelmét és kérdését. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Józsa István, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: „**Nem csak európai színvonal nincs a személyszállításban, hanem már jogok sem?**” címmel. Józsa István képviselő urat illeti a szó.

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A személyszállításban, úgy tűnik, nemcsak nem közeledünk az európai színvonalhoz, de a kormánynak egy, úgy tűnik, kicsit elhamarkodott döntése értelmében inkább nő a távolság Magyarország és az európai színvonal között.

Március 17-én jelent meg a Magyar Közlönyben egy olyan kormányrendelet, amely többek között felfüggeszti egy EU-rendeletben foglalt és ott garantált utasjogok körét. Járatkimaradásokkal, késéssel kapcsolatos utasjogok törlésre kerülnek az európai garanciáknak megfelelően, ennek következtében más szabályozás híján - én el tudok képzelni más, ennél körültekintőbb, a hazai viszonyokhoz job-

ban illeszkedő szabályozást, de jelenleg nincs ilyen - a közlekedési társaságok már nem kötelezhetőek arra, hogy 120 percen túli késés vagy túlfoglalás esetén vagy járatkimaradás esetén kompenzálják az utasokat vagy visszatérítsék a jegy árát. Tehát erre ma semmiféle kötelezettsége nincs a cégeknek, sem új járatra való átfoglalás, sem menetjegy-visszatérítés a jövőben nem illeti meg az óráig feleslegesen várakozókat, vagy azokat, akiknek meghiúsult az utazása.

Nyugtasson meg, államtitkár úr, hogy ez nem marad így, tehát szabályozni fogják mindazoknak a lehetőségét, akik akadálymentesített tájékoztatást vennének igénybe, hogy mely járatokon tudnak akadálymentesen közlekedni, illetve hogy nem maradhat Magyarországon senki jegyvisszatérítés nélkül, kártérítés nélkül, akit önhibáján kívül nem szállít el a Volán, nem tud közlekedni. Tehát nagyon kérem, államtitkár úr, hogy ha egyet eltörölnek, helyébe a magyar lakosságnak megfelelő szabályozást tegyenek. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Fónagy János államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

(12.20)

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! A vasúti és autóbuszos helyközi közösségi közlekedésben - de hozzáteszem, a helyiben is - komoly fejlődés ment végbe az elmúlt években. A vasúti pályák korszerűsítése mellett új járműveket szereztünk be, a közösségi közlekedés színvonalát az elővárosi rendszerek ütemes menetrendjével, a helyi közlekedésben pedig a járatok sűrítésével javítottuk és növeltük. Csak hogy a tisztelt képviselőtársam a teljesítmény mértékével tisztában legyen, csak Budapesten másfél milliárd utast szállított el a BKV, és a megállóhelyek száma 4663 darab. Tehát Magyarországon mind a hálózat-sűrűség, mind az ellátás európai színvonalú.

Az ön által említett EU-s rendeletet 2013-tól kellett alkalmazni, és valóban Magyarország 12 másik tagállammal együtt e rendelkezés néhány szabálya alól felmentést kért, amit a magyar vállalatok akkor nem tudtak kellő biztonsággal teljesíteni. A menteségeket valóban a kormányrendelet tartalmazza.

A menteségek négy évre voltak adhatóak, így azok '17-ben lejártak. A kormány megvizsgálta, hogy a menteségek közül melyek azok, amelyeket a hazai autóbuszos vállalatok teljesíteni tudnak. Ennek eredményeként idén márciusban megjelent az ön által is hivatkozott kormányrendelet, amelyben növekedett az EU-rendelet által engedélyezett menteségek alá nem tartozó esetek száma. Az utasok jogai tehát a képviselő úr állításával ellentétben nem megmaradtak, hanem újabakkal bővültek. Ezzel

együtt nyilvánvaló, hogy a kormány számára is a közlekedésben az elsődleges az utas, ezért, ahol lehetséges, évenként felülvizsgáljuk és megszüntetjük mindazokat a felmentésre okot adó jogokat, amelyeket a képviselő úr is joggal kifogásolt. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Bana Tibor, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Miért nem hallják meg az Őrségben élők hangját?”** címmel. Bana Tibor képviselő urat illeti a szó.

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Az Őrségben élő emberek ragaszkodnak szülőföldjükhöz, szeretik a természetet, és gondosan ápolják hagyományait. E területen hosszú évszázadokon keresztül harmóniában élt egymással ember és természet, a természetvédelem és a gazdálkodás együtt jártak.

Sajnos azonban az elmúlt évek során egyre több panaszt hallottam az őrségiektől, ez történt legutóbbi bajánsenyei, magyarszombatfai, veleméri és kerca-szomori látogatásom során is. A térségért felelősséget érző országgyűlési képviselőként folyamatosan tartom a kapcsolatot az őrségiakkal is, így elmondhatom, hogy számtalan panasz érkezett hozzám az Őrségi Nemzeti Park működését illetően. Az ott élők úgy látják, hogy a nemzeti parki működés leginkább az üzletről és a rongyrázásról szól, valamint arról, hogy mindenbe beleszólnak, megkeserítve ezzel a helyiek életét. Túlszabályozottság, központosítás, túlzó mértékű bírságok - ezek jellemzik az Őrség mindennapjait. Az őrségi emberek érdekei teljesen háttérbe szorulnak, megkötik a kezüket. Az Őrségi Nemzeti Park vezetői közül többen nem is helyiek, így értelemszerűen nem is érthetik meg az ott élők gondolkodását. Az Őrségre jellemző gazdálkodás, a családi parasztgazdaságok rendszere teljesen háttérbe szorult, szinte el is tűnt, miközben egyéb szempontok lettek fontosabbak.

Félreértés ne essék, nem magának a nemzeti parknak a létezése ellen beszélek, hanem annak nem megfelelő működését kritizálom. Hiszen éppen az őrségiak teremtették meg annak lehetőségét, hogy e csodás tájon nemzeti park jöhessen létre, mivel hosszú évszázadokon keresztül óvták a természetet, építették-szépítették környezetüket. Most mégis kisemmizve érzik magukat, mert azt látják, hogy az ő véleményük sokadlagos. A nép pártján állva az elmúlt évek során igyekeztem minél több oldalról információkat gyűjteni a kérdésben, mostanra pedig arra jutottam, hogy szólnom kell, fel kell emelnem a szavamat ezekkel a visszasságokkal szemben. Az Őrségben élők mindössze azt szeretnék, ha folytathatnák megszokott hagyományait, végezhetnék a dolgukat, és továbbra is a megszokott harmóniában élhetnének a természettel.

Tisztelt Államtitkár Úr! Meghallják-e végre az Őrségben élők hangját, vagy továbbra is semmibe

veszik a véleményüket? Belátják-e, hogy változtatni kell az eddigi szemléletmódon? Várom érdemi választát. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre V. Németh Zsolt államtitkár úr válaszol. Megadom a szót, államtitkár úr.

V. NÉMETH ZSOLT földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Érdemi választ érdemi kérdésre lehet adni, de ez sajnos nem tartozott ebbe a körbe. Több évtizedes tapasztalataim mondatják: hogyha a panaszos nem túl színvonalasan általános sérelmeket emleget, rongyrázás meg helyi vezetők, amögött mindig valamilyen konkrét ügy húzódik meg. Ha a panaszos nem bontja ki az igazság minden részletét, annak bizony oka van.

Az Őrségi Nemzeti Park megalakulása óta törekszik mind a lakossággal, mind a gazdákkal való harmonikus kapcsolatra, így az országban egyébként egyedülállóként állatkihelyezési programot működtet, 110 magyar tarkát helyeztek ki már gazdákhöz, segítséget nyújtanak a gazdáknak akár a gazdálkodási napló vezetésében, vagy éppen eszközöket kölcsönöznek, digitális állatmérleget, mobil karámot, vagy tenyészbikát biztosítanak, ha arra van szükség.

A nemzeti park rendezvényeivel az Őrség turisztikai motorja, innét indult el a nemzeti parki termérendszer és terjedt el az egész országban, segítve az ottani kézműveseket, szolgáltatókat. Természetesen sérelmek vannak. Ha valaki engedély nélkül feltöri a gyepet, vagy utcasort szeretne kialakítani Szeres településen, vagy éppen ki akarja vágni a fekete gölya alól a fát, akkor bizony konfliktus keletkezik. De, képviselő úr, az elmúlt években egyetlen helyszíni bírságot a nemzeti park nem rótt ki helyi lakosra. Egyet sem! Amúgy nem is ez a feladata, a környezetvédelmi hatóság teszi ezt, ha éppen szükség van rá. De ők helyszíni bírságot nem róttak ki.

Úgyhogy konkrétumok nélkül a kérdése csupán felszínes fontosságúnak tűnhet, képviselői tevékenysége hasznosságának igazolására tett nem túl biztató kísérletnek. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Ikotity István, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Lesz vagy nem lesz 9 évfolyamos általános iskola, miért beszél róla a kormány össze-vissza?”** címmel. Ikotity István képviselő urat illeti a szó.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Az LMP szeretné, ha végre tisztán látnánk a kilenc évfolyamos általános iskola ügyében, mert az elmúlt hetekben összevissza lehetett hallani kormányzati kijelentéseket ezzel kapcsolatban. Egy nagyon fontos

célkitűzésről van szó, hiszen a magyar diákok alképességeinek megerősítését szolgálná ez az iskolaforma, éppen az egyik legnagyobb probléma, a tragikus PISA-eredmények tükrében valóban nagy szükség lenne a minőség, az eredmények javítására.

Nézzük a tényeket! Március 3-án Balog miniszter úr kijelentette, az MTI beszámolójából idézem: „A kormányúléseken fontos szakmai döntés született arról, hogy elindulunk a kilencosztályos általános iskola irányába, ami egyfajta előiskolát jelent.” Ön, államtitkár úr, rá tíz nappal itt a parlamentben az én kérdésemre azt válaszolta, hogy nem döntött véglegesen erről a kormányzat, ezt az irányt támogatta. Március 17-én, tehát erre három napra Palkovics László oktatási államtitkár azt nyilatkozta, idézem ezt is: „A kilencedik osztályról a kormány első olvasatban tárgyalta, de nem döntött. Ez egy megfontolandó alternatíva.” Március 23-án pedig, néhány nappal ezelőtt Balog Zoltán miniszter úr TV2-nek adott interjújában azt mondta, hogy mégiscsak kitarának a kilenc évfolyamos általános iskola mellett. Ezek egymásnak teljesen ellentmondó kijelentések. Ezek változtatják egymást sorra.

Tisztelt Államtitkár Úr! Öntsenek már végre tiszta vizet a pohárba! Döntöttek-e vagy sem, elindulnak-e ebbe az irányba vagy sem, ez lesz az irány, vagy ez csupán egy alternatíva a sok közül? Lesz kilenc évfolyamos általános iskola? Miért jójónak ezen, mit akarnak eltakarni ezzel, hogy nem válaszolnak erre a kérdésre? Várom választát.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak. Őné a szó, államtitkár úr.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Nem a kormány beszél összevissza, hanem úgy látom, inkább az LMP, hiszen minden esetben a kormány megvitatott bizonyos kérdéseket, de döntést a kilenc évfolyamos iskoláról nem hozott. Így arra a kérdésre, hogy lesz-e kilenc évfolyamos iskola vagy nem lesz, Magyarországon önnek senki nem tud válaszolni, hiszen semmifajta döntés nem született.

Annak viszont, hogy erről beszélni kell, hogy a köznevelési kerekasztalon, más szakmai fórumokon ezt is vessük fel lehetőségként, a kormány szabad utat engedett. Ezt tesszük, ezért beszél ön is itt erről, mert azt mondtuk, hogy ez egy lehetséges alternatíva, vegyük számba. Volt ugyanis egy olyan korábbi problémafelvetés, amely egyrészt a diákok teljesítményéből indult ki, másrészt a diákok leterheltségéből. Nagyon sokan mondták azt, hogy túl sok az az óra, amely egy napra jut a diákok számára, valahogy valamilyen irányba el kell indulni, hogy ez a napi terhelés csökkenjen.

Ennek az egyik iránya a NAT felülvizsgálata, ami hangsúlyokat tud elhelyezni a tananyagban, amely azáltal tudja csökkenteni a napi terhelését a diákok-

nak, hogy bizonyos dolgokat kiemel, amelyeket valóban fontos és nélkülözhetetlen megtanítani, más dolgokra pedig nem helyez ilyen hangsúlyt. Ugyanilyen lehetőség akár a 9 évfolyam, aminek nyilván vannak más előnyei is, például az átmenet biztosítása az óvodából az általános iskolába, az alsó tagozatból a felső tagozatba, a felső tagozatból a középiskolába. Tehát többféle alternatíva is van, hogy hol, miként tud ez segíteni a diákoknak. De egyik sem eldöntött tény, mindegyik lehetőség, mint ahogy számtalan más lehetőséget is időről időre maga a köznevelési kerekasztal is megvitát, amiről a minisztérium vezetői akár a nyilvánosság előtt is beszélnek, szakmai fórumokon is beszélnek, sőt amiről egymás között is beszélnek.

(12.30)

Tehát, tisztelt képviselő úr, erre választ nem fog kapni senkitől, hogy lesz-e 9 évfolyam vagy nem lesz 9 évfolyam, hiszen erre döntés nem született. Meglátjuk, hogy a következő hetekben-hónapokban a vita milyen irányba megy tovább, és utána fogunk szakmai döntést hozni, hogyha ez szükséges. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Simon Róbert Balázs, a Fidesz képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: „**Győr az öntvények gyártásában is élre törhet?**” címmel. Simon Róbert képviselő urat illeti a szó.

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Emlékeztetném önöket arra, hogy a 2010-ben hivatalba lépett kormány úgy döntött, az ország újraiparosításába fog annak érdekében, hogy ismét Magyarország legyen Európa termelési központja. Külön kiemelném, hogy az autóipar a magyar gazdaság leggyorsabban fejlődő ágazata, amely az utóbbi években mennyiségi és minőségi ugráson ment keresztül, mindazonáltal a kormány is kiemelten stratégiai jelentőséget tulajdonít az egész ágazatnak.

A győri nemzetközi ipari parkban működő Busch-Hungária Kft. Magyarország legnagyobb vasöntődéje, rövidesen egy új beruházást készül véghez vinni a kormány támogatását élvezve. Szeretném elmondani, hogy a beruházó és kapcsolt vállalkozásai által Magyarországon foglalkoztatottak létszáma jelenleg 1648 fő, és az újabb beruházásához kapcsolódóan 11 fő számára létesül kutató-fejlesztő munkahely. Továbbá a beruházás megvalósulásának következtében az exportértékesítés nő, és az eddig nem felhasznált vagy külföldön értékesített acélhulladék újrafeldolgozása válik most lehetővé.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Hadd emeljem ki, hogy a mögöttünk hagyott időszakban

számos területen fejlődött Győr városa, autóipari központtá váltunk, és a térség, egyben a magyar gazdaság húzóerejévé nőtte ki magát városunk. Szívet melengető számomra, hogy a befektetőikkel történő kiváló kormányzati együttműködésnek egy újabb eredményét tapasztaljuk Győrött.

Mindezek alapján kérdezem tisztelt államtitkár urat: Győr az öntvények gyártásában is az élre törhet? Várom tisztelt államtitkár úr válaszát. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Tállai András államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Ahogy ön is elmondta, a Busch-Hungária Kft. Magyarország legnagyobb vasöntődéje, fejlődésének elősegítése nemcsak Győr városának érdeke, hanem az egész nyugat-dunántúli régiónak, és ezzel együtt a nemzetgazdaság egészének.

A 380 főt foglalkoztató, győri ipari parkban található Busch-Hungária Kft. Európa több járműgyártójának elismert partnere; a németországi BPW-csoport tagja; fő tevékenységi területe a magas hozzáadott értékű gömbgrafitos öntvények gyártása, termékinálatának legfontosabb elemei a kerékgagyak, féknyergek, lengőkarok, keréktartók.

A cég hatása a magyar gazdaságra túlmutat pusztán a gyártáson, hiszen a termék előállításához az alapanyagot jórészt a hazai feldolgozóiparban keletkező fémhulladék adja. Ami másnak hulladék, abból ez a cég minőségi alkatrészeket gyárt.

Tevékenysége folyamatosan fejlődik, 2017-es árbevétele meghaladta a 11 milliárdot, ami több mint 20 százalékkal több, mint az előző évi. Ennek háromnegyede exportot termel, növelve Magyarország versenyképességét.

A kormány 2017 februárjában rendeletben nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű ügyé nyilvánította a Busch-Hungária Kft. új kutatás-fejlesztési célú beruházását. A gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program kutatás-fejlesztési prioritásából 508 millió forint támogatást kapott a cég, ez egyharmada a teljes beruházásnak, a többit a beruházó maga biztosítja.

Tisztelt Képviselő Úr! Elmondhatom, hogy ez azt jelenti, hogy a több mint százéves múltra *(sic!)* visszatekintő Győr városa fontos a kormányynak. Így, ahogy ön is mondta: Győr az öntvények gyártásában is az élre tör. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból. - Dr. Józsa István tapsol.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Bangóné Borbély Ildikó, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „**A tankerületi vezető**

személye miatt költöztették el a Klebelsberg Központot Berettyóújfaluból Püspökladányba? címmel. Képviselő asszony, ön a szó.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A püspökladányi tankerületi központot tavaly júliusban hozták létre, ebbe olvadt bele a hajdúszoboszlói, a püspökladányi, a derecskei és a berettyóújfalui járási tankerület. Már akkor meglepetést okozott számunkra, amikor megjelent a Közlönyben, hogy a központ Püspökladányban fog megvalósulni, és nem Hajdúszoboszlón. Már akkor arról beszéltek a szakemberek, hogy ezzel akarják Hajdúszoboszló vezetését büntetni, mivel köztudottan nem kormánypárti Hajdúszoboszló vezetése. Majd ünnepélyes keretek között decemberben megnyitották az új KLIK-központot Berettyóújfaluban, és akkor senkinek nem tűnt fel, hogy amelyik épületben megnyitották ezt a központot, az nem lesz alkalmas a központ működtetésére. Majd februárban döbbenet vettük tudomásul, hogy nagy hirtelen elköltöztették a központot Berettyóújfaluba. Arról beszéltek a dolgozók - igaz, hogy névvel senki nem merte vállalni -, hogy egyetlen oka van, hogy ilyen hirtelen átköltöztek Berettyóújfaluba, hogy berettyóújfalusi lakos a központ vezetője, és neki kényelmetlen volt nap mint nap kijárni Püspökladányba.

Államtitkár úr, írásban fordultam önhöz, és azt írta nekem, hogy „A korábbi szabályozás szerint a püspökladányi székhely épülete ugyanis nem volt alkalmas arra, hogy az engedélyezett létszám szerint minden kormánytisztviselő helyet kapjon.” Államtitkár úr, látta ön ezt az épületet? Én láttam. Hát, legalább hazugságot ne írjanak már le!

Államtitkár úr, azt írta, hogy most jobb helyzetbe kerültek a dolgozók, mert csak öt püspökladányi dolgozó jár ki nap mint nap Berettyóújfaluba. Államtitkár úr, hányan mondtak fel amiatt a központban - mert a levele említi, hogy rákényszerültek arra a rossz közlekedési viszonyok miatt -, hogy nem tudtak bejárni Berettyóújfaluba?

Féligazságokat és hazugságokat írt le a válaszában. Államtitkár úr, hogy nem vették észre, hogy az épület alkalmatlan önök szerint? És hány ember kényszerült felmondani amiatt, mert nem tud a munkába eljárni? Várom válaszát, államtitkár úr. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Hadd olvassam föl még egyszer a kérdés címét: „A tankerületi vezető személye miatt költöztették el a Klebelsberg Központot Berettyóújfaluból Püspökladányba... *(Dr. Józsa István: Kérdőjel!)* Kérdőjel. A valóság az, hogy Püspökladányból költözött Berettyóújfaluba a tankerület. Tehát már a címének a tényadatai is pont fordítva igazak. *(Szórványos taps a Fidesz soraiból.)* De ez mutatja az MSZP pillanatnyi hozzáállását: hogyha Püspökladányból Berettyóújfaluba költözik, akkor is az ellen tiltakoznak, hogy Berettyóújfaluból Püspökladányba költözzön. Ez azt jelenti, teljesen mindegy, hogy honnan hova költözik, az MSZP tiltakozni fog, és ezt még vastag betűvel címbe is szedi. Ugye, nem mindegy, képviselő asszony, hogy Botka László Szegedről tart Budapestre vagy Budapestről Szegedre. *(Bangóné Borbély Ildikó: A választ várom!)* Ugye, ott nem keverné össze valószínűleg; amikor a Fidesz-KDNP intézkedéséről van szó, akkor pedig teljesen mindegy, hogy honnan hova költözik, önök tiltakozni fognak. *(Heringes Anita: Szánalmas vagy! - Dr. Józsa István: Cinikus, amit csinál!)*

Nos, ha a Berettyóújfaluban működő tankerületi központ munkatársainak a lakhelyét végignézzük, öten laknak Püspökladányban *(Bangóné Borbély Ildikó: Előtte meg felmondtak, államtitkár úr!)*, tizenketten Berettyóújfaluban és hatan egyébként Hajdúszoboszlón. Tehát két és félszer annyi a berettyóújfalusi lakos, és Berettyóújfaluban működik a tankerületi központ. Ha ön ezt nem tartja logikus lépésnek, hogyha két és félszer annyi dolgozó igényeit *(Bangóné Borbély Ildikó: Hányan mondtak fel előtte? - Az elnök csenget.)* veszik figyelembe, akkor nem tudom, hogy önöknek mi a logikus. Ráadásul Debrecenhez képest közelebb is van.

Fölmondások, nem fölmondások. Egyetlenegy dolgozó van, aki egy másik köznevelési intézménybe ment át, és nem a fenntartónál dolgozik, hanem a köznevelési intézményben folytatja a munkáját. Püspökladányban jelenleg is egy kihelyezett iroda működik, akkor nyilvánvalóan, akinek ott vannak ügyei, az ott tudja intézni.

Az új helyen egy térítésmentes irodát kaptak, amely alkalmas a használatra. Ezért az irodahelyiségeért fizetni nem kell. A korábbi nem volt alkalmas arra, hogy ott hosszú távon Püspökladányban folytassa a tevékenységét ez a központ.

Tehát, tisztelt képviselő asszony, nem találtam olyan mondatot a felszólalásában, amelynek valóságalapja lett volna. Köszönöm szépen. *(Közbeszólások és taps a kormánypártok soraiból.)*

(12.40)

ELNÖK: Köszönöm szépen az államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Staudt Gábor, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a legfőbb ügyészhez: **„Hogyan folyhat több mint hat éve az Alstrom-szerződések ügyében a nyomozás?”** címmel. Staudt Gábor képviselő urat illeti a szó.

DR. STAUDT GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Legfőbbügyész-helyettes Úr! Ismeretes, hogy az OLAF

nemrég zárta le a 4-es metróval kapcsolatos vizsgálatát, aminek eredményeként 76,7 milliárd forint büntetés várhat hazánkra.

Már a fenti eseményeket megelőzően írásbeli kérdéssel fordultam a legfőbb ügyész úrhoz, mert felmerült, hogy az OLAF-jelzésekkel kapcsolatosan az ügyészség elég nagyvonalúan végzi a vizsgálatokat, elég nagyvonalúan folynak az eljárások, ami alatt azt kell érteni, hogy elképesztően lassú és alacsony hatékonyságot láthatunk ezekenél az eljárásoknál, vádemelésekről is alig, valódi elszámoltatásokról meg szinte egyáltalán nem lehet beszélni.

A legfőbb ügyész válaszából az derült ki, hogy az utóbbi öt évben 28 büntetőeljárásból, amelyet megindítottak, csak négy ügy végződött egyelőre vádemeléssel, és egy ügy jutott el odáig, hogy marasztaló ítélet született meg. Azt sajnós nem tudhattam meg, hogy 2010 óta összesen hány jelzés érkezett az OLAF-tól, tehát ezzel a számmal adós maradt a legfőbb ügyész úr, de azt elmondhatjuk, hogy elfogadhatatlanul lassan és nagyon alacsony hatékonysággal zajlanak a nyomozások, ráadásul úgy, hogy az OLAF egyébként előzetesen már lefolytatta a vizsgálatokat, tehát ezeknek gyorsítania és nem lassítania kellene a nyomozásokat.

A fentiek tükrében is kiemelkedő a 4-es metró, az Alstrom-szerződések ügye, ahol a főpolgármester tett 2011 januárjában feljelentést, és még mindig tart a nyomozás. Arra vagyok kíváncsi, hogy miért tartanak általában is ilyen hosszán a nyomozások az OLAF-ügyekben. Ki a felelős azért, hogy több mint hat éve tart vádemelés nélkül a 4-es metró ügyében a nyomozás? Mivel feltételezhetjük, hogy egy gyors büntetőeljárás esetében ezt a közel 80 milliárd büntetést nem kellene befizetni, ezért ebből mennyit vállal az ügyészség megfizetni a saját költségvetéséből? Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Belovics Ervin legfőbb ügyész-helyettes úrnak. Parancsoljon!

DR. BELOVICS ERVIN, a legfőbb ügyész helyettese: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Az Európai Csalás Elleni Hivatalnak a 4-es metró beruházására vonatkozó zárójelentése kapcsán szeretném felhívni a képviselő úr figyelmét, hogy a zárójelentés kizárólag az Alstrommal kötött szerződéssel kapcsolatban tett igazságügyi ajánlást a Legfőbb Ügyészségnek, ugyanakkor a zárójelentés megállapításai alapján több, a beruházással összefüggő szerződés vonatkozásában a Miniszterelnökséget vezető miniszter tett feljelentést.

A 4-es metróhoz kapcsolódva az Alstrommal metrókocsi-beszerzés tárgyában kötött szerződés vonatkozásában 2011. január 3-án, tehát az OLAF mintegy öt éven át folytatott vizsgálatának megindulása előtt egy évvel, a Fővárosi Önkormányzat fejle-

lentése nyomán hűtlen kezelés gyanúja miatt került sor a nyomozás elrendelésére. 2016 nyarán a legfőbb ügyész úr személyesen rendelkezett arról, hogy magyar ügyészek tekintsék át Londonban az Egyesült Királyság által, az Alstrom szerződéseivel összefüggésben folytatott eljárás iratait, és ennek lett az az eredménye, hogy olyan érdemi információk jutottak a magyar ügyészség tudomására, amelyek az eljárás felgyorsulását eredményezték.

Ezért 2016. szeptember 16-án sor került az ügy ügyészi hatáskörbe vonására, ettől az időponttól kezdve a Központi Nyomozó Főügyészség jár el. A Központi Nyomozó Főügyészség 2016 októberében házkutatásokat hajtott végre, gyanúsítottakat hallgattott ki az ügyben, őrizetbe vételeket foganatosított, és több gyanúsított vonatkozásában előzetes letartóztatásra tett indítványt.

A nyomozás hosszabb időtartama számos okra vezethető vissza, így az ügy bonyolultságára, valamint arra, hogy a nyomozás intenzív és kiterjedt nemzetközi együttműködést igényel. A nyomozás ügyészségi hatáskörbe vonása óta, azt gondolom, a nyomozati cselekmények teljesen egyértelműen felgyorsultak. Figyelemmel arra, hogy a nyomozás továbbra is folyamatban van, ezért a nyomozás érdekeire tekintettel részletesebb tájékoztatást jelenleg nem adhatok. Köszönöm szépen. *(Dr. Rétvári Bence tapsol.)*

ELNÖK: Megköszönöm a legfőbb ügyész-helyettes úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Ikotity István, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Kényszerből hogyan lesz valódi innováció?”** címmel. Képviselő úr, öné a szó.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Az LMP kiemelt fontosságúnak tartja a hazai innováció támogatását a gazdasági fejlődés és a fenntartható társadalom megteremtése szempontjából is, tudjuk, hogy nem állunk jól ezen a téren. Ha csak az anyagi ráfordításokat nézzük, a jelenlegi állami források megduplázására, megháromszorozására lenne szükség, hiszen továbbra is csupán minden költségvetési száz forintból egyet-kettőt költünk innovációra, így sosem fogunk felzárkózni a fejlettebb országok szintjére, Nyugat-Európa vagy a skandináv államok jóléte és biztonsága örökre elérhetetlen marad.

A problémák azonban nemcsak anyagi természetűek, de nagyon jellemző, hogy egy-egy kutatási pályázat létfontosságú a továbbélés szempontjából, hiszen béreket, eszközöket finanszíroznak belőle. Az oktatáshoz, tanításhoz alapvetően szükséges számítógépekhez vagy éppen konferencia-részvételekhez állami finanszírozásból nem lehet hozzájutni, csak ilyen innovációs pályázatok keretein belül, ami önmagában nonszensz. Hiába a korábbi megszorítások után az ilyen-olyan forrásbővítés, ha az alapvető feltételek megteremtésére mindmáig nincs pénz.

Hiába a tűzoltójellegű oktatói béremelés, ha a versenyszféra fizetései fényévekre vannak az állami egyetemi szektorhoz képest. Ha ez így marad, akkor a legjobb kutatókat továbbra is elszívják a vállalatok.

Tisztelt Államtitkár Úr! Mikor teremtik meg az egyetemek számára kiszámítható innovációs hátteret? Mondjuk ki, az innovációs források jelentős részt a működésre mennek el. Mikor lesz az az általános, hogy a kutatások szervezése nem anyagi kényszerből történik, hanem azokat valódi kutatói potenciál határozza meg? Lehet-e a kényszerből valódi innováció? Várom választát. *(Taps az LMP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Nem tudom, mit tart ön, képviselő úr, kis forrásnak és mit tart nagy forrásnak, de 333 milliárd forint áll rendelkezésre kutatásra, fejlesztésre, innovációra, ilyen kapacitások megerősítésére; van ebben EFOP-os pénz, van ebben GINOP-os pénz, van ebben közép-magyarországi VEKOP-os pénz, de van ebben költségvetési pénz is, a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Alap támogatása is. Nem tudom, hogy fel tud-e ön idézni olyan időszakot Magyarországon, amikor ekkora léptékű összeg, 333 milliárd forint áll rendelkezésre. Ha beszorozza, hogy ez a reklámadó-bevételek mekkora része vagy hány hónapnyi személyijövedelemadó-bevétel ez a kormányzat számára, akkor láthatja, hogy ez egy óriási összeg, a teljes tankerületi rendszer fenntartását hat hónapon keresztül, az összes pedagógus, mind a 170 ezer pedagógus bérét ebből lehetne finanszírozni.

Tehát ez egy óriási nagyságrendű összeg a kormányzaton belül, és ebből nemcsak béreket és eszközbeszerzést lehet finanszírozni, sőt elsősorban nem béreket és eszközbeszerzést, hanem pontosan a nemzetközi kutatásokba való jobb becsatlakozás lehetőségeit, a hazai gazdasági szervezetekkel kiépítendő szorosabb kapcsolatokat, amelyek hosszú távon is ezeket a kutatás-fejlesztéseket fenntarthatóvá teszik, és magukat az eredményeket is hasznossá teszik, hiszen rögtön tudnak hasznosulni magyar cégeknél, magyar vállalkozásoknál. Azt hiszem, ez nemcsak a nemzetközi kapcsolatokat erősíti, de a hazai innovációs aktivitást is nagyon nagy mértékben tudja elősegíteni.

Hogy ezek jó pályázatok, azt mutatja az, hogy milyen nagy az érdeklődés velük kapcsolatban, milyen sokan tudnak megvalósítani valóban utána hasznosítható és valóban innovatív, tehát újdonságot tartalmazó, gazdaságban is alkalmazható újdonságot tartalmazó kutatásokat az alap kutatásokon felül is, úgyhogy ez a 333 milliárd forint szerintem óriási lökés, óriási lehetőség a magyar K+F ágazat számára. Köszönöm szépen. *(Pogácsás Tibor tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Font Sándor és Pócs János, a Fidesz képviselői, kérdést kívánnak feltenni a földművelésügyi miniszterhez: „**Kik viszik a hírünket?**” címmel. Pócs János képviselő urat illeti a szó.

PÓCS JÁNOS (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Az év elején több jelentős mezőgazdasági kiállításon adódott lehetőség hazánk képviselőjének. A legjelentősebb szereplési lehetőséget talán a berlini Grüne Woche biztosította, amelynek idején az egyik kiemelt partnere Magyarország volt. A vásárban a hírek szerint idén 400 ezren fordultak meg egy hét alatt, akik valószínűleg mindannyian találkoztak a kitüntetett helyen felállított magyar standokkal.

Néhány héttel a berlini vásár után a nürnbergi Biofach volt a figyelem központjában, amely az ökológiai gazdálkodásban előállított termékek egyik legnagyobb seregszemléje.

(12.50)

Úgy tudom, a kiállítás az idején látogatói rekordot döntött.

A párizsi nemzetközi mezőgazdasági és élelmiszeripari szakkiallítás nem ért véget. A vásár kiemelt témája a kutatás-fejlesztés volt. Érdekes, hogy a rendezvény ideje alatt az agrárszakma fiatal tehetségei két versenyen is összemérhették tudásukat. Hazánkat a gyomaendrődi Bethlen Gábor Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Szakközépiskola és Kollégium tanulója képviselte.

Örömteli, hogy ennyire sűrű volt az évkezdés, és további pozitívum, hogy az Agrármarketing Centrum, amely korábban hatékonyan támogatta az ilyen rendezvényeken történő magyar részvételt, végre újra az FM irányítása alatt működik. Az AMC az elmúlt években működési nehézségekkel küzdött, amit legfőképpen a kormányzati struktúrában elfoglalt helyére lehetett visszavezetni. Bürokratikus akadályok álltak a hatékony működés útjában.

Kérdezem tisztelettel államtitkár urat, hogyan támogatja a magyar gazdálkodókat az újból az FM irányítása alatt működő AMC. Hogyan képviselte magát Magyarország a legutóbbi nemzetközi mezőgazdasági kiállításon? Hány kiállítónk volt, mennyire volt sikeres a részvételünk? Továbbá kérdezem tisztelettel, hogy milyen jelentős kiállítások várnak még ránk az idején, mi lesz az OMÉK idei témája. Várom választát, államtitkár úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Nagy István államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársam! Valóban

úgy van, hogy 2016. június 15-től az Agrármarketing Centrum Nonprofit Kft. az FM irányítása alá került. Azt kell hogy mondjam, mindaz, amit a felszólalásában érintett, egy nagyon régi bölcsességgel indokolható, azzal, hogy a jó bornak is kell a cégér, hiszen annak a számos kiváló magyar élelmiszernek, amely mint mezőgazdasági termék hazánkban megterem és előállítódik, híret kell vigyünk a világba. Akkor tudunk eredményesek lenni, ha a kiváló mezőgazdasági termelés, a kiváló élelmiszeripari feldolgozással együtt, megfelelő piacot is talál ezen termelőknek. Akkor tudunk a termelőknek leginkább segíteni, ha nemcsak a termelési oldalát, hanem a kereskedelmi, értékesítési oldalát is tudjuk támogatni. Ebben kiváló partnere a Földművelésügyi Minisztériumnak az Agrármarketing Centrum.

Való igaz, amit felsorolt: nagyon erős tavasza volt a magyar gazdáknak a külföldi jelenlétben, hiszen a Grüne Wochén kiemelt partnerként szerepelhettünk. Soha nem látott mennyiségű kiállító nézte meg, és nagyon számos kiváló partneri kapcsolat és üzlet született ezen a kiállításon Berlinben. Azt hiszem, minden magyar gazda büszke lehet arra, hogy a magyar mezőgazdaságnak hogyan vitték, hogyan vittük a híret.

De nagyon erős lesz a folytatás is, hiszen a sűrű évkezdést követően még számos, összesen 14 külföldi agrárkiállításon lesz jelen Magyarország. Néhányat kiemelve: májusban Hongkongban, Amszterdamban és Sanghajban, szeptemberben Aradon, októberben Kölnben, majd novemberben a kazahsztáni Almatiban leszünk jelen. Hazai szempontból természetesen a legjelentősebb kiállításunk az OMÉK, amely szeptember 20-24. között kerül majd megrendezésre. Ez a 78. OMÉK, „A Kárpát-medence kincsei” lesz a címe, és Japán lesz a vendégünk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Gúr Nándor, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Miért nem éri el a minimálbért sem a szociális területen dolgozók nettó bére?!”** címmel. Képviselő úr, ön é a szó.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Kezdhethném azzal, hogy na, miért - miért nem éri el? Szóval, ez azért már nonszensz, hogy még a minimálbért sem éri el az átlagkereset nettója. Rettentően keveset keresnek, ezt nyilván mindegyikünk tudja, a szociális szektorban dolgozók. Hiába mutatja ki a KSH azt, hogy 10 százalékos növekedés van a bérekben, hiába fordítja le ezt a szociális szektorra, arcpírítóan kevés az a pénz, amit ebben a szektorban keresnek. 2016-ban nem sokkal, de átlagban 359 forinttal többet kerestek, mint a minimálbér. 2017 januárjában meg azzal a helyzettel kellett szembenézniük, hogy több mint 3200 forinttal kevesebbet kerestek, mint a minimálbér. Értik: kevesebbet, mint a minimálbér. Ez volt a

szociális szektorban az átlagkereset. Arról már ne is beszéljünk, hogy mi van, mondjuk, a védőnőkkel, azzal az 5 ezer közalkalmazottal, akiknek az alapilletménye gyakorlatilag nem éri el a szociális szektorban, a szakellátásban dolgozók alapilletményét sem, holott a munkájuk értékében nyilván nem kevesebb.

Valójában két egyszerű kérdést szeretnék csak feltenni. Az egyik az, amit a legelején is mondtam. Hogy lehet az, hogy a minimálbért sem éri el a szociális szektorban dolgozók átlagkeresetének a nettója? Miért van ez? A másik kérdésem: hogyan és miképpen akarnak ezen változtatni? S legfőképpen: mikor? Hogyan fognak eljutni oda, hogy ez az elfogadhatatlan, ez a minősíthetetlen helyzet megváltozzon, hogy a szociális szektorban dolgozók is tisztességes jövedelemre, fizetésre teyenek szert, ami a megélhetésüket biztosítja? S az utolsó fél mondat: az elmúlt hét évről beszéljen. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Egyvalamit felejtett el mondani a képviselő úr, hogy végre elkezdett Magyarországon a minimálbér érezhető módon emelkedni. Az, amit a szocialisták korábban tettek, nem volt más, mint a multinacionális cégek érdekeinek a kiszolgálása. Leszorították a magyar emberek fizetését, s mindemellett mivel a gazdaságot nem jól üzemeltették, ezért még magas adókkal is terhelték őket, hogy a költségvetésben bevétel legyen. Magas adókkal, alacsony fizetéssel próbálták a béreket alacsonyan tartani és a költségvetés egyensúlyát megőrizni. Ez sehova nem vezetett, csak összeomláshoz. *(Gúr Nándor folyamatosan beszél. - Az elnök csenget.)*

Ezután 2010-ben következhetett egy másik időszak, amikor az adócsökkentések mellett a bérek is elkezdhettek növekedni. Az egyik legnagyobb mértékben valóban a minimálbér kezdett el növekedni, mert Magyarországon a baloldali pártok mindig cserben hagyták a kiskeresetű embereket, és csak nemzeti kereszténydemokrata, Fidesz-KDNP kormányzás esetén volt érezhető növekedése a minimálbéreknek. Így volt ez 1998-2002 között, aztán lelassult 2002-től 2010-ig, és most ismételen emelkedett. *(Gúr Nándor folyamatosan beszél.)* 15 százalékos, 25 százalékos minimálbér és szakmunkásminimálbér-emelésekről akkor sem fog tudni beszámolni, tisztelt képviselő úr, ha folyamatosan beszél, miközben én beszélek.

ELNÖK: Bocsásson meg, államtitkár úr, egy másodpercre! Képviselő úr, én nem emlékszem, hogy amikor ön beszélt, akkor államtitkár úr egy szót is szólt volna. Kérem, szíveskedjen türtóztatni magát,

az államtitkári válasz hangzik el! Öné a szó, államtitkár úr. Figyelmeztetem, képviselő úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr, hogy biztosítja a válaszadás lehetőségét. Ennek következtében szerencsére olyan mértékben nő a minimálbér és olyan mértékben nő az emberek keresete, ami korábban nem volt látható. Korábban csökkent az adójuk, főleg a gyermekes családoknak, most pedig a bruttó kereset is úgy nő, hogy mellette sok esetben a nettó kereset vele egyező értékű.

S mindemellett nagyon helyes döntése volt a kormánynak, amikor 2014-ben ágazati bérpótlékot, majd a következő évben bértkiegészítést vezetett be, most pedig a következő években négy év alatt összességében 65 százalékkal növeljük az ágazatban dolgozók fizetését, ezáltal megbecsülve az ő munkájukat. Erről az önök időszakából sajnos nem lehet beszámolni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormány- pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Beszámítottam az időkeretbe az általam elmondottakat.

Tisztelt Országgyűlés! Magyar Zoltán, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: „**Mit tesz a Kormány annak érdekében, hogy a gici tejüzem ne egy újabb elrettentő példa legyen?**” címmel. Magyar Zoltán képviselő urat illeti a szó.

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! A rendszerváltás óta számos olyan felháborító esettel találkozunk, ahol egy jól működő magyar tulajdonú üzem leépül, megszűnik. Hol egy külföldi befektető érdekei miatt, hol pedig a pénzéhes politikai prostituált tulajdonos érdekei miatt. A vége persze minden esetben ugyanaz: a magyar gazdák, a magyar dolgozók, a magyar állam szívja meg, a beszállítók nem kapják meg a nekik jogosan járó pénzt, ők húzzák a rövidebbet. Az ezekkel a maffiamódszerekkel tönkretett üzemek sora rendre itt a parlamentben is előkerül egy-egy felszólalás témájaként, de kormányzati szintről sajnos rendre elmaradnak a valódi lépések.

Az elmúlt 27 évben gyakorlatilag szabadrablás folyt ezen a területen. Jól működő, egyébként profitképes cégekről, vállalkozásokról beszélek, amelyek ilyen-olyan módszerekkel, de bizony tönkrementek.

(13.00)

Amíg önök és elődeik a zsebüket tömték, és valódi érdemi lépéseket nem tettek, addig bizony ismételten ugyanazok a kárvallottak sora kerül elő minden ilyen esetben, akiket már felsoroltam. Egy ilyen újabb eset a gici tejüzem esete is, aminél a decemberi munkaleállás után várható volt, hogy bajba kerül. De

most vélhetőleg kieroszakolt felszámolás következtében 60 ember veszítette el munkáját, és majdnem ugyanennyi beszállító is várja a pénzét. A családjukat is beleszámolva ez egy roppant nagy számot ad ki, arról nem is beszélve, hogy a magyar tejiparra nézve egy újabb végzetes csapás lehet.

Adódnak tehát a kérdések, hogy miért csak ölbe tett kézzel ülnek, miért nézik azt, hogy magyar családok és velük a hazai tejtermelés tönkremenjen. Hogy lehet egy jogállamban azt kivitelezni egyáltalán, hogy a csőd előtti pillanatban jelzalogosítják magát a céget, hogy aztán a felszámolás során az járjon jól, aki végeredményben a csőd szélére juttatta az üzemet? Miért nem juttatják a környékbeli termelők tulajdonába, hogy végre azok legyenek a tulajdonosok, akik a további működtetésben érdekeltek? Ezekre várom államtitkár úr érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Nagy István államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársam! Szeretném jelezni önnek, hogy mindazon kifejezések és jelzők, amikkel illette az egészséget, nagyon sommás és nagyon félrevezető kijelentések. Az indulatát értem, hiszen a mezőgazdasági termelőkért aggódni nagyon jó cselekedet, nagyon helyes dolog. De ebből általános és téves ítéleteket levonni szerintem veszélyes terület; persze, a politikának asztala, de azért helyel-közzel mégsem idevaló.

Emlékeztetném képviselő urat arra is, hogy a rendszerváltás óta a magántulajdonban lévő vállalkozások saját hasznukra, illetve kockázatukra végeznek gazdasági tevékenységet. A gici tejüzemmel kapcsolatban a közelmúltban a kft.-vel szemben két bírósági végrehajtást is elrendeltek, ezekbe az eljárásokba a kormányzat nem tud beavatkozni. Ugyanakkor a tulajdonost arra tudjuk biztatni, hogy az üzem további működése érdekében a beszállító termelők és dolgozók számára a lehető legjobb megoldást keresse.

Ha azt mondja ön, hogy ölbe tett kézzel nézi a kormányzat azt, hogy mi történik az ágazatban, akkor el kell mondjam önnek, hogy csak az ágazatban először 50 milliárd forintot, majd tavaly további mintegy 60 milliárd forint nemzeti és uniós támogatást adtunk, ami a termelésre vetítve a legmagasabb volt az EU-tagországok között. Azt hiszem, pont ezt mutatja, hogy az előzetes adatok szerint a tejtermelés volumene 2016-ban, a súlyos világgpiaci krízis ellenére is 2 százalékkal bővült, amely folyamat az idén várhatóan felgyorsul.

Mi a megoldás? - tette föl ön a kérdést, említette a felszólalásának végén. Igen, pontosan az volna a megoldás, hogy a termelők végre szerveződjenek meg, hogy a termelők fogjanak össze. Ne engedjék, hogy egy-egy ember kénye-kedvére történhessen

vagy nyereséggel, vagy veszteséggel a feldolgozás. Vegyék meg, vegyék a saját kezükbe, alkossanak termelői közösségeket, és ezek a termelői közösségek, legyenek ezek szövetkezetek, működtessék ezeket a feldolgozóüzemeket, és akkor nemcsak a termelésből származó haszon, hanem a kereskedelemből, feldolgozásból származó haszon is a termelőké lehet. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a külgazdasági és külügyminiszterhez: **„A CETA támogatásával a Fidesz nemcsak tagállami szuverenitást áldozta fel, de egyúttal beleegyezett a kanadai cégek erdélyi ciántechnológias aranybányászatába is?”** címmel. Schmuck Erzsébet képviselő asszonyt illeti a szó.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Az Országgyűlés az LMP kezdeményezésére született határozatában kimondta, a kormány nem támogat olyan szabadkereskedelmi megállapodást, amely veszélyezteti a környezet- és egészségvédelmet, az élelmiszerbiztonságot, továbbá antidemokratikus vitarendezési eljárást tartalmaz. Az EU-Kanada közötti szabadkereskedelmi egyezmény, a CETA pontosan ilyen megállapodás. Ne legyen kétségünk, a CETA ideiglenes hatálybalépésével a kanadai beruházók újrazekedik a jogi csatát annak érdekében, hogy ciántechnológias aranybányászatot folytassanak Verespatakon és máshol Erdélyben.

(Az elnöki széklet Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

És ha ez bürokratikus akadályokba ütközik, a jövőben a nagyvállalatok már perelhetik is az egyes államokat elmaradt profitjuk miatt. A CETA támogatásával a kelet-európai kormányok, köztük a Fideszszel, maguk adtak segédkezet önrendelkezésük csorbításához. Miért? Erdélyben jelenleg az egyik legkiterjedtebb bányászati tevékenységet folytató Eldorado Gold társaság nemrég jelentette be, hogy idén 20 millió dollárt fordít az Erdélyi-érchegységben fekvő színesfém-bánya kiépítésére. Több kanadai bányavállalat is hasonló terveket dédelget, hiszen óriási profitra van kilátás.

Az LMP jó előre figyelmeztette a Fideszt, hogy a CETA támogatásával nemcsak a hazai mezőgazdaság, de a Tisza teljes vízgyűjtő területe alatt is vágja a fát. Az egyezmény immár ideiglenesen megkötöttet február 15-én az Európai Parlamentben, ahol a fideszes képviselők támogatták azt. Miután a CETA ideiglenesen hatályba lépett, a tagállamoknak is jóvá kell azt hagyniuk.

Azt szeretném megkérdezni, hogy szándékában áll-e a Fidesznek, hogy a parlamenti ratifikáció során megvétózza az egyezményt, avagy belenyugszik-e

inkább a nemzeti érdekeink feláldozásába a szabadkereskedelem oltárán. Várom megtisztelő válaszát.

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Megadom a szót a válasz lehetőségére Szabó László államtitkár úrnak.

DR. SZABÓ LÁSZLÓ külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Asszony! Érdemes lenne elolvasni a CETA szövegét, illetve a kiegészítő nyilatkozatot. Ugyanis ezekből egyértelműen kiderül, hogy nem sok minden változik a vitakezelési ügyekben. Ugyanis a CETA jelenlegi ideiglenes alkalmazása például a beruházásvédelmet nem fogja megváltoztatni. Természetesen mi is aggódunk azért, hogy a Tisza teljes vízgyűjtő területén csak a környezetvédelmi és minőségbiztosítási szabályoknak megfelelő beruházások történjenek, és erre oda fogunk figyelni a jövőben is.

Az Országgyűlésnek egyébként lehetősége lesz a teljes szövegről véleményt alkotni hamarosan, lehetőleg már az idén nyáron beindulhat ez a vita, és az ön által hivatkozott 11/2016. országgyűlési határozatban követendő célkitűzések teljesülni fognak az országgyűlési ratifikáció során. Gyakorlatilag látható az, hogy nagy közfigyelem övezi a CETA-t. Az EU tagállamai és Kanada között egy jogi kötőerővel bíró értelmező okmány is kiadásra került, pontosan azért, hogy az ilyen jellegű aggodalmakat kezelje.

A tagállamok szabályozási joga továbbra is megmarad az olyan környezetvédelmi szempontok alapján magas kockázatba sorolt beruházások engedélyezésében, mint a kérdésben szereplő ciántechnológias bányászati beruházás. Gyakorlatilag nem csökkennek sem a környezetvédelmi, sem a munkajogi, sem a fogyasztóvédelmi normák. Azt is nagyon fontosnak tartanám leszögezni, hogy a jelenlegi kanadai-magyar bilaterális kereskedelmi szerződés például sokkal gyengébb, sokkal rosszabb ebből a szempontból, mint amilyen az új CETA-megállapodás lesz.

Tehát bízom abban, hogy egy nagyot lépünk előre a CETA ratifikálásával, és ezek a környezetvédelmi szempontok, amiket ön is említett, mindenképpen érvényesülni fognak. Köszönöm szépen a figyelmét. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tukacs István, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a belügyminiszterhez: **„Meddig fizetjük az ukrán nyugdíjasok nyugdíját?”** címmel. A kérdésre Rétvári Bence államtitkár úr fog válaszolni. Öné a szó, képviselő úr.

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A keleti határ településeiben a hónap egyetlen napján érdekes jelenetek játszódnak le. Mintha kicserélődne a lakosság. Azon az egyetlen napon, ami egyébként a nyugdíjfizetés napja, nagyon sok ott megjelenő, ismeretlen arcnak

egyetlen célja van: minél előbb eljutni az ATM-automatáig. Ők ukrán állampolgárok, formailag Magyarországon létesített állandó lakcímmel jogosulttá válva a magyar nyugdíjra; csak hogy a dolog egy kicsit olvasmányosabb legyen, nemcsak magyar nyugdíjra, hanem az adott foglalkoztatási csoport nyugdíjára Magyarországon, amit ők végeztek Ukrajnában. Ezért tehát igen sok közöttük az orvos, az iskolaigazgató, az uránbányász vagy az agysebész, és nagyon kevés a pedellus, a lakatos vagy bármilyen más, egyszerű foglalkozást űző. Nyilvánvalóan magasabb nyugdíjjal jár, ha ismeretlen eredetű papírokkal igazolják azt, hogy ők tulajdonképpen mivel foglalkoztak nyugdíjaskoruk előtt.

(13.10)

Tisztelt Államtitkár Úr! A probléma részben költségvetési ügy, hiszen több mint tízmilliárdos tételről van szó, azonban Szabolcs-Szatmár-Beregben inkább az igazságosság ügye. Ez az a megye, ahol a legalacsonyabbak az átlagnyugdíjak, nem véletlenül. Nyilván azért, mert nagyon kevesen (*sic!*), nagyon alacsonyan fizetett állásban töltötték munkavállalói napjaikat, ezért tehát a nyugdíjuk nem magas. Ezért nézik tehát rossz szemmel és ezért nem tartják igazságosnak azt, hogy fiktív lakcímekekre bejelentkezve valakik magyar nyugdíjat kapjanak.

Államtitkár úr, önök nagyon kreatívak szoktak lenni ilyen ügyekben, ezért kérdezem: mikor tudják úgy változtatni az ideiglenes vagy állandó lakcím bejelentésének szabályait, hogy ezeket a visszaéléseket megakadályozzák? Elnök úr, köszönöm a lehetőséget. (*Taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük. Rétvári Bence államtitkár úré a szó.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Utánaérdeklődtünk a határátkelőhelyeken, hogy valóban van-e ilyen forgalomnövekedés, mint amit ön említett. Azt mondták, hogy kétfajta forgalomnövekedés van, az egyik a vendégmunkások utazásaihoz tartozik, a másik pedig a turisztikához kapcsolódó, de az ön által említettel eddig ott nem találkoztak.

Ettől függetlenül a törvényesség biztosítása mindenki számára fontos, éppen ezért mind rendszeres, mind szűrőpróbaszerű ellenőrzéseket végrehajt a nyugdíjigazgatási szerv pontosan azért, hogy az esetleges visszaéléseket ki tudja szűrni. Nyilván, ha a megküldött megkereséseket nem veszik át, vagy ismeretlen a címzett, az már egy jelzés ezzel kapcsolatban, de azt is ellenőrzi a hatóság, hogy pontosan életvitelszerűen tartózkodik-e azon a lakcímen valaki, ahová önmagát életvitelszerűen jelentette be. Sőt, nyilván már maga az igény elbírálásának a folyamata is tartalmazza azt az elemet, hogy az életvitelszerű

tartózkodást meg kell állapítani, és arról meg kell győződnie a hatóság munkatársainak.

Mindamellett fontos, hogy ez az egyezmény, amely több évtizedes múltra tekint vissza, fölváltódik egy új, modernebb, sokkal korszerűbb nemzetközi egyezménnyel. Ahogyan talán ezt ön is tudja, hiszen szerintem írásbeli kérdésben is kérdezte, erre vonatkozóan a magyar fél folyamatosan igyekszik Ukrajnával felvenni a kapcsolatot és tárgyalásokat folytatni. Ugyanakkor sajnos az is közismert, hogy Ukrajnában a politikai stabilitás nem fogható a magyarországihoz, éppen ezért a tárgyalásoknak, az erről való egyeztetéseknek már a megindítása is, az illetékesekkel való kapcsolatfelvétel, a velük való közlése a magyar igényeknek is már nehézségekbe ütközik. Éppen ezért halad nagyon nehézkesen ennek a régi egyezménynek egy modern, a nemzetközi jog mai szabályainak megfelelő egyezménnyel való felváltása.

Magyarország erre törekszik, és ugyanígy törekednek arra a helyi hatóságok is Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében és máshol is, hogy a lakcímekeket, az ott-tartózkodást pontosan ellenőrizzék, és csak a jogosultak számára járjon ez a lehetőség. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük. Lukács László György, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Biztonságban vannak-e a betegek és a dolgozók a sürgősségi osztályokon?”** címmel. Öné a szó, képviselő úr.

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! „Csak a betegek szerencséjén múlik, hogy megfelelő ellátást kapnak-e a kórházak sürgősségi osztályain” - nyilatkozta több alkalommal az elmúlt hetekben a Magyar Orvosi Kamara elnöke nyilvánosan a sajtó előtt.

Az elnök szavait az alapozta meg, hogy egy általuk végzett, friss kutatás szerint az egyébként szükséges 600 dolgozó helyett mindösszesen 140 szakvizsgázott sürgősségi orvos áll rendelkezésre a sürgősségi osztályokon. Így sok osztályon az ideérkező betegek nem is szakorvossal, hanem inkább a rezidensekkel találkoznak, úgy, hogy a legmagasabb végzettségű orvos is legfeljebb egy szakorvosjelölt. Ez az állapot egyébként nemcsak teljesen törvénytelen, hanem a betegek biztonságát egyaránt veszélyezteti, sőt magukat az ellátókat is, a dolgozók biztonságát és a dolgozók jogi helyzetét is folyamatosan veszélyben tartja. Jelenlegi működésükben a sürgősségi osztályok a beljükhöz vetett közbizalmat ássák alá.

Mindeközben a kormány ahelyett, hogy ezt a problémát, amelyet a kamara felvetett, megvizsgálta volna, egy adatgyűjtést végzett volna és felmérte volna, hogy ténylegesen ezek az állapotok vannak, azzal kente el az elé letett problémát, hogy a problémáról senki semmilyen jelzést nem juttatott el korábban az államtitkárság részére. A valóság persze

talán az, hogy a kormány képtelen volt a számokkal és tényekkel hitelesen megcáfolni azt, hogy valóban ennyi személy hiányzik egy biztonságosan működő sürgősségi ellátórendszerből.

A kamara felvetésével egyébként maguk a betegek is mindennapi tapasztalatuk során egyetértenek, ők is nagyon leterhelt orvosokkal, túlhajszolt szakdolgozókkal találkoznak országszerte az ellátóhelyeken, és még kutatást sem kell talán végezni ahhoz, hogy lássuk, hogy probléma van ezen a téren.

Mindezekre tekintettel a kialakult helyzettel kapcsolatban szeretném kérdezni államtitkár urat: vizsgálta-e egyáltalán a kormány az Orvosi Kamara felvetéseit? Ha igen, akkor mit tesznek annak érdekében, hogy megfelelő emberekkel legyen ellátva a biztonságos betegellátás érdekében a sürgősségi osztályok sora az országban? Biztonságban vannak-e a betegek és az ott dolgozók a sürgősségi osztályokon? Várom megtisztelő, érdemi választát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Rétvári Bence államtitkár úré a szó.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Ahogy itt hallgattam önt ékesszólóan beszélni arról, hogy mennyivel több orvosra lenne szükség az SBO-kon, a sürgősségi betegellátó osztályokon, elgondolkoztam: önmagában is elmondta ezeket a szavakat akkor, amikor önmaga működött közre abban, hogy orvosokat juttassanak külföldre? Ön hány orvost juttatott külföldre sürgősségi betegellátó osztályokról? *(Dr. Lukács László György: Egyet sem! - Szilágyi György: Te hányat?)* Vagy milyen orvosok voltak azok, akiket az ön Doctors Abroad és hasonló cégén keresztül, amellyel büszkélkedett, hogy 62 orvost juttat fél év alatt Írországba... *(Közbeszólások a Jobbik soraiban.)* Vajon hány volt az, aki akár ezeken a sürgősségiken is vagy máshol is működhetne? *(Dr. Lukács László György: Fogorvos nem dolgozik sürgősségin.)*

Kíváncsi vagyok, tisztelt képviselő úr, mert ön itt rendszeresen föl szólal és beszél arról, hogy milyen humánerőforrás-hiány van a magyar egészségügyben, csak azt nem értem, hogy ezt miért teszi akkor, ha önnek az volt a korábbi tevékenysége, ami volt, hogy abból törekedett anyagi nyereségre, anyagi haszonszerzésre a cégén keresztül, hogy külföldre juttasson orvosokat. Ön akkor azt tartotta indikátornak, fontos célnak, hogy minél több orvost juttasson külföldre, most pedig azt tartja a kormány hibájának, hogy miért van ilyen kevés orvos Magyarországon.

Tisztelt Képviselő Úr! Mindig, amikor ezekről beszél, én csak nézek, ámulok és bámulok, mi fér még bele a Jobbik folyamatos irányváltásaiba. Ezzel szemben a kormányzat természetesen, miután megkapta az Orvosi Kamara levelét, arra elkészítette a választ, és ezt el is küldte az Orvosi Kamarának. Mindemellett mind a rezidensek, mind mások eseté-

ben - szakorvosok esetében is - fizetésemelési vagy ösztöndíjprogramot indított.

Természetesen a sürgősségi betegellátó osztályokon a szakorvosjelöltek csak akkor tevékenykednek, ha szakorvosok támogatják az ő munkájukat. S ha pár héttel ezelőtt olvasta volna a híradásokat, akkor azt is olvasta volna, hogy duplájára emelkedik a sürgősségi ellátás finanszírozása március 1-jétől, 1-es progresszivitási szinten 5,6 millió forintról 11,3-ra, 2-es szinten 11,7-ről 23,5-re, és még sorolhatnám, hogy hol milyen duplázásokra kerül sor a következőkben. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypártok soraiban. - Szilágyi György: Hát, nem tapsolnak, államtitkár úr.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: **„MIÉRT MINDIG A 'MÉSZÁROKOK ÉS GARANCSIK' MAGÁNVAGYONÁNAK HÍZLALÁSA ÉS NEM A KÖZÉRDEK VEZÉRLI ÖNÖKET, MÉG AKKOR SEM HA NEMZETSTRATÉGIAI KÉRDÉSEKRŐL VAN SZÓ?”** címmel. A kérdés megválaszolásával a miniszterelnök úr a téma szerint feladat- és hatáskörrel rendelkező Pintér Sándor belügyminisztert bízta meg, aki kérésére Pogácsás Tibor államtitkár úr fog majd válaszolni.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Vizek általi veszélyeztetettsége miatt Hollandiában a vízkármegelőzés és az integrált vízgazdálkodás ugyanúgy kiemelt stratégiai kérdés, mint amilyen kellene hogy legyen Magyarországon, de nem úgy, ahogyan a magyar köztársasági elnök e téren a világot kívánja megmenteni, hanem úgy, hogy a magyar kormány megteszi e téren minden, a fenntartható vízgazdálkodás irányába mutató intézkedést. A hollandok ezt úgy csinálják, hogy szakmailag megalapozott koncepciót és terveket dolgoznak ki, és ezt minden érintettel egyeztetik a társadalmi konszenzus eléréséig, majd cselekednek. Hát ez az, amit még véletlenül sem csinálnak önök.

Vegyük például Budapestet! A fővárost számos esetben veszélyeztette katasztrofális mértékű árvíz, legutóbb 2002-ben, 2006-ban és 2013-ban. Azt is tudjuk, hogy a jövőben egyre veszélyesebb árvízszintekkel kell szembenézni. Ennek kivédésére növelték az árvízszinthez igazodó védelem követelményét. Ez a főváros több part menti szakaszát érinti, de ezek közül önök mintha csak a Római-parttal foglalkoznának, de azzal is rosszul. Önök csak ezt a projektet nyilvánították kiemelt beruházássá még 2012-ben. De erre is csak felemás készültességű tervek, hiányos környezeti és társadalmi vizsgálatok születtek.

Figyelembe se vették, hogy az utóbbi években itt épült lakóparkok ingatlanmutyis építési engedélyezése jogszabályellenes, és hogy az új tervek mind a hazai, mind az EU-s előírásokat mélyen sértik, például természetvédelem, víz keretirányelv. Ilyen és

egyéb érdemi vizsgálatokkal önök nem is fásasztják magukat.

Ennyire felelőtlenek és mohók, hogy csak ilyen tervek futja? Miért közpénzből akarják legalizálni a jogsértő és magánvagyon-gyarapító beruházásokat? Köszönöm.

(13.20)

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Pogácsás Tibor államtitkár úrnak.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! Először is, én azt gondolom, hogy a köztársasági elnök úr tevékenysége, akár a Föld egyik legfontosabb természeti kincsével, a vízzel, az egészséges ivóvízzel kapcsolatosan inkább elismerést érdemel, mintsem az ön által megfogalmazott, fenemód kétértelmű megjegyzéseket.

A kormányzat egyébként a magyar vízkészlettel, az ivóvízkészlettel megfelelő módon gondolkodik, megfelelő módon gondoskodik azokról a tervekről, amelyek ahhoz szükségesek, hogy Magyarországon az ivóvízkincset megvédjük. Az elmúlt években folytatott, vízgazdálkodást érintő stratégiai munka következtében elkészülhettek azok az anyagok, azok a tervek, azok a programok, amelyek hosszú távon is biztosítják a magyar vízkészlet védelmét, illetve az árvízvédelmet.

Elfogadásra került Magyarország második országos vízgyűjtő-gazdálkodási terve, amely a vizek jó állapotának elérése érdekében tartalmazza a terhelésről vonatkozó legújabb vizsgálatokat; figyelembe veszi a klímaváltozás okozta új paramétereket; és tartalmazza azokat az elemzéseket is, amelyek elérése érdekében 2021-ig és 2022-ig beruházásokat kell megvalósítanunk.

Elkészült az árvíz kockázat-kezelési terv is, amely az Európai Unió irányelveit is figyelembe vette. Lényeges célként tűztük ki az árvízveszély kockázatának a csökkentését. Ezek a beruházások amilyen sorrendben megvalósulnak, Magyarország lakosságának gazdasági és kulturális öröksége, természetvédelmi területei egyre nagyobb biztonságban lehetnek.

Végezetül, de nem utolsósorban, elfogadtuk a hazai vízgazdálkodás 2030-ig terjedő főbb célkitűzéseit összegző nemzeti víz keretstratégiát, a Kvassay-tervet. Ez egy középtávú vízgazdálkodási terv, amely a társadalom és a víz viszonyának feltárására (Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.) támaszkodva fogalmazza meg az intézkedéseket. Köszönöm a szót, elnök úr. (Szórványos taps a kormányzó pártok padsoraiban.)

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Farkas Gergely, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: „**Miért nem foglalták jogszabályba a tervezett, gyermekvállalással összefüggésben lévő diákhitel-elengedési javaslatot?**” címmel. Ön a szó, képviselő úr.

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Négy évvel ezelőtt, 2013-ban Soltész Miklós, akkori szociális és családjáért felelős államtitkár úgy fogalmazott, hogy elkészült egy javaslat, miszerint mentesülnének a diákhitel egy részének visszafizetése alól azok a felsőoktatási hallgatók, akik tanulmányaik idején gyermeket vállalnak. Révész Máriusz, a Népesedési Kutatóintézet akkori vezetője pedig mindezt kiegészítve arról nyilatkozott, hogy a felsőoktatási intézményben tanuló apákat is érintené a diákhitel visszafizetésére vonatkozó kedvezmény. Ezzel együtt pedig a tanulmányuk befejezése után született gyermekek esetében mentesülhetnének a diákhitel egy részének visszafizetése alól.

A rendkívül aggasztó demográfiai helyzetet, a gyermekvállalások számának alacsony szintjét, illetve a diákhitel felvétele során adósságspirálba került fiatalok sokaságát szem előtt tartva ez a kezdeményezés valóban előremutató és támogatandó volt. Álláspontunk szerint ugyanis egy ilyen jellegű intézkedés jelentősen ösztönözné a gyermekvállalási szándékot, és segítené a fiatal házasokat a családalapítás útján. Népesedéspolitikai szempontból egy hatékony kezdeményezésről van szó tehát, hiszen a javaslat alapján a Diákhitel2 esetében gyermekeként a törlesztendő összeg 30 százaléka alól mentesülnének a hitelfelvevők, míg három gyermek vállalása esetén már teljes visszafizetési mentességről beszélhetünk. A Diákhitel1 felvevőinek pedig gyermekként 200 ezer forinttal kevesebbet kellene törleszteniük. Tavaly év végén írásbeli kérdéssel fordultam a kormányhoz, amelyben azíránt érdeklődtem, hogy miért nem került ez a javaslat törvénybe, az eredeti tervek ellenére. Végre előállnak ugyanis egy javaslattal, és természetesen ebből sem lesz semmi - ez jellemző.

Tisztelt Államtitkár Úr! A kérdés ez alapján most is adott: miért nem foglalták jogszabályba ezt az elképzelést, és egyszerre segítenek a diákhitelt felvevő családoknak és támogatják a gyermekvállalást? Várom érdemi válaszát. (Taps a Jobbik padsoraiból.)

ELNÖK: Megadom a szót Tállai András államtitkár úrnak.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Ha megengedi, egy kicsit áttekintőbben és globálisan érinteném a diákhitelvezetés kérdését. Egyébként pedig az elmúlt év decemberében írt válaszómban is részletesen kifejtettem a diákhitel fizetése kapcsán a kedvezményeket.

A gyermekeket vállaló hitelfelvevők törlesztését jelenleg is célzott kamattámogatás segíti, hiszen a

gyesen, gyeden, illetve csenden lévő édesanya vagy édesapa most is kérheti a diákhitel törlesztésének szüneteltetését. A Diákhitel₁ esetében a kamat fizetését ez alatt az időszak alatt teljes mértékben átvállalja az állam, a Diákhitel₂ esetében pedig általános kamattámogatás jár. A hitelfelvevőnek csak a 2 százalékos kamatot kell fizetnie, az afeletti részt az állam megtéríti. *(Farkas Gergely folyamatosan közbeszól.)* A Diákhitel Központ forrásbevonásához kapcsolódó állami kezességnek köszönhetően a Diákhitel₁ kamata is lényegesen alacsonyabb a hasonló piaci feltételekhez mérten, hiszen az elmúlt években fokozatosan csökkent, és 2017. január 1-jétől már csak 3,35 százalék a kamat mértéke.

A kérdésében ön adósságszpirálba került fiatalok sokaságáról beszélt. Ezzel szemben a valóság egészen más, hiszen 2011-hez viszonyítottnan lényegesen csökken a törleszteni nem tudók aránya, illetve a felmondott és a végrehajtásra átadott szerződések száma, és ezáltal az aránya is. 2011-ben ez az arány még közel az összes szerződés 3 százaléka volt; jelenleg ez 2 százalék alá csökkent, mi több, közelít a 1,5 százalékhoz, tehát lényegében a felére csökkent. Összességében a kormány eléri a célját a diákhitel finanszírozásával kapcsolatban, és amikor szükségesnek látja a feltételek módosítását, azt meg is fogja tenni. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormányzó pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a külgazdasági és külügyminiszterhez: **„A Keleti után a Déli Nyitás is teljes bukás lesz?”** címmel. Öné a szó, képviselő asszony.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A keleti nyitás bukását ma már senki se vitatja ebben az országban. Ez az a stratégia, amely megágyazott euroatlanti szövetségeseink politikai bizalmatlanságának, miközben az elmúlt években ezekkel a despotikus irányítású államokkal összességében csökkent a kereskedelmi forgalmunk. Oroszországgal három év alatt a felére esett a kereskedelmünk, Azerbajdzsán és Mongólia a Valutaalap hitelére szorul. A Szijjártó miniszter úrhoz olyan közel álló Törökországban ezalatt a deviza mélyrepülését látjuk, hogy az ottani rendkívüli állapotról és az ezzel párosuló jogfosztottságról már ne is beszéljünk.

A déli nyitás is hasonló csillagzat alatt született. 2014-ben Navracsics külügyminiszter bezáratta hazánk észtországi nagykövetségét. Az LMP szerint az önkormányzatok minisztériuma máig elszámolással tartozik arról, hogy miért kellett a baráti Észtországban bezárni a missziókat, miközben bejelentették a magyar nagykövetség megnyitását a távoli Ecuadorban. Az önkormányzatok természetesen felkeltette Bukarest figyelmét, és még abban az évben Bukarest megnyitotta a nagykövetségét Tallinnban. Hallani, hogy most önkormányzatok akarják nyitni a követségünket. Min-

denesetre a politikai hibát nehéz lesz kiküszöbölni. Az LMP írásbeli kérdésére az önkormányzat minisztériuma a napokban megerősítette, hogy a Peruban megnyitni tervezett nagykövetség létrehozása közel egymilliárd forintba fog kerülni, míg a fenntartása közel évi negyedmilliárdba. Ilyen szintű jelenlétet sem hazánk politikai, sem kereskedelmi érdekei nem támasztanak alá ebben a természeti katasztrófa által sújtott távoli országban.

Államtitkár Úr! Az ecuadori bukás után miért kell milliárdokat kidobni az ablakon a perui követség megnyitásával? A keleti nyitás csúfos kudarca után most a déli nyitás bukását borítékolhatjuk? Tisztelettel várom a választ.

ELNÖK: Megadom a szót Szabó László államtitkár úrnak.

DR. SZABÓ LÁSZLÓ külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Képviselő asszony, kissé aggódom, mert elég színes csokrot állított elő a világ összes bajából, és nagyon érdekes, hogy ezért a keleti nyitást és a déli nyitást okolja. Egy problémáról beszélgettünk az államtitkár úrral, hogy Észtországot és a déli nyitást összekapcsolni, ez is egy nehéz dolog, tehát ez a térdkép valószínűleg fordítva van a falon.

Ami miatt viszont szeretnék egy kicsit vitatkozni, az az, hogy nincsenek azért olyan sokan, akik a keleti nyitásnak a sikereit kétlik. Annak ellenére tudunk nőni az általunk fókuszban lévő országokban, hogy két nagy üzleti partnerünkkel, Oroszországgal és Ukrajnával igenis komoly bajok vannak.

(13.30)

Elég nehéz lenne az orosz rubelválságot a keleti nyitás miatti eredménynek tekinteni, de Azerbajdzsánra is kitérhetünk vagy más országokra; én kétfélek, hogy ez lenne igazából a keleti nyitás fókusza. A keleti nyitásnak az a lényege, amit egyébként a világon minden fejlett ország figyel, hogy azokban az ázsiai, amerikai, latin-amerikai és afrikai régiókban, ahol a világ növekedése, gazdasági növekedése fog történni a következő években, legyünk jelenek. És örömmel jelenthetem azt, hogy a 2016. év végi kereskedelmi forgalmi adatok alapján a '14. évi adatokhoz képest a déli nyitás országaiban, ahol jelen vagyunk és ahol lefedjük ezeket az országokat, 4 százalékkal, 31,7 millió amerikai dollárral nőtt a kereskedelmi forgalmunk - ez elég egyértelmű szerintem. Gyakorlatilag Latin-Amerikában 3 százalékkal nőtt az exportunk, a külkereskedelmi egyenlegünk 3,5 százalékkal növekedett, és még csak most kezdtük el. Tehát én nem tudom, hogy hogy áll össze ez a kép, de ha olyan országokat nézünk, mint például a keleti nyitás országát, a Kínai Népköztársaságot, ott 25 százalékos növekedést értünk el tavaly, élelmiszerexportban 60 százalékot; Vietnammal, ami a déli

nyitás országai közé tartozik, például 40 százalékos kereskedelmiforgalom-növekedést értünk el.

Tehát én úgy érzem, hogy itt értelme van egy kicsit az adatokban jobban elmélyülni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy az Országgyűlés elnöke a határozati házsabályi rendelkezések 121. § (4) bekezdésének a) pontjában foglalt, a 124. § (1) bekezdésének kiterjesztett jogkörével élve a következő kérdéseket **visszautasította**, mert azok nem tartoznak a kormány feladatkörébe: Gúr Nándor képviselő úr K/14166. számú szóbeli kérdését, illetve Sallai R. Benedek képviselő úr K/14341. számú írásbeli kérdését.

Tisztelt Képviselőtársaim! Áttérünk az **azonnali kérdések** időszakára. Elsőként Szakács László, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez: „Mit gondolt Elnök Úr 2?” címmel. Elnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Nagy Márton alelnök urat jelölte ki. Kérdezem a képviselő urat, elfogadja-e a személyét.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Az újságban azt olvastuk, hogy valójában ön vezeti az MNB-t, de mégiscsak megvárom az elnök urat. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Így akkor a viszonyválaszra az elnök úrnak a második **oron következő** azonnali kérdések órájában kell majd válaszolnia.

Gógös Zoltán, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a belügyminiszterhez: „**Miért kell a falusi ásott kúthoz fennmaradási engedély?**” címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Pogácsás Tibor államtitkár urat jelölte ki. Kérdezem a képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét. Jelzi, hogy igen, úgyhogy öné a szó, képviselő úr.

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Kétségtelen, hogy veszélyforrást jelenthetnek azok az akár illegálisan készített kutak, amelyek nem megfelelő körülmények között készülnek, és ezzel kapcsolatban születtek is jogszabályok, amelyek legalább olyan szinten bejelentéskötelezettséget írnának elő, hogy erről a hatóságoknak tudniuk kell. Ezzel nincs baj.

Azzal van baj, hogy ennek a végrehajtási rendelkezésnek tartalma van, ami a gyakorlatban kivitelezhetetlen. Ez a végrehajtási rendelet leírja, hogy állapotrajzot kell készíttetni a falusi ásott kútról. Tervezővel vagy kútfúróval olyan hozam táblát kell kitölteni, a vízhozamról olyan kapacitásokat kell felmérni, ami képtelenség, államtitkár úr. Ez több százezer olyan falusi helyet érint, ahol évszázadok

óta vannak ásott kutak. Én úgy gondolom, hogy teljesen fölösleges az a fajta szigorúság, ami ennek a fennmaradását ilyen módon engedélyezi. Én azt gondolom, hogy minden településen bőven elegendő lenne annyi, hogy mindenki jelentse be, hogy van neki ilyen, aki használ egyáltalán ilyet, mert ennek nagy része el is van tömedékelve, hiszen amikor ezek készültek, még a településeken nem volt víz vagy nem volt csatorna; egy része már nyilván meg sincs; arról se szól az írás, hogy mi lesz azokkal, ahol még valami nyomai vannak, de különösebben már nem funkcionál. És egy bizonyos kockázatelemzés segítségével a hatóságoknak meg el kell tudni dönteni, hogy ezek közül melyik olyan, amit érdemes megvizsgálni vagy ellenőrizni.

Szerintem ennél nagyobb szigorúság ebben a dologban nem kell. Kétségtelen tény, hogy néhányan visszaélnék ezzel az úgymond lazább lehetőséggel, és például hallottam már olyat is, hogy szennyvizet engednek régi ásott kutakba, de nem ez a tipikus. Én úgy gondolom, hogy azokat a személyeket, akik kis kapacitással, saját célra vételeznek ezekből általában öntözővizet, nem kellene alávétünk ilyen szigorú ellenőrzési eljárásnak. Ezen el kell gondolkodni, államtitkár úr, ugyanis a végrehajtási rendelet végrehajthatatlan, még egyszer mondom. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Pogácsás Tibor államtitkár úrnak.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! A természetvédelem meg a környezetvédelem egy nagyon bonyolult kérdéskör, hiszen a természetvédelemért, az élővizek vagy a vízkészlet védelméért számon lehet kérni a kormányt, és felelősségre lehet vonni, ha az ellenzék úgy ítéli meg - mint ahogy egyébként erre ma már eddig is példa volt -, hogy nem megfelelő módon tesz a kormányzat azért, hogy az ivóvízkészleteinket megvédjük.

Amikor pedig nem történik más, mint egy 1995 előtt is már létező jogszabállyal kapcsolatban az Országgyűlés döntött arról, hogy azoknak a vízkivételi helyeknek, amelyek az elmúlt években, évtizedekben létesültek, az utólagos bejelentése nem egy eljárás keretében, nem egy bírsággal egybefüggő eljárás keretében történik meg, hanem lehetőség van arra, hogy az ingatlantulajdonosok bejelentésük, és egy 3 ezer forintos eljárási díj befizetésével legalizálják azokat a kutakat, amelyeket az elmúlt években, évtizedekben létesítettek, ezt a megoldást most negatív színben igyekeznek feltüntetni.

Tehát hangsúlyozni szeretném, hogy már 1995 előtt is engedélyeztetni kellett a talajvízkutakat, a talajvíz kiemelésére szolgáló kutakat, ennek ellenőrzése, ennek a felülvizsgálata mind ez idáig nem történt meg. A parlament végül is 2016. június 4-én döntött arról, hogy bírság fizetése nélkül lehet fenn-

maradási engedélyt kérni ezekre. Azon, hogy a fennmaradási engedélynek mi legyen a követelménye, és milyen műszaki bizonylat legyen a követelménye, nyilván el lehet gondolkodni, illetve erről lehet vitatkozni, de azt gondolom, hogy az nem vitatható, hogy azok a kutak, amelyek elkészültek, azok a kutak, amelyek léteznek, nagyon is könnyen veszélyeztethetik a felszín alatt lévő ivóvízbázist.

Magyarország egyik legnagyobb, vízkészletet érintő problémája a vizek elnitratósodása (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), és ebben részben a felszíni vizek kiemelésére elkészített kutak is hibásak. Hozzá kell tenni azt, hogy nagyon sok olyan kutat fúrtak meg az elmúlt években (*Az elnök ismét csenget.*), amelyek alkalmatlanok... (*Dr. Staudt Gábor: Kettő perc!*) - alkalmatlanok erre a feladatra.

Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Elnézést, államtitkár úr, de már majdnem három perc volt a kétperces válasz. Megadom a viszonzó válasz lehetőségét a képviselő úrnak.

GÖGÖS ZOLTÁN (MSZP): Államtitkár Úr! Az az igazság, nem azzal van baj, hogy nyilvántartásba kell venni ezeket a kutakat. Én azt kérem, azt mondom, hogy az a végrehajtási rendelet, ami ezzel kapcsolatban született, ami vázrajzot, telepítési rajzot meg hozamtervet, meg ilyeneket kér tanyasi emberektől, nem gondolta végig, mit kér. Ez a lényege a dolognak. Mert ahhoz nem kell semmiféle vázrajz, hogy egy hozzáértő ember egy 200 éves kútról megállapítsa, hogy az most veszélyforrás-e vagy sem. Ha 200 évig nem volt veszélyforrás, most se veszélyforrás.

A törvénymódosítás nem ezekkel kapcsolatban született, hanem tényleg összevissza furkáltak mindenféle kutakat. Tehát eleve, mondom, az ásott kutaknál teljesen fölösleges, amit kérnek; nem lehet onnan megszenyezni ivóvízbázist, mert ezek talajszinten vannak, és nem a karszt szintjén. Megszennyezni fúrt kutakkal lehetne, amik nagyon mélyek.

Én ezért mondom azt, hogy változtassák meg ezt a végrehajtási rendeletet, legyen bejelentési kötelezettség, egyébként nem 3 ezer, hanem 5 ezer forint, de még ez se akkora összeg, hogy ez ne érne meg valakinek, hogy legális kútja legyen, és majd a hatóság egy ellenőrzési programmal döntse el, hogy melyik az a kút, amihez valóban kellene ilyen paraméterű adatlapok. (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*) Tehát én ezt kérem, 2018. év vége a határidő, van még idő ezen gondolkodni, de ne tegyék ki ennek a több százezer tanyasi meg falusi embert. (*Taps az MSZP soraiban.*)

(13.40)

ELNÖK: Köszönjük. Pogácsás Tibor államtitkár urat illeti a szó.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Tehát ahogy már említettem, mindig is bejelentésköteles volt az ivóvíz kivételére elkészített kút, ez most sem változott, tehát bejelentésköteles, külön engedélyeztetésre nincs szükség.

Az világos, hogy az évtizedek vagy évszázadok óta ott lévő kút veszélyforrásként való felméréséhez szükséges az, hogy ennek a kútnak a helyét, a fizikai paramétereit a hatóság ismerje. Azt elvárni, hogy ezt a hatóság találja ki, azt gondolom, elképzelhetetlen. Nyilvánvaló, a tulajdonosnak kell rendelkeznie és a tulajdonos rendelkezhet azokkal az adatokkal, amelyekből ezek a kutak, vízkivételi helyek feltárhatók, megismerhetők, és egyáltalán feltűntethetők azokon a térképeken, amelyeken a különböző közművek egyébként is rajta vannak. Köszönöm szépen, elnök úr. (Gögös Zoltán: Államtitkár úr, ennek a fele nyáron kiszárad! - Taps a kormánypartok soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Gyöngyösi Márton, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: „Várható-e paradigmaváltás?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt a válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Kérdezem képviselő urat, hogy elfogadja-e miniszter úr személyét.

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm a lehetőséget, elnök úr, miniszter úr, de megvárom a miniszterelnök urat. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. A miniszterelnök úrnak a második **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell majd válaszolnia.

Szilágyi György, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: „**Benyújtotta már a lemondását a Miniszter Úr?**” címmel. Miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt a válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Kérdezem képviselő urat, elfogadja-e a személyét.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Elfogadom a miniszter urat.

ELNÖK: Öné a szó, képviselő úr.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! „Működik a gyakorlat, állami pénzekhez hozzá lehet jutni kapcsolatok révén.” - állapította meg ezt a tény Szijjártó Péter 2003-ban, amikor is kirobbant a Kiss Elemér-botrány, amikor is kirobbant az az ügy, amelynek hatására Kiss Elemér lemondott a miniszteri pozíciójáról, hiszen a cége, az az ügyvédi iroda, amely az ő cége volt, állami megrendeléseket kapott. Úgy néz ki, hogy a Fidesz mindenben túltesz az MSZP-n, hiszen most kirobbant a Trócsányi László-

botrány, ahol az igazságügyi miniszter jelen pillanatban olyan megrendeléseket kap, amelyben nemcsak hogy állami megrendelésekről beszélünk, hanem az állammal szemben lép fel az ő ügyvédi irodája.

Tehát Trócsányi László ma Magyarország minisztere, a kormány tagja, az állam képviselője, akinek az lenne a feladata, hogy szolgálja a magyar nemzetet, a magyar emberek érdekében tevékenykedjen, és az ő cége, az ő vállalkozása abban érdekelt, hogy az állam számára, a nemzet számára, az emberek számára kedvezőtlen, hátrányos eredményt érjen el, közpénzszázmilliókat juttasson az állammal szemben álló, az állammal pereskedő cégeknek; az igazságügyi miniszter cégével nagyobb az esélyük megnyerni ezeket a pereket ezeknek a cégeknek, ez egyértelmű. Ez súlyosan etikátlan, morálisan vállalhatatlan ez a szerep, hiszen gondoljunk csak arra, hogy két helyről vesz fel pénzt, egyszer az államtól kap fizetést azért, mert miniszter, a másik oldalon meg majd fölveszi a cégéből azt az osztalékot, amivel nyereségre tettek szert, hogy az állammal szemben pereskedtek.

Szolgálni az államot és a velük szemben állókat egyszerre nem lehet. Régen ezt árulásnak hívták. Persze az önök erkölcsiségében azt mondják, hogy ügyes, élelmes, okos stratégia, hiszen a Fidesznél a piszkos pénz és a biznisz számít csak, ezt már tapasztaltuk a letelepedési kötvényeknél. Ez a mentalitás vállalhatatlan. Trócsányi László tudtommal még nem mondott le. A kérdésem az, hogy mikor mondatják le a minisztert, ha már magától nem adja be a lemondását. Várom megtisztelő válaszát. Köszönöm. (Taps a Jobbik soraiban.)

ELNÖK: Lázár János miniszter urat illeti a szó.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Köszönöm szépen. Igen tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! A délelőtti folyamán tudtam konzultálni miniszterelnök úrral, és szeretném megnyugtatni az Országgyűlést, az igazságügyi miniszter munkájával a miniszterelnök teljes egészében elégedett, kiválóan fölkészült igazságügyi miniszternek tekinti, aki nemcsak Magyarország érdekeinek a védelmére képes, hanem európai szinten is képes a magyar érdekek védelmét 100 százalékban megvédeni, mint ahogy ezt teszi is ezekben a napokban és ezekben a hetekben, amikor a Magyarország érdekeit és határát védő jogi határozat védelmében folytat nagyon nagy küzdelmet. Arra kérem képviselőtársaimat, hogy támogassák ebben Trócsányi László miniszter urat, és minden alaptalan és valóságot nélkülöző rágalmat közösen utasítsanak el.

Először is szeretném elmondani, hogy Trócsányi Lászlónak nemcsak a munkája az, ami hitelessé teszi őt, hanem a személyisége is. Aki ismerheti - én magam tanítványa voltam annak idején a szegedi egyetemen -, az pontosan tudja, hogy a személyes tisztességéhez soha ebben az országban kétely és kétség

nem férhetett. Azt is mindannyian tudjuk, hogy az elmúlt 27 évben nagyon sok nemzetközi iroda kezdte meg Budapesten a tevékenységét, és szerencsére néhány magyar ügyvédnek Trócsányi László közreműködésével sikerült fölépítenie az ország legjobb magyar ügyvédi irodáját. Ezt nem szégyellnünk kell, hanem erre büszkének kell lennünk.

Ami az összeférhetetlenség szigorú követelményét illeti, annak miniszter úr mindenben megfelel, tekintettel arra, hogy 2007 óta szünetelteti az ügyvédi tevékenységét, hiszen alkotmánybíró, Magyarország brüsszeli, párizsi korábbi követe, aki meggyőződésem szerint külön is figyel arra, hogy az összeférhetetlenség vádjá semmilyen formában ne érhesse el. Tehát összeférhetetlenség nem áll fenn, vagyoni viszonyai átláthatóak, hiszen vagyonbevallást tesz, és ez, azt gondolom, mindannyiunk számára hozzáférhető és ismert is.

Soha nem tapasztaltam a személyes munkám során semmiféle elfogultságot. Ami pedig az elfogultságot illeti, ön megkérdőjelezi a magyar bíróságok függetlenségét, amikor azt állítja, hogy egy ügyvédi iroda megbízásán múlna az ítélet, amit, azt gondolom, hogy mindannyiunknak vissza kell utasítanunk. Köszönöm szépen. (Taps a kormánypártok soraiban.)

ELNÖK: Szilágyi György képviselő urat illeti meg a viszonzóválasz.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm a szót. Miniszter Úr! Valószínűleg a miniszterelnök úr elégedett Trócsányi Lászlóval, hiszen egy tolvaj-, bizniszkormány vezetőjeként mi más is lenne az ő feladata, mint hogy elégedett azzal a miniszterrel, aki az állammal szemben képvisel olyan cégeket, akik hogyha nyernek, akkor több száz millió közpénzt vesznek el az emberektől, több száz millió közpénzt vesznek el egyébként az államtól, a magyar kormánytól, amely közpénzeket fölhasználhatna más, sokkal fontosabb dolgokra.

Úgy gondolja, hogy a miniszter úrnak összeférhető teljes mértékben az a tevékenysége, hogy az egyik oldalról fizeti az állam mint minisztert, a másik oldalon pedig majd, amikor megnyerik ezeket a pereket, és a cége gazdagszik, a cége minél nagyobb vagyonra tesz szert, akkor majd onnan is kiveszi a megfelelő jussát. Két helyről kap pénzt. Elárulja jelen pillanatban Magyarországot, elárulja jelen pillanatban a magyar nemzetet az önök igazságügyi minisztere! Ez felháborító, főleg az a felháborító, hogy önök még védik is a miniszterelnökkel az élen. (Taps a Jobbik soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm. Lázár János miniszter urat illeti a szó.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselő Úr! Az idegességre és az indulatra semmiféle oka és

alapja nincs önnek. Meggyőződésem szerint, amit ön állít az igazságügyi miniszterrel kapcsolatban, az mind hazugság. Azért hazugság, mert az igazságügyi miniszter irodája ebben az ügyben sem a magyar állammal szemben képviseli az ügyfelet, hanem a Fővárosi Önkormányzattal szemben képviseli, ami nem ugyanaz (Moraj, közbeszólások a Jobbik soraiból. - Dúró Dóra: Ja, az más?), hiszen Trócsányi László a magyar államnak az igazságügyi minisztere, és nem a Fővárosi Önkormányzatnak az igazságügyi minisztere. (Zaj a Jobbik soraiban.) Én végighallgattam önöket, bár nem volt könnyű, annyira méltatlan volt a képviselő úr fölszólalása, de mégis megtettem ezt, mert tisztelem az önök választóit.

A másik megjegyzésem pedig, kedves képviselő úr, hogy a miniszter úr az ügyvédi tevékenységét szünetelteti már tíz esztendeje, az ügyvédi iroda munkájában, irányításában nem vesz részt, ezért nyugtázhatom, hogy semmiféle összeférhetlenség nem áll fenn. Arra pedig mindannyian büszkék lehetünk, hogy Magyarország érdekeit egy olyan igazságügyi miniszter védi, mint Trócsányi László, aki, megengedem, a mai európai uniós igazságügyi miniszterek közül az egyik legfölkészültebb. Köszönöm szépen. *(Közbeszólások a kormánypartok soraiból: Úgy van! - Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Ákos, az LMP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: „Mi a magyarázat?” címmel. Miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt a válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Kérdezem képviselő urat, elfogadja-e a személyét.

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Megvárnám a miniszterelnök urat.

ELNÖK: Köszönjük. Miniszterelnök úrnak a második **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell majd válaszolnia.

Schmuck Erzsébet, Sallai R. Benedek és Szél Bernadett, az LMP képviselői, azonnali kérdést kívánnak feltenni a miniszterelnökhöz: „Miért fél a kormány a népszavazástól a bővítéssel kapcsolatban?” címmel. Miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt a válaszára szintén Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Kérdezem, elfogadja-e a személyét, képviselő asszony.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Ezzel a kérdéssel **megvárom** a miniszterelnök urat.

ELNÖK: Köszönjük. Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP részéről, kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: „**Miért csinál a kormány nukleáris hulladéktemetőt?**” címmel. Schmuck Erzsébet képviselő asszonyt illeti a szó.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Húsz évvel ezelőtt indult el az utolsó, kiégett fűtőelemeket tartalmazó vasúti szállítmány Magyarországról Oroszország felé, és ez azt jelenti, hogy ezt követően Magyarországon kell elhelyezni a nagy aktivitású hulladékot.

(13.50)

Így azóta a magyar-orsz nukleáris együttműködés arra korlátozódik, hogy az Oroszországból importált fűtőanyagból Magyarországon áramot termelünk, a feldolgozhatatlan nukleáris szemetet pedig az atomerőmű területén halmozzuk fel. A nagy aktivitású atomerőmű-hulladék kezelése máig megoldatlan, és önöknek sincs jobb ötlete, mint hogy az atomszemetet különböző lerakatokban gyűjti Paks I., illetve a tervek szerint Paks II. területén, ráhagyva a veszélyt és problémát a következő generációkra.

A majdani végleges tárolót a Baranya megyei Boda területén tervezik felépíteni, de egyrészt a közeli Pécs lakosságával erről nem egyeztettek, másrészt a Nukleáris Alap forrásai az Állami Számvevőszék szerint nem lesznek elegendők a költségekre, harmadrészt pedig az ÁSZ azt is megállapította, hogy a Nukleáris Alap nem egy elkülönített kassza, hanem csupán egy jövőbeni állami kötelezettségvállalás, ami további költségvetési kiadásokat tesz majd szükségessé a tároló építése idején.

Mindezek miatt kérdezem: miként fogja mentesíteni a kormány a következő generációkat az atomerőművi energiatermelés hulladékkezelési költségeitől?

ELNÖK: Köszönjük. Lázár János miniszter urat illeti a szó.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Köszönöm szépen. Igen tisztelt Országgyűlés! Szeretném megköszönni képviselőtársamnak a feltett kérdését. Szeretném tájékoztatni arról, hogy amikor Magyarország az Európai Unióhoz csatlakozott 2004-ben, akkor többek között ahhoz az egyezményhez is csatlakozott, az Euratom-egyezményhez, amely meghatározza a kiégett fűtőelemek, a radioaktív hulladék elhelyezésének a rendjét, tehát nincs nemzeti hatáskör, illetve csak részleges hatáskör van a tekintetben, hogy bármelyik európai uniós atomerőműben a hulladékot hogy és hogyan kell elhelyezni. Erre vonatkozóan 2011 óta van érvényes szabályozás, amely azt a célt szolgálja, hogy a nemzetállamoknak arra kell törekedniük, hogy saját maguk oldják meg a hulladékanyag elhelyezését.

Nemcsak a jövőben, hanem ma is fontos ez a kérdés, hiszen a mai válaszból kapjuk a jövő választ, tekintettel arra, hogy Magyarország ma is megoldja a kiégett fűtőanyag elhelyezését nem Magyarország területén. Vannak olyanok, akik szerint ez a legmegnyugtatóbb megoldás, és arra kell törekednünk, hogy

hosszú távon is a kiegészítő fűtőanyagot Magyarországról elszállítsuk, mint ahogy erre most is van megálapodásunk.

Ugyanakkor a kormány elkészítette a kiegészítő fűtőanyagok, radioaktív hulladékok elhelyezésének nemzeti stratégiáját, amely jóváhagyásra került az Európai Unió által. Szeretném arról tájékoztatni, hogy egy kutatási folyamat kezdődött el, hogy vajon Magyarországon az elhelyezés feltételei hol és hogyan állnak rendelkezésre. Ez valóban Baranya megyében zajlik, tudomásom szerint a szokásos hatósági engedélyezési eljárásban. Az én rendelkezésre álló információim szerint, de meg fogom kérdezni a képviselő asszony állításában megfogalmazottakat is, minden szükséges egyeztetés megtörtént, és egyelőre nincs többről szó, mint egy kutatási engedély kiadásáról. Miért? Részben azért, mert van egy európai uniós kötelezettség, hogy majd egyszer valamikor a kiegészítő hulladékelemeket el kell helyezni. Ma tudomásom szerint az Európai Unióban, amelyben Nyugat-Európában összesen 115 atomerőmű működik, sehol nincs tagállami hulladékélelvező. Mindenki máshol helyezi el a kiegészítő hulladékot - jegyzem meg, a 115 atomerőművel -, tehát minden országnak rendelkeznie kell egy ilyen tervvel, de mégis minden ország megoldja, mint ahogy mi is meg fogjuk. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Képviselő asszonyt illeti meg a viszonzó válasz.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Ezért nem lehet hosszú távra ígérgetni. Emlékszem még az állampárti időkből, amikor Paks I.-gyel kapcsolatosan volt egy civil tiltakozás. Akkor azzal nyugtatgatták azokat, akik felvetették ezt a problémát, hogy nem kell izgulni, majd Oroszország, a Szovjetunió visszaveszi a kiegészítő fűtőelemeket. Utána eltelt egy kis idő, tök mindegy - bocsánat -, hogy milyen hatásra, de megváltozott ez a helyzet.

Most az az irány, hogy egy adott országnak az adott ország területén kell elhelyeznie a kiegészítő fűtőelemeket. Tudjuk, hogy egy kiegészítő fűtőelem biztonságos tárolása nem megoldott. A nagy aktivitású hulladék lebomlásának a határigeje több ezer év. Egy ilyen terhet nem lehet az utókorra hagyni. Ráadásul fogalmunk sincs arról, hogy mibe fog kerülni a nagy aktivitású hulladék elhelyezése; lehet, hogy sok-sok ezer milliárd forintba, aminek az ára nincs benne az atomenergia költségében. Az atomenergia nem olcsó. Az atomenergia igenis drága, mert sem a létesítés, sem a szanálás, sem a nagy aktivitású hulladék költségeit nem tartalmazza.

ELNÖK: Lázár János miniszter urat illeti a szó.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Bár ismerem képviselő asszonynak azt a munkáját, amit a környezetvédelem területén az elmúlt évtizedekben végzett, mégis az ön életkora

kizárja azt, hogy már a hetvenes-nyolcvanas évek kádári diktatúrája ellen tudjon tiltakozni.

Másrészt pedig szeretném azt is megjegyezni, hogy mint ahogy a nyugat-európai atomreaktorral rendelkező tagállamok megoldják ezt a kérdést, hiszen ideiglenes külső elhelyezésére van mód és lehetőség, így Magyarország is folyamatosan kezeli ezt a problémát. Kétségtelen, hogy a tagállamok arra töreksenek, hogy valahol Európában legyen egy végső megoldást jelentő elhelyezés. Miért is? Azért, mert ennek a fűtőelemnek, ennek a hulladéknak az elhelyezése egyes megközelítések szerint Magyarországon - ön is ismeri, hogy van ilyen tudományos megközelítés - nemcsak nehézség, hanem lehetőség is, hiszen a másodlagos és harmadlagos felhasználás a magyar tudományos kutatások egy része szerint a nukleáris ipar számára lehetőséget biztosít.

Találkoztam már olyan érveléssel is, amely arra kér bennünket, hogy semmiféleképpen ne kötelezzük el magunkat a fűtőelem kiszállítása mellett, hanem helyezzük el Magyarországon területén, mert még másod- és harmadlagos használatban külön értéket jelenthet. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Képviselőtársaim! Hörcsik Richárd, a Fidesz képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: „**60 éves a római szerződés**” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

DR. HÖRCSIK RICHÁRD (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Az Európai Unió elődjét, az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó római szerződés tegnapelőtt volt 60 éves. Mit is ünneplünk a 60. évforduló kapcsán? Nos, mindenekelőtt azt hiszem, képviselőtársaim, hogy az Unió az európai történelem legsikeresebb békeprojektje, tudniillik a gallok és a germánok közötti ellenségeskedésről, ami végigkísérte évszázadokon keresztül a kontinens háborúit, már kétezer évvel ezelőtt Julius Caesar is beszámolt. Az elmúlt 60 év azonban ezt a két népet olyan közel hozta egymáshoz, hogy már csak közösen tudják elképzelni a jövőt, kivéve a futballt.

Az Unió területén soha nem volt háború, és a béke és a prosperitás jövőképét kínálja például a nyugat-balkáni tagjelöltek számára. Ezért is olyan veszélyesek azok a nyilatkozatok, amelyek szerint a bővítést bizonyos időre fel kellene függeszteni. Másodszer, az Unió egy rendkívül sikeres gazdasági vállalkozás is, hiszen szabadon utazhatunk és szabadon vállalkozhatunk munkát. Azonban a belső határok szabad átjárhatósága csak addig működik, amíg a külső határokat megvédjük. Ma már ezt szinte mindenki ismeri, nem kis részben köszönhetően Magyarországnak.

Tisztelt Miniszter Úr! Az Egyesült Királyság kilépési szándéka egy hatalmas vitát generált az Unió jövőjéről, amelynek alaphangját az Európai Bizottság elnöke adta meg, aki öt forgatókönyvet vázolt fel. A fő baj ezzel az, tisztelt képviselőtársaim, hogy a Bi-

zottság elnökének nem ez volna a dolga. Az Unió a tagállamok közös akaratán és az azt megjelenítő szerződésen alapul, és a szerződés ebben a tekintetben egyértelműen fogalmaz. Az Unió általános politikai irányainak és prioritásainak meghatározása az Európai Tanács feladata. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Megadom a szót Lázár János miniszter úrnak.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Először is a római nyilatkozat értékelése kapcsán hadd erősítsem és hadd ismételjem meg azt, amit Orbán Viktor miniszterelnök Rómában mondott: magyar szempontból a római nyilatkozat elfogadása a 60 éves jubileum alkalmából siker, hiszen Magyarország számos álláspontja, illetve a magyar érdek szempontjából számos megközelítés helyet kapott a nyilatkozatban.

Nagyon fontosnak tartom, amit a képviselő úr két mondattal megemlített, hogy bár a mai regnáló brüsszeli bürokráciával és az Európai Bizottságot vezetőkkal kapcsolatban a tagországokban komoly tiltakozások, viták és kritikák vannak, összességében az elmúlt 70 évet úgy tudtuk végigcsinálni Európában, különösképpen a római szerződés 60 éve kedvezményezett országai, hogy nagyobb háború a kontinensen, az egész kontinenst érintő háború nem tört ki. Ezt az Európai Unió fennállása legfontosabb sikerének tekinthetjük, hiszen maga az európai uniós gondolat és mozgalom azért született, hogy még egyszer az első vagy a második világháború borzalmai ne ismétlődhessenek meg. Ebből a szempontból sikert könyvelhettünk el.

Az is kétségtelen tény, hogy ha megkérdezik azokat, akik éltek már a második világháború végén akár Nyugaton vagy Keleten, akkor nagy ívű gazdasági fejlődés zajlott az elmúlt 70 esztendőben, különösképpen az utóbbi 60 évben ennek az érdekszövetségnek és ennek az értékszövetségnek az eredményeképpen.

Ami a szövetség jövőjét illeti, Magyarországnak határozott álláspontja van, a szövetséget fenn és meg kell tartani úgy, hogy az alapértékek erősítésére sor kerüljön. Ez csak akkor lehetséges, ha a tagállamok nem betegek egyesével, és nem külön segítségre szorulnak, hanem képesek a saját lábukon megállni, képesek az érdekeiket képviselni, erős gazdaságuk van, és képesek saját maguk megvédeni. Ennek hiányában nyilvánvaló, hogy nem lehet sikeres az Európai Unió, nem lehet sikeres az Európai Közösség.

Mi azon dolgozunk, hogy a közösséget létrehozó értékek és az a jogrendszer, amely megteremtette a szolgáltatások, a tőke, a munkaerő szabad áramlását, fennmaradhasson, és közben erős Magyarországgént a hazánk érdekeit képesek legyünk képviselni. Ehhez kérem a bizottság *(sic!)* és a képviselő úr támogatását. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

(14.00)

ELNÖK: Köszönjük. Viszonzásra megadom a szót a képviselő úrnak.

DR. HÖRCSIK RICHÁRD (Fidesz): Tisztelt Miniszter Úr! Hatvan évvel ezelőtt a római szerződés aláírását az „egységben az erő” elve fejezte ki a legjobban. Ma, 60 évvel később, amikor e jeles évfordulóra emlékezünk, amit beárnyékol a brexit, az Egyesült Királyság kilépése, talán egy másik mondás fejezi ki a legjobban: egységben a kétség.

A múlt héten az államfők mind a huszonheten, köztük Orbán Viktor miniszterelnök úr is Európa egysége mellett tette le a voksát. De ahogyan olvasom a Bizottság elnöke által ismertetett öt forgatókönyv többségét, bizony felvázolja előttünk a kétsebességű Európát és a többsebességű Európát, ami számunkra - különösen a kétsebességű Európa - elfogadhatatlan.

Hogyan látja miniszter úr Európa jövőjét? *(Gyöngyösi Márton: Egy percben!)*

ELNÖK: Megadom a szót a miniszter úrnak.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Köszönöm szépen Gyöngyösi Márton képviselőtársam segítségét a válasz megadásához, ami az időkeretre való fölhívást jelenti. Nem könnyű egy percben választ adni, a kormány álláspontját ismertetni. Talán a napirendet követő, illetve az azonnali kérdések és válaszok óráját követő vita alkalmas lehet erre, ahol pont az európai uniós források jövőjéről fogunk egy vitanapot tartani.

Azt szeretném aláhúzni, hogy nyilvánvaló súlyos kudarc Nagy-Britannia kilépése az Európai Unióból, bár hozzáteszem, hogy a belépése sem volt könnyű folyamat. Óriási viták előzték meg, és mindvégig a kételyek fennmaradtak.

Az a kérdés, hogy december 31-ig - ahogy ezt az európai vezetők tervezik - készek és képesek leszünk-e megállapodni a jövő közös pontjaiban. Ebben is sok vita maradt fenn. Az egyik az egy sebesség, több sebesség és a kétsebességű Európa kérdése.

Európa ma is legalább kétsebességű, és hozzá kell szoknunk a gondolathoz, hogy többsebességű lesz, még akkor is, ha ebben bennünket, közép-európaiakat hátrány érhet, ezért van szükség a közép-európai együttműködésre és összefogásra. A 2017. esztendő az európai jövő meghatározásának éve lesz, amelyben minden képviselőtársam esküje szerint bizonyára részt fog venni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Országgyűlés! Heringés Anita, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Miért mindig mi járunk úgy paksiak, hogy járnunk jár, csak nem jut?”** címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszadás-

ra Fónagy János államtitkár urat jelölte ki. Kérdezem a képviselő asszonyt, elfogadja-e a személyét. *(Heringes Anita jelzésére:)* Jelzi, hogy igen. Öné a szó, képviselő asszony.

HERINGES ANITA (MSZP): Köszönöm. Tisztelt Államtitkár Úr! Egyre nagyobb a feszültség az MVM-cégcsoport dolgozóiban, így nálunk, Pakson az atomerőmű dolgozóiban is. Hiszen önök azt ígérték, hogy 3 év alatt 30 százalékos béremelésre számíthatnak az itt dolgozók.

Sokan hittek ezekben a szavakban, és most úgy érzik, hogy át lettek verve, amikor hittek az ígéretseknek. Úgy érzik, hogy úgy jártak, mint a legkisebb fiú a mesében, hogy járni jár, csak nem jut. Március 24-én bejelentették, hogy a legtöbb állami vállalatnál megszűletett a béremegállapodás, csak valahogy megint nálunk, Pakson nem.

Nézzük akkor az önök nyilatkozatait sorrendben! 2016. február 27.: Rogán Antal 40 százalékos béremelést ígért. November 4. kormányinfó: Lázár János 30-40 százalékos reálbéremelést ígért. November 24.: Orbán Viktor aláírta a megállapodást, amelyben elkötelezi a társaságokat a béremelésre. Pont államtitkár úr 2017. január 18-án írt egy levelet az állami cégek vezetői részére, amelyben felszólította őket, hogy folytassák le a tárgyalásokat, hogy megszülethessenek a helyi béremegállapodások. Ehhez képest hidegzuhanyként érte a Paksi Atomerőmű dolgozóit, hogy amikor ők 3 év alatt csak 6 százalékos emelési ajánlatot kapnak, majd március 17-én 17 százalékos emelési ajánlatot kapnak, csak valahogy nem látják, hogy ez hol van a 30 százalékhöz képest.

A Paksi Atomerőmű dolgozóitól mindenki elvárja a pontos, precíz és kiegyensúlyozott munkavégzést. Akkor szerintem valahol ők is elvárhatják a kormányuktól a minimumot, hogy amit a sajtóban megígérték, azt tartásuk be.

A Paksi Atomerőmű dolgozói a tavalyi évben 91,38 százalékos teljesítménykihasználási rekordot tettek le az asztalra. Mindezt biztonsági és műszaki adatok legpontosabbja mellett. Azt gondolom, hogy ha ők fegyelmezten dolgoznak, akkor nekik egy feladat van, hogy a kormány megadja, amit ígért a sajtóban, a 30 százalékos béremelést. Várom válaszáat. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Megadom a szót Fónagy János államtitkár úrnak.

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! Valóban, a kormány 2016 decemberében megállapodott a versenyszférában, hogy a legkisebb minimálbért 15 százalékkal, 127 500 forintra növeli, a legalacsonyabb szakmunkásbért pedig 25 százalékkal megemeli, mindezt úgy, hogy a munkabért terhelő járulékokat 5 százalékkal csökkentette. A kormány ezzel a rendszerváltás óta a legjelentősebb jövedelemnö-

vekedésre adott lehetőséget, a legnagyobb béremelést jelentette be.

A versenyszférára vonatkozó megállapodás után, mint a legtöbb állami vállalat tulajdonosi jogait gyakorló Fejlesztési Minisztérium, azonnal megkezdjük a tárgyalásokat az állami szférában foglalkoztattak béremeléséről. Ennek keretében kormány-előterjesztést tettünk, majd a kormány előírása alapján több mint 220 vállalatnak a fejlesztési miniszter levelet küldött ki, kérve, hogy a vállalatok vezetői a munkavállalókat képviselő érdekképviselettel haladéktalanul kezdjék meg a tárgyalásokat, és azok eredményeként a megállapodásokat jelentsék.

A kormány egyébként azt javasolta, hogy nem egy-, hanem hároméves béremegállapodást kössenek a vállalatok, amelyre az elmúlt 25 évben ugyancsak nem volt példa. Mindezek alapján mintegy 220 vállalat bejelentette a megállapodások eredményét, közte az MVM és a hozzá tartozó Paks is, és ennek keretében mintegy 80 vállalat jelentős költségvetési kiegészítésben részesült.

Ha a képviselő asszony megengedi, a következő egy percben folytatom.

ELNÖK: Megadom a szót a képviselő asszonynak viszonzválaszra.

HERINGES ANITA (MSZP): Köszönöm szépen. Az a bajunk, hogy a 17 százalékos ajánlat még mindig nagyon-nagyon messze van a 30 százaléktól. Tényleg a Paksi Atomerőmű dolgozóitól mindig fegyelmezett munkát várunk el. Akkor az nem lehet, hogy azt érzik - és most szó szerint mondom, amit gondolnak -, hogy hülyének nézik őket itt Budapesten. Hogy nekik dolgozni kell precízen, fegyelmezten, majd pedig nem kapják meg a 30 százalékos, hanem 17 százalékkal ki van szűrve a szemük.

És már a pletykák is elindultak az erőmű területén is és a családtagok között is a piacon, hogy amikor a Trinity nevű cég - Szijjártó legjobb barátjának cége - másfél milliárd forintot kaphat egy év alatt a Paksi Atomerőműtől, akkor azt gondolom, hogy a minimum, hogy a dolgozók is megkapják a béremelést. És ha az a pletyka is igaz, hogy az MVM-cégcsoportban volt olyan cég, amit a szakszervezetek is írogattak, hogy ők is ezt hallják, hogy az olimpiára több mint 3,5 milliárd forintot kellett kifizetniük, akkor tényleg felháborító, hogy nem 30 százalékos béremelést ajánlanak nekik, hanem 17-et. Ehhez a dolgozók szemébe kell nézni, és azt kell mondani, hogy jár nekik, ami jár, és nem azt, hogy nem jut. Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Államtitkár úré a viszonzválasz.

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Tisztelt Képviselőtársaim! Valóban, a paksi erőmű Magyarországon kivételes helyzetben van, hiszen egyetlen, jelenleg még egyetlen ilyen az országban, és az ott alkalmazott dol-

gozóknak nagyon hosszú képzési ideje mellett nagyon nagy felelőssége van a végzett munkáért. Ezért, képviselő asszony, a legkisebb fiú jelenleg az országos átlagnak a négy-hatszorosát keresi, tehát azért olyan nagyon árvafiú-helyzetben nincsenek.

Félreértés ne essék! Az általuk végzett munka is kivételes, de az általuk eddig kapott bér is kivételes volt. *(Egy hang: Így van!)* Éppen ezért egyébként a 30 százalék - mindenütt hangsúlyoztuk, hogy - átlag, van, ahol több. Például a postánál ez 34 százalék, mert ők viszont messze az országos átlag alatt keresnek. De félreértés ne essék, nem lehet egymáshoz viszonyítgatni. Nyilvánvaló, hogy a paksiakat a saját munkájukhoz, a volánosokat, a mozdonyvezetőket vagy a postásokat a saját munkájukhoz kell mérni.

Amire szeretném a figyelmet felhívni, és amiben a segítséget kérni, a tárgyalások folynak. Higgadtságot kérek mindenkitől, a tárgyalások folynak, és bízom benne, hogy az ország többi vállalatához hasonlóan az MVM-mel és Pakssal is *(Az elnök a csendő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* eredményes bértárgyalásokat tudunk folytatni. Köszönöm a türelmét, elnök úr. *(Taps a kormánypartí padsorokban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Gyöngyösi Márton, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a belügyminiszterhez: **„Kiket szabadítottak ránk, lehet tudni?”** címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Pogácsás Tibor államtitkár urat jelölte ki. Kérem, hogy elfogadja-e a személyét. *(Gyöngyösi Márton jelzésére:)* A képviselő úr jelzi, hogy igen. Öné a szó, képviselő úr.

(14.10)

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! 2013 júniusa óta, amikor is beindult a letelepedésiállamkötvény-program, több mint 15 ezer külföldi jutott hozzá letelepedési engedélyhez. Kezdetben ez két lépcsőben zajlott, első körben tartózkodási engedélyt kaptak ezek az emberek, majd fél évvel később jutottak csak hozzá a letelepedési joghoz, a letelepedési engedélyhez, amely schengeni övezeten belüli szabad mozgást biztosított, illetve örök életre szól.

Maga a Belügyminisztérium kérte azt, hogy két lépcsőben történjen meg a letelepedési engedélyhez jutás, ugyanis önöknek kizárólag húsz nap áll rendelkezésre ahhoz, hogy elbírálják azt, hogy nemzetbiztonsági kockázat fennáll-e ezeknek az embereknek az esetében. Önök kérték azt, hogy két lépcsőben történjék meg, ne húsz nap alatt kelljen elbírálni, hanem legalább fél évük legyen arra, hogy a nemzetbiztonsági kockázat fennálltát meg tudják állapítani. Majd jött 2016 júliusa, amikor már magasra hágott az elégedetlenség ezzel a letelepedésiállamkötvény-biznisszel kapcsolatosan, és hirtelen fel kellett pör-

getni Rogán Antal biznisztét, éppen ezért bevezették azt, hogy egy körben, egy lépcsőben letelepedési engedélyhez juthatnak a külföldiek. Így történhetett meg az, hogy nemcsak egy lépcsőben biztosították a letelepedési jogot, hanem kiterjesztették a család-egyesítésre jogosultak körét is.

Most, március 31-én önök egy kormányrendeletben felfüggesztették a letelepedési államkötvények kiterjesztését, azonban nem tudom, miért nem magát a törvényt vonták vissza, magát a törvényt nem függesztették fel, tisztelt államtitkár úr. Erre vonatkozna a kérdésem, illetve arra, hogy tudják-e azt, hogy a letelepedésiállamkötvény-biznisznek köszönhetően hány külföldi titkosszolgálat hány ügynöke és hány terrorszervezet hány terroristája jutott be Magyarországra, illetve az Európai Unió területére önöknek köszönhetően. Várom érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Pogácsás Tibor államtitkár úré a szó.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! A letelepedési államkötvény kidolgozásakor a magyar kormány megvizsgálta mindazokat a tapasztalatokat, lehetőségeket, amelyeket az egyéb más 16 európai uniós ország követ, hiszen a letelepedési kötvényhez hasonló konstrukció Európában 16 országban működik.

A mi célunk egyértelműen az volt, hogy a lehető legnagyobb biztonság mellett *(Dr. Lukács László György: A lehető legtöbb pénzt szerezzétek meg!)* olyan befektetéshez juttassuk az országot, amely közgazdaságilag megéri, amely olyan befektetőket hoz az országba, akik tevékenységükkel a munkahelyteremtéshez, a gazdaság előrelépéséhez hozzájárulnak. A letelepedési kötvény kiadásához szükséges feltételrendszert az Országgyűlés fogadta el.

A letelepedési kötvény vásárlásának kérelmezői négyszeres szűrőn esnek át. Tehát azt, hogy kik igénylik a letelepedési kötvényt *(Z. Kárpát Dániel: A négyes szűrő hányat utasított vissza? Hetet, ha jól emlékszem!)*, a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, a Terrorelhárítási Központ, valamint az Alkotmányvédelmi Hivatal és a rendőrség is ellenőrzi. Tehát egy olyan szigorú és szűkre zárt szűrőn keresztül jutnak el a letelepedési kötvény vásárlásának a lehetőségéhez a letelepedési kötvényt igénylők, amely biztosítja azt, hogy a lehető legnagyobb biztonsággal kiszűrjük azokat, akiknek a beengedése az ország vagy az Európai Unió területére nem lenne megfelelő, illetve nem szabad megengedni.

A képviselő úr is jól tudja, hogy azokat a cégeket, amelyek a letelepedési kötvény közvetítésében részt vesznek, az Országgyűlés Gazdasági bizottsága nyílt ülésen választja ki és hagyja jóvá. Itt, a bizottságban az önök képviselői is jelen vannak, tehát látják azt a folyamatot, amely a letelepedési kötvények kiadásával folyik. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Viszonzásra megadom a szót a képviselő úrnak.

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Tisztelt Államtitkár Úr! Az ön válaszát több okból sem lehet elfogadni. Először is ön súlyosan téved akkor, amikor azt mondja, hogy a magyar letelepedési államkötvény-programhoz hasonló működik még az Európai Unióban. Ilyen nem működik. Igen, vannak olyan országok, ahol működtetnek ilyen programokat, mint például Angliában, mint például még nagyon sok más nyugat-európai országban, de mindenhol konkrét befektetésekhez, munkahelyteremtő beruházásokhoz kötött az államkötvény megszerzése és a letelepedési engedélynek a megszerzése. Nem úgy, mint Magyarországon, ahol semmilyen feltétel, semmilyen megkötés nincs a jelenlegi rendszerben.

Mint ahogy az is egészen elképesztő, hogy ön erre az eljárásra hivatkozik, ami itt, ebben a parlamentben történt, hogy Rogán Antal által jegyzett törvényt ide behoznak, a kétharmad megszavazza, majd az őáltala felügyelt bizottság dönt arról, hogy ki kaphat forgalmazási jogokat. Ez szégyen és egy teljes kutyakomédia, amit itt önök lezavartak. Nem beszélve arról a nemzetbiztonsági kockázatról, amelyet ez a program jelent.

Hiszen ön is tudja, államtitkár úr, hogy hány bűnöző jött be ebbe az országba. Ghaith Pharaont szeretném csak említeni, aki egy nemzetközi terror-szervezeteket szponzoráló terrorista, és az önök, nem tudom én, hányas biztonsági hálóján úgy ment át, mint kés a vajon. Nem tudom elfogadni a választát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Államtitkár úr a válasz lehetősége.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Ház! Ahogy azt említettem, tehát az Országgyűlés nyomán követheti és figyelemmel is kíséri azt, hogy milyen folyamatok következtében juthat valaki letelepedési kötvényhez. A Pharaon-ügy idekapcsolása egy teljesen nyilvánvaló csúsztatás, hiszen ön is nagyon jól tudja, hogy Pharaonnak nem volt letelepedési kötvénye. *(Gyöngyösi Márton: Ugyanaz az eljárás!)*

A letelepedési kötvény kibocsátása és a letelepedési kötvény vásárlása egyébként meggyőződésem szerint meglehetősen drága folyamat ahhoz, hogy valaki terroristákat ezen az úton akarjon becsempészni Európába. Ennek lényegesen olcsóbb módszere van, és ez a módszer, az emberkereskedelem folytatódik is, miközben Magyarország mindent megtesz azért, hogy Európa déli határát ebbe az irányba zárja, hogy Európát megvédje attól, hogy illegális úton olyan emberek juthassanak be az országba, akiknek az előélete, szándéka nem követhető. Mindent megteszünk a magyar polgárok és az európai polgárok biztonsága érdekében is. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Firtl Mátyás, a KDNP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a belügyminiszterhez: **„Hogyan valósítja meg a kormány a vízvédelmet és fenntartható vízgazdálkodást?”** címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszadásra szintén Pogácsás Tibor államtitkár urat jelölte ki. Kérdezem képviselő urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét. *(Jelzésre:)* Jelzi, hogy igen. Öné a szó, képviselő úr.

FIRTL MÁTYÁS (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Március 22-e volt a víz világnapja. A Föld víztömegének 82 százaléka a világ óceánjaiban és tengereiben található sós víz. A Föld édesvízkészletének aránytartalékát a felszín alatti vizek jelentik. Ennek nagyságát a vízkutatással foglalkozó tudósok a földi víztömeg 16 százalékára becsülik meg, míg a maradék 2 százalékot bolygónk felszíni édesvizei és a légkör és az élőlények víztartalma teszik ki. Bár a bolygónk felszínének kétharmadát víz borítja, ennek kevesebb mint 3 százaléka édesvíz. Felszíni vizeink döntő részre ráadásul fagyott állapotban van jelen bolygónk gleccsereiben, illetve állandó hó és jég borította területein. Mindez azt jelenti, hogy az emberiség, élővilágunk azon része, amelynek életben maradása a felszíni édesvizektől függ, bolygónk összes vízkészletének mindössze 0,1 százalékán kell hogy megosztozzon.

Szakértők az államközi konfliktusokat tekintik az első számú globális kockázatnak, hatásukat tekintve azonban a vízügyi problémák jelentik a legnagyobb kockázatot már évek óta, ez több felmérésből is kiolvasható. A vízügyi válság kockázata megelőző számos egyéb kockázatot, mint fertőző betegségek terjedése, tömegpusztító fegyverek, illetve államok közötti konfliktusok.

Tisztelt Államtitkár Úr! A víz világnapja kapcsán a Lengyel Köztársaság környezetvédelmi minisztere, Jan Szyszko úr meghívására a visegrádi négyek, valamint Bulgária és Románia vízügyért felelős miniszterei '17. március 22-én Varsóban közösen vettek részt a víz világnapja rendezvényein és a „2017 a Vízvilág éve” elnevezésű ünnepi konferencián.

Éppen ezért kérdezem tisztelt államtitkár urat, mit tesz a kormány országos és nemzetközi szinten annak érdekében, hogy a vízkészleteket érő növekvő terheléseket és a klímaváltozás hatásaiból eredő kihívásokat kezelje, mit tesz a kormány a fenntartható vízgazdálkodás biztosítása érdekében. Várom államtitkár úr megtisztelő válaszát. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Pogácsás Tibor államtitkár úr a válasz lehetősége.

(14.20)

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ország-

gyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Valóban, ahogy képviselő úr is rávilágított, korunk egyik legfontosabb stratégiai kérdése, és az egyik legfontosabb nemzetközi kérdéssé váló téma az ivóvíz, az ivóvízkészletek megvédeése és az ivóvízhez való hozzájutás lehetősége. Magyarországról mindannyian tudjuk, hogy felszíni vizekben, de nemcsak felszíni vizekben, hanem a felszín alatt tárolt tiszta ivóvízben is gazdag terület, gazdag ország, és ezeknek a vizeknek a védelme rendkívül fontos.

A felszíni vizeink mintegy 95-96 százaléka egyébként a határon túlról érkezik. Tehát miközben rendkívül gazdagok vagyunk vízben, aközben azt is el lehet mondani, hogy veszélyeztetett is a magyar vízkészlet, hiszen a felszíni vizek döntő része az ország határain túlról érkezik ide. Éppen ezért nagyon fontos, hogy a kormány megfelelően felkészüljön és megfelelő programokat készítsen elő az ivóvizek és a vizek védelmére, mint ahogy az árvizek elleni védekezésre is.

Ennek megfelelően elkészült az országos vízgyűjtő-gazdálkodási terv, amely a 2015-21 közötti időszakra biztosítja a vízvédelem prioritásait. Célja az, hogy javítsa a vizek állapotát, megakadályozza az állapotromlást, és a hosszú távú vízkészlet hasznosítását is biztosítsa. Elkészült a Magyarország árvíz-kockázat-kezelését szabályozó terv, amely az Európai Unió kereteinek, irányelveinek megfelelő. A terv célja az, hogy az árvízveszélyt mindinkább csökkentjük, csökkentjük ennek a kockázatát. Valamint elfogadta a kormány a nemzeti vízstratégiát, a Kvassay Jenő-tervet, amely a 2030-ig terjedő időszak fő célkitűzéseit foglalja össze. Köszönöm. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Viszonzásra megadom a szót a képviselő úrnak.

FIRTL MÁTYÁS (KDNP): Köszönöm a szót. A budapesti víz-világtalálkozó kapcsán a KDNP felhívta a figyelmet arra, hogy a víz a jövő egyik legfontosabb stratégiai erőforrása, ezért különösen nagy gondot kell fordítani annak a megóvására, ennek a kincsünknek a megóvása érdekében. De az is nyilvánvaló - mint ahogy államtitkár úr válaszából is kiderült -, hogy a felszíni vizeinknek, a folyóvizeinknek csak Magyarországra vonatkozó kezelése nem megoldás, éppen ezért teljes körű nemzetközi összefogás szükséges azért, hogy ezt fenn tudjuk tartani.

Bízom benne - ahogy államtitkár úr a válaszában megadta -, hogy a kormányzat ezeket a kezdeményezéseket továbbra is fenntartja, és nemcsak a mi vízbázisunk megőrzésére törekszik, hanem a környező országból idefolyó vizek vonatkozásában támogatja azokat a nemzetközi együttműködések, amelyek az édesvíz megóvása érdekében szükségesek. Köszönöm államtitkár úr válaszát. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Államtitkár úrnak adom meg a szót.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Ahogy képviselő úr említette, Varsóban volt egy konferencia, amely nemcsak általánosságban az ivóvízről vagy a vízről szólt, és nemcsak egy ünnepi jellegű rendezvény volt, hanem ezen az értekezleten megbeszélést folytattak a második vízgyűjtő-gazdálkodási terv elkészítésének a tapasztalatairól, a víz keretirányelv alkalmazásáról és a 2019-ben esedékes felülvizsgálatról. Azok az országok, amelyek jelen voltak, egyetértettek abban, hogy a víz keretirányelv alapvető céljai továbbra is érvényesek, a jó vizek állapotát el kell érni. Megegyezés született arról, hogy a visegrádi országok közös álláspontot dolgoznak ki. Ezzel elősegíthetik a térség specifikus, a régi tagállamok számára nem releváns vagy ellenérdekű kérdésekben az érdekérvényesítő képességeink javítását.

A konferenciát követően a jelen lévő országok képviselői egy közös nyilatkozatot is elfogadtak, amely nyilván segíti ennek a folyamatnak a végrehajtását. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Ákos, az LMP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „**Segít-e a lopás?**” címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Rétvári Bence államtitkár urat jelölte ki. Kérdezem képviselő urat, hogy elfogadja-e a személyét.

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Köszönöm, elfogadom.

ELNÖK: Képviselő úr jelzi, hogy igen. Öné a szó, képviselő úr.

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Megtudtuk azt, hogy 2010 óta 78 ezer kisbaba született külföldön. A magyar kisbabák 15 százaléka külföldön születik. Ennél még ijesztőbb az a demográfiai adat, hogy az évszázad közepére körülbelül 7 millió ember lesz Magyarországon, az évszázad végére pedig 4,5 millió ember.

Nem erről, csak ennek kapcsán szeretnék kérdezni. Előfordult már, hogy önök észrevettek valódi problémákat. Ennek az szokott lenni az eredménye, hogy kitalálnak rá egy jó kis európai uniós programot. Egy ilyen európai uniós programról szeretném kérdezni a véleményét, annak néhány költségéről, tehát nem a demográfiai kérdésekről, hanem erről a három költségéről.

A Család-, Ifjúság- és Népesedéspolitikai Intézet, az Emberi Erőforrások Minisztériumának egy már megszüntetett, bezántott intézete 10 milliárd forintot költött el elvileg ezeknek a kérdéseknek vagy problémáknak a megoldására. Három költségéről kérdezném a véleményét. Az egyikben 20 millió forintot

adtak egy műkörmépítéssel foglalkozó kft.-nek arra, hogy a programba jelentkező szakembereket előminősítse. Aztán adtak egy rendezvényszervező cégnek - rendezvényszervezés van beírva a cégnek, mással nem is foglalkozik; de valószínűleg ezzel sem foglalkozik, mert egy olyan helyszínre van bejelentve, ahol 1500 másik cég is van egy belvárosi ingatlanban - irattári számmal való ellátásra 20 millió forintot, hogy a projektek dokumentumaira egy pecsétet, egy irattári számot ráhelyezzen. Egy vásárhelyi ingatlanforgalmazó cégnek pedig az iratok monitorozásának a monitorozására adtak hasonló összeget.

Az a kérdésem, hogy ezzel ön egyetért-e, illetve hogy vizsgálják-e ezeket a költségeket. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük. Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Annak örülök, hogy az LMP számára is fontosak a demográfiai kérdések. Azt hiszem, hogy így hét év után a parlamentben ugyan megkésett, de mégiscsak helyes felismerés, hogy ezzel foglalkozni kell. A magyar kormány az elmúlt években százmilliárdos nagyságban növelte azokat a támogatásokat a költségvetésben éves szinten, amelyekkel a családokat kívánjuk támogatni, a gyermekevelésben kívánjuk őket segíteni.

Ami képviselő úr egyéb kérdéseit illeti: azt megszokhattuk öntől, hogy nem mindig törekszik az igazmondásra. Itt feltett kérdéseket, de nem vagyok benne biztos, hogy ezek a kérdések a valósággal köszönőviszonyban is vannak, hanem általánosságokat tartalmaznak, mint önnek sok-sok másik sajtóeseményen elmondott egyik vagy másik mondata, így ezekre nyilván nem lehet érdemben válaszolni. Ugyanakkor, mégis ha ön kérdez és szavahihetőségről beszél, akkor hadd utaljak vissza, képviselő úr, a saját családi földügyeire. Pár hónappal ezelőtt igen csak nagy figyelem összpontosult a nyilvánosságban erre, amikor azt mondta, hogy lemond a képviselői mandátumáról, ha kiderül, hogy a családjának 6,5 hektárnál nagyobb földterülete van. S bizony kiderült, hogy az ön családjának nem 6,5, hanem 14 hektárnyi földterülete van, ön pedig továbbra is itt ül a parlamentben. Nagy zengzetes szavakkal mondta, hogy garanciát vállal erre, s akár a képviselői mandátumáról is lemond. Tisztázza már ezt, tisztelt képviselő úr! Ön nem mondott le a mandátumáról, itt ül, kérdez, pedig hát nem 6,5 hektár van a családja kezelésében, tulajdonában, hanem 14 hektár.

S nyilván arról is sokan érdeklődnének, azzal kapcsolatban is lenne kíváncsisága sok embernek, hogy önök 150 hektárnyi földterületre licitálni is akartak a családon belül, 30 millió forintot letétbe is helyeztek, miközben ön ezt mindenhol földmútyinak és a Fidesz-KDNP korrupciós ügyének nevezte. Ha ezt ennek tartja, akkor honnan volt mégis három

telekre, amelyek összértéke a 300 millió forintot is meghaladja és 150 hektárnyi a területe, 30 millió forintjuk? Köszönöm szépen. *(Taps a kormány pártok soraiban.)*

ELNÖK: Megadom a viszonzás lehetőségét a képviselő úrnak.

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Ez egy nagyon-nagyon fontos hozzászólás volt, hiszen a kormány itt a parlamentben elismerte - nem tudom, hogy ön a kormányba számít-e, de a kormánynak egy tisztviselője elismerte -, hogy az, aki állami földet vesz, mutyizik és lop. Nagyon sok ilyen van. Ha figyelt volna arra, amit mondtam, tudná, hogy én azt mondtam, ha bárki a családomból egyetlenegy négyzetméter állami földet is vásárolt, akkor lemondok. Nem történt ilyen.

Viszont még egyszer megkérdezem, hátha megérti: egyetért-e ön azzal, hogy egy műkörmépítő cégnek az EMMI háttérintézménye 20 millió forintot ad arra, hogy a programba bevonható vagy jelentkező szakembereket előminősítsen, illetve egyetért-e azzal, hogy egy vásárhelyi ingatlanforgalmazó cégnek iratok monitorozásának a monitorozására adnak 20 milliót, valamint egyetért-e azzal, hogy irattári számmal való ellátásért adnak 20 millió forintot egy rendezvényszervező cégnek, amelyik a Szinyei Merse utcában 1500 másik céggel együtt van bejelentve? Köszönöm.

ELNÖK: Államtitkár urat illeti meg a viszonzás.

(14.30)

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Nem oldotta föl az én kérdésemet. Tehát 6,5 hektárról beszélt, de valahogy a 14 hektárra nem akarózott kitérni önnek.

A műkörmépítő cégek önöknek egyszer már nem jöttek be. Ugyanezt mondták, ugyanezt a történetet, csak akkor a szocialisták. Látom, hogy ön még akár párttársai kritikája ellenére is szívesen dörgöl a szocialistákhoz, és jár közös megbeszélésekre a 2018-as indulással kapcsolatban, és a nyilvánosság előtt kárhoztatják ezért önt a párttársai. Tehát itt a parlamentben nyilván valami erőset kell mondania. De hát a szocialisták is elmondták, hogy földterületet is kapott használatba műkörmépítő cég, amikor kiderült, hogy valójában egy aranykalászos gazdáról van szó, akít korábban zsebszerződésekkel egy olasz tulajdonos kiszorított a földművelésből. Neki erre vonatkozó végzettsége volt, életvitelszerűen a mezőgazdasággal foglalkozott, és önök mégis csak annyit mondtak rá, hogy egy műkörmépítő.

Önök sajnos sem a kérdését, sem semmilyen állítását nem nagyon lehet elhinni ebben a parla-

mentben, és amikor önöknek kínos kérdés tevődik föl, hogy miért nem mondott le, amikor mégsem 6,5 hektár, hanem 14 hektár van a családja tulajdonában, akkor pedig erről csak hallgat. Köszönöm szépen. *(Nagy zaj. - Az elnök csenget. - Dr. Apáti István közbeszól. - Szórványos taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel véget ért az azonnali kérdések időszaka.

Folytatjuk ülésünket. Ugyanis soron következik a **2014-2020 közötti időszakban Magyarországnak járó uniós források felhasználásáról** szóló politikai vita, amit a kormány kezdeményezett. A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítványt V/14405. számon kapták kézhez. Bejelentem, hogy az előterjesztést uniós napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Tisztelt Országgyűlés! Felkérem Gelencsér Attila jegyző urat, hogy ismertesse a **politikai vita menetét**.

GELENCSÉR ATTILA jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor, összesen 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezérszónokainak felszólalása következik, 15-15 percen. Majd az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség a hátralévő időkeretben. Végül a kormány képviselője 20 percen válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessem önöket az **időkeretes vita** legfontosabb szabályaira. A vita közben felszólaló kormánytag beszédideje a kormánypárti frakciók idejébe számít. Vita közben a kétperces felszólalásokat, a személyes érintettségre történő reagálás kivételével, bele kell számítani az időkeretbe. Az ügyrendi felszólalásokat nem számítjuk bele az időkeretbe.

Tájékoztatatom önöket, hogy a frakcióháttérrel rendelkező EP-képviselők, amennyiben az adott frakciónál jelezték felszólalási szándékukat, a frakciójuk időkeretének terhére szólhatnak fel. A frakcióháttérrel nem rendelkező és a közvetlenül bejelentkező EP-képviselők az egy független képviselőre jutó felszólalási idővel megegyező felszólalási időt használhatnak fel. Az üléstermi információs táblán az érdeklődők folyamatosan figyelemmel kísérhetik az időkeret felhasználását.

Mielőtt megkezdhenénk a vitát, felkérem Gelencsér Attila jegyző urat, ismertesse az egyes **időkereteket**.

GELENCSÉR ATTILA jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy a Fidesz, a KDNP, a Jobbik és az LMP képviselőcsoportja kezdeményezte időkeretének kétszeresére emelését, így az időkeret meg-

oszlása a következő. A Fidesz képviselőcsoportjának 164 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 45 perc, a KDNP képviselőcsoportjának 76 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának 82 perc, az LMP képviselőcsoportjának 48 perc, a független képviselőknek pedig mindösszesen 10 perc áll rendelkezésre. A frakciók részére biztosított időkeretek magukban foglalják a 15-15 perces vezérszónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Először a kormány vitaindítójára kerül sor, 40 perces időkeretben. Megadom a szót Lázár János úrnak, a Miniszterelnökséget vezető miniszter úrnak.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója: Köszönöm. Igen tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Mindenekelőtt szeretném megköszönni Schmuck Erzsébet képviselőtársunknak a kezdeményezést, aki talán jó egy esztendővel ezelőtt számonkérte a kormánytól, hogy az Európai Bizottság és Magyarország, az Európai Unió és Magyarország együttműködéséért 2014 és 2020 között mintegy 8900 milliárd forint felhasználására kerül sor, és erről a forrásról, ennek a pénznek a felhasználásáról a végrehajtott hatalomnak számot kell adnia a törvényhozásnak. Ennek jegyében rendezzük immár nem az első parlamenti vitanapot, és tájékoztatjuk rendszeresen képviselőtársaimat arról, hogy az Európai Bizottsággal kötött partnerségi megállapodás, a pénzek lehívásának rendje értelmében az európai uniós kassza hogyan áll.

Ha megengedik, az elmúlt időszakhoz nyújtott írásos tájékoztatás mellett egy rövid szóbeli kiegészítést adnék, azt remélve, hogy a vita mindannyiunk számára hasznos lehet. Hasznos lehet azért, mert egy objektív képet kapnak az írásos beszámolók alapján arról, hogy a magyar államnak meggyőződésünk szerint mi a célja ezzel a pénzzel, hogyan tudjuk felhasználni, hogyan hasznosul Magyarországon. A mai nap folyamán a KPMG által végzett alapos tanulmány, a Széchenyi 2020 honlapra föltöltésre került, minden képviselőtársam és a teljes magyar nyilvánosság számára hozzáférhető. Ez egy több száz oldalas szakmai anyag, amelynek az a célja, hogy értékelje a 2007 és '14 közötti forrásfelhasználást. A fő kérdés az, és erre próbáltunk választ adni szakértők bevonásával, hogy a magyar társadalom ezt az összeget mire és hogyan használta föl, illetve a magyar gazdaság, a magyar jövő szempontjából ez hogyan hasznosult.

Mielőtt azonban ennek az összegnek a felhasználásáról részletesen is beszélnék, két elvi jelentőségű megközelítést ajánlanék figyelmükbe. Az egyik az, hogy ebben a Házban a 2014-ben hivatalba lépett kormánynak folyamatos kötelessége figyelmeztetni a törvényhozás tagjait, tartalmi és nyelvi értelemben egyaránt, hogy ezt a pénzt az Európai Unió nem ajándékba adja, nem az Európai Unióból kapjuk, legföljebb visszakapjuk ezeket a forrásokat. Hiszen

2004-ben a fölzárkózáshoz kötött támogatások célhoz kötött támogatások voltak. Amikor Magyarország belépett az Európai Unióba, akkor jelentős mértékben korlátozta saját gazdasági mozgásterét, saját társadalmi mozgásterét egy gazdasági és társadalmi integráció érdekében.

Ezt azért tartom hangsúlyozandónak, mert természetesen a vita során majd előkerülnek lengyel és magyar példák, vagy előkerülnek az Európai Unió egyik biztosának nyilatkozatai, aki azt mondta, hogy Németország nem nettó befizetője, hanem nettó haszonélvezője ezeknek a forrásoknak. De én nem ezt a megközelítést ajánlanám arra a kérdésre, hogy vajon ez kinek a pénze; kapjuk vagy visszkapjuk ezeket a forrásokat, ezek a pénzek az Európai Unió adófizetőinek pénze, vagy pedig a magyar választópolgárok jogos forrása.

Azt gondolom, hogy amikor 2004-ben a fölzárkózás, a különbségek eltüntetése érdekében beléptünk ebbe a gazdasági érdek- és értékközösségbe, akkor Magyarország is hozott áldozatot, nem csak azok a nettó befizető tagállamok, amelyek folyamatosan hozzájárulnak a fölzárkózási alapokhoz. Ugye, a két számot vagy a két gazdasági helyzetet akkor lehetne egymáshoz mérni, ha meg tudnánk azt pontosan becsülni, hogy Magyarország példának okáért milyen tökedömpinget engedett rá az Európai Unióhoz való csatlakozás, piacnyitás, határnyitás jegyében az országra, vagy éppenséggel a magyar munkavállalók milyen könnyített pályával kerülnek elszípkázásra Magyarországról, vagy éppenséggel milyen szolgáltatások jönnek be vámok vagy különböző adók nélkül az országba.

Akkor lehetne megmérni, hogy mi az, amit mi adtunk; mert mi is adtunk. Erre szeretném fölhívni nyomatékkal képviselőtársaim figyelmét, hogy amit kapunk, nem ajándék pénz, azért mi magunk is megdolgoztunk, és mi is hozzájárultunk ahhoz, hogy az Európai Unió egységes piac, egységes közösség, egységes gazdasági erő lehessen. Hogy ezen ki mennyit nyert, az nehezen megítélhető a fejlesztéseknek ebben a fázisában. Azt gondolom, ma mindenki jól jár ezekkel a forrásokkal. Jól járnak azok az országok, amelyek visszakapják ezt a pénzt, és jól járnak azok az országok, amelyek befizetik ezeket a forrásokat.

Itt hozom szóba Oettinger biztos nyilatkozatát, aki azt mondta, hogy a nettó befizetők nettó haszonélvezők. Lengyel és a magyar nemzeti banki tanulmányok szólnak arról, hogy amikor példának okáért ebben a fejlesztési ciklusban Magyarország egy gépipari vállalkozást támogat azzal, hogy eszközt vásároljon, 80-90 százalékos esélye van annak, Lengyelországban és Magyarországon mindenképpen, hogy az európai uniós forrásból vásárolt gép német gyártású, német technológiát képvisel, és a német adófizetőket gyarapító vásárlás lesz.

Tehát ez a forrás visszakerül a beszerzéseken keresztül, a fejlesztéseken keresztül, a tulajdonokon keresztül, a cégeken keresztül, a kivitelezőkön keresztül. Ezért azt gondolom, hogy természetesen a

nagy idea, a nagy eszme, a közös Európa érdekében sokakban van egy fölzárkózási képesség, és sokan mondják, hogy egységesen kell a hétköznapi életet is élni, ugyanakkor nagyon megfontolt, jól kiszámított gazdasági érdekek is állnak ezen források mögött.

(14.40)

Mi az, amire nekünk a korábbi vitákat meghaladó módon is figyelniünk kell? A területi különbségeket hoznám itt szóba. Több fölszólalást is tettem, exozét is mondtam itt a parlamentben a főbb pénzek fölhasználásának célja tekintetében. Ha megkérdezik azt, hogy mi a kormány célja 2017-ben, akkor a területi különbségek mérséklése.

Milyen területi különbségekről beszélek? Orbán Viktor nem olyan régen itt az évadnyitó parlamenti beszédben azt mondta miniszterelnökként, hogy ha valaki megnézi Magyarország 1867 és 1990 vagy 2017 közötti GDP-termelő képességét, akkor pontosan látja, hogy a nyugati világ és Magyarország között a különbség soha nem csökkent jelentős mértékben. Talán két alkalommal, a 10-es évek elején, az első világháború kitörése előtt és a második világháború kitörése előtt közvetlenül értük el, alulról értük el vagy közelítettük meg Ausztria GDP-jét. Sem előtte, sem azóta nem tudtuk ezt a szintet beérni, így aztán a kelet-európai országok és Nyugat-Európa között komoly területi különbségek és azzal járó társadalmi következmények maradtak fenn.

Ezek a területi különbségek mindenképpen mérsékelendők. Ezek a források talán ebben segítenek. A KPMG tanulmánya választ ad, hogy az első ciklusban, amit a most hiányzó szocialisták terveztek meg, vajon ezek a források enyhítették vagy pedig növelték ezt a távolságot, de a távolság csökkentése cél. Egy magyar törvényhozási, parlamenti képviselőnek vagy egy magyar végrehajtó hatalmi tisztviselőnek mi a dolga? Olyan politikát folytasson, amely közelebb viszi a magyar választópolgárokat azokhoz a bérekhez, ahhoz az életszínvonalhoz, ami Nyugat-Európában van. Emlékszem még gyerekként, hogy a Kádár-rendszerben azzal ámítottak bennünket, hogy a nyolcvanas években milyen relatív jólétben él a társadalom, és mindig elfogadták azt az összehasonlítást, hogy a magyar ötvenes évekhez képest hogyan él Magyarország. De soha nem végzett senki objektív vizsgálatot arra, hogy hova jutott a Kádár-rendszer, és hova jutott Ausztria.

Ausztria 1955-ig szovjetek által megszállt ország volt. Magyarország '56-ban próbálkozott, hogy szabaddá legyen. Ha mérlegre tennénk, hogy '55 és mondjuk, 1990 között mit végzett Ausztria, és mit végzett Magyarország 1956 és 1990 között, akkor a különbség értékelése és a különbség megértése mindenki számára világos. Ezek a területi különbségek az elmúlt 27 évben nem tűntek el. Magyarországon a néhány százalékos GDP-növekedés biztos, hogy nem elég a különbség leküzdéséhez, a beéréshez 5 száza-

lék vagy afölötti GDP, folyamatos GDP-növekedésre volna szükség, és hosszú évekre, tehát nemcsak egyszeri 4-5 százalékos gazdasági növekedésre, hanem tartós 5 százalékos fölötti gazdasági növekedésre volna szükség a legpesszimistábbak szerint. Az optimisták szerint talán 4 százalékos is elég, de mindenféleképpen 4-5-6 százalékos folyamatos gazdasági növekedésre lenne szükség ahhoz, hogy megközelítsük vagy legalább esélyünk legyen megközelíteni azt az életminőséget, amely a választópolgárokat motiválja, amikor különböző politikai csoportokra saját személyes jövőjük miatt adják le a szavazatukat.

Aztán persze vannak területi különbségek az országon belül is. Talán ismertek a KSH legutóbbi elemzései, ami arról szól, hogy igenis nagy különbség van Nyugat-Magyarország bératlaga, bérvizonyai, munkaerőpiaci helyzete, szociális viszonyai között, és különbség van egy kelet-magyarországi település szociális viszonyai között. Csak egy példát mondok, nem is aktív korúakra, hanem ellátottakra gondolok. Az én városomban az időskorú, nyugellátást igénybe vevőkből van 9,5 ezer honfitársunk, 113 ezer forint az átlagnyugdíj, a környékbeli kisebb falvakban csak 100 ezer forint, a nyugat-magyarországi nagyobb városokban meg 140-150 ezer forint az átlagnyugdíj. Ezek a területi különbségek nem tűntek el, sőt bizonyos összehasonlításokban kisebbek lettek, mint voltak az elmúlt 27 évben. És persze a kormánynak az is célja, hogy azon térségek számára, amelyek száma bőven a 30 fölött van, inkább 50-hez közelít, lehetőséget biztosítson a fölzárkózásra, tehát a különösen nehéz helyzetben lévő települések és környezetük számára is csatlakozási lehetőséget szeretnénk biztosítani.

A mai parlamenti vitanap alkalmat teremt a konzultációra és az egyeztetésre. A 2007-14-es időszakban sokkal kevesebb konzultáció és egyeztetés zajlott. Most a pénzügyi keret lehívását lehetővé tevő megállapodás előtt, majd folyamatosan közben is a magyar kormány fontosnak tartja, hogy az érdekképviseletekkel, közttestületekkel kapcsolatban legyen. Így folyamatosan zajlik az Ipari és Kereskedelmi Kamarával az egyeztetés annak érdekében, hogy a források jó helyre jussanak. Tehát azt tudom mondani, hogy a fejlesztéspolitika célja a területi különbségek megszüntetése, a lemaradás megfordítása, a fölzárkózás esélyének a megteremtése egy folyamatos egyeztetés és konzultáció segítségével.

Mi, akik a patkónak ezen az oldalán ülünk, és én eltántoríthatatlanul hiszek abban, hogy aki a patkó másik oldalán ül, annak is az a célja, hogy erős legyen Magyarország, és az ország megerősítésében a fájó gazdasági, versenyképességi problémák orvoslása szükség szerű. Hogy ezek a versenyképességi problémák miből adódnak, ezt már több alkalommal vitatta a törvényhozás, és folyamatosan dolgozik vele a kormány, de biztos, hogy a rendelkezésre álló fejlesztési keret erre kell fordítanunk.

Mi a valóság? A valóság az, hogy 2010-14 között a magyar költségvetés nem vagy csak kismértékben

volt abban a helyzetben, hogy a magyar adófizetők pénzéből közvetlenül finanszírozza a fejlesztéseket. Fejlesztések a 2010-12-13. évben csak és kizárólag az Európai Unióból visszakapott forrásokból volt lehetséges, és '14 és '20 között vagyunk abban a helyzetben, hogy az EU-s források mellett hazai fejlesztési forrásokat is képesek legyünk megnyitni. Így aztán az a pénz, amit elköltöttünk, 9700 milliárd, és vidékfejlesztési és agrárpolitikai támogatásokkal együtt az a pénz 9700 milliárdhoz képest most már 12 ezer milliárd, amit el fogunk költeni '14-20-ban, az ország fejlesztésében igenis figyelembe veendő dolog.

Mielőtt a mostani a helyzetre, a napi aktualításra, a március 31-ei vagy a március végi állapotra rátérnénk, hadd jelezzem azt - és zárójelet nyitva -, hogy volt egy nagyon súlyos technikai probléma, ami makro- és mikrogazdasági következményekkel járt volna. Ez pedig az, hogy 2013-ban az Európai Bizottság azt a jelentést adta a Parlament, a Tanács és a tagországok felé, hogy lesznek országok, akik a kohéziós alapokból nem tudják lehívni a teljes rendelkezésre álló keretet. Akkor az a veszély fenyegetett bennünket, hogy Magyarország csak 60 százalékos keretet tud lehívni. Az elmúlt négy évben 1800-2000 magyar állami tisztviselő szívós munkájának eredményeképpen sikerült elérnünk, hogy egy fillért nem veszítünk, minden, még a legrosszabbul teljesítő programok esetében is a keretet 100 százalékra, 99-100 százalékra ki tudtuk használni.

Ebben az értelemben a környékbeli országokból a legjobban teljesített Magyarország. Romániának súlyos nehézségei vannak, 30 százalékos veszteséggel kell számolnia, de más környékbeli országok is, Szlovákia, Lengyelország és Csehországgal kell szembenézzen. Tehát nem arról van szó, hogy a kerettel tud élni vagy túl tudja vállalni magát, hanem még a megnyitott fejlesztési keretekkel sem tudott élni. A magyar államapparátus működőképességét és persze a magyar fantáziát, kreativitást dicséri, hogy képesek voltunk még 2015 őszén is pályázatokat kiírni annak érdekében, hogy forrásokat tudjunk lehívni, és bár 5-7 éves következő időszakbeli ellenőrzéseknek vagyunk kitéve, de úgy gondolom, hogy a szabályosság követelménye is érvényesülni volt képes.

9200 milliárd forintra 70 560 sikeres pályázó volt 2007-14 között. Itt megjegyzem, hogy ez a szám persze csalóka, mert ha megnézi valaki, hogy hány önkormányzat van Magyarországon, ha megnézi valaki, hogy hány vállalkozás van Magyarországon, és a működő vállalkozásokból 44 ezer vállalkozás volt arra kész és képes, hogy forrást tudjon lehívni és fejlesszen - az más kérdés, hogy ezeknek a forrásoknak egy részét nem fejlesztésre, hanem jövedelemkiesés kompenzálására, a 2008-as válság veszteségeinek elhárítására és csökkentésére fordították. Az agráriumra 2007-14 között Magyarország ebből a keretből 3700 milliárdot költött. A 9700-ból 3700

ment a mezőgazdaságra, és a legjóindulatúbb számítások szerint ennek 5 százaléka volt fejlesztés, a döntő többsége pedig jövedelemkiesés pótlása és jövedelemkivétel volt. Tehát nem fejlesztettük a mezőgazdaságot, hanem a mezőgazdasági szereplők jövedelmét egészítettük ki. Ha megnézi valaki, hogy egy hektárra most milyen produktivitást tudunk biztosítani, mi az egy hektárra eső termésátlag, és mennyi volt a csatlakozás és a támogatások megindulása előtt, akkor nem talál semmiféle növekményt. Ez elég komoly probléma, ha az a közös társadalmi célunk, hogy fölzárkózzunk és utolérjünk előttünk járókat.

Három kérdést kell megválaszolni. Mikor fizetjük ki a pénzeket? Hogyan fogjuk kifizetni a pénzeket? És kinek fogjuk kifizetni a pénzeket? A „mikor?” kérdésre ad választ a mostani beszámoló, mert a kormány egy komoly vállalást tett, amikor azt mondta, hogy 2017. március 31-éig a teljes keretet, ami most 8900 milliárd, plusz földalapú agrártámogatás és egyéb területi alapú támogatások, tehát a 8921 milliárd forintot március 31-éig megpályáztatja. A mai napon 99 százalékon áll a pályázatok kiírása, és a pénteki napig a teljes keret kiírásra kerül első körben pályázatként. Ez 5 éves előny a 2007-14-es időszakhoz képest. Öt évvel járunk korábban, mint ahogy korábban jártunk. Tehát öt év előnyünk van, hiszen innentől számított öt év múlva kell a programokat lezárni.

Ez mire ad megfelelő lehetőséget, hogy most megjelenik minden pályázat? Először is mindenki látja azt, hogy az állam mire akarja, illetve mire tudja elkölteni a pénzt.

(14.50)

Itt mindig meg kell jegyezni, hogy az Európai Bizottság döntő befolyást gyakorol a források felhasználására. De meg tudjuk mutatni, hogy szerintünk, a kormányzat, a végrehajtó hatalom szerint a forrásokat mire kell költeni. Ebben a parlamentben helye van ma és a jövőben is egy olyan vitának, hogy mi az, amire nem kellene, és ahelyett mi az, amire kellene, tehát lehet célvitát folytatni, hiszen még lesznek és lehetnek megmaradó összegek. Ez a helyzet, hogy minden pályázatot kiírtunk, alkalmas arra, hogy jó ütemben, normálisan, kapkodás nélkül, jó tervezés mellett képesek legyünk megvalósítani ezeket a beruházásokat. Mert képviselőtársainknak ne legyen illúziója, annak a helyzetnek, hogy 2014 és '15-ben még pályázatokat írtunk ki ahelyett, hogy lezártuk és elszámoltuk volna, bizonyára vannak műszaki, technológiai és minőségi hendikepjei. Bizonyára vannak műszaki, technológiai és minőségi problémái, vannak projektek, vannak programok, ahol még most is zajlik ezeknek az átvétele, illetve az üzembe vétele vagy a megfelelő, optimalizált üzembe helyezése. Tehát ez megfelelő előnyt biztosít, hogy mostanra ki tudunk írni minden pályázatot.

Ennél fontosabb, mert pályázatot kiírni, azt gondolom, most már tudunk, fontosabb, hogy a rendelkezésre álló keret 53 százalékát le is kötöttük. Ez azt jelenti, hogy 4400 milliárd forintról döntés van, szerződés van, kötelezettségvállalás van. Ez 20 ezer nyertes támogatott, 20 ezer nyertes pályázat az összes 120 ezerből. A 120-124 ezer érdeklődő azért fontos, mert jól mutatja, hogy a pénz valószínűleg jó irányba van megcímkézve. Nem jelentkezett volna 124 ezer érdeklődő erre a forrásra, ha ennek nem lenne helye vagy a címkézés iránya rossz lenne. Tehát nincs olyan pályázat, ahol ne lenne túljelentkezés, és ez jól mutatja, hogy a forráskiosztásnál a célközönséget jól vettük irányba. Tehát a „mikor?” kérdésre szerintem jó döntést hozott a kormány, hogy a versenyképesség erősítése, a gazdasági növekedés fenntartása és a célszerű, okszerű minőségi forrásfelhasználás miatt mindent kiír most.

Jó döntés szerintem a kormány részéről az is, és ehhez kérem a megerősítő támogatásukat, hogy ezekről a pályázati kiírásokról megpróbálunk dönteni a következő egy-másfél esztendőben, és a megvalósításra még így is lesz bőségesen idő, hiszen a 2014-20-as időszak utolsó elszámolási időpontja 2022. Tehát még bőven lesz idő arra, hogy ezek a programok és projektek megvalósításra kerüljenek.

A „hogyan?” kérdése kapcsán restanciában vagyunk. Ebben a teremben és ebben a körben nagy hiba lenne, ha nem a valóságot és nem az igazságot mondaná egy miniszter. Nyilván nehéz helyzetben vagyunk elsősorban azért, mert a pénzfelhasználás játékszabályait, hogy kit, hogyan, milyen feltételek mellett lehet támogatni, alapvetően az Európai Bizottság határozza meg. Tehát Magyarországnak szűk a mozgásteret abban, hogy egyedi eljárásrendeket alkalmazva tudjuk a pénzeket megszignálni, tudjuk megcímkézni és a kedvezményezettekhez eljuttatni. Úgy hiszem, hogy tiszta lelkiismerettel, politikai értelemben százszázalékos felelősséget vállalható formában állunk ide a parlament elé, mindent megteszünk annak érdekében, hogy az önkormányzatok, a vállalkozások, a civil szervezetek minél könnyebben legyenek képesek forrásokhoz jutni. Tehát mi nem építjük, hanem próbáljuk bontani a bürokratikus akadályokat, de hozzáteszem, hogy az Európai Bizottság eljárásrendje, az ellenőrzési mechanizmusa, az, hogy jelen pillanatban, 2017-ben kezdeményeznek olyan ellenőrzéseket, amelyeknek a megvalósítási éve 2007, tehát tíz évvel ezelőtt megvalósult programok ellenőrzése és szankcionálása zajlik most, az, azt gondolom, nem teszi biztossá és kiszámíthatóvá ezt a joganyagot és ezt a jogszabályi környezetet.

Ezt nyilván nehezíti a közbeszerzési törvény szabályrendszerre, amely a Magyarországon bevezetésre került új irányelv értelmében nem lett egyszerűbb, talán a nemzeti érdek érvényesítésére nagyobb lehetőséget biztosít. Tehát a „hogyanban” megpróbáljuk a forrásokat gyorsítani, megpróbáljuk egyszerűsíteni, és ami rendkívül fontos: megpróbáljuk decentralizálni. Ezt a kormányt - és ezt nyilván a

választópolgárok jövő ilyenkor megítélik - rengeteg vád éri, hogy folyamatosan centralizál. De nyomatékkal ajánlom képviselőtársaim figyelmébe, hogy a területi operatív program keretében, amit a megyék osztanak fel és a megyei jogú városok kapnak meg, 1300 milliárd forintos keretet decentralizálunk, mert a megyei képviselő-testületek döntését, a megye vagy a megyei jogú város forrásigényét a kormány teljes egészében tiszteletben tartja. Nem írjuk felül a megye fejlesztéspolitikai céljait, hanem az eljárásrendünkben próbáljuk érvényesíteni. Tehát nemcsak magyar vállalkozások számára, hanem magyar önkormányzatok, közszereplők számára is megpróbáljuk egyszerűbbé tenni a hozzáférést.

Itt van egy másik megközelítés, ez pedig a „kinek?” kérdése, kihez jusson ez a forrás. 2007-14 között megtanultuk, hogy az európai intézményrendszer és szabályrendszer sokat tesz annak érdekében, hogy a pénzek elosztásánál a nettó befizetők hazai, mármint magyarországi lábai, a kivitelezők, a lebonyolítók, a gazdasági kedvezményezettek, a beszállítók, akik Magyarországra exportálnak, vagy akitől mi importálunk, kedvező helyzetbe kerüljenek. Az első fejlesztési időszak forrásainak egy jó része csordogált vissza Németországba, Ausztriába különböző szivattyúkon keresztül. Most az a kötelességünk, hogy mindent megtegyünk annak érdekében, hogy magyar vállalkozásokhoz kerüljön ez a forrás.

Egy nagyon egyszerű példát mondok önöknek. A gazdaságfejlesztési forrásoknak a 16 százaléka került magyar kis- és középvállalkozásokhoz 2007-14 között. A velünk legegységesebben számoló kritikák szerint is ma a források 57-58 százaléka magyar kkv-szektorhoz kerül. A mi célunk 60-65 százalék, de a velünk nem szimpatizáló és bennünket kritizáló szakértők véleménye szerint is a forrásoknak 57-58 százaléka, szemben a korábbi 15-16-tal, kerül magyar kkv-hoz. Innentől kezdve nem az a kérdés, hogy mi szándékunk szerint kinek küldjük a pénzt, hanem az a kérdés, hogy a fogadó közeg alkalmas-e arra, hogy pályázzon és bonyolítson.

Érdemes lesz majd önöknek, akik között lassan számos szakértő van az európai uniós források felhasználásának rendjét illetően, megnézni a KPMG tanulmányát, amely leírja, hogy a magyar vállalkozói közeg csak fenntartásokkal volt képes a források fogadására. Kevés olyan magyar vállalkozás van, aki például sikeres kutatás-fejlesztési vagy innovációs projektet tudott végrehajtani, mert azok általában multinacionális vállalkozások voltak, vagy olyan cégek, amelyek alapvetően külföldi kontroll alatt állnak.

Tehát nekünk azért is kell megnyitni a forrás lehetőségét, mert abban hiszek, hogy nem érdeklődés hiányáról volt szó, hanem arról, hogy nem kaptak lehetőséget ezek a cégek, egy cég nem kapta meg a saját fejlődésének a lehetőségét, meg volt fosztva attól, hogy fejlődjön, mert multinacionális globális tőkeszivattyú zajlott az európai uniós források keretében is Magyarországot illetően. Tehát nekünk a

vállalt célunk az, hogy a magyar vállalkozói szektor ezekből a forrásokból érdemben és jelentősen erősödjön.

A naprakész adatok március 20-aiak, ahogy az előbb már jeleztem, a teljes keret kiírása lényegében megtörténik. A szerződött projekt 20 444, a kifizetéssel rendelkező projekt pedig 11 ezer. Tavaly az volt az állam célja, hogy mintegy 2000 milliárd forintot fizessen ki. Az idén Magyarország célja az, hogy 2200-2700 milliárd forintos kifizetés legyen a 8921 milliárdból. Ha minden évben 2000 milliárdot fizetünk ki, akkor kifizetünk még '18-19-ben is 2000-2000 milliárdot, ez praktikus azt jelenti, hogy az első olyan év 2020 lesz, amikor ezeknek a pénzeknek a hatása csökkentetten vagy mérsékelten fog érvényesülni.

Magyarország veszi át a V4 elnökségét nyáron, és a kormány arra készül, hogy a V4-elnökség fő témája legyen az Európai Unió 2020 utáni költségvetése. Itt szükségünk van majd hosszú és alapos, hazánkban belüli és más országokkal folytatott tárgyalásokra, mert az a meggyőződésünk, hogy 2020 után a finanszírozás érdemben fog változni. Én nem hiszek abban, hogy megszűnnek ezek a források, félreértés ne essék. Az Európai Unió ennél sokkal szofisztikáltabb intézményi struktúra, mint hogy valamit azonnal megszüntessen, de nagyon jelentős mértékben átalakul. Az átalakulásnak két irányát kell a magyar vállalkozói és pályázói közeggel érzékeltetnünk. Az egyik az, hogy a visszatérítendő támogatások korszaka jön, tehát ingyenpénz nem lesz, a vissza nem térítendő támogatások aránya jelentősen csökken majd. A másik, hogy az Európai Bizottság bürokratiáit mindent megtesznek annak érdekében, hogy a pénzek elosztását megpróbálják központosítani.

A parlamentben most a vitánap tárgya, hogy hogyan osztjuk el ezt a pénzt tartalmában és formájában. Képzelnék el azt a helyzetet, amikor nemcsak hogy a parlament nem fogja tudni majd elmondani a véleményét a pénz elosztásáról, hanem a kormány sem fogja tudni elmondani a pénz elosztásáról a véleményét, mert majd Brüsszelben, egy irodában egy főosztályvezető fogja eldönteni, hogy milyen forrás kinek jusson. Mindig felhívom a képviselőtársaim figyelmét, hogy ezek a pénzek valahol mégiscsak ideológiailag címkézett pénzek. Tehát a pénzek, a támogatás biztosítása mellett vagy mögött megvan egy világnézet, amely alapján ezeket a forrásokat, mondjuk, társadalmi felzárkózás, integráció, esélyteremtés területén ki kell osztani. Amikor az Emberi Erőforrások Minisztériuma forrásokat oszt, azoknak a forrásosztásoknak a megrendelői oldala jelen pillanatban Brüsszelben teljesen más világnézeti, társadalmi szerkezeti felfogást, gondolkodásmódot képvisel, mint amiben mi próbáljuk az országunkat például a munkaalapú társadalom jegyében és érdekében megszervezni.

Nyugodtan megnézhetik, hogy milyen támogatások mennének arra, hogy inaktív támogatást kapjanak, miközben a kormányzati politika az aktí-

vak támogatására vonatkozik. Az európai uniós források egy jó részét fizette ki Magyarország - elsősorban a szocialisták kormányzása alatt - inaktív társadalmi csoportoknak, nem kis reményt kifejezve szavazatszerzés érdekében, miközben a mai társadalmpolitika a munkaalapú társadalmat, a munka primátusát és az aktívok támogatását hirdeti.

(15.00)

Ha az előbbi összevetést részletezni szeretném, akkor azt tudom mondani, hogy 2009 az azonos fejlesztési időpont, tehát '04, '09, '14, '17; 2009-ben 74 százalék volt kiírva, most 99 százalék lesz, 2009-ben 34 százalék volt megítélve, most 53 százaléknál tartunk, és kifizetve pedig 5 százalék volt 2009-ben, most pedig 21 százalék van kifizetve. Magyarországnak ezzel az eredménnyel már nem kell szégyenkeznie regionális vagy nemzetközi összehasonlításban sem, mert Magyarország március 31-én úgy áll, hogy a V4-országokból a legjobb eredményt produkálja, ami azt jelenti, hogy a szerződéses kötelezettségvállalásokban, kifizetésekben Magyarország megelőzi Lengyelországot, Csehországot és Szlovákiát is, de egyébként minden más közép-európai kedvezményezett előtt járunk. Sőt, a 27, valamilyen szubvencióban részesülő országnál is előkelő helyen vagyunk a lehívások volumenét és nagyságrendjét illetően. Munkatársaim majd a vita során, illetve az önök rendelkezésére bocsátott irományokban már jelezték, hogy melyik fejlesztési irányra - agrártámogatások, vidékfejlesztés, környezetvédelem, energiahatékonyság, útépítés, vasútépítés tekintetében - milyen források állnak rendelkezésre, és mennyi forrást volt képes biztosítani az intézményrendszer 2017. március 31-éig.

Ha megengedik, akkor itt még szeretnék szóba hozni - nem visszaélve a türelmükkel - most már csak egy témát, ami az önök kedvence, ez pedig a korrupció kérdésköre. Hiba lenne azt állítani, hogy ilyen volumenű források kiosztása esetében a korrupciót teljesen távol tudnánk tartani, a pénzek iránti fokozott érdeklődést és motivációt teljesen távol tudnánk tartani az intézményrendszertől. Semmiféleképpen nem szeretném ezt állítani, mert ez nem fedné a valóságot, és őszintétlen lenne. Ellenben azt gondolom, hogy az európai érdek és a hazai érdek teljes egészében egybeesik, hogy a forrásokat szabályosan kell elkölteni, és a pénzzel el kell számolni, el kell számolni a hazai költségvetés felé, hiszen ez magyar pénz, a magyar költségvetés része, és el kell számolni az Európai Unió költségvetése felé is.

Nehéz megítélni, hogy az ellenzéki politikai termékét hogyan is kell kezelni, mert a számok nem igazolják és nem dokumentálják az ellenzéki képviselőtársaim valószínű mai délután is elhangzó nagyívű korrupciós politikai állításait. Ugyanis az ellenzék sorait gyarapítja és gazdagítja - csak egy példát mondok - egy csoport, amely megalapította a Kor-

rupciókutató Központot, csak ellenzéki politikusok fémjelzik ennek az intézménynek a hitelességét, akik négy embernek a gazdasági tevékenységét vizsgálják, Mészáros Lőrinc, Garancsi István, Tiborcz István és Simicska Lajos érdekelttségét vizsgálják, és az összes magyar közbeszerzési és európai uniós forrásban nézik, hogy ők vajon milyen arányban részesednek a közpénzekből. Azt tudom mondani, hogy 2009-től 2013-2014-2015. évig a legjelentősebb részesedésük nem haladta meg a 4,3 százalékot.

Tehát amiről szó van a Parlament falai között az elmúlt két évben, amióta kormányzunk, az nem a pénzek 95 százaléka, hanem nagy jóindulattal és erős költői túlzással a pénzek 5 százaléka, amit egyáltalán vita tárgyává tesznek. Amikor önök, az ellenzéki képviselők rendszeresen szóvá tesznek ügyeket - és készültem egy példagyűjteménnyel is, nagyrészt ehhez a körhöz köthető az összes kritikus példa -, akkor önök egyáltalán legitimitásában, szabályosságában csak a rendelkezésre álló források 5 százalékáról tesznek föl kérdést (*Gyöngyösi Márton: Ez négy ember! - Szilágyi György: Négy ember! - Közbeszólások a Jobbik soraiból.*), 95 százalékánál nem is tesznek föl kérdést. Tehát 95 százalék esetében... Nagy tisztelettel meg fogom önöket hallgatni, hogyha erre lehetőségem lesz, és ezt kérem viszonzásként is önöktől. (*Gyöngyösi Márton: Megelőlegezzük!*) Köszönöm szépen. Tehát csak annyit szeretnék mondani, hogy a források 95 százalékáról még csak vita sincs a magyar közbeszédben és a parlamentben, mert a 95 százalék nem éri el lényegében az ingerküszöböt.

De mondok egy másik összehasonlítást, mert föltéve, de nem megengedve - még egyszer mondom, föltéve, de nem megengedve -, hogy ez az Európai Unió pénze, akkor mégiscsak meg kell néznünk, hogy ők mit gondolnak erről. Magyarországon az elszámolás rendje a következő: a pályázó megkapja az értesítést, hogy nyert, a magyar állam megelőlegezi a pénzt, és a magyar állam majd csak később számol el az Európai Unióval. Tehát a pályázó nem Brüsszelből kapja a pénzt közvetlenül, hanem a magyar költségvetésből, amit önök hagynak jóvá.

A magyar költségvetés rendszeresen, negyedévente számol el az Európai Bizottsággal, van egy éves összesítés. Az Európai Bizottságnak megküldött számlák esetében az Európai Bizottság vétót emelhet. Kiküldünk százszázaléknyi számlát, mondjuk, százegységnyi számlát, nyilvánvaló, ha az Európai Bizottság elfogadja a számlákat, akkor nem vélelmez szabálytalanságot, ha nem fogadja el a számlákat, akkor szabálytalanságot vélelmez. Azt tudom önöknek mondani, hogy Magyarországon az első ciklusban, 2007 és 2014 között az Európai Bizottság által hibásnak talált elszámolású számlák aránya 8 százalék volt, 92 százalék esetében az Európai Bizottság nem vélelmez hibát, szabálytalanságot, korrupciót, visszaélést. Ez az arányszám 2014 óta 3-5 százalékra csökkent. Tehát nemhogy nőne a szabálytalanság nagyságrendje vagy a szabálytalan számlák, vagy az

Európai Bizottság - föltéve és meg nem engedve, a pénz gazdájának - a vélelme arról, hogy mi most szabályosak vagyunk vagy szabálytalanok, hanem éppenséggel csökken azoknak a számláknak az aránya, amit az Európai Bizottság nem fogad be.

Természetesen minden véleményt és észrevételt komolyan veszünk ebben a tárgykörben. A miniszterelnök úr a kormányzatban és mindenhol zéró toleranciát hirdetett a korrupcióval szemben, tehát a legkisebb ügyet vagy a legpartikulárisabb ügyet, vagy akár azt az ügyet, amit már öt éve csontként rágnak, is komolyan veszi a kormány, és megfelelően kivizsgálja. Természetesen a kormánynak megvan a maga ellenőrzési apparátusa, a Kehi; megvan az európai uniós forrásokat ellenőrző főosztály; az Állami Számvevőszék is számos vizsgálatot és értékelést folytatott már; és itt vannak az európai uniós szervek is, OLAF, EUTAF s a többi. Az a helyzet, hogy az európai uniós forrásokhoz kapcsolódó legnagyobb korrupció a szocialisták négyesmetró-lopása (*Hege-dús Lorántné közbeszól.*), amikor a 4-es metróra szánt európai uniós forrásokat szétlopták praktikusán. Ennél nagyobb botrány az Európai Unióban sincs az EU-s források felhasználásával kapcsolatban, nemhogy Magyarországon lenne.

Nos, azt kérem a tisztelt Országgyűléstől - az utóbbi néhány megjegyzés valószínűleg intenzívebb vitára alkalmasabb, de azt kérem a tisztelt Országgyűléstől -, hogy az előterjesztésünket, annak szóbeli kiegészítését, a rendszeres beszámolóinkat értékelje, mérlegelje, és várjuk a törvényhozás megtisztelő javaslatait. Köszönöm szépen a képviselőtársaim figyelmét. (*Taps a kormánypartok soraiból.*)

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, képviselőcsoportonként 15-15 perces időkeretben.

A Fidesz képviselőcsoportja jelezte, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Bánki Erik képviselő úrnak.

BÁNKI ERIK, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy nagyon fontos témáról esik ma szó a parlamentben; én külön örülök annak, hogy a kormány kezdeményezésére tarthatunk ma egy vitanapot arról, hogy a 2014 és 2020 közötti időszakban az európai uniós források felhasználása milyen elvek, milyen stratégia mentén történik, illetve mit tett a kormány az elmúlt időszakban, és nagyjából mire számíthatnak a pályázók - elsősorban önkormányzatok, vállalkozások - a következő évek során.

Ahogy miniszter úr is elmondta, egy nagyon komoly stratégiai váltás történt 2010 után, amikor a kormányzást átvettük, hiszen a szocialista-szabad demokrata kormányok idején történt kiírások abszolút eltávolodtak a társadalmi és vállalkozási igényektől, egyáltalán nem azt vették figyelembe, hogy első-

sorban hogyan lehet Magyarország felzárkóztatását elérni, hogyan lehet a gazdasági teljesítményt növelni, és hogyan lehet a magyar emberek életszínvonalát emelni, hanem elsősorban arra koncentráltak, hogy hogyan lehet helyzetbe hozni a pályázatírók által azokat a vállalkozásokat, amelyek a kormányhoz közelieknek voltak mondhatók. Nem véletlen, hogy a 2007-2013 közötti időszakban nem érte el a 30 százalékot sem a vállalkozásélénkítésre, a vállalkozások felzárkóztatására és versenyképességére fordított támogatások összege, és talán ez sem véletlen, hogy a kormány fókuszában ezért most éppen a kis- és középvállalkozói szektor áll, hiszen azt szeretnénk elérni, hogyha 2020-ig ezeknek a támogatásoknak köszönhetően például az exportképes hazai kis- és középvállalkozások száma a mostani 3-4 ezer-ről 10 ezerre növekedhetne.

(15.10)

A miniszter úr említette azt, hogy feltöltésre került a mai nap folyamán a KPMG-nek az a tanulmánya, amely éppen ezt a 2007-13-as időszakot vizsgálja. Szeretnék majd néhány lényegi elemre kitérni.

Mind ezek előtt szeretném elmondani és megerősíteni azt, hogy a mi álláspontunk is az, hogy az európai uniós támogatások nem alamizsnaként, nem könyöradományként kell hogy Magyarországra érkezzenek, igenis Magyarország, a magyar társadalom, a magyar vállalkozások számára jár ez a támogatás; nemcsak azért, mert ahogy a miniszter úr is elmondta, azok az országok, ha szűken szemléljük, akkor nettó befizetőnek tekinthetők, de ha számításba vesszük az azon addicionális hatásokat, amelyek az európai uniós támogatások felhasználását illetően visszajutnak ezekbe az országokba a különböző cégeiken, vállalkozásaikon keresztül, és a helyi, hazai adófizetők forrásait fogják gyarapítani, akkor nem beszélhetünk tulajdonképpen nettó befizető országokról. Beszélhetünk azokról az országokról, akik képesek hatékonyan felhasználni ezeket a forrásokat, és beszélhetünk azokról az országokról, akik nem képesek hatékonyan ezeket a forrásokat elkölteni, nem tudják a társadalmi felzárkóztatást ebből elősegíteni, nem tudják a területi fejlettségbeli különbségeket szűkíteni, és nem tudják a hazai vállalkozásaik versenyképességét javítani, és azt a feltőkésítési folyamatot segíteni, amire a közép-kelet-európai régióban sajnos az 50 év kommunizmus következtében valamennyi vállalkozásnak igenis határozottan szüksége van.

Ha megnézzük azt a KPMG-elemzést, amely az elmúlt időszakról készült, akkor tisztán láthatjuk azt, hogy megállapítja a jelentés maga is, hogy Magyarország az elsők között volt, aki képes volt teljes egészében lekötöni a rendelkezésére álló támogatást. A miniszter úr az expozéjában említette, hogy 2010-ben, ha már közép-kelet-európai viszonylatban beszélünk, csehül álltunk, hiszen úgy tűnt, hogy a ren-

delkezésre álló források 60-70 százalékát sem fogjuk tudni lekötöni. Ezért volt helyénvaló a kormánynak az a döntéssorozata, amely átalakította az elosztási rendszert, és ami segítette felgyorsítani a pályázati pénzek odaitélését és a források lekötését egyaránt.

Azt is megállapítja ez a jelentés, hogy az EU-s támogatások felhasználásának köszönhetően Magyarországon jelentősen növekedett a gazdaság teljesítménye, nőtt a fogyasztás, nőttek a beruházások és a foglalkoztatottság, javult Magyarország belső és külső stabilitása egyaránt.

A kifizetések tekintetében a legnagyobb tétel az agráriumot érintette, hiszen 31 százaléka a fejlesztési forrásoknak az agráriumban realizálódott. Ez 3714 milliárd forint volt, ugyanakkor azt is megállapítja a jelentés, és ez elgondolkodtató a következő időszakokra nézve, hogy annak ellenére, hogy a támogatások 31 százaléka realizálódott ebben a szektorban, ennek ellenére a GDP-hez való hozzájárulása, a munkahelyteremtésből való részesedése ezt messze alulmúlta: az előbbiben mintegy 23 százalék, az utóbbiban pedig csak mintegy 20 százalék volt a teljesítménye. Ez azt jelenti, ahogy a miniszter úr is erre kitért, hogy nem elsősorban a termelékenység javítására, az új termeléseszközök beszerzésével az eredményesség növelésére fordították ezeket a forrásokat, hanem a vállalkozások eredményének növelésére.

Azt gondolom, az új programok e tekintetben is változásokat hoznak, és én nagyon bízom abban, hogy ennek köszönhetően a mezőgazdaság versenyképessége is jelentősen javulni fog a következő időszakban. Azt is megállapította ez a jelentés, hogy elsősorban a közepméretű gazdaságok tudtak kiemelkedően teljesíteni. Bízom abban, hogy a következő időszakban is számíthatunk majd ennek a szektornak a szereplőire.

Azt is megállapíthatjuk a jelentésből, hogy a vállalkozásfejlesztési programok fajlagos beruházási hatása volt az egyik legmagasabb az összes terület közül. Ezek a támogatások összességében 3,7 százalékkal növelték, az addicionális hatásoknak köszönhetően több mint 200 milliárd forinttal növelték az egyébként uniós támogatással vagy hazai támogatásból megvalósuló beruházások szintjét, ezzel növelték a vállalkozások eredményességét, és erősítették a munkahelyteremtésben való szerepvállalásokat is. Tehát azt gondolom, hogy amikor a kormány a 60 százalékát a következő időszak forrásainak vállalkozásélénkítésre fordítja, tervezi fordítani, akkor igenis, e tanulmány által is alátámasztottan helyes döntést hozott.

Végül engedjék meg, hogy néhány szót szóljak még, ha már a forrásfelhasználásokról beszélünk, minden idők legnagyobb korrupciós botrányáról, a 4-es metró építéséről, hiszen a kormány a következő fejlesztési időszakban azt is határozott célul tűzte ki, a miniszter úr erről is beszélt már, a zéró tolerancia jegyében, a korrupcióval szemben, hogy valamennyi döntés transzparens és nyilvános lesz. Nem fordulhat elő Magyarországon még egyszer igen nagy vo-

lumenű európai uniós támogatások esetén, mint ami a négyesmetró-beruházást érintette: egyrészt ilyen előkészítetlen módon, mint ahogy azt a főváros annak idején megtette, hogy se a hatástanulmányok, se a beruházások előkészítettsége a minimális szintet sem érte el, másrészt úgy vállaltak Demszky Gáborék blöffszerűen 500 millió utast a 4-es metró vonalára, hogy azt ők is nagyon jól tudták már a vállalás pillanatában, hogy ez teljesíthetetlen. Magyarul: átvették az Európai Uniót, és még el is lopták ezeket a támogatásokat.

Tehát a következő időszakban egy teljesen más mentalitás várható, és biztos vagyok abban, hogy 2020-ig a magyar gazdaság versenyképessége jelentős javuláson fog átmenni, a magyar emberek élet-színvonala az európai uniós és a hazai támogatásoknak köszönhetően továbbra is az Európai Unió átlagát meghaladóan fog növekedni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Hörcsik Richárd képviselő úrnak.

DR. HÖRCSIK RICHÁRD, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tavaly november 28-án volt az uniós forrásokról rendezett legutóbbi vitanap az Országgyűlésben. Ez alkalommal is csak megerősíteni tudom azt, amit akkor is elmondtam, hogy Magyarország a 2014-20-as uniós költségvetési ciklus egyik legnagyobb nyertese, több mint 34 milliárd eurós támogatás érkezik hazánkba az uniós büdzséből különböző jogcímenek.

Az Európai Bizottság 2015 februárjában fogadta el az első magyar operatív programokat, és utolsóként 2015 decemberében a vidékfejlesztési program és a halászati operatív program is jóváhagyásra került. Tehát a partnerségi megállapodásban foglaltak szerint 11 célterület számára biztosítunk forrásokat 7741 milliárd forint nagyságrendben, és ezt egészítik ki a vidékfejlesztési források, amelyek nem pályázati formában jelennek meg, továbbá a hazai társfinanszírozás.

Mindent összevéve, tisztelt képviselőtársaim, nagyságrendileg 12 000 milliárd az, ami a 2014-20-as ciklusban rendelkezésünkre áll. Mindenképpen szeretnénk elkerülni azt a helyzetet, ahogy a miniszter úr is említette, ami a 2007-13-as fejlesztési időszak zárásához közelítve bennünket ért. Emlékeztetem a képviselőtársaimat, hogy akkor az Európai Bizottság mintegy 500-600 milliárd forint forrásvesztést prognosztizált Magyarország esetében. Szerencsére ezt a kormány tudatos munkájának köszönhetően sikerült elkerülni. Még egyszer nem szeretnénk ilyen helyzetbe kerülni, ezért a mostani fejlesztési forrásokat arányosan kell teríteni, a ciklus elejére időzítve a források meghirdetését és kifizetését.

Tisztelt Képviselőtársaim! Hallottuk Lázár miniszter úr expozéjában, hogy a kormány szándéka ennek megfelelően egyértelmű és világos: a 2014-20-

as időszakot sokkal jobban megalapozva és céltudatosabban kell végrehajtani az intézményrendszernek. Ennek érdekében tehát 2017. március 31-ig az összes rendelkezésünkre álló forrásterület meghirdetésre kerül, a tervek szerint 2017 végéig a rendelkezésre álló források 85 százalékáról döntés fog születni. Tehát ez azt is jelenti, hogy a kormány 2017-ben nagyságrendileg mintegy 2200-2700 milliárd forintos kifizetési céllal számol.

Példaképpen szeretném felhozni a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív programot, amelynek egyik legfontosabb célkitűzése, hogy a foglalkoztatási ráta elérje a 75 százalékot. A GINOP-hoz ez idáig 15 900 darab támogatási igény érkezett be, év végére ez 20 ezer darabra is felmehet, és 4500 pozitív támogatói döntést hoztak meg ez idáig.

Tisztelt Képviselőtársaim! Néhány gondolattal érdemes kitérni arra, hogy Magyarország hogyan is áll ebben a versenyben, különösen a szűkebb pátriában, a visegrádi négyek összehasonlításában. Örömmel tudok beszámolni, hogy a meghirdetett forráskezelést tekintve Magyarország a V4-ek viszonylatában kiemelkedő, 93 százalékon áll a rendelkezésre álló keret arányában a február végi adatok alapján. Ezt a teljesítményt csak Csehország tudta megközelíteni 76 százalékos meghirdetési százalékkal. A támogatási, a szerződési és a kifizetési adatok alapján is kiemelkedő Magyarország teljesítménye, itt is az első helyen áll a visegrádi négyek között.

(15.20)

Az igényelt támogatásokat - 97 százalék -, a megkötött szerződéseket - 49 százalék -, a kedvezményezettek és a szállítók részére kifizetett támogatásokat - 22 százalék - tekintve is Magyarország az élen áll. A kifizetési adatok alapján a második helyezett egyébként Lengyelország.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az, hogy a jelenlegi hétéves költségvetési ciklusban Magyarország milyen mértékben tudja a neki járó forrásokat felhasználni, nemcsak a magyar kormány világos szándékától függ, és nem is Brüsszeltől, hanem egy nem várt körülménytől, ugyanis a brexit alapvetően befolyásolhatja.

Jól tudjuk, hogy két nap múlva Theresa May brit miniszterelnök az EU-szerződés 50. cikkének aktiválásával hivatalosan is elindítja az Egyesült Királyság EU-tagságának a megszűnését célzó tárgyalásokat. Ma még nem ismerjük teljesen, hogy a brit notifikáció milyen feltételeket kér az EU 27-től, és az sem ismert, hogy a brit kormány felismeri-e a fennálló és jövőben is jelentkező pénzügyi kötelezettségeit, miként hat ez az EU-források magyarországi felhasználására.

Jól tudjuk, hogy az Egyesült Királyság az egyik legnagyobb nettó befizető tagállam, és a befizetés elmaradása egyesek szerint évi 10 milliárd euró összegű hiányt okozna az uniós költségvetésben. Na-

gyon fontos szabály, hogy a hétéves költségvetési keretet csak a tagállamok egyhangú döntésével lehet megváltoztatni. Tehát van egy jogi garancia a tagállamok számára, hogy azok a nemzeti borítékok, amelyekről döntés született 2013-ban, elméletileg nem változhatnak. A gyakorlatban azonban az uniós költségvetés egyensúlya mégiscsak a brit kilépés feltételeitől függ.

Tisztelt Képviselőtársaim! A 2014-20-as fejlesztési ciklus az elszámolások miatt valójában 2023-ig tart. A sajtóban brexitszámlának nevezik azt az összeget, amit a britekkel akkor is kifizetettnek 2023 végéig az előre rögzített feltételek mentén, ha az Egyesült Királyság 2019 tavaszán kilép az Unióból.

Tisztelt Képviselőtársaim! A közeljövő két tárgyalássorozat fogja meghatározni ebből a szempontból: az Egyesült Királyság kilépési tárgyalásai és a 2020 utáni pénzügyi keretre vonatkozó tárgyalások. Úgy hiszem, hogy a brexit és a többéves pénzügyi keret-tárgyalások kölcsönösen kihatnak egymásra már csak azért is, mert az Egyesült Királyság távozása már középtávon érezhető, mintegy évi 10 milliárd eurós lyukat üt az uniós költségvetésben. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Szakács Lászlónak, az MSZP képviselőcsoportja vezér-szónokának.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Csodálatos termelési értekezletet hallhattunk ma, és én is azt gondoltam egyébként, hogy kevesebb lesz itt majd ma a százalék, kevesebb lesz itt majd az öndicsőítő fanfár - *(Németh Szilárd István: Melyik százalék?)* ahányfajta százalékot a miniszter úr itt elmondott -, de aztán mégis persze belement ebbe, mert nem lehet másképpen legalábbis azt elmondani meg azt megmagyarázni, amit valójában nem lehet megmagyarázni.

Miniszter úr, ön azt mondja, hogy leköröztük Szlovákiát, Romániát, Csehországot a források kiírása és a pénzek lehívása tekintetében. Miért ez az egyetlen mérőegység, hogy mennyi pénzt kötöttünk le, amikor látjuk mellette, hogy pontosan ez a három ország, amelyeknek ön szerint pironkodnia kellene, mert az európai uniós forrásokat nem tudja lehívni, utcahosszal van előttünk a versenyképesség meg a gazdasági növekedés tekintetében?

Önmaga vallja be, miniszter úr, saját maga vallja be, hogy azok a pénzek, amelyeket lehívtak az Európai Unióból, valójában nem szervesültek a magyar gazdaságban, az egy egyszeri tőkeinjekció volt, és valójában annak semmilyenfajta túlmutató, túlhúzó-dó, a magyar gazdaságot bármilyen módon jó irányba befolyásoló hatása nincs. Azt egyszer elköltötték valamilyen célokra, és erre majd azért visszatérünk, hiszen azért az önök által is sokszor emlegetett

KPMG-s tanulmányból, amennyit eddig már a sajtón keresztül lehetett hallani, nagyon hatékonytalanul. Ami eddig elköltésre került, valójában annyira hatékonytalan volt, hogy egy egyszeri tőkeinjekciót kapott a magyar gazdaság, nem szervesült a magyar gazdaságban, és azok az országok, amelyeknek önök szerint, illetve ön szerint most pironkodniuk kellene, úgy mentek el mellettünk, mint a gyorsvonat.

Arról van szó, hogy mi most már csak szeretnénk, ha Magyarországon akkora lenne a gazdasági növekedés, mint Romániában. Csak szeretnénk elérni azt a hatékonyságot és csak szeretnénk elérni azt a termelékenységet, amit az a hatalmas gazdaság tőlünk északra, a szlovák meg a cseh gazdaság tud teljesíteni. Én úgy gondolom, tisztelt miniszter úr, hogy erre nem szabad büszkének lenni. Itt arról van szó, hogy tervezetlenül nagyon-nagyon sok pénz beáramlott Magyarországra, és mindenfajta hatás nélkül önök hagyták, hogy azt elköltsék. Elköltötték ezt a pénzt, természetesen jutott ebből a magyar versenyszférába is, még több jutott ebből a barátoknak is. Ezek a pénzek elköltődtek, és semmilyenfajta hatása nem lesz 2020 után a magyar gazdaságra.

Mondott példákat is, hogy azért vagyunk ma itt, hogy a célvitát folytassuk le, és természetesen azt is nézzük meg, hogy milyen célokra milyen pályázatok kerüljenek kiírásra - ezt mondta három mondattal azután, hogy elmondta, hogy ezeknek a pályázatoknak a 99 százaléka ki van írva -, és hogy az önkormányzatok, a civil szervezetek és a cégek hozzájuthatnak egy biztonságosan felépített rendszerben ezekhez a pénzekhez. Miniszter úr, tessék visszaolvasni az önök tavalyi nyilatkozatait meg az államtitkárának a tavaly nyári nyilatkozatait: civilek százai adtak be pályázatokat, TÁMOP-, TIOP-pályázatokat, és háromsoros közleményekben (*Dömötör Csaba: Soros? - Derűtség a kormánypártok soraiban.*) először három-négy hónapra tolták el egyébként ezeknek a... Igen, soros, háromsoros meg négysoros közlemény. Örülök, ha tudtam egy kis vigadalmat is okozni azon az oldalon. Tehát sikerült 200-500 civil szervezettől úgy megvonni a forrást, hogy egy közleményben először arrébb tolták 3-4 hónappal az elbírálást, utána pedig ezekhez a pályázati pénzekhez nem lehetett hozzájutni.

Miközben ezeket hallgatjuk, meg hogy hibásak voltak a korábbi célok - egyébként a fideszes képviselőtársainkkal közösen alakított regionális fejlesztési tanácsokban sikerült, általában egyébként nagy többséggel a fideszesek szavazatával ezeket az operatív programokat megszavazni -, most már mindenkinek jobb az emlékezete, és most már kiderül, hogy ezek a pályázatok korábban, a 2007-2013-as időszakban már nem is voltak annyira hatékonyak. Hát akkor miért önök vezették a tervezési bizottságot, és miért önök voltak azok, akik megszavazták?

Na de most, most aztán vannak kiváló célok! Lesz üveghíd, annyi kastélyunk lesz ebben az országban felújítva, amennyit még soha nem látott a világ

(*Németh Szilárd István: Itt az ideje!*), hogy ez majd kié lesz, ki költözik bele, majd figyelemmel fogjuk kísérni. Egy álom kipukkant, olimpia nem lesz, hát akkor úrprogram meg úrközpont, ezekre van társadalmi igény, tisztelt képviselőtársaim. Ezt hallgattuk, ezt figyeltük, ezt mondta nekünk Bánki Erik képviselőtársunk, hogy hatékonyan kell elkölteni, még hozzá a társadalmi és a vállalkozói igényektől nem eltávolodva, a területi különbségek kiegyenlítődése érdekében. Na, ezek lesznek azok a vállalások - az úrközpont meg az úrkutatási központ, a kilátók, a kastélyok, a zenélő 67-es út -, amik egyébként ezt a társadalmi és vállalkozói igényt kiegyenlítene. Én nem olyan régen végigmentem a 67-es úton. Elég furcsa zenét ad most. Egyébként most már annak is örülnénk, ha aszfalt lenne rajta, ha nem zenél, szerintem már akkor is sokkal jobb lenne a 67-es út, ami egy elég komoly fő közlekedési út, egy komoly turisztikai látványosság, tudják, a Balaton irányba, Dél-Magyarország tekintetében.

Szóval, mi úgy gondoljuk, amit most itt önök előadtak, pontosan azért csináltak abból egy termelési értekezletet, hogy ezekben a vitákba ne kelljen belemenni. Én biztos vagyok benne, hogy minden fideszes képviselőtársamnál ott van a minisztérium főosztályán megírt anyag, mindenki el fogja mondani a saját területéhez tartozó százalékokat, el fogja mondani, hogy hány száz vállalkozás az, amelyik jól járt vele.

(15.30)

Én biztos vagyok benne, hogy szépen szét fogják szabdálni ezt a vitát, nehogy ebből egy olyan rendes, érdemi vita lehessen, hogy hogyan lehet Magyarországon megszüntetni azt, hogy Észak-Magyarország és Dél-Magyarország ne legyen Magyarország szegényháza; hogyan lehet felemelni ezeket a régiókat; hogyan lehet ezeknek a területeknek annyi pénzt és olyan gondolatot juttatni, amivel meg tudnak állni a lábukon, és nem pedig zsáktelepülésként, zsákutcaként kezelni akár Délnyugat-Magyarországot, akár Északkelet-Magyarországot. Ezekre a kérdésekre önök nem akarnak válaszolni, mert nem is tudják rá a választ.

Önöket egyetlen dolog érdekli: mennyi pénzt tudnak még leszívni az Európai Unióból, és abból mennyit tudnak a haveroknak kiadni. Én úgy gondolom, korábban volt egy intézményrendszer, amit önök szétverték. Azt az intézményrendszert nyilvánvalóan érte rengeteg jogos kritika is; érte sok jogtalan is, de biztos, hogy érte rengeteg jogos kritika is. Azt követően mintegy másfél évre megtorpant az európai uniós pénzek lehívása, csak azért, mert önök szétverték ezt a rendszert. Nem jelöltek ki új célokat, semmilyeneket sem jelöltek ki; csak azért, mert önök szétverték, meg kellett oda találni a megbízható kádereket, és utána pedig meg kellett találni azt, hogy merrefelé kanyarítsák a pénz útját azért, hogy azok járjanak jól, akikre önök is gondolnak.

5 százalék - most elment már a miniszter úr - juttott volna ezekhez a barátokhoz? Hát, ne nevetessék már ki magukat! Egyébként akkor mondjanak mellé egy abszolút számot is, legyenek kedvesek! Mondják meg, hogy az hány milliárd forint! Amire önök is úgy emlékeznek, hogy az ott van az említett négy embernél; 10 000 milliárd forintokról beszélünk, és itt azon viccelődünk, hogy négy emberhez odakerült ennek az 5 százaléka? Akkor mondjanak egy abszolút számot, számolják ki, hogy mi az, ami önök szerint is ezekhez az emberekhez kerülhetett.

Összegezve, most már csak tisztelt államtitkár úr, mert a miniszter úr megunta a vitát, azt tudom mondani önnek, hogy több tervezést, több hatékonyságot, több szinergiát oda, ahol össze tudnak kapcsolódni fejlesztések, és ott nem csak egy egyszerű és egyszeri tőkeinjekciót kap Magyarország, mert az 2020 után el fog múlni, és akkor önök bajban lesznek. De azért, hogy önök bajban vannak, aggódnak önök, de egész Magyarország bajban lesz. Én úgy gondolom, hogy ettől mi joggal félünk, mert elképzelés nélkül, fenntarthatóság nélkül és kölcsönhatások generálása, pénzek multiplikálása nélkül nem képzelhető el egy fenntartható, szép és fejlődő Magyarország.

Újra ajánlom a figyelmükbe: akiket önök lenéznek, mert nem hívtak le elég uniós forrást, azok az országok, a V4-ek, amelyekről itt folyamatosan említést tesznek, úgy húztak el mellettünk, mint a gyorsvonat. Én úgy gondolom, hogy ez nem olyan dolog, amire önöknek büszkének kellene lenni, ezért szégyenkezni kell, ezért pironkodni kell.

Úgy gondolom, mi elmondtuk ezeket a gondolatokat, és bízom benne, hogy a későbbiekben majd önök is ezeket fogják figyelembe venni, nem csak a saját érdekeiket. Köszönöm szépen a megtisztelő figyelmet. *(Szórványos taps az MSZP padsoraiból. - Közbeszólás a kormányzó pártok padsoraiból: Ketten vannak! - Dr. Szakács László: A mögöttem lévő frakció száz százaléka tapsol.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Hollik Istvánnak, a KDNP képviselőcsoportja vezérszónokának. Öné a szó, képviselő úr.

HOLLIK ISTVÁN, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Képviselőtársaim! Azt láthatjuk, hogy a Fidesz-KDNP és a kormány is az európai uniós források felhasználásának ügyére stratégiai ügyként tekint. Úgy gondolom, erre nagy szükség van, hiszen azt láthatjuk, hogy ma semmi sem biztos a körülötünk lévő világban, csak a bizonytalanság.

Az instabilitás korát éljük. Meglehető gyorsasággal változik a társadalom, a gazdaság is, a politika is. Ezt mutatják az elmúlt évek eseményei, gondolhatunk itt a Hörszik képviselőtársam által említett brexitre vagy Donald Trump győzelmére, de további mélyreható változások is jöhetnek Európában is. Éppen ezért nagyon fontos stratégiai jelentőséggel

bír az, hogy minden országnak és országcsoportnak meg kell tudni határozni a saját helyzetét, pozícióját ebben a változó világban és a saját érdekeit is. Ezt az átgondolást az ázsiaiak jól láthatóan már megtették, az angolszász világban éppen most végzik el ezt a munkát. Mi viszont még e munka előtt vagyunk, nekünk, kontinentális európaiaknak is szükségszerűen meg kell határoznunk a helyünket ebben az új világrendben.

Mindezt azért mondtam el, mert ez nagyon szoros összefüggésben áll a mindenkori magyar gazdaságpolitikai irányokkal, annak egyik elemeként pedig az uniós források felhasználásával is. Nekünk az uniós forrásokat, ha helyesen cselekszünk, akkor nem pusztán arra kell elhasználni, hogy a meglévő hátrányainkat, mondjuk, a nyugat-európai országokkal szemben meglévő hátrányainkat dolgozzuk le, hanem arra kell felhasználni, hogy a jövő kihívásaira való válaszadás képességét Magyarországon, a magyar gazdaság szereplőiben is ki tudjuk építeni; tehát összefoglalóan: a jövőképességünket is növelni tudjuk.

Örömteli azt látni, hogy a 2014-2020-as tervezésnél, ellentétben a korábbi ciklussal, az uniós forrásokra a kormány annak eszközeként tekint, hogy a források felhasználásával növekedjen hazánk versenyképessége; szélesedjenek a gazdaság növekedésének a lehetőségei; tovább erősödjön Magyarország, és a Magyarországon belül tapasztalható területi különbségek csökkenjenek. Összességében tehát azt lehet mondani, hogy 2007-2013-as tervezéssel ellentétben az uniós források nem mint önálló kis világ, mint önálló szakpolitikák jelentkeznek, hanem azok szervesen összefüggenek a kormány társadalompolitikai és gazdaságpolitikai vízióival is.

Fontos leszögezni azt, hogy 2015-ben sikeresen és eredményesen, forrásvesztés nélkül zártuk le az előző fejlesztési ciklust. 2010-ben, amikor a Fidesz-KDNP átvette a kormányzást és még komoly és nagy esélye volt annak, hogy uniós pénzek ragadjanak be, most azt láthatjuk, hogy a munka annyira jól sikerült, hogy nemhogy forrásvesztés nem történt, de majdnem 10 százalékkal nagyobb mértékben, 9200 milliárd forintot meghaladó összegben tudta támogatni a kormány a pályázókat. Összesen majdnem 71 ezer projekt jutott támogatáshoz, forráshoz. Tehát azt lehet mondani, hogy a 2007-2013-as, egyébként rosszul megtervezett ciklust is ki lehetett igazítani 2010 után. Erre majd mondok a későbbiekben példákat is.

Viszont ezzel szemben azt láthatjuk, hogy a 2014-2020-as fejlesztési időszak egy minőségileg új korszakot és új szintet képvisel. Itt nem csupán arról van szó, hogy hogyan mentsük el és hogyan költjük el a forrásokat, hanem végre arra koncentrálnunk, hogy mire használjuk fel és hogyan tudjuk a magyar gazdaság jövőképességét növelni. Tehát hosszú távon nem a pénzek kiszórására, hanem a helyes felhasználásra tudunk fókuszálni.

Nem volt ez mindig így. Emlékezzünk arra - nem csodálom, hogy Szakács képviselőtársam

erről mélyen hallgatott -, hogy 2007-2013-ban az egyik legfontosabb uniós forrást is felhasználva végbement fejlesztés a 4-es metró ügye volt, aminek nemrég Brüsszel elkészítette (*Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Simicska!*) a szocialista-liberális kormányok és a budapesti városvezetési mérlegét. Eszerint, azt most már kimondhatjuk, hogy Magyarország 13 éves európai uniós történetének ez volt a legnagyobb fejlesztése (*Dr. Szakács László közbeszól.*), valószínűleg a legfelelősebb is, de ami ennél is fontosabb, hogy egyben ez volt a legnagyobb korrupciós ügye is Magyarországnak.

Ugyanis a négyesmetró-beruházásnál a rendszerváltás utáni legnagyobb lopás zajlott Magyarországon. (*Mesterházy Attila: Kimondta már a bíróság?*) Négy éven át tartó nyomozás zárult le 2016 végén, melynek eredménye szerint a kifogásolt szerződések egy kivételével a Medgyessy-, a Gyurcsány-, a Bajnai-kormány, illetve a Demszky Gábor-féle városvezetőség regnálása alatt születtek. Éppen ezért tehát szimbolikus ügye a 2007-2013-as ciklusnak a 4-es metró ügye. (*Dr. Szakács László közbeszól: Űrkutatás...*) Egy felesleges beruházásra nagyon sok pénzt költöttünk el, háromszor annyit, mint amennyi az elején be volt ígérve, és ennek a pénznek a nagy része... - a négyesmetró-beruházás összértéke végső soron 452 milliárd forintba növekedett. Ebből az OLAF állítása szerint 272 milliárd forint érintett csalással vagy szabálytalan felhasználással, 166 milliárd forintot pedig elloptak.

(15.40)

Ha egyébként megnézzük az OLAF jelentését, akkor azt gondolom, hogy az uniós felhasználások rossz végrehajtása, illetve rossz felhasználása tekintetében nagyon jó példákat kapunk. Miket állapít meg az OLAF? Azt mondja, hogy a leggyakrabban megállapított szabálytalanság az volt, hogy a megállapodások egyszerűen nem feleltek meg a törvényeknek és általában a magyar közbeszerzésekre vonatkozó jogszabályoknak, illetve az OLAF azt is megállapította, hogy súlyos összeférhetlenségek voltak a 4-es metró beszerzése kapcsán. Nagyon sok olyan példát mond, ahol például - az Eurometro Kft. példáját mondom - a projekt teljes idején a vállalat a projektmenedzsment tanácsadójaként részt vett a közbeszerzési eljárás előkészítésében és lebonyolításában, majd a projektmenedzsment megbízásából főmérnöki ellenőrző feladatokat is ellátott. Teljesen egyértelmű összeférhetlenség! Úgy látszik, a szocialistáknak ez nem volt az, tehát amikor barátokról meg korrupcióról beszélnek, akkor nem csodálkozom, hogy Szakács László képviselő úr éppen most hagyja el a termet. (*Mesterházy Attila: Azért, mert olyanokat mondasz!*)

Ezenkívül 2005-2006-ban az Eurometro Kft. tervezési és tanácsadói feladatokat végzett három vállalkozó alvállalkozójaként ugyanannak a projekt-

nek a megvalósítása során. De vannak még példák a visszaélés formáira: például az OLAF megállapította, hogy belső információért pénzt kaptak az állam, illetve a főváros nevében eljárók. Így lehet rosszul felhasználni az európai uniós forrásokat, vagy például volt olyan állami kifizetés, amely mögött egyáltalán nem volt teljesítés, valós teljesítés nem volt. Továbbá előfordult, hogy ugyanaz volt a teljesítést igazoló az állam képviseletében, mint az általa igazolt vállalkozó tanácsadója. Teljesen egyértelmű összeférhetlenség! Úgy látszik, a szocialistákat ez akkor nem zavarta. Ez tipikus példája a rossz uniós forrásfelhasználásnak.

Ha megengedik, azért ezzel kapcsolatban mondanék még egy dolgot. Én dunakanyari képviselő vagyok, és mi, akik Pest megyében élünk, tudjuk, hogy a négyesmetró-beruházás tulajdonképpen odáig vezetett, hogy Pest megye, egész Pest megye az elmúlt húsz év fejlesztéspolitikájának a legnagyobb vesztesévé vált. Mindez történt azért, mert Demszky Gábornak szüksége volt uniós forrásokra a 4-es metró megépítéséhez. Ezért hozták létre a közép-magyarországi régiót, hogy Pest megyével együtt az Európai Unió átlagos fejlettségi szintje alá tudják beszuszakolni Budapestet, viszont ami kevés forrás érkezett a közép-magyarországi régióba, azt szépen mind elszívta a 4-es metró. Tehát az az agglomerációs rész, az a Pest megye, aminek a leginkább szüksége lett volna a forrásokra, és valószínűleg a leginkább hozzá tudott volna járulni Magyarország gazdasági növekedéséhez, éppen ez a Pest megye nem jutott semmilyen forráshoz a négyesmetró-beruházásnak köszönhetően. Tehát azt lehet mondani, hogy a négyesmetró-beruházás egy szimbolikus ügy, a rossz uniós forrásfelhasználásnak és a korrupciónak a szimbolikus ügye.

Az elmúlt hónapokban - erről szeretnék még röviden beszélni - elkezdődött egy vita az Európai Unión belül, hogy vannak olyan országok, akik nagyon határozottan kiállnak a nemzeti érdekeikért - ebbe a körbe tartozik Magyarország vagy például Lengyelország is -, és sokszor elhangzik egyre több uniós előljárótól, hogy ezeket az országokat úgy kéne megbüntetni, hogy a kohéziós forrásokat megvonjuk tőlük. Nagyon érdekes éppen ezért megnézni, hogy tulajdonképpen kik járnak jól ezekkel a kohéziós forrásokkal.

2016-ban született egy lengyel tanulmány, nagyon érdekes következtetésekre jutott, hiszen arra jutott, hogy a V4-országokba irányuló támogatások 80 százaléka végső soron valamilyen formában a nyugat-európai nagyvállalatoknál landol. Tehát tulajdonképpen azt lehet mondani, hogy a kelet-közép-európai országoknak juttatott kohéziós forrásoknak a nyertesei, a legnagyobb nyertesei egyébként nyugat-európai cégek.

Az viszont ugyanakkor megnyugtató, hogy Oettinger biztos nemrég beszélt erről a problémáról, és ő is megerősítette azt, itt szó szerint idézném: „Annak a pénznek a nagy része, amelyet az EU Len-

gyelországnak vagy például Magyarországnak ad, visszaáramlik Németországba. Tehát a magyarok és a lengyelek úgy költik el a pénzt, hogy megrendelésekkel látják el a német ipart, a német gépeket és kamionokat vesznek. Így tehát a nettó befizető tagállamok, mint például Németország, érdekeltek a strukturális és a kohéziós támogatásokban.” Gazdasági perspektívából nézve Németország nem nettó befizető, hanem nettó haszonélvező ország, ezt azért fontos leszögeznünk, amikor egyébként ilyen vitákat kell folytatnunk az Európai Unió illetékeseivel.

Végezetül engedjék meg, hogy a 2014-20-as időszakot összehasonlítsuk néhány perc erejéig a 2007-13-as fejlesztési ciklussal, hiszen nagyon sokatmondó, hogy itt mit látunk. Azt láthatjuk, hogy azonos idő alatt mind a kifizetések, mind a meghirdetések terén jóval meghaladjuk a 2007-13-as ciklus eredményeit. Azt láthatjuk, hogy azonos idő alatt a kormány az uniós keret nagyobb arányát hirdette meg, hiszen ahogy ezt már miniszterelnök úr is elmondta, 97 százalékot hirdetett meg a kormány, míg az előző időszak alatt azonos időben ez még csak 74 százalék volt. A megítélt támogatások aránya közel másfélszerese a 2009-ben mért adatoknak, 53 százalék most, akkor 34 százalék volt, a kifizetett támogatások értéke pedig több mint négyszerese a 2009-ben mért adatoknak. Tehát 21 százalékon állunk most, 2009-ben, az akkori szocialista kormány, illetve az általa működtetett intézményrendszer csak 5 százalékát tudta a támogatásoknak kifizetni. Mindezek mellett a heti kifizetések átlagos értéke is négyszeres különbséget mutat.

Szót ejtettek itt már képviselőtársaim a nemzetközi összehasonlításról, én is röviden elmondanám, hiszen fontos, hogy a V4-ek tekintetében messze jobban áll Magyarország, mint az összes többi állam, hiszen a meghirdetett forráskeret 93 százaléka nálunk az adat, Szlovákiában 67, Csehországban 76, Lengyelországban csak 64. Vagy ami ennél is fontosabb, a kifizetett támogatások tekintetében többszörösét teljesítette Magyarország, mint az összes többi állam: Csehország például még csak 4 százaléknál tart, Lengyelország 6 százaléknál, de Szlovákia is még csak 4 százaléknál.

Azt láthatjuk tehát, hogy az uniós források felhasználásában a 2007-13-as fejlesztési források felhasználásához képest lényeges és egyértelmű a különbség. Ezek a számok is ezt mutatják, hogy a kormány a 2014-20-as fejlesztési ciklus elérhető forrásait a társadalmi és gazdaságpolitikai célok eléréséhez szervesen hozzákötötte, azaz az uniós források felhasználása ma érdemben hozzájárul ahhoz, hogy fenntartható gazdasági növekedés legyen Magyarországon, és a magyar vállalatok az őket ért, a jövőben őket érő kihívásokra fel tudjanak készülni.

Köszönöm szépen. (Taps a kormánypártok sorában.)

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A Jobbik képviselőcsoportja jelezte, hogy két felszólaló ismer-

teti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Bana Tibor képviselő úrnak.

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Sajnos a Jobbik vezérszónokaként azzal kell kezdenem felszólalásomat, hogy az európai uniós források 2014-2020-as időszak közötti felhasználásával összefüggésben a legnagyobb pozitívumnak az tekinthető, hogy ma itt vitázni tudunk erről a kérdéskörrel. Ezért köszönet illeti a kormányt, de ha visszatekintünk az elmúlt évekre, akkor elsősorban Mészáros Lőrinc, Garancsi István, Tiborcz István és társaik azok, akik köszönettel tartoznak önöknek.

Akkor, amikor a második, 2014-20-as teljes hét-éves költségvetési időszakot elemezzük, érdemes visszatekinteni a 2007-2013 közötti időszakra is, s az elmondható, hogy a szocialista-szabad demokrata kormányok idején a tényleges fejlesztési igényekkel szemben az értelmetlen projektek voltak többségben. Aztán elérkezett 2010, nagyon sokan komoly várakozásokkal tekintettek a kormányváltás elé, de csalódniuk kellett, hiszen elmaradt a Fidesz által megígért elszámoltatás, nem tárták fel a botrányos ügyeket, és a támogatások felülvizsgálatával kapcsolatban sem történtek érdemi lépések, a felelősségre vonás tehát üres ígéret maradt a Fidesz részéről. Ezzel szemben átgondolatlan intézményi átalakításokra került sor, és azt mondhatjuk, hogy az alapvető szabályozásban folyamatos változásokkal kellett és kell szembesülniük a gazdasági élet szereplőinek, s a kiemelt projekteket leszámítva, amelyekről majd részletesebben fogok beszélni, bizony nagyon lassan születnek a döntések.

(15.50)

Összességében ha megnézzük, hogy mi is történt 2014 óta ebben a tervezési időszakban, akkor azt mondhatjuk, hogy a Fidesz ott folytatta, ahol szocialista-szabad demokrata elődeik abbahagyták, vagyis az uniós források felhasználásának rendszere továbbra is a korrupció melegágyának tekinthető. Annyi változott, hogy egy más körhöz jutnak ezek a támogatások. De ha megnézzük az EU-s csatlakozásunk óta eltelt időszakot, akkor sajnos kijelenthetjük, hogy az eddigi kormányok számára az volt a legfontosabb a fejlesztési pénzek felhasználásával összefüggésben, hogy a hozzájuk köthető cégek nyerjék el a pénzek jelentős részét. Ez minden egyéb szempontot felülírt, és önök, tisztelt fideszes képviselőtársaim, tökélyre fejlesztették a korrupció rendszerét.

A presztízsberuházások és a gazdaság szempontjából hasztalan projektek továbbra is középpontban állnak - itt elég az előző időszakban a felcsúti kisvasút ügyére utalnom -, de ha megnézzük például az egészségügy területét, akkor látható az, hogy kamutalványokra és különböző képzésekre nagy összegben mennek el a pénzek, miközben nem történnek

érdemi fejlesztések akkor, amikor sajnos 2017-ben Magyarországon arról kell beszélünk, hogy bizony ezekben az intézményekben nap mint nap komoly fertőzéseket kapnak el emberek. Ez ellen kellene tehát érdemi lépéseket tenni. Magam is szívügyemnek tartom például a kiskórházak ügyét, így a körmendi kórház szülészeti-nőgyógyászatának visszaállítása vonatkozásában is számtalan megnyilvánulásom volt, és különböző helyi akcióink is voltak ebben a tekintetben.

Visszatérve a 2014-20-as időszak tágabb értelemben vett elemzéséhez: egy komoly ígéret hangzott el a Fidesz oldaláról, ami arra vonatkozott, hogy a támogatások 60 százaléka közvetlenül gazdaságfejlesztésre jut majd. Látható az, hogy ez nem fog teljesülni. De ami ennél is fontosabb, ha megnézzük, hogy kikhez jutnak ezek a pénzek, akkor bizony ezekből egy szűk kör tud részesülni, a Fideszhez becsatornázott oligarchák, pénztárosok azok, akik dörzsölik a tenyerüket, és ők azok, akik elégedettek lehetnek az elmúlt időszak tekintetében.

Nőtték a különbségek és mélyült a szakadék ebben a költségvetési időszakban is, holott az Európai Unió fennhangoztatja a kohéziós célt. Egy hónappal ezelőtt Günther Oettinger német uniós biztos, márciusban pedig Sigmar Gabriel német külügyminiszter beszélt arról, hogy Németország valójában jól jár azzal, hogy befizet az EU-s kasszába, hiszen azok a fejlesztések, amelyek például a mi régióinkban is megvalósulnak, német anyagok, német gépek segítségével készülnek el, így tehát Németország vissza is kapja azt a pénzt, amit támogatásként ad. Ez egyértelműen a magyar vállalatok megerősödésének ellenében hat.

Továbbra is rendkívül magas a korrupció aránya a pályázatok terén, a haverok tudnak részesülni a támogatásokból, Mészáros és társai azok, akik dörzsölni tudnak. Nem volt az véletlen, hogy legutóbb, amikor Lázár János miniszteri meghallgatására került sor a bizottságunk ülésén, az európai uniós ügyekkel foglalkozó bizottságban, akkor én megkérdeztem, hogy miért nincs itt Mészáros Lőrinc, és ma is felteszem ezt a kérdést, hiszen ő lenne az, aki első kézből tudna a támogatások felhasználásával kapcsolatban érdemi információkat nyújtani. Nem a magyar gazdaság növekedését, hanem az oligarchákat szolgálják ezek a fejlesztési pénzek, így aztán nem is érhető el tartós növekedés, holott a gazdasági élet szereplőinek kiszámíthatóságra, tervezhetőségre lenne szükségük, és a munkahelyteremtő, gazdaságélénkítő beruházásokat kellene középpontba állítani.

Esett szó a kis- és középvállalkozásokról. Komoly ígéreteket fogalmaztak meg az ő helyzetbe hozásukra vonatkozóan is, de valójában azt láthatjuk, hogy ellehetetlenítik a működésüket, és a körön kívüli kkv-k csak elvétve tudnak hozzájutni a támogatásokhoz. Szintén fontos lenne a kutatás-fejlesztés területének erősítése, már csak azért is, mert azt alátámasztják statisztikai adatok, hogy az innovatív vállalatok nagyobb mértékben tudják növelni az

alkalmazotti létszámukat, és ez a kis- és közepes méretű cégek esetében kiemelten jellemző.

Tisztelt Országgyűlés! Alapvető szerkezeti probléma, hogy a forráselosztásban nincs verseny, az állami szereplők nagyprojektjei vannak túlsúlyban. A közszférára jut a legtöbb támogatás, az állam magára költ, közben pedig a kicsik nem tudnak részesülni ezekből a pénzekből. Idehoznám egyébként az épületenergetikai felújítások kérdését is, ahol azt láthatjuk, hogy a lakosság nem tud majd részesülni ezekből a támogatásokból, miközben intézményekre jutnak majd ezek a pénzek.

S ha megvizsgáljuk azt, hogy mely települések tudnak részesülni a forrásokból, akkor bizony itt is láthatjuk azt, hogy a nem fideszes, tehát független vagy más színvetű polgármesterek által vezetett falvak, városok kevesebb mint a felét kapják a pénzeknek, mint azok a települések, ahol kormánypárti a polgármester.

Az HEBC, a Magyar Európai Üzleti Tanács tagjaival számtalan alkalommal találkozunk bizottsági keretek között, sok vitánk is van velük, de azzal egyet tudok érteni, hogy egy országstratégiát mindenképpen meg kellene fogalmazni, amely a közép- és hosszú távú célokat felvázolná, és megadná azokat a fejlesztési irányokat, amelyek ciklusokon átívelően irányadóak lennének, hiszen olyan befektetéseket kellene középpontba állítani, melyek azokat a vállalkozásokat és munkahelyeket támogatják, ahol magas a hozzáadott érték. Így tudnánk csak egy erősebb gazdaságot teremteni. De az oktatás, az egészségügy és a szociális rendszer területe is több támogatást kellene hogy kapjon. Ezek nélkül nem lehet érdemi előrelépést elérni. S ha már itt régiós összehasonlítások elhangzottak, akkor bizony látni lehet az ezeken a területeken hátul kullogunk a sorban, szegyenpadon ülünk még a régiós összehasonlásban, közép-európai szinten is.

Felháborítóan magas, kis híján 50 százalékos a kiemelt projektek aránya - mint utaltam rá, erről kicsit részletesebben beszélnék -, amikor az történik, hogy a kedvezményezett gyakorlatilag verseny nélkül jut hozzá a pénzhez, ez előre le van játszva. Mondanom sem kell, hogy ez az eljárás növeli a túlárazás, így a korrupció kockázatát, így aztán Magyarország előkelő helyet foglal el az OLAF, az Európai Csalás Elleni Hivatal feketelistáin.

Aztán nemrégiben módosult egy rendelet a költségvetésnövekményre vonatkozóan, aminek következtében a kormány a saját maga által meghatározott eljárási szabályoktól egyedi döntéssel eltérhet. 30 százaléknál magasabb túllépés esetén is támogatható lesz a költségvetésnövekmény, és már csak 15 százaléknál nagyobb drágulás esetén kell kirendelni igazságügyi szakértőt. Ez az intézkedés is egyértelműen a korrupció erősödésének irányába hat.

Összességében kijelenthető, tisztelt képviselőtársaim, hogy a rendszereket kézi vezérléssel irányítják az egyéni érdekek szolgálatában. A kiemelt projektek gyorsan mennek, hiszen egy szűk kör a ked-

vezményezett ezekben az esetekben, viszont a másik oldalról a kis- és középvállalkozások fuldokolnak a bürokrácia mocsarában, s a közbeszerzések az EU-s pénzek magánzsebekbe vándoroltatásának legfontosabb eszközeinek tekinthetők.

Mit tud ígérni a Jobbik? A 2018-as kormányra jutásunkat követően olyan helyzetet fogunk teremteni Magyarországon, hogy tisztességesen versenyezessenek a vállalkozások, érdemeik szerint tudjanak részesülni a támogatásokból. Átlátható, kiszámítható és tiszta viszonyokat fogunk teremteni, hogy tartós, hosszú távú és fenntartható növekedés jöhessen létre, aminek aztán az eredményeit, gyümölcseit a magyarok a saját bőrükön is érezhetik. A végcél természetesen az, hogy az uniós források nélkül is megálljon hazánk a lábán, hiszen a gazdaságnak ezt a fajta függőségét mindenképpen érdemben csökkenteni kellene. Emellett pedig most zajlik az európai bérunióra vonatkozó kezdeményezésünk - egy európai polgári kezdeményezésről van szó ebben az esetben -, amely érdemi fokozatos bérfelzárkóztatást céloz meg. Megtaláltuk azokat a közép-európai és balti országbeli partnereket, akikkel közösen tudunk fellépni ennek a célnak az elérése érdekében, így aztán tisztességes megélhetést biztosító munkahelyek jöhetnek majd létre Magyarországon a Jobbik 2018-as választási győzelmét követően. Az lesz a legfontosabb a forráselosztás tekintetében, hogy érdemben változtassunk a jelenlegi helyzeten, amikor is érdekalapon történik a pénzek elosztása. Mi ezzel szemben egy érdem- és értékalapú pénzelosztást fogunk majd bevezetni. Erre készülünk a jövő évi választásokat követően. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Balczó Zoltán európai parlamenti uniós képviselőnek. Öné a szó.

BALCZÓ ZOLTÁN európai parlamenti képviselő, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Elnök úr, köszönöm a szót. Magyarországon a fejlesztések több mint 90 százaléka uniós forrásból történik, ezért érthető ez a fokozott figyelem, ami a pénzfelhasználást követi. Ez a rászorultság azonban egy szegénységi bizonyítvány is, mert azt jelenti, hogy a magyar nemzetgazdaság nem jutott el oda, hogy önálló forrásokat tudjon teremteni a fejlesztésre, tehát nekünk a fejlesztések során alkalmazkodnunk kell az uniós úgynevezett prioritásokhoz, és az európai szemeszter keretében azt is meghatározzák, hogy költségvetésünknek mik legyenek a fő irányai és számai.

A római szerződés 60. évfordulóját ülték, ünnepték meg - már amennyiben ezen van mit ünnepelni - Rómában, és visszatekintettek az elmúlt hatvan évre, így engem is inspirál, hogy az uniós források időszakára a kezdettől egy rövid áttekintést adjak. Először is hogyan tekintsünk mi az uniós forrásokra? Hálásnak kell érte lennünk? Nem. Igaza van Lázár János miniszter úrnak, aki elmondta, hogy ez a forrás nekünk jár.

(Az elnöki széket Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Ezt nem lehet attól függővé tenni, hogy a migránsokkal szembeni következetes politikát a liberális EU-s oldal hogyan ítéli meg, tehát ezt mindenképpen vissza kell utasítani. Ráadásul mi meghoztuk az áldozatot azért, hogy az Unió tagjai lettünk. A kérdés az, hogy ez egy szent célért így volt-e szükséges áldozat, vagy pedig részben föláldoztuk nemzeti érdekeinket a csatlakozás előtt.

(16.00)

Sajnos az utóbbi a helyes válasz. A 90-es években a privatizáció, liberalizáció mind az uniós csatlakozás érdekében történt, ami egyet jelentett iparunk feladásával, piacaink átadásával. Ez a folyamat a '94-98 közötti MSZP-SZDSZ-kormány idején teljesedett ki. De tegyük hozzá, a parlament illetékes bizottsága, élén Orbán Viktorral, ebben közreműködött. Miért is ne? Hiszen ő a volt a Liberális Internacionálé alelnöke, és ezek a gazdasági eszmék neki teljesen megfeleltek.

Az érdemi tárgyalásokat az Orbán-kormány folytatta le, végül 2002 decemberében az elért tárgyalási fejezeteknek megfelelően a Medgyessy-kormány írta alá a szerződést, ami nem mentesíti az alól, hogy egy olyan szerződést fogadtunk el, amely kódolta, hogy nem tudunk versenyképessé válni. A legpregnansabb példája annak elfogadása, hogy az agrártámogatások 25 százalékról indultak el.

Gyakorlatilag az EU akkori 15 állama azt tette, hogy kiterjesztette befolyását ennek a volt szocialista régióknak a területére, és leértékelve használta föl a humán és természeti erőforrásokat. Az európai ház közös építésére hívtak minket, de látnunk kell, hogy ami szerepet nekünk szántak, az nem a szalonba invitálás, hanem a cselédszobában maradás. Ez abban látszik, hogy a szakadék milyen módon nőtt az elmúlt időszakban is az úgynevezett centrumországok és a periféria között. A remélt kohézió maradt el, és a legfájóbb természetesen a bérszínvonalban lévő szakadék. Amint említette Bana Tibor, hogy egy polgári kezdeményezéssel legalább addig el akarunk jutni, hogy szembesítsük az Európai Bizottságot azzal, hogy igen, amit reméltünk, amiben a magyar emberek is bíztak, nem abban bíztak, hogy mindenkinek lesz cukrászdája Bécsben, de valami felzárkózás következik - ez a kohézió gyakorlatilag nem történt meg.

Visszatérve, a 2014-20-as időszakban valóban a gazdaságfejlesztésnek kell az elsődlegesnek lennie. De milyen gazdaságfejlesztés? Nem azokra a beruházókra van szükség, és számos beruházás komoly uniós támogatást kapott, akik milyen gazdaságot valósítanak meg: az Orbán Viktor-i gazdaságot. Idézem, amit Orbán Viktor mondott csábításként: „Magyarországon a munkaerő a minőségéhez képest meglepően olcsó, a munka törvénykönyve pedig

rendkívül rugalmas.” Magyarul miről van szó? Gyerekek ide, jól dolgoznak, nem kell kifizetni őket, és végtelenül ki is lehet őket használni.

Nem ezt az orbáni gazdaságpolitikát kell megvalósítani európai uniós forrásokból! Bízunk benne, hogy talán, amit Lázár János mondott, azt megpróbálják megvalósítani, hogy a hazai, az értéket termelő és a munkabéreket is megfelelően fizető gazdasági vállalkozásokat fogják az uniós pénzből támogatni, mert ennek az országnak erre van szüksége. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Balczó Zoltán európai parlamenti képviselő úr.

Tisztelettel köszöntöm képviselőtársaimat. Jelzem, ahogy az LMP képviselőcsoportja kérte, két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Hadházy Ákos képviselő úrnak.

DR. HADHÁZY ÁKOS, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Nagyon bizarr ez a mai vitanap, ugyanis tulajdonképpen egy tanulmány eredményét tárgyaljuk meg, amit a KPMG készített. Megnéztem a közbeszerzési oldalon, hogy ezt mennyi pénzért tette, 350 millió forintért készítette el ezt a tanulmányt. Ha azt is megnézzük, hogy egy évvel korábban 24,9 millióért bízták meg, nagyon érdekes módon, éppen a nyílt közbeszerzés értékhatára alatt, akkor már azt mondom, hogy tényleg érdekes lehet. Ezt a 350 milliót is úgy nyerte, ahogy a legtöbb közbeszerzést szokták nyerni, egyetlen pályázóból kapta meg gyorsított eljárásban a lehetőséget.

Azonban nagyon elképesztő, amiről beszélünk. Tehát itt nagy sikerként mondják kormányparti politikusok, hogy már az összes projektet kiírtuk, már most, ennek a ciklusnak az elején meghatároztuk azt, hogy mire fogjuk elkölteni ezt a pénzt. Ez olyan, mint ha azzal dicsekednénk, hogy mi ész nélkül tudjuk kidobálni és elégetni ezt a pénzt. Egy hasonlatot hadd mondjak, olyan ez, mint ha valaki a kandallóba egyszerre bedobja a fát. Az lehet, hogy nagyon-nagyon meleg lesz egypár pillanatig, aztán ellobban az egész, elég néhány perc alatt, és utána pedig ott lesz a hideg, ott fogunk fázni. A meleg káros is lehet, ha túl meleg van. Ugye, ha nagyon sok ilyen pénzt adunk olyan cégeknek csak azért, hogy elégezzük azt a pénzt, amelyek tudottan nem fogják azt felhasználni, nagyon sok ilyen példát mutattam be, az egyik kedvencem a bicskei tápszergyár, ahol körülbelül 50 gödröt ástak az 500 millió forintból, tehát ha ilyen cégeknek adjuk ezeket a pénzeket, akkor a végén ezek a cégek jutnak előnybe, és egyre több svindler cégünk lesz, ahelyett, hogy egyre több életképes cégünk lenne.

Egy jó hír van ebben a nagy rohanásban. Az az, hogy önök sem bíznak abban, hogy 2018-ban kormányon lesznek, vagy legalábbis megkérdőjelezzik ezt a dolgot, ezért próbálják elkölteni, lekötni minél inkább ezeket a pénzeket.

Hadd mondjak egy másik hasonlatot is, amihez lehetne ezeknek a pénzeknek az elköltését hasonlítani. Ha valaki Erdély felé Bánffyhunyadon átutazik, akkor látja azokat a félkész, sokemeletes, réztetejű palotákat, amiket roma vállalkozók építettek, amikor valamilyen pénzhez jutottak, valószínűleg nem túl tisztességes módon. Ezeket megépítették, és amikor a pénz elfogyott, ezek ott maradtak emlékművek-ként. *(Bánki Erik: Ez hogy jön ide?)* Úgy jön ez ide, tisztelt képviselőtársam, hogy tele van az ország ilyen emlékművekkel. Nagyon sokat fel lehetne sorolni, többek között Bicskén ez az 50 gödör, amire 500 millió forintot költöttünk. Egyet mondtam. Van egy híd is, ami nem épült meg, híd a munka világába. Az ön képviselőtársa építette volna, de inkább aztán azt az 1,6 milliárd forintot már le sem merték várni. És lehetne folytatni.

Nagy bűn ez, történelmi bűn ez. Sajnos, most már az új ciklusról beszélünk, és azt látjuk, hogy az új ciklusban ugyanaz folytatódik, mint a 2007-13-as ciklusban. Hiába mondanak mást, látjuk, hogy ugyanúgy mennek a romaprogramok, ugyanolyan mentorok vannak. Az országos romavezetők nagyapja is, az apja is meg az unokatestvére is mentor, a tanórákat láttuk, hogyan osztották ki azoknak az embereknek, akik soha életükben ilyennel nem foglalkoztak. Megkapták a 30 millió forintot, a nemzeti rugalmassági terv tovább dübörög, és a „családbarát ország nonprofit kft.” is, amelyik átvedlett egy magyar vitorláskikötő kft.-ből, az is megkapott 6 milliárd forintot.

*(Gelencsér Attilát a jegyzői székben
Földi László váltja fel.)*

Azonban talán a legfontosabb kérdés, amit itt a mai adatokról el kell mondanunk, az az, hogy hogyan merik ezeket megcsinálni. Én nagyon sokat gondolkodom, hogy merik ezeket a költségeket, ezeket a nyílt lopásokat megcsinálni. Azért merik megcsinálni, mert nagyon jól tudják, hogy Brüsszel, az átkozott Brüsszel nem ellenőrzi ezeket a pénzeket. Ez nem igaz. Azt mondják, arra hivatkoznak, hogy van egy OLAF. Az OLAF-ban összesen dolgozik, mondjuk, 150 ember, Magyarországra jut, mondjuk, 6 ember. Ezért merik ezt megcsinálni, ezért tudnak mosolyogva belemenni ezekbe a dolgokba.

Azt mondják, borzasztó cinikusan, eszméletlen volt ma hallani, hogy ezeknek a pénzeknek csak az 5 százalékát tették el a kormányhoz közeli emberek, a miniszterelnök veje, a miniszterelnök jóbarátja, a felcsúti gázszelvény. A 10 ezer milliárdnak az 5 százaléka 500 milliárd forint. 500 milliárd forint! Illetve van egy másik szám, amivel itt dobálóztak, hogy elvileg 2014-ig az Európai Unió a számláknak csak 8 százalékát kifogásolta, utána csak 3 és 5 százalék között volt ez a szám. Persze, ha azt nézzük, hogy 2014 és '15 között tízszer annyi pénzt költöttünk el, annak a 3-5 százaléka jóval több, mint az azt megelőző pénzek 4 százaléka. Hogyan merik tehát megtenni?

Nincs olyan szerv igazán Brüsszelben, amelyik ezeket a pénzeket ellenőrizné. Ezeket a pénzeket magáncégek ellenőrizték, sok milliárd forintból ellenőrizték ezeket a pénzeket, olyan magáncégek, amelyek hétfőn ellenőriztek, kedden meg benyújtották a projektet, és utána, mondjuk, a Széchenyi Programirodánál napi 200 ezer forintért 2015. december 22-én csináltak valamilyen oktatást. Ilyen ellenőrzések voltak.

(16.10)

Hogy miért merik megcsinálni, arra is kaptunk ma választ, éppen önöktől, amikor felemlegették a metróügyet. A metróügy, azok a problémák, azok a családok, amelyek felmerülhettek a metróügynél, ezek 2006-ban, 2007-ben történtek. Nagyjából elértük az elévülési időt, ezért merik önök megcsinálni. Nagyon jól tudják, hogy mennyi idő kell addig, amíg valamilyen ügyből ügy lesz. *(Közbeszólás a Fidesz soraiból.)* Elképesztő, tényleg elképesztő.

(Ikotity István elfoglalja jegyzői székét.)

Tehát még egyszer mondom, ezeknél az ügyeknél történelmi bűnt követnek el. Hiába magyarazzák. Történelmi lehetőséget veszít el Magyarország. Biztos, hogy meglesz a következménye az önök részéről is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Megadom a szót Schmuck Erzsébet képviselő asszonynak.

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőház! Tény, hogy ebben az EU-s költségvetési ciklusban érkezik Magyarországra a legtöbb uniós támogatásfejlesztési forrás. Mint ismert, az európai uniós támogatások jelentik a gazdasági növekedés egyik legjelentősebb tényezőjét, éppen ezért ez nagy lehetőség az ország számára, de nagy felelősség is, hogy hogyan költjük el. Különösen annak tudatában, amit Lázár miniszter úr az expozéjában is állított, nevezetesen azt, hogy ez elsősorban a magyar adófizetők pénze, és nem az uniós állampolgároké. Én magam is azt gondolom, hogy ez a magyar adófizetők pénze tulajdonképpen, és nem az uniós állampolgároké. Egy kis kacskaringót tesz ez a pénz, elmegy Brüsszelbe, és címkézve visszajön. Tehát az a kérdés, tudunk-e élni a lehetőséggel, hogy ezek a források felemeljék az ország gazdaságát, normális életlehetőséget teremtsenek vidéken, és fenntartható pályára állítsanak minket. Tehát még egyszer hangsúlyozom, még nagyobb a felelősség, mint ha ez az uniós polgárok adója lenne.

Mi viszont úgy látjuk, hogy a válasz nem túl biztató. Az adatok azt mutatják, hogy a ciklus elején meghatározott célokat - nevezetesen a fejlődésben elmaradott területek felzárkóztatása, strukturális

átalakítás, 11 tematikus cél - nem vagy csak töredékesen fogjuk elérni. Korábban is kritizált folyamatok folytatódnak tovább, sajnos ezt kell látnunk. Egyetlen lehetőséggel éltek kiválóan, ez pedig a közösségi pénzek magánzsebekbe vándoroltatása. A közjó helyett magánérdekek kielégítése, a források elherdálása folyik. Nagyon sok projektet lehetne felsoroztatni ennek bizonyítására. Mindenkinek vannak ebben kedvenc példái, nekem is van néhány, de kettőt általában meg szoktam osztani. Amikor vidéken járok, azt látom, hogy kilométerek sokaságában karámok építésére adtak sok-sok milliós uniós forrást, és bizony ezek a karámok néhány év alatt kidőltek, elkorhadtak, tönkrementek, elenyésznek. Ez azt jelenti, hogy sok-sok millió forint így tűnik el. Vagy a másik: én nagyon nem szeretem ezt a panziótámogatást az ökoturizmus támogatására. 20-30 millió forintot is adtak panzió létesítésére. Mi történik? Öt éven keresztül valamilyen módon fenn kell tartani a panziót, és öt év múlva magántulajdonba megy, vagyis magántulajdonba kerül át 20-30 millió forint, és ez nagyon-nagyon sok esetben megtörtént.

Az LMP nagy problémának tartja - és ezt már többször elmondtuk, Hadházy kollégám is utalt rá -, hogy a rendelkezésre álló összes forrást önök 2019-ig mind el akarják költeni, pedig az európai uniós pénzek rohamszerű kiszórása nem jó a gazdaságnak és az országnak sem. Ehelyett a forráslehívást kiegyenlítetté kellene tenni, elhúzva 2022-ig, hogy a gazdaság tudjon épülni és alkalmazkodni, hangsúlyozom, alkalmazkodni.

A gazdaság rángatása egész iparágakat tehet tönkre ahelyett, hogy versenyképessé tenné a vállalkozásokat, ágazatokat. Sajnos a kormány a siker egyetlen kritériumának az elköltött, kiszórt pénz nagyságát tartja. Ez egyébként kihallható volt Lázár miniszter úr beszédéből is. Mi viszont azt gondoljuk, hogy ehelyett azt kellene nézni, hogy a pénzek elköltése mennyire hasznos, és mennyire jó ez a magyar embereknek és a magyar gazdaságnak. Viszont azt látjuk, hogy önök politikai hasznot remélnek elsősorban a pénzek gyors elköltésétől, azt gondolják, hogy 2018-ban egy mesterséges konjunktúra közepette könnyebben nyerhetnek választást, és az nem számít, hogy mekkora kárt okoznak az országnak.

Pillantsunk vissza az előző ciklusra, amikor már szintén ezen elvek alapján dolgoztak! A 2007-2013 közötti időszakban egy belső adatokkal dolgozó kutatás szerint az egyszeri hatások tették ki a beruházások felét. Az EU-s pénzek úgy folytak át az országon, hogy a GDP 5 százalékát kitevő forrás 2015-ben mindössze 1 százalékkal emelte a GDP-t. Ennek tudható be, hogy miközben soha nem látott, a Marshall-segélyt meghaladó forrás áramlott be az országba, Magyarország nagyobbik fele továbbra is leszakad, a hétfől négy magyar régió az EU legszegényebbjéi között van. Szintén utalok Lázár miniszter úrra, nem véletlen, hogy a kormánynak ismételten azt kell kitűznie ebben az évben is, hogy a cél a területi különbségek mérséklése. És itt nemcsak

azon különbség mérsékléséről van szó, amely az Európai Unió fejlett országai és Magyarország között van, hanem Magyarországon belül az egyes régiók közötti különbségről. Azt látjuk, hogy Magyarországon a régiók között nemhogy csökkenne, hanem sokkal inkább nő a távolság. Tehát valamit másképpen kellene csinálni, hogy ez megváltozzon.

Azt is lehet látni, hogy fontos jelzője a folyamatoknak a beruházások alakulása is. Ebben mindennél jobban megmutatkozik a már említett káros rángató hatás, és még valami más is: 2016-ban a beruházások volumene 20 százalékkal zuhant. Sokszor elmondtuk, és a kormányzat is elismerte, ez azért van, mert a magyar gazdaság kritikusan függ az európai uniós forrásoktól.

Ami viszont kevésbé ütötte meg az ingerküszöböt, az az, hogy mennyire alacsony volt a 2015-ös szint, és ehhez képest milyen óriási volt a zuhanás. A kormány úgy tett, mintha történt volna egy kis korrekció, majd jövőre úgymond felpörgetjük. Nem erről van szó. Még 2015-ben is a beruházási ráta alulról súrolta azt a mértéket, a 20-21 százalékot, ami egy fejlődő gazdaság képét mutatná. Ez az arány zuhant 2016-ban ötödével. Ez azt jelenti, hogy alacsonyabb, mint 2013-ban volt, és alacsonyabb, mint 2002-ben és a következő években. A nagy pénzszórás az adatokban csak 2014-ben és 2015-ben okozott kiugrást, de aztán visszatértek a szokásos alacsony szintre.

Összefoglalva: sajnos azt látjuk, hogy az ország nem tud élni az uniós források adta történelmi lehetőséggel. A betonozás és a saját zsebek tömködése megy gőzerővel. Ettől nem lesz jobb sem az életminőség, sem a gazdaság, és nem lesz fenntarthatóbb Magyarország. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az LMP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Most a független képviselők sorrendjének figyelembevételével közvetlenül felszólalásra jelentkező európai parlamenti képviselő felszólalása következik. Tájékoztatom önöket, hogy a Jobbik képviselőcsoportja a részére megállapított időkeretből 8 percet átadott Morvai Krisztina európai parlamenti képviselő asszony számára, így képviselő asszony az egy független képviselőre jutó egyperces felszólalási idővel együtt összesen 9 perces időkeretben szólalhat fel. Megadom a szót Morvai Krisztina képviselő asszonynak.

MORVAI KRISZTINA európai parlamenti képviselő: Köszönöm a szót, elnök úr. Kedves Képviselőtársaim! Nagy megtiszteltetés és öröm, hogy ismét itthon, a magyar parlamentben szólalhatok fel, ezúttal az európai uniós források felhasználásának témakörében. 9 percet kaptam, ahogy elnök úr is említette. Megszoktam, hogy Brüsszelben és Strasbourgban összesen 1 percet lehet beszélni a plenáris ülésen.

(Elhallgat a mikrofon. - Közbeszólások a Fidesz soraiból: Na, úgy látszik, most is. - Derűtség.)

ELNÖK: Képviselő asszony, kérem szépen a csipetetőt feltenni, mert nem lehet majd hallani. Ezt be fogom számítani az időbe. Tessék, képviselő asszony!

MORVAI KRISZTINA európai parlamenti képviselő: Nagyon kedves, köszönöm szépen. Félttem attól, nehogy a bőség zavarába essek, ezért leírtam a felszólalásomat.

A Magyarországra jutó európai uniós forrásoknak az lett volna és most is az a küldetése, hogy a magyar embereket helyzetbe hozza, megteremtse a jobb életszínvonal és életminőség feltételeit, csökkentse a Nyugat-Európa és hazánk közötti szakadékot, nemcsak egy szűk, különösen szerencsés vagy különösen ügyes, ügyeskedő rétegnek, hanem minél többeknek.

(16.20)

Más megfogalmazásban az európai uniós pénzek küldetése az lett volna és az lenne, hogy segítse Magyarországon a polgárosodást. Azt, hogy a gazdálkodni vágyó vidéki emberek egészséges, jó minőségű magyar élelmet termeljenek, és azt értékesíteni is tudják; mikrovállalkozások, családi vállalkozások, kis- és középvállalkozások, startupok kapjanak elindulási, illetve továbblépési lehetőséget, ahol a vállalkozók saját maguknak és másoknak is emberhez méltó munkahelyet teremtenek meg. Olyan munkahelyeket, ahol nem a gyalázatosan alacsony bér a versenyképesség alapja, hiszen az nem Európa, hanem az a harmadik világ.

Szükség lenne 27 évvel a rendszerváltozás után végre egy világos nemzetstratégiára, országstratégiára, annak tisztázására, hogy hova is tart Magyarország. Miből és hogyan fognak megélni az emberek, és a jelentős uniós pénzügyi forrásokat e célok megvalósításának szolgálatába kellene állítani. Hogyan lehet biztos munkahelyeket teremteni a kutatás-fejlesztés, innováció területén a magyar találmányok megvalósításával, gyártásával, piacra juttatásával, vagy épp a mezőgazdaságban, élelmiszer-feldolgozásban, turizmusban, gyógyturizmusban; és hogyan lehet az értelmes és normálisan megfizetett munkahelyek létesítését, ideértve a vállalkozásokat is, megfinanszírozni az EU-s pénzekkel. Ez az alapkérdés.

A hétfőn beszédbe elegyedtem egy kisbolti eladónóval, és az ő sorsa, azt hiszem, tipikusnak mondható. Sajnálatosan jó kiindulási alap ahhoz is, hogy hol a baj, min kellene változtatni, mi az alapvető különbség a magyar emberek élete és az Európai Unió nyugati felén élő emberek élete között; mi is az a helyzet, aminek a megváltoztatására fel kellene használni az európai uniós forrásokat.

Lássuk, hogy mit is mondott Éva! Ötvenéves vagyok, érettségim és több szakmám is van. Budapest

környékén, egy külföldi tulajdonú gyárban dolgozom szalag mellett, 140 ezer forintot viszek haza havonta, de ez nem elég, hiszen a rezsik mellett devizahitel is törlesztenem kell. Ezért - bár hét közben rettenetesen elfáradok - a munkaszüneti napokon, szombaton, vasárnap ebben a kis vegyesboltban dolgozom eladóként.

Amikor nyáron szabadságon vagyok a gyárból, a Balaton mellett pincérekedem. Az egészségem már kezdi nagyon megsínyleni ezt az életformát, mégis nagyon szerencsésnek érzem magam. Szabolcsból jöttem fel ugyanis, ahol semmiféle munkalehetőség nem volt, és most sincs.

Napszámában dolgoztam nagygazdáknál, akik a téeszrendszer szétverése, szétesése után megszerezték a földeket. Az almából és a meggyből sem tudtunk tovább megélni, mivel megszűntek a konzervgyárak, a feldolgozóüzemek, így valamirevaló áron már nem lehetett eladni.

A parasztembereknek azért fizettek, hogy ne legyen tehenünk, ne termeljünk tejet. Gyakorlatilag vége lett a vidéki életformának. Senkit sem érdekelt, hogy az emberek miből is fognak megélni. A lányom is érettségizett, kereskedelmet tanult, ő is Pestre jött, és az egyik külföldi tulajdonú üzletláncnál eladó, szintén 140 ezer forint körül keres, de ő is halálra dolgozza magát, főleg most, hogy nincs elég eladó, mert nagyon sokan elmentek külföldre, ezért folyton túlóráznia kell.

Mivel mind a ketten értünk a kereskedelemhez és szeretjük is, felmerült, hogy nyitunk egy kis boltot családi vállalkozásban. Nem éreznénk magunkat annyira kiszolgáltatottnak, szinte rabszolgának. De ahhoz valami indulótökere is szükség lenne, ami persze nincs. Honnan is lenne? Európai uniós támogatás? Hát, erről leginkább onnan hallok, hogy odahaza, vidéken a hatalmas földterületek megszerzői kapják a nagy pénzeket, a területalapú támogatásokat. Nem gondolom, hogy a magunkfajta kisembereknek lenne ilyen lehetősége arra, hogy saját magunknak teremtsünk emberhez méltó munkalehetőséget, hogy valaki nyithasson egy kis üzletet, egy pékséget, egy fodrászatot, egy kőműves vállalkozást a hozzá szükséges eszközökkel. *(Jelzésre:)* Igen, képviselőtársaim mondják, és igazuk van, hogy igen, a vidékfejlesztési pénzeket is például erre kellene felhasználni, de hozzá kellene segíteni az embereket ahhoz, hogy erről tudjanak, és hogy olyan üzleti tervvel rendelkezzenek, olyan elképzeléseik legyenek, hogy ezek az emberek is hozzá tudjanak férni a pénzkehez. Pontosan ezért mondom, úgyhogy köszönöm, hogy megerősítetek benne.

Odahaza sem merült fel ilyen lehetőség - mondta ez az asszony, folytatva -, hogy mi, akiknek nincs valamiféle háttérük, támogatást kapjunk a gazdálkodáshoz. Ahhoz, hogy azon a csodálatos földön, még otthon, Szabolcsban jó minőségű magyar élelmet állítsunk elő.

Pedig ahhoz is nagy kedvem lett volna. Mi ott, Szabolcsban, a paraszti munkához voltunk szokva,

minden adottság meg is lenne hozzá, mégsem élhetünk mezőgazdaságból, pedig az lenne a természetes.

Nagyon örülök annak, hogy a fiam megtalálta a számítását. Igaz, nagyon hiányzik, ő ugyanis elment Németországba. Burkoló a szakmája. Pillanatok alatt önálló vállalkozást tudott indítani, három éve van kint, és most fog saját házat venni. Nem értem, hogyan lehetséges, hogy ami olyan nehezen megy itthon, az ott olyan könnyen. Azt értem ez alatt, hogy odakint, aki szorgalmas és jól dolgozik, az méltó módon élhet, mi pedig itthon a belünket kidolgozzuk, és nem jutunk egyről a kettőre.

Kedves Képviselőtársaim! Ez a beszámoló az ország bármely pontján igen sok ember szájából elhangozhatott volna. Azt kérem, hogy amikor a most rendelkezésre álló tengernyi uniós forrás felhasználásáról döntenek, akkor ezeket az élethelyzeteket idézzék fel, s az iránytű az legyen, hogy ezek az emberek megkapják az emberhez méltó élet lehetőségét. Legyen az gazdálkodás, az értékesítés segítségével, élelmiszer-feldolgozás, kisvállalkozás létrehozása, színvonalas munkahely létrehozása nagyobb vállalkozásban vagy éppen kutató-fejlesztő csoportban. Legyen végre vízió, legyen stratégia arra, hogy hogyan is lesz jobb.

Sokan sóhajthatnak most, azt gondolva, hogy áh, az Európai Unió úgysem hagyja, hogy Magyarország felemelkedjen. Ez tévedés. Az Unió főként most, a brexit után pontosan érzi, hogy nagy a baj. A régi tagállamok és a volt szocialista országok közötti életszínvonalbeli szakadék nem tartható fenn tovább. Valaminek történnie kell, és ezt most már ők is érzik.

Arról, hogy a magyarországi polgárosodásnak milyen más akadálya van, más történet, másik beszélgetés jut eszembe. Ez a beszélgetés többször lejátszódott országjárásaim során különböző településeken, különböző kormányok alatt. Nem pártkérdésről van tehát szó, hanem rendszerhibáról, rendszerkatasztrófáról, rendszerbűnről.

Szokványos, hogy az emberek félrevonulnak, és suttogva azt mondják: az ott a településünk művelődési háza. Most újították fel állítólag 100 millióból, de mindenki tudja, hogy maximum az ötödét költették rá, és persze csókos vállalkozókkal csináltatták meg az ország másik végéből.

De miért nem csapnak az asztalra? Miért túrik ezt el? Szoktam ilyenkor kérdezni. Hova gondol? Mindnyájan függésben vagyunk. Függenk a polgármestertől, ha nem ad közmunkát, végünk van. Vagy ha odahat, hogy elveszítjük az állásunkat a helyi iskolában vagy máshol *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, aki meg a gyárban dolgozik szalag mellett, olyan fáradt, örül, ha él, nemhogy ilyesmivel foglalkozzon. *(Az elnök ismét többször csenget.)*

Lejárt az időm, bocsánat... Tehát ha kialakulna egy öntudatos, autonóm polgárság, aki ellenőrizné ezeknek a forrásoknak a költését, akkor összeomlana az a korrupt rendszer, ami 27 éve sajnos van. *(Az*

elnök többször csenget.) És ezek az emberek sajnos...

ELNÖK: Köszönöm szépen.

MORVAI KRISZTINA európai parlamenti képviselő: Bocsánat. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Én is köszönöm. Soron kívül megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselők! Köszönöm szépen a szólás lehetőségét. Mielőtt az érdemi vitát elkezdjük, gondolom, az eddigi két vitanap, most már harmadik vitanap hagyományteremtő szándékával, engedjék meg, hogy a kormány nevében a vezérszónoki felszólalásokra is reagáljak, illetve némi iránymutatást adjak, ami remélem, hogy a vitát áttereli a politikai szílamokon túl egy valódi szakmai és értékkeremtő vita kategóriájába.

Sajnálom, hogy Gőgös képviselő úrnak kell a Szakács képviselő úrnak szánt mondanivalót végighallgatni, de képviselő úr felkészült politikusként tudja, hogy milyen dolog egyedül képviselni egy pártot.

(16.30)

Őszinte nagyrabecsüléssel hallgattam Szakács képviselő urat, már csak azért is, mert közel tíz percen megpróbálni elterelni a figyelmet a 4-es metró korrupciós ügyéről, ami, azt gondolom, hogy a legutóbbi vitanap óta egy igen aktuális témája kellene hogy legyen az MSZP-frakciónak, nem kis politikai kommunikációs teljesítmény. Az MSZP népszerűségét látva lehetséges, hogy tanácsadói babérokra fog törni, úgy gondolom, hogy megalapozott eredményeket tud ennek a Háznak a falai között is felmutatni.

De szeretnék némi ellentmondásra is rávilágítani, ami a képviselő úr által elmondottakból kiviláglik, méghozzá arról, hogy képviselő úr részben beszélt a KPMG-tanulmányról, és részben beszélt azokról a kritikákról, amelyek az európai uniós források felhasználása kapcsán felmerültek, csak éppen azt felejtette el hozzátenni, hogy Lázár miniszter úr szavai a 2014-2020-as - *(Dr. Szakács László belép az ülésrembe.)* képviselő úr, tisztelettel köszöntöm - időszokról szóltak, míg az ő kritikái alapvetően a 2007-2013-as időszaknak a kritikái voltak.

Ebben az ügyben sokkal hatékonyabban tudná feltenni a kérdéseit akár korábbi miniszterelnökének, Gyurcsány Ferencnek vagy annak feleségének, aki pont ebben az időszakban a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség korábbi elnökhelyettese volt; vagy második miniszterelnöküknek, vagy a harmadiknak a sorban, Bajnai Gordonnak, aki a kormányzása alatt

szintén szolgálta a Szocialista Pártot. Hiszen azok a megállapodások, amelyek odavezettek, hogy Magyarország 2007-2013-as uniós fejlesztési időszaka az elszalasztott lehetőségekről szólt, az alapvetően ezeknek a politikusoknak és ezeknek a végrehajtóknak volt köszönhető, hiszen ki döntött, ha nem ők arról, hogy 2007-ben hogyan használjuk fel a Magyarország rendelkezésére álló uniós forrásokat.

Szeretnék abban is tiszta képet teremteni, azok a képviselő úr által kárhozottat, azonban a vidék Magyarországa számára fontos beruházások, amelyek többek között a kastélyberuházásokhoz kötődnek, azok csak részben, de pont nem ebben a részében finanszírozottak az európai uniós forrásoknak. Egyre több hazai fejlesztési forrás áll rendelkezésre, ami lehetővé teszi azt, hogy ne csak az Uniótól visszajövő, hanem a magyar költségvetés által biztosított pénzekből is lehessen fejleszteni *(Dr. Szakács László: Űrközpont!)*, így az ön által említett emblemikus fejlesztések 99 százaléka a hazai költségvetés támogatásával *(Dr. Szakács László: Űrprogramot!)*, nem pedig az európai uniós kassza terhére valósul meg.

Képviselő úr szóba hozta a korrupciót, és én se szeretnék elmenni emellett szó nélkül, már csak azért sem, mert Bana Tibor képviselő úrnak is ez a napirendjén szerepelt. Itt Szakács képviselő úr megemlítette az Ungár Klára által készített tanulmányt, ami a Mészáros-Tiborcz-Garancsi-Simicska-cégekhez köthető ügyekről szól. *(Dr. Szakács László: Nem, Lázár említette meg!)* Ez a tanulmány, amit a politikai, illetve a kormányzati elfogultsággal egyáltalán nem vádolható ex-képviselő készített, azt mondja, hogy 2014-15-ben az akkori közbeszerzéseknek 4 százaléka jutott - 4 százaléka! - az ehhez a négy emberhez papíron vagy feltételezés alapján köthető 66 céghez. Tehát az összes korrupciós ügy, amit a kormányzat ellenzékeként ez a tanulmány elő tudott ásni, arról szól, hogy 66 cég a teljes közbeszerzési állomány 4 százalékát nyerte meg.

Amúgy ez egy nagyon érdekes tendencia, hogy amikor a korrupcióról beszél az ellenzék, akkor soha nem tényekről beszél, hanem hangulatokról beszél. Soha nem egy-egy céget és az amögött lévő teljesítményt állítja a vita homlokterébe vagy fókuszterébe, hanem személyeket *(Z. Kárpát Dániel: Esetleg ezeknek a személyeknek vannak cégeik.)*, és nem veszi figyelembe azt, hogy azok a cégek, akik részben - csak részben - ezeknek a személyeknek a tulajdonában vannak, azok ténylegesen milyen piaci súlyt képviselnek, mert hogyha ezt megtennék, akkor láthatnák azt, hogy bármilyen csoportosítása a közbeszerzésen nyertes több száz cégnek Magyarországon ugyanezeket a számokat hozza, vagy adott esetben ennél jobb számokat is képes produkálni.

Ezért hogyha végezetül azt a kérdést tesszük fel itt, képviselő úr, szabadon, hogy mi az európai uniós fejlesztési források felhasználásának a célja, akkor az nagyon világosan összefoglalható, azt gondolom, két pont mentén. Az egyik a munkahelyteremtés, amelynek köszönhetően ma Magyarországon 600 ezer

emberrel több dolgozik, mint amennyien dolgoztak 2010-ben, a másik a gazdasági növekedés, ami látható módon egyáltalán nem kötődik olyan mértékben az európai uniós kifizetésekhez, mint ahogy azt önök feltételezik. Hiszen ha ebben igazuk lenne, akkor 2016 első kilenc hónapjában, amikor az európai uniós források kifizetése a korábbi évek üteméhez képest jóval alacsonyabb szinten realizálódott, akkor nem lett volna olyan gazdasági növekedés, ami nyomában járt az azt megelőző évek igen ambiciózus számainak.

Bana képviselő úr több más ügyről is beszélt. Itt a korrupciós témában szeretném folytatni, már csak itt az előzőek okán, négy céget emleget, szemben azzal a 44 ezer céggel, aki nyert a 2007-2013-as időszakban. Én szeretném azt a helyzetet elérni, amikor ez a 44 ezer cég, aki potens vállalkozásként írható le Magyarországon, és aki képes ilyen típusú fejlesztési forrásokat felszívni, azok mindannyian, úgy a munkavállalóit tekintve, mint a tulajdonosait tekintve a Fidesz támogatói. Ezért dolgozik a kormány. Remélem, igaza lesz képviselő úrnak, és nem lesz olyan magyarországi vállalkozó, aki ne abban lenne érdekelt 2018-ban, hogy ismételten Orbán Viktor alakítson kormányt Magyarországon.

Ezért nagyon kérem, hogy amikor a pályázatokon nyertes cégeket megemlíti, akkor ne csak erről a négyről beszéljen, aki valamilyen okból kifolyólag elnyerte az ön tetszését, hanem beszéljen arról a 44 ezer vállalkozásról is, aki, azt gondolom, méltán lehet büszke az általa benyújtott pályázatra és az általa megvalósított fejlesztésre.

Képviselő úr, láttam, hogy nagyon komolyan felkészült erre a vitára, hiszen előre megírta a beszédét, ezért érdemes lenne néha egy-egy kijelentését valóban ellenőrizni is, hogy az valóban a politikai szólamokon túl a tényszerűsége is megáll. Hiszen kritizálta a kormányzatot azért, hogy kutatás-fejlesztésre viszonylag kevés forrást használunk. Szeretném felhívni a figyelmét, hogy a 2007-13-as időszakhoz képest, amelyben a kormány összesen 280-300 milliárd forintot fordított kutatás-fejlesztésre, ugyanez a szám 700 milliárd forintra emelkedett az új fejlesztési ciklusban.

Szeretném felhívni a figyelmét képviselő úrnak arra, hogy a magyar egészségügyet teljes egészében elmarasztaló gondolatai, majd a végén a vidéki egészségügyi ellátásban némileg mégis elismerő kinyilatkozások mögött azért az van, hogy míg a közép-magyarországi régióban, tehát Pest megyében és Budapesten a kormánynak nincs lehetősége ilyen típusú fejlesztési forrásokat felhasználni az egészségügyi fejlesztésre sem, addig a vidéki egészségügyi ellátóhálózat 2010 óta fejlődött a legnagyobbat az 1990-2010 közötti időszakhoz képest. Ami nem azt jelenti, félreértés ne essék, hogy elégedettek lennének az egészségügyi ellátás színvonalával, de mégis ez a kormányzat volt az, aki megkezdte az egészségügyben dolgozóknak a bérrendezését. Mégis ez a kormányzat volt az, aki százmilliárdos nagyságrendben

fordított a vidéki kórházak fejlesztésére, és mégis ez a kormányzat volt az, aki valóban azt mondhatta, hogy már a megyeközpontokban, a megyei kórházakban valóban európai mércével mérve is valóban jó minőségű és elfogadható, de még korántsem elégséges ellátást tudunk realizálni.

Az a kijelentése is nehezen értelmezhető Bana képviselő úrnak, amely szerint a kormánynak a keze vagy a kormánynak a támogatói szándéka alapvetően a fideszes önkormányzatok felé hajlik. Én sem Ózdot, sem Szegedet, sem Salgótarját nem tartom fideszes vezetésű városnak, ezért megnézném azt is, hogy például Szeged esetében több mint 300 milliárd forintnyi fejlesztési forrás realizálódott, Ózd esetében ugyancsak nagyon sok fejlesztés valósult meg az elmúlt időszakban, és Salgótarján esetében pedig miniszterelnök úr (*Hegedűs Lorántné: A legkevesebb pénzt kapta!*) pont a múlt héten írta alá azt a megállapodást, amelynek köszönhetően 60 milliárd forintnyi fejlesztési forrás érkezik abba a városba, amely igen elmaradott és talán a megyei jogú városok között a leginkább támogatásra szoruló település.

Balczó képviselő úr szóba hozta az európai uniós források és a hazai források arányát, amikor azt mondta, hogy 90 százalékát finanszírozzák a hazai fejlesztéseknek az európai uniós számok. Itt szeretném képviselő urat a kormány nevében tájékoztatni arról, hogy ez a szám megváltozott. 2010-ben nagyjából ez volt az arány, most már olyan 75-80 százalék közé tehető, tehát évről évre csökken az uniós források részaránya a teljes fejlesztési cikluson belül. Tavaly például a magyar adófizetőknek köszönhetően ezermilliárd forintos nagyságrendben álltak rendelkezésre hazai fejlesztési források, amit nem az európai uniós költségvetés, hanem a hazai költségvetés biztosított a hazai fejlesztésekhez. Ezt a tendenciát látva, lényegében 2010-től folyamatosan növekszik ez a szám, és szorul vissza az európai uniós támogatások aránya, függetlenül attól, hogy abban a kijelentésben önnek igaza van, hogy ezek ma dominánsan még mindig nagyobb súlyt képviselnek, mint a hazai fejlesztési források.

Képviselő úr beszélt az olcsó munkaerőről, mint a magyar gazdaság egyik versenyképességi tényezőjéről. Itt az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy miniszterelnök úr, ha jól emlékszem, 2011-2012 fordulóján szaúdi üzletemberekkel találkozva mondta el azt a beszédet, amelyben ez szerepelt. De hogyha ennyire nyomon követi miniszterelnök úr beszédeit, akkor ezt tegye meg a 2016. október-november környékén, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamarában elmondott beszédével is, amelyben pont miniszterelnök úr jelentette ki, hogy Magyarországon véget ért az a korszak, amelynek a gazdasági növekedését az olcsó magyar munkaerőre lehetett alapozni, és amely mint kedvező tényező alkalmas arra, hogy külföldi működő tőkét hozzon az országba.

Hadházy képviselő urat szerintem most már méltóképpen lehetne Benedek Elekké is keresztelni,

hiszen ködös víziók és annál kevesebb tényszerűség. (Dr. Staudt Gábor: Fideszes volt!) Jó lenne, ha a képviselő úr körbenézne azok körül a fejlesztések körül, amelyeket megemlít, hiszen ha ezt megtenné, akkor láthatná, hogy olyan fejlesztéseket citál rendszeresen a média nyilvánossága elé, amely fejlesztések vagy megvalósítási szakaszban vannak, vagy a kormány által is már szankcionált visszaéléseket tartalmaznak. Tehát képviselő úrnak sok sikert és több energiát kívánok a felkészülésre.

(16.40)

Schmuck képviselő asszony megfogadta múltkori tanácsomat a felkészülés tekintetében, de úgy látom, hogy még mindig nem vagyunk egy napirenden - nem is baj, amiatt, mert teljesen más politikai nézőponttal rendelkezünk -, hogy hogyan kéne felhasználni ezeket a forrásokat. Ha megfogadnánk az LMP-nek azt a javaslatát, amely szerint ezeket a pénzeket Magyarországnak egyenesen arányos csomagokra bontva 2020-ig folyamatosan kéne felhasználnia, akkor legjobb esetben sem tennénk mást, mint konzerválnánk azt a különbséget, ami ma a magyar és német, magyar és francia vagy a magyar és brit vállalkozások között megvan.

Ezért azt gondoljuk, hogy két okból kifolyólag is a magyar kormánynak és a magyar gazdaságpolitikának az az érdeke, hogy gyorsan és hatékonyan használja fel ezeket a pénzeket. Az egyik ok a brexit. A britek kilépését követően ma a magyar kormányzat sem az Európai Bizottságban, sem pedig más európai uniós döntéshozó szervekben nem látja annak a garanciáját, hogy képes lesz az Európai Közösség rávenni arra a briteket vagy a franciákat - vagy beszélhetnék bármelyik nettó befizetőről -, hogy a britek kieső befizetéseit pótolni tudja. Ezért ezt a pénzt az Európai Bizottság csak azoktól az országoktól fogja tudni elvenni, amely országok nem használták fel a rendelkezésükre álló lehetőséget.

Önök valóban igaza van abban, hogy tervezésre van szükség. De a tervezés nem azt jelenti, hogy egyfajta szociálpolitikai eszközként az állampolgárok vagy a magyar cégek arányában, egyenlő arányban, lényegében részvételi alapon osztjuk szét ezeket a fejlesztési forrásokat. A fejlesztési források fókuszált beruházások kell legyenek, olyan célok mentén, amiket a magyar gazdaság támogat. És olyan típusú konzultáció, olyan típusú együttműködés, ami a magyar gazdasági szereplők és a kormányzat között van - gondolok itt a kereskedelmi kamarákkal, a különböző szakági kamarákkal, gazdasági és vállalkozói érdekképviseletekkel folytatott egyeztetésekre -, nem volt 2010-et megelőzően. 2010-et megelőzően, az előző hétéves fejlesztési időszakban a kormány lényegében úgy döntött, hogy egy kedvező makrogazdasági klímában lényegében szociális alapon osztja fel a pénzeket, nem törődik semmivel, a politikai haszon maximalizálása érdekében nem tesz

mást, mint minden társadalmi csoportnak enged valamit ezekből a forrásokból. Ha ezt így tennénk, akkor 2020 után, amikor várhatóan nem lesznek kohéziós források, nem lesznek ilyen típusú beruházási források az Európai Közösségtől, nem lesz magyar gazdasági növekedés. Csak akkor lesz magyar gazdasági növekedés, ha két szempontot figyelembe vevő vállalkozói kört támogatunk: azt, amelyik munkahelyeket tud teremteni, és azt, amelyik tud gazdasági növekedést garantálni. Azok a vállalkozások, amelyek ehhez a célhoz hozzá tudnak járulni, kaphatnak támogatást, azok a vállalkozások, amelyek pedig nem tudnak hozzájárulni, nem kaphatnak ilyen típusú kormányzati vagy uniós támogatásokat.

Morvai képviselő asszonynak is szeretnék reagálni, illetve ha segít nekem abban, hogy a hölgy, aki önnek a panaszait elmondta, ahhoz valami elérhetőséget kaphatunk, akkor az összes pályázati konstrukciót, ami szerintem részben válaszol ezekre a kérdésekre, meg fogjuk osztani velük, hátha tudnak ebben a tekintetben is előrelépni.

Azt azonban mindenképpen szeretném megemlíteni képviselő asszonynak, hogy ez a kormányzat volt az első, amely 2010-ben nemcsak beszélt a vidék fontosságáról, hanem 2010 után tett is ezért. Gondolok itt például arra, hogy az európai uniós források tekintetében a területfejlesztési operatív program forrásait nem Budapesten költjük el, hanem minden megyével kötött a kormány 2013-ban egy megállapodást, amelyben a megye, a megyei közgyűlésre, ahol a politikai sokszínűség is megjelenik, és a megyei kereskedelmi kamarákra támaszkodva leadhatta azt a fejlesztési tervet, hogy hogyan kell a munkanélküliség ellen küzdeni Szabolcsban, és hogyan kell Vas megyében. Ugyanaz a kérdés, és egymástól két teljesen különböző válasz. Ezekre a programokra több mint 500 milliárd forintot elkülönített forrást nyújtott a kormány 2013 óta és nyújt folyamatosan.

De ha ön a mezőgazdaságról beszélt például, azt, hogy a nagybirtokosok támogatását megszüntettük a pályázatos források tekintetében, a földalapú támogatásoknál nem tudjuk megtenni, hiszen a földalapú támogatások logikája pont az, hogy amekkora földet birtokol valaki, területnagyság-arányosan kap fejlesztési támogatást. De pályázati forrásoknál meg tudtuk tenni, és azt mondtuk, hogy alapvetően a 300 hektáron gazdálkodó vagy az annál kisebb területnagyságon gazdálkodó családoknak és közepes vállalkozásoknak szeretnénk olyan támogatásokat adni, ami technológiailag fejleszti ezeket a kisebb családi cégeket. Miért? Mert valóban igaz, hogy Magyarország Európa éléskamrája, illetve volt 1990-ig. De azt is meg kell nézni, hogy 1990-ig a magyar mezőgazdaság technológiai ellátottsága az akkori színvonalnak megfelelően európai viszonylatban is példaértékű volt.

Ez a technológia 1990 és 2010 óta lényegében eltűnt. Abban a húsz évben nem történt más ezzel a technológiával, mint az amortizáció. És mit támogatott Magyarország 2007 óta? Alapvetően pont azokat

a mezőgazdasági ágazatokat, ahol a legkisebb emberi munkaerőigényre van szükség, és ennek köszönhetően találkozunk akár az országból történő elvándorlással fiatalok és a mezőgazdaságból élő második generációs emberek esetében, akár pedig a Budapest elszívó hatásával.

Pont ezért azt mondtuk, hogy depresszív támogatáspolitikát kell, szembe kell fordulni a földbirtokos nagygazdákkal, és azt kell mondani, hogy minél kisebb, minél optimálisabb körülmények között gazdálkodik egy család vagy egy kisebb közösség, annál több támogatást kell adni, ezért a földalapú támogatások mellett a pályázatos mezőgazdasági támogatások mindegyike depresszív módon történik, és alapvetően a technológiát és a munkahelyigényes ágazatokat fejlesztve. Ezért ha megkapjuk a kontaktokat, minden kérdésre konkrét pályázati konstrukcióval fogunk válaszolni az önt is megkereső hölgynek.

Tisztelt Elnök Úr! A felvezetőben ennyit gondoltam. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Két percre megadom a szót Szakács László képviselő úrnak, MSZP.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Köszönöm, hogy ilyen hosszan megemlékezett a felszólalásomról is, és egy két dolgot, amit nem pontosan értett, vagy nem tudta, hogy úgy van-e, szeretnék kiegészíteni.

2010 előtt ön szerint nem voltak a megyei önkormányzatoknak, illetve a régióknak saját fejlesztési forrásaik - nem jól tudja. Volt megyei fejlesztési tanács, regionális fejlesztési tanács, amely saját operatív programjait ki tudta dolgozni, és egyébként ehhez volt forrás is. Ebben egyébként nagyon sokan az önök frakciójából még bent is ültek, együtt is dolgoztunk, és általában ezek a fejlesztési tanácsok száz százalék körüli támogatottságú döntéseket hoztak. Ez azt jelenti, hogy önök is megszavazták egyébként ezeket a döntéseket.

A kastélyoknál én nem azt mondtam, hogy ne legyenek szépek a kastélyok Magyarországon, és ezt kár így lefordítani. Az, amikor európai uniós pénzből felújítanak egy kastélyt, aztán abba beköltözik a polgármester, na, szerintem az baj. Amit önök tesznek, abban van háromféle beruházás - bocsánat, négy. Az egyik, amire senkinek nincsen szüksége, csak önök szeretnék valahova pénzt elkölteni; van kirakatberuházás; van presztízsberuházás; meg van bejelentett beruházás. És önök végigjárták az országot a „Modern városok” programban, ígértek fűt-fát, százmilliárdokat. Csak mondom önnek, Pécsért megígérték az M60-as autópályát a határig, ahányszor eljött eddig a miniszterelnök, megígérte, egy méter nem épült még meg. Ígértek még fürdőt - pont arra van szükség Baranyában, ez lesz a nyolcadik -, és ígért még 200 hektár ipari parkot Pécsre, ahol most 90 hektárnyi ipari park áll üresen; ha sikerül betar-

tani a miniszterelnök ígéretét, akkor 290 hektár lesz. Ez nem fenntartható fejlődés, ez nem gazdaságfejlesztés, ez egyszerű rövid távú politizálás, és ígérgetés. Ezt róttam önöknek fel.

Nagyon sajnálom, hogy nem Mánfán vagy Kisvaszaron született a miniszterelnök, mert akkor az is olyan szép lehetne, mint Felcsút. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Soron kívül megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen az ismételt szólás lehetőségét, nem élek vissza a képviselői idejével, de képviselő úr, ha már egymás kijavításába kezdünk, szeretném javasolni, hogy nézzük át akkor közösen a regionális fejlesztési tanácsok korábbi működését. Valóban üléseztek, valóban voltak, csak döntési jogkörük nem volt abban a tekintetben, hogy nem voltak megyei fejlesztési címkézett pénzek a 2007-13 közötti ciklusban. Nem voltak ilyen pénzek. Ilyen pénzek most állnak először rendelkezésre, korábban nem voltak. Bár igaz, hogy önök 1990 óta sokszor megígérték, de ahogy azt tudjuk, a kormányprogram és a választási program önöknél különbözik. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Közben ellenőriztük magunkat. Morvai Krisztina európai parlamenti képviselő asszonynak nem adhatom meg a szót, bármennyire szeretném, mert a vita közben képviselőcsoportonként egy képviselő, elsőként szólásra jelentkező független képviselő, vagy a nemzetiségek érdekeit, jogait érintő..., és így tovább; európai parlamenti képviselő nem vehet részt ilyen módon a vitában.

Megadom a szót Csizi Péter képviselő úrnak, Fidesz, két percben.

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Szakács képviselő úrra szeretnék mindenképpen reagálni. Örülök neki, hogy a pécsi példát felhozta, hiszen valójában itt most a vita arról szól, hogy hogyan költjük el Magyarország európai uniós fejlesztési forrásait.

(16.50)

De nekünk az a célunk, hogy ezek a fejlesztési források helyben, helyi szinten, minél inkább a helyi igények mentén kerüljenek felosztásra, elköltésre, és olyan fejlesztések legyenek, amiket egyébként a helyi ipar és a helyi lakosság kér.

Amit ön mondott és amit ön kritikai észrevételként itt elénk tárt, az mind olyan pont, amit mielőtt megcsináltuk volna a város helyi stratégiáját, azon stratégiát, amit a kormány elfogadott és ami alapján

több mint 34 milliárd forintot tudunk majd hívni a fejlesztési források tekintetében, azt a helyiekkel megvitattuk. Ön azt mondta, hogy minek építünk fürdőt, miért épül meg a nyolcadik élményfürdő Pécs városában, a megyében. Ahhoz hozzá kell tenni, képviselő úr, hogy azt a pécsiek kérték. A pécsiek kérték, hogy legyen sportberuházás, a pécsiek kérték, hogy legyenek vízfelületek, a pécsiek kérték, hogy olyan rekreációs felületeket fejlesszünk, amelyek egyébként az elmúlt három évtizedben az önök kormányzása alatt, illetve azt megelőzően nem készültek el.

A pécsiek kérték például azt is, hogy legyenek munkahelyteremtő beruházások. Ön azt mondta, hogy minek fejlesztünk ipari parkokat. 2009-ben, amikor átvettük a város vezetését önöktől, nulla volt a felhasználható ipari parkok száma. Azóta most valóban van 200 hektár ipari parkja a városnak, és valóban fejleszteni szeretnénk. Azt mondta, hogy üresen állnak az ipari parkjaink. Kilenc nemzetközi befektetőt hoztunk a városba 2009 óta a kormány segítségével. Az önök városi kormányzása alatt ez a szám szintén nulla. Köszönöm. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most az egyes képviselői felszólalásokra kerül sor, a frakciók írásban történt előzetes bejelentésének megfelelően. Elsőként megadom a szót Németh Szilárd képviselő úrnak, Fidesz.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Érdeklődéssel ültem végig ezt a csaknem három órát, amióta a vita tart, és úgy látom, hogy ebben a vitában sem jelent mást az álláspont, mint az üléspon. Azért, ha megengedik, én konkrét ügyekkel, konkrét európai uniós fejlesztési támogatásokkal kapcsolatban tájékoztatnám a tisztelt Országgyűlést, azért is, hogy tények legyenek előttünk azokban a kérdésekben, amiről az elmúlt néhány órában vita alakult ki közöttünk.

Ha konkrét tényeket szeretnék mondani, akkor Csepelen az elmúlt időszakban 33 milliárd forint értékben valósult meg az Európai Unió közreműködésével fejlesztés, amelyből 22 milliárdot, tehát a pénz kétharmadát fizette az Európai Unió, a többit pedig a kormány, a Fővárosi Önkormányzat, a csepeli önkormányzat, vagy pedig a pályázatban részt vevők önrészként fizettek be. Ha azt nézzük, hogy a főváros XXI. kerületéről, egy 77 ezer fős régi nagy ipari múltra visszatekintő kerületéről van szó, akkor mondhatjuk azt, hogy igen karcsú. De ha azt nézzük, hogy ez a pénz hogy keletkezett és mekkora munkát kellett ennek az elköltésére, illetve egyáltalán a megnyerésére befektetni, és ha megnézzük azt az időszakot, mondjuk, a 2007 és 2013 közötti időszakot, amikor ezt a pénzt úgymond meg kellett csinálni a kerület számára, akkor még érdekesebb képet fogunk kapni, és talán akkor a vita elkövetkező részében az elvtársak már nem is akarnak részt venni,

merthogy olyan bizonyítványt tudunk kiállítani erről az időszakról.

A 2007 és 2010 közötti négy évben abból a 11 projektből, ami megvalósult... - 11 projekt, itt is figyeljük a számot, mert az országban összesen 70 500 projekt volt, és abból Csepelre mindössze 11 jutott. De ha nézzük az időszakot, akkor a 2007 és 2010 közötti négy évben, tehát az európai uniós költségvetés négy évében mindössze egy projektet sikerült fizikálisan is elindítani, és egyet úgy-ahogy előkészíteni, de majd ezekről külön szeretném önöket röviden tájékoztatni, és mindössze 1 milliárd forintot sikerült ebből a 33 milliárdból a kerületbe hozni. Tehát még egyszer: 33-ból 1 milliárd; 11 projektből, mondjuk azt, hogy kettő az, ami elindult. Ezzel, azt gondolom, hogy arról az időszakról teljes egészében a bizonyítványt ki is állítottuk.

De ha azt mondjuk, hogy például - amit itt Szakács László képviselő úr hiányolt, hogy a működő tőke, nevezzük úgy a fejlesztéseket meg valójában a gazdaság fejlődését - mennyit kapott 2010 előtt, az a nulla forinttal egyenlő. Egyébként a 2010 utáni felhasználásban pedig 6,3 milliárd forintot kaptak a vállalkozók. Ebből volt egy nagyobb és még 82 kis-és közepes vállalkozót helyzetbe hozó támogatás. Ez már akkor az országos átlag, a 16 százalék feletti, hiszen ez már közel 30 százalékos, 29 százalékos részarányt jelent Csepelen, de ez is 2010 után valósult meg ebben az időszakban.

Ha most megnézzük azokat a kijelentéseket, amelyek arról szólnak, hogy mi lengte körül meg mi lengi körül az európai uniós fejlesztéseket, hallottuk ezt balról, jobbról, a korrupció jött mindig elő, akkor szintén csendben kellene maradni. Mert persze mondhatunk olyanokat - bocsnat, visszautalok megint Szakács László képviselő úrra leginkább -, mondhatjuk azt, hogy működtek valami tanácsok, ezek a regionális tanácsok, fejlesztési tanácsok voltak, amelyek a pénz elköltéséről döntöttek. Én emlékszem ennek a regionális fejlesztési tanácsnak a szerepére, mikor fővárosi képviselőként a főpolgármester úr, akkor már Tarlós Istvánnak hívták, engem bízott meg, hogy vegyek részt ezeken az üléseken. Néhány ülésen részt vettem, és a finom kávéval meg a négy-öt pogácsán kívül semmi mást nem tudtam ott valójában csinálni, hogy ezeket megegyem, megigyam, mert egy bűdös vas sem volt, mondjuk, a közép-magyarországi régió kezében. Tehát gyakorlatilag semmiről nem sikerült soha döntést hozni, mert nem volt miről dönteni, tehát az elvtársak kipucolták a kasszát. *(Dr. Legény Zsolt: Ez konkrétan nem igaz!)* Teletömték vele a négyesmetró-fejlesztést, amit aztán most az OLAF 167 milliárd forint értékben vizsgált, és mintegy 59 milliárd forintot is keletkezett ebben a tekintetben. Nagyon jó lenne, ha méltó jutalmukat megkapnák azok, akik ezt a helyzetet előállították.

De egyébként, ha nézzük ezeket a korrupciós vádakot és mondjuk, nemcsak a metróberuházást, hanem tényleg a kisebbeket, akkor Csepelen az az

egyetlen projekt, amit elindítottak, ez az Ady-lakótelep rehabilitációja volt, ez közel egymilliárdos európai uniós támogatással valósulhatott volna meg, és a legelső vizsgálat, amikor polgármester lettem, amit egyébként az európai uniós ügynökséggel együtt hajtottunk végre, az kimutatta, hogy ebbe beleterveztek 220 millió forintot, tehát több mint egyötödét, 22 százalékát a támogatásnak, amit szerettek volna eltalicskázni a fiúk. Ezért fölhívták a figyelmünket, hogy módosítani kell magát a projektet, amit sikerült is módosítani úgy, hogy ezt a 220 milliót meg tudtuk tartani, és ezt a 220 millió forintot egyébként még egyéb fejlesztésre lehetett ezen a lakótelepen megcsinálni. Tehát egyötödét rendszerszinten beletették a projektanyagba, hogy abból valószínűleg ők jól fognak járni. Ennyit körülbelül a korrupcióról.

De van egy másik: a gerincút, a világ legdrágább útja. Ezen a gerincúton 3 milliárd forintba került egy kilométer. Ez nem autópálya, egy sima átmenő út Csepelen, amelynek az a célja, az lett volna a célja már egyébként az elvtársi időszakban is, mert már akkor is megtervezték, tehát még a tanácselnök feszített ott akkoriban, mint kaszáspók a lucernában, hogy meg fogják majd építeni ezt a gerincutat, aztán utána az összes, minden egyes önkormányzati választáson ezt megpróbálták az emberek torkán lenyomni. Nagy nehezen 2010 végére jutottak valamire, és 2010 végére odáig jutottak, hogy ez az út, mondom még egyszer, 3 milliárdba került kilométerenként, nagyon komoly európai uniós támogatással.

(17.00)

De miért került 3 milliárdba kilométerenként? Azért, mert - nem tudom - talán 150 telket ki kellett sajátítani. Tehát a lényege ez volt a történetnek. A két és fél kilométer egyébként egy korszak út. Azt mondták, hogy ez az első ütem lesz. Az első ütem meg is maradt ezen a részen, mert erre már több európai uniós pénzt nem lehet szerezni, ez a helyzet. Tehát az első ütemen elköltötték az összes pénzt, amit az egészre kellett volna. Egy rossz nyomvonalat csináltak, ki kellett költöztetni az embereket onnan, az előre megvásárolt ingatlanokat ki kellett fizetni, és még beleprogramozták a második, harmadik ütemben is - az a temetőnél található Duna-parti rész -, hogy azokat az ingatlanokat is majd a későbbiek folyamán ki kell sajátítani és ki kell fizetni a tulajdosoknak. Ha nem ezen a nyomvonalon, hanem egy egyszerű nyomvonalon, a Nagy-Duna-part mentén, a gyár területén, az úgynevezett elkerülő úton ment volna ennek a gerincútnak a megvalósítása, pontosan háromszor ilyen hosszú utat lehetett volna építeni, az összes nagyon fontos hídelemmel meg mindennel, amit ebbe bele kellett volna fektetni.

És még sorolhatnánk, hogy egyébként milyen stiklik voltak. Ez a két beruházás volt, amit ők elindítottak, az összes többit még elindítani sem sikerült,

mert gyakorlatilag semmit nem készítettek elő. Mindezt a korrupciós motiváció mozgatott, illetve a választási motiváció, mert a választásokra kellett mindig valamit behazudni, beígérni. Ilyen volt egyébként, hogy még egy példát hadd mondjak, Csepelen az 59 kilométer hosszú csatorna megépítése. 1970-ben ígérték meg. Nem tévedés! 1970-ben, a Csatornázási Művek centenáriumán ígérték meg, hogy meglesz. Onnantól kezdve minden tanácsválasztáson, blablabla, ment végig, és végül is azt tudtuk megtenni, hogy 2013 végére a 2010 utáni önkormányzati és fővárosi önkormányzati és állami együttműködéssel tudtuk megépíteni.

De ennek az alapja is egy korrupciógyanús történet, ez pedig a Budapesti Központi Szennyvíztisztító megépítése. Az 130 milliárdba került. Csak a tervezésről megint: ott nem sikerült a szennyvíztisztító-nál azt beletervezni, hogy Csepel csatornázása is megtörténjen ebből a pénzből. Ehhez kellett egy 20 milliárdos stiklit csinálni, egy 20 milliárdos szabálytalanságot, amit az Európai Unió észrevett, és azt mondta, hogy ezt a 20 milliárdos szabálytalanságot úgy lehet jóvátenni, ha egy kiegészítő projektet csinálnak. Így tudtuk mi megcsinálni a csepeli szennyvízcsatornázást 40 év után.

A legújabb, a 2014-2020-as időszakra az önkormányzat sokkal jobban felkészült. Elkészítette azt a tervet, amit Weiss Manfréd-tervnek nevezünk. Ebben valóban az előzőekben meghatározott nagyság tízszerese szerepel fejlesztésre, és a fejlesztés központi eleme a munkahelyteremtés és a versenyképesség megteremtése, illetve ahogy képviselő asszony mondta, nyilván a csepeliek jólétének megalapozása. Én azt várom ettől a Weiss Manfréd-tervtől, mint ahogy a nevében is benne van - mert Weiss Manfréd művét a kommunisták gyakorlatilag tönkrevágták 1945 után, jó hosszan megpróbálták meggyalázni azt, amit ő Csepelen megteremtett, majd '89-ben ez betetőződött -, azt szeretnénk, hogy ez a Weiss Manfréd-i mű gyakorlatilag a hamvaiból feltámadó fönixként megkaphatná majd az európai uniós támogatást és természetesen a kormány támogatását is. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Dömötör Csaba államtitkár úrnak.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Engedjék meg, hogy egyfajta kiegészítésképp még egy szempontra felhívjam a figyelmet, mégpedig azért, mert egyre több olyan hang jelenik meg az uniós vezetők részéről, miszerint le kellene építeni, csökkenteni kellene az uniós forrásokat, mondván: Magyarország nem igazodik eléggé az elvárásokhoz, például nem eléggé szolidáris a betelepítési kvóták ügyében. A Bizottság elnöke is utalgatott erre nem is olyan rég.

A bevándorláspolitikai összefüggésekről nem szeretnék beszélni, azt a mai napon már megtettük, de azt szeretném egyértelművé tenni, hogy senkinek nincs alapja az uniós forrásokkal zsarolni Magyarországot és Magyarországra nyomást gyakorolni. Az uniós források ugyanis nem valamiféle adományok, hanem kompenzáció azért, mert Magyarország megnyitotta a piacait, mégpedig egy olyan időszakban, amikor a magyar vállalatok még jelentős versenyhátrányban voltak.

Van még ezzel kapcsolatban egy fontos körülmény. Az előttem felszólalók részben már utaltak erre. Egy német uniós biztos pár hete meglepő őszinteséggel beszélt arról, hogy annak a pénznek a nagy része, amelyet az EU Lengyelországnak ad, visszaáramlik Németországba. A lengyelek úgy költik el a pénzt, mondta ő, hogy megrendelésekkel látják el a német ipart, német gépeket és kamionokat vesznek. Azt kérdezte itt valaki az ellenzéki pártok soraiból, hogy ez miért fontos, miért baj ez. Elviekben semmi, egészen addig, amíg ezek a vezetők, ezek a befizető országok nem tekintik úgy az uniós forrásokat, mint ha azok nagylelkűségből fakadó kegyelemadományok vagy éppen karácsonyi ajándékok lennének. Ebből is látszik, hogy nem azok.

Tisztelt Ház! Lengyelországban készült egy ezzel kapcsolatos elemzés, és ez azt mutatta ki, hogy 2007-2015 között a visegrádi országokban 120 milliárd eurónyi uniós fejlesztési forrásból 97 milliárd áramlott vissza a régi tagországokba. Tehát 120-ból 97 milliárd. Ez nagyjából 80 százalék körüli arány. A nettó befizetők körében a pozitív hatás Ausztriában elérte a ráfordítás 330 százalékát, Németországban pedig a 150 százalékot. Mindez azt jelenti, hogy ezek az uniós források mindenki számára előnyösek, kvitek vagyunk tehát. Mindez, azt gondolom, a kormány számára is ad feladatokat. Ennek a kormánynak is fel kell mérnie, hogy az uniós források mennyiben segítik a külföldi és mennyiben a helyi vállalatokat, ugyanis nem titok, mi azt szeretnénk elérni, hogy minden magyar vállalat ugyanolyan eséllyel rúgjon labdába, mint nyugat-európai társaik.

Még valami! Az említett arányok még inkább egyértelművé teszik, hogy nem fogadhatunk el semmiféle nyomásgyakorlást az uniós forrásokkal kapcsolatban. Mivel jövőre megkezdődhetnek a következő hétéves költségvetési időszakokkal kapcsolatos tárgyalások, azt gondolom, hogy ez egy olyan alapelv, amelyet pártpolitikai hovatartozástól függetlenül minden itt ülő párt elfogadhat. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok padsorai-ból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. A következő hozzászóló Mesterházy Attila képviselő úr, MSZP.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon sok minden elhang-

zott már a vitában, így a hozzászólásomban lesz egy olyan rész, amit én is előre átgondoltam, és lesz egy olyan, ami picit talán reagál a különböző hozzászólásokban eddig elhangzottakra.

Nagyon sajnálom, hogy miután Lázár miniszter úr hosszasan elhadarta azt, amit el szeretett volna mondani, és hihetetlen kíváncsisággal tekintett az MSZP-frakció irányába is, illetve megígérte, hogy végig figyelemmel fogja kísérni a vitát, mégis sikerült rögtön a hozzászólása után elmennie. Sőt, most már, ahogy látom, Csepreghy államtitkár úr sem bírta a vitát, és államtitkár asszonyt hagyta hátul hátrévednek, aminek kimondottan örülünk egyébként, hiszen az ő szakmai tudása egészen biztosan alkalmas arra, hogy megválaszolja az elhangzott kérdéseket.

Engedjék meg, hogy picit más oldalról közelítek meg ezt a mai vitánapot, mint ahogy ez eddig elhangzott, hiszen többször elmondtuk már, de azért érdemes talán még egyszer rögzíteni, hogy a magyar GNI-re vetítve Magyarország kapta a legtöbb európai uniós támogatást a régióban. Talán Schmuck Erzsébet beszélt arról, hogy ezek a források meghaladják a korábbi Marshall-segély nagyságrendjét. Ezt csak azért tartom fontosnak hangsúlyozni az elején, hogy talán akik követik a vitát, azok is pontosan értsék és tudják, hogy itt egy nagyon komoly lehetőségről, egy hatalmas eszközrendszerrel beszélünk, amikor a parlamentben erről vitatkozunk. Dömötör államtitkár úr most már többször használta, és a fideszes hozzászólók is valahogy az ellenzéki képviselőkre akarják ezt tolni. Hallgattam ezt a vitát, de ez a szó vagy jelzős szerkezet, kérem, nem hangzott el, ezért azt kérném, hadd beszéljek a szocialisták nevében, hogy a mi nevünkben ne nyilatkozzon arról, hogy mi úgy gondoljuk, az európai uniós források kegyelemadományok, és nekünk mindenkinek örökösen mindent meg kell köszönni.

(17.10)

Soha senki nem mondta ezt, hogy mi úgy tekintünk az európai uniós forrásokra, mint amiért hajbókolni kellene állandóan, hogy a nyugati testvéreink ránk szánnak egy kis segílyt, és akkor mi ezért csókolgassuk a lábuk nyomát. Én személyesen közgazdász vagyok, én is sok mindent olvastam ezekről a kérdésekről, én is úgy gondolom, hogy Magyarországnak ezer szempontból ezek a források járnak, és valóban vannak olyan gazdasági összefüggések is, ami alapján bőven kimutatható az, hogy akik adják, akik nettó befizetői az európai uniós költségvetésnek, ők is jól járnak ezekkel a forrásokkal.

Azt is szeretném előrebecsátani, hogy abban viszont igaz van államtitkár úrnak - és akkor egy ilyen mondatot is hadd mondjak -, hogy semmilyen nyomásgyakorlást nem lehet elfogadni, ami az európai uniós forrásokat illeti. Az európai uniós források ugyanis nem a Fidesz-kormánynak járnak, hanem Magyarországnak járnak, a magyar nemzeti fejlesztés-

tést kell hogy szolgálják, ezért bármilyen olyan kezdeményezés Brüsszelből, ami arról szól, hogy forrásmegvonással fejezzenek ki akármilyen kritikai észrevételt, vagy ebbe burkoljanak bármilyen politikai vitát a magyar kormánnyal, az elfogadhatatlan, hiszen ezáltal a magyar embereket, a magyar nemzetet károsítanak vagy rövidítenék meg. És ha van politikai vitája az Európai Uniónak Orbán Viktorral vagy éppen a magyar kormány bármely tagjával, akkor abban a dimenzióban kell egészen biztosan megvívniuk, nem pedig egy másik témakörben, ami miatt a magyar emberek is elszenvedhetnek hátrányokat.

Ami miatt azt mondom, hogy én más szempontból közelíteném a mai vitát, az pedig az, hogy én meg vagyok róla győződve - már volt alkalmam elmondani itt ezt a Házban többször, de még egyszer megismétlem -, hogy szerintem az európai uniós forrásfelhasználásnak a hatékonysága vagy sikere, eredményessége, bárhogyan is lehetne fogalmazni, attól függ, hogy milyen erős politikai konszenzus van mögötte. Azok az országok voltak sikeresek európai uniós forrásfelhasználás tekintetében, ahol a pártpolitikai viták túl meg tudtak egyezni a fő nemzeti fejlesztési célokról, és nem csak a gazdaságra értem ezt természetesen.

Én úgy látom, hogy ebben szinte amióta Magyarország fejlesztési forrásokat kap, hátrányban vagyunk, talán nem akkora hátrányban, mint néhány korábban csatlakozott európai uniós ország, akár például Írország, vagy lehetne mást is említeni, de mégiscsak van hátrány ebben, hiszen folyamatosan a pártpolitikai csatározásoknak a témájává vagy tárgyává tesszük ezeket az uniós forrásokat. Én pedig akkor lennék boldog, ha szabad így fogalmaznom, ha olyan fejlesztéspolitikai célok és lebontott cselekvési terv jellemeznék ezt a magyar fejlesztéspolitikai területet, ami ciklusokon átívelő fejlesztéspolitikai terv lenne, amire minden parlamenti párt mondhatná azt, hogy kérem, ezt kivesszem a pártpolitikai viták köréből, és akárki is kerül kormányra, ugyanazokat vagy közel ugyanazokat a célokat követné, mert hiszen volt róla egyfajta megállapodás. Volt erre példa egyébként, bocsánat, hadd mondjak két konkrét példát, egy olyat, aminek az egyik szereplője itt ül a teremben: Fónagy János államtitkár úr számtalan alkalommal folytatott olyan szakmai egyeztetéseket energetika témakörében, amikor 98 százalékos többséggel mentek át az akkori parlamenten ezek a megállapodások; de mondhatnám az időügyi stratégiát, hogy egy teljesen más témát mondjak, ha jól emlékszem, az is 98 százalékos többséggel került elfogadásra a parlamentben. Tehát nem igaz az, hogy a magyar parlament nem képes arra, hogy ha megvan hozzá a politikai akarat, hogy valamiben valamilyenfajta megegyezésre jusson, természetesen kompromisszumok által, meg természetesen tudomásul véve, hogy kinek van többsége, és akinek a többsége van, természetesen egészen biztosan nagyobb beleszólása van ezekbe a dolgokba.

Másik, hogy a központosításról is sok szó esett. Bevallom őszintén, én azok közé a képviselők közé tartozom, akik nem tartom eleve elrendeltem rossznak a központosítást, már amikor európai uniós fejlesztési forrásokról beszélünk. Én azt gondolom, hogy igenis van helye és van logikája annak, hogyha valahol a kormány központosítva használja föl ezeket a forrásokat, csak ennek egy megelőző stációja ugyanolyan fontos - és azért kezdtem ezzel -, hogy legyen előtte egy stratégia, legyen előtte egy lehetőleg politikai konszenzuson alapuló stratégia. Tudom, hogy sportberuházásokra kevésbé lehet felhasználni ezeket a forrásokat, de mégis hadd mondjak egy ilyen példát. Tudjuk, hogy Magyarországon hány tornaterem hiányzik, ugye? Most eljátszhatjuk, hogy ezt kiírjuk pályázatként, de tudjuk, hogy mi a stratégiai menetrend, hogy hol szorít legjobban a cipő, tehát magyarul, lehet előre látni azt, hogy milyen ütemben, hogyan kellene tornatermeket építeni Magyarországon. Ezt arra akartam hozni példaként, hogy nincs gond a központosítással, ha előtte van egy stratégia, és a stratégia végrehajtásának a része az, hogy központosítunk. Ha nem ez a célja, hanem az, hogy egy baráti kör jusson forráshoz, akkor természetesen ez inkább akadályozza a hatékonyságot, mintsem segítség, és ahogy többen már elmondták, ezt hívják adott esetben korrupciónak.

Azt is láttam a pályázatok alapján, és az elemzésekből is az derül ki, hogy azt hiszem, 1100 jogcímen lehetett valamilyen forráshoz hozzájutni. Ez azt jelenti, hogy nagyon széttagolt még most is ez a pályázati rendszer, államtitkár úr beszélt a fókuszált pályázatokról, fejlesztésekről, én azt látom, hogy még mindig túlzottan széttartanak vagy nagyon sokféle pályázatot van, tehát lehet, hogy érdemes lenne egy picit még tovább csökkenteni.

Aztán miniszter úr arról beszélt, hogy most van igazából lehetőség ellenőrizni, mert van egy vitanap. Kérem, ez nem így van, ebben miniszter urat cáfolni szeretném, ajánlanám államtitkár asszony figyelmébe az 55/2006. számú országgyűlési határozatot, ennek a határozatnak a tartalma a fejlesztéspolitikai források felhasználása feletti országgyűlési ellenőrzés biztosítása. Fideszes képviselők terjesztették be ezt az indítványt, az akkori szocialista kormány ezt elfogadta, és létrejött egy olyan eseti bizottság, ami ezeket a fejlesztési forrásokat kontrollálta parlamenti eszközökkel.

Ennek a vezetője egy ellenzéki képviselő volt akkor, Pelczné Gáll Ildikó, és pontosan paritásos alapon, azt hiszem, hat ellenzéki és hat kormánypárti képviselő volt a tagja ennek a bizottságnak. Én most már többször ajánlom a kormány figyelmébe azt, hogy ha ennyire őszintén komolyan gondolja, hogy van értelme ilyen ellenőrzést gyakorolni ezek fölött a források fölött, akkor hozzuk létre ezt az eseti bizottságot, és üzemeltessük úgy, ahogy ezt korábban a fideszes képviselők kérték, és ahogy ez meg is valósult, aztán 2010-ben megszüntették önök ezt a bizottságot.

Államtitkár úrral szerettem volna egy kicsit vitatkozni. Talán egy kicsit leegyszerűsítően fogalmazott, amikor azt mondta, hogy az az európai uniós források célja, hogy munkahelyeket teremtsünk, illetőleg hogy nőjön a gazdaság, tehát a gazdasági növekedés. Ennél azért tágabb, tehát egy gazdasági növekedés az mindenféleképpen cél, de a társadalmi és regionális felzárkózás legalább ennyire célja ezeknek az európai uniós forrásoknak. Ezért nagyon leegyszerűsítve azt mondani, hogy amit a szocialista kormány csinált, az ilyen szociális alapon való szétosztás volt, és nem a gazdaságba ment ez az összes forrás, szerintem ez a ló túloldalát jelentené, hiszen igenis van logikája annak, hogy ne feltétlenül csak és kizárólag termelő vagy gazdasági beruházásokhoz adjunk európai uniós forrást, ahogy önök sem ezt teszik értelemszerűen, hiszen az egyéb más társadalmi és regionális felzárkóztatási célokat is szem előtt kell tartani, hiszen akkor lehet hosszú távon fejlődni, fenntarthatóságot biztosítani.

Amit én a mai vitából hiányolnék, az az, hogy nagyon keveset beszélünk az eredményességről. Számomra az, amiről a miniszter úr beszélt, az a szükséges, de nem elégséges feltétel, tehát az, hogy statisztikailag vagy formailag ki tudjuk azt pipálni, hogy lehívjuk a forrásokat, ez jó hír, mert ha benn maradna, az még rosszabb hír lenne, de valahol egy ilyen vitanapnak az eredményeket is számba kellene vennie, hogy ennek a sok forrásnak az elköltésével Magyarország mennyire került közelebb ahhoz a célhoz, hogy ezeken a területeken előrelépést érzünk el a gazdaságban, a társadalomban. És itt lehetne pozitívumokat, negatívumokat mondani, én ellenzéki vagyok, hadd mondjak negatívumokat: a versenyképesség nagyon sokat romlott. Hiába költünk ennyi forrást a gazdaságra vagy éppen a kvv-szektorra, a versenyképességünk nem javult, nem készítették föl ezek a források a kvv-szektorra megfelelőképpen arra az időszakra, amikor ilyen mennyiségben nem állnak majd rendelkezésre források, sőt ma már egyfajta kiszorító hatása is van ezeknek az európai uniós forrásoknak, vagy a régió éppen elhúzott mellettünk. Tehát lehetne több olyat említeni, ami egészen biztosan gond.

(17.20)

Még egyet hadd mondjak a társadalmi hatás szempontjából, amire inkább csak a figyelmet szeretném ráirányítani: a leghátrányosabb helyzetű térségekben nem nagyon sikerült a felzárkóztatás. Tehát miközben megyékben, régiókban lehet előrelépésekről is számot adni, addig a leghátrányosabb településeknél ez a pályázati rendszer egészen biztosan nem hozta a várható eredményeket. Ha már arról beszélünk, hogy direkt, pályázat nélküli, központosítás, fókuszált - akárhogy hívjuk ezt, ahogy államtitkár úr tette -, akkor azt mondanám, hogy a leghátrányosabb térségeknél egészen biztosan lenne értelme. Mint ahogy annak is lenne értelme - és

ebben egyetérték a miniszterelnökkel -, hogy ma már az, hogy olcsó a munkaerő, nem elégséges a mai világban, tehát nem lehet Magyarország egy összeszerelő üzem, és nem lehet, hogy monokulturális legyen a magyar gazdaság. Tehát lenne még mit tenni a gazdasági szektor tekintetében is egészen biztosan.

Ha politikai síkon folytatjuk a vitát, akkor viszonylag könnyű arról vitatkozni, hogy a kvv-szektor versus multicégek és külföldi tulajdonban lévő cégek. Én azt gondolom, hogy ennél ezzel egy kicsit óvatosabban kell bánni, van, amikor az egyiknek van értelme, van, amikor a másiknak. Természetesen az lenne a legjobb, ha minden, az összes forrás magyar cégekhez kerülne, és eközben még a hármas célrendszerünket vagy a többes célrendszerünket is meg tudnánk valósítani.

Egészen biztosan, és ezt csak taxatív mondánám, az innovációs képesség fejlesztése, a humán erőforrás-fejlesztés, a termelékenységlejlesztés mindenféleképpen kiemelt cél kell legyen. Ebből az következik, hogy oktatás, egészségügy, közigazgatás, humántőke-fejlesztés, közlekedési infrastruktúra fejlesztése, a K+F képességek fejlesztése mind-mind szükséges és fontos lenne, és ha a fókuszált beruházásokról beszélünk, akkor valószínűleg ezek a területek egészen biztosan prioritást kell hogy képezzenek.

Az ellenőrzésről miniszter úr egy nagyon cinikus mondatot mondott, és különböző statisztikai számokról, 4 százalékról, 5 százalékról beszélünk. Anynyit érdemes megjegyezni, hogy amikor európai uniós ellenőrzésről beszélünk, akkor azt szokták mondani, hogy az ellenőrök Brüsszelben papírból dolgoznak. Ez azt jelenti, hogy azt tudják leellenőrizni, amit leadtak nekik papíron. S bizony a magyar adminisztrációs képesség kiemelten sokat javult az elmúlt időszakban, magyarul, meg is tanultak elszámolni, pályázni a pályázók, sok helyütt egyszerűbb is elszámolás. Tehát ezekből az arányszámokból semmi nem derül ki arról, hogy mennyi európai uniós pénzt használnak fel helyesen meg nem helyesen. Az Európai Unió sajnos nagyon korlátozott eszközökkel rendelkezik ezzel a dologgal kapcsolatban, ezért azt gondolom, hogy arra egyelőre ne legyünk annyira büszkék, hogy milyen számadatokat látunk.

Azt is mondták, hogy nem konkrét cégeket mondtunk. De, sok konkrét céget mondtunk, amikor korrupcióról van szó, de még több céget akkor lehetne mondani, ha nem önök lennének kormányon, mert akkor lehetne látni azt, hogy hol milyen problémák vannak, tehát amikor belülről is lehet látni a rendszert, hiszen különben valószínűleg önöknek érdekük azért, hogy ne minden kerüljön napvilágra.

Még egy mondata volt államtitkár úrnak, bár így, hogy elment, nem sok értelme van, hogy elmondom, de a jegyzőkönyv végett elmondom. Ő azt mondta, s ez egy csodálatos mondat volt, hogy a 2010 előtti kedvező gazdasági környezetben. Hát kérem, ilyen fideszes nem mondott még, tehát ezt meg kell ünnepelni. Eddig mindig azt mondták, hogy

2010 előtt nagyon kedvezőtlen gazdasági környezet volt, konkrétan azért, mert válság volt a világban mindenhol. S azért vádolni egy kormányt, mert egy gazdasági világválság kellős közepette szociális szempontokat is figyelembe vesz, amikor a cégeknek forrásokat juttat, szerintem az nem hátrány, hanem inkább előny, s ezért inkább dicsérni kellene az előző kormányzatot, semmint kritizálni, hiszen az EU-s fejlesztési forrásokkal egészen biztosan lehet gazdaságélénkítést is folytatni.

Én ennyit szerettem volna elmondani a vita során. S még egyszer annyit hadd emeljek ki, és ezt ajánlanám talán a kormány figyelmébe, hogy érdemes lenne valamilyen formában megteremteni az állandó parlamenti kontrollt, és érdemes lenne szakmapolitikai és politikai vitákban meghívni az ellenzéki szakértőket is, mert talán így lehetne ezeket a vitákat megelőzni, és hosszú távon egy sikeres, fenntartható forrásfelhasználást biztosítani, ami minden magyar állampolgárnak és az egész magyar nemzetnek a sikerét szolgálná. Köszönöm szépen a figyelmet, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Mesterházy képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Dömötör Csaba államtitkár úrnak.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm. Nem visszaélve az idejünkkel egy dolgot szeretnék tisztázni. Én egy szóval nem mondtam, hogy az MSZP részéről elhangzott volna, hogy csökkenteni kell az uniós forrásokat. Sok mindent kinézek a baloldaltól, de ezt nem nézem ki, és nem hangzott el ilyen. Viszont az uniós vezetők részéről sokszor elhangzott. Szeretném önnek is elmondani - csak hogy konkrét legyen -, hogy az uniós vezetők munkavacsoráján az azóta megbukott olasz miniszterelnök közölte a V4-es vezetőkkel, hogy fogadjanak be bevándorlókat, vagy a nettó befizetők minden uniós támogatást megvonnak tőlük. A forrás az egyébként jól értesült Politico 2016 februárjában. 2015 szeptemberében a német belügyminiszter beszélt arról, hogy helyes Jean-Claude Juncker felvetése, miszerint meg kell vonni a strukturális forrásokat a kvótát ellenző tagállamoktól. Azt is mondta, hogy beszélni kell a nyomásgyakorlás eszközeiről. Ezt mondta a ZDF német televízióknak. Tehát felhozta ezt a fenyegetést a Bizottság elnöke, az olasz miniszterelnök és a német belügyminiszter is.

Olyan kockázat ez, amivel okkal számolunk a következő években, addig legalábbis mindenképp, amíg a következő hétéves uniós költségvetési tervekről zajlanak a tárgyalások. Köszönöm, hogy meghallgatott. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. A következő hozzászóló Firtl Mátyás képviselő úr, KDNP.

FIRTAL MÁTYÁS (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Ma-

gyarország fejlődése, felemelkedése, az ország gyarapodása a fő célunk és törekvésünk. Ennek érdekében Magyarország Kormánya és az Országgyűlés a 2014-20-as programozási időszakra megfogalmazott társadalmi és gazdaságpolitikai célok megvalósítása érdekében különös figyelmet fordít az európai uniós források felhasználására. Az uniós források hatékony felhasználásának a gazdaságfejlesztést kell szolgálnia, hazánk versenyképességének növekedését, az ország erősödését, a területi különbségek csökkentését, s mindezt a céllal, hogy a magyar emberek mindennapjainak jobbra tételét eredményezze. A magyar emberek életkörülményeinek jobbra tételét, a közösségi és abban az egyéni érdekek érvényesülését, a gyarapodást kell szolgálnia, a legnemesebb értelemben vett közérdeket.

A felhasználás hatékonysága és célravezető eredményessége ezért felelősség, közös felelősségünk, tisztelt képviselőtársaim. Ennek a felelősségnek megfelelően a kormány kötelezettséget vállalt arra, hogy negyedévente jelentse a parlamenti képviselőknek azt, hogy Magyarország számára a 2014-2020 között biztosított uniós források felhasználásának rendje hogyan halad, másrészt pedig parlamenti vitanapot is rendszeresített - mint amin most is részt veszünk -, hogy az észrevételek megtétele mellett mindenki számára áttekinthető legyen, hogy a fejlesztéspolitika milyen folyamat és hol tart.

Tisztelt Képviselőtársaim! Miután az európai uniós források felhasználásáról szól a vita, fontos arra is emlékeztetni, hogy az eredeti szándék szerinti, az értékrenden alapuló közjó és gyarapodás volt a legfontosabb kötőszövet, amely az Európai Unió egységét, működőképességét annak alapításakor meghatározta. Ebből a szemszögből közelítve az uniós forrásfelhasználás területeinek és eredményességének vizsgálatához fontos, hogy a forrásfelhasználás úgy támogassa érdemben Magyarország gazdaságfejlesztési törekvéseit, hogy az minőségileg egy új időszakot jelentsen a magyar és az európai értékek és közös érdekek szolgálatában. Ez az új minőség a felhasználás céljaira, irányaira és ütemére, de eredményességére is egyaránt vonatkozik.

A maihoz hasonló parlamenti vitanapok célja az is, hogy megteremtsék annak lehetőségét, hogy átlássuk, akár átértékeljük a pénzfelhasználást, annak szabályozórendszerét, működését és törvényi hátterét, az adott rendszert, amelyen belül Magyarországnak mint tagországnak pontosan meghatározott a mozgástere, amely meghatározza a forrásfelhasználás lehetőségét. A 2013 előtti időszakban a nagyon kötött mozgástér alapvetően határozta meg a forrásfelhasználás lehetőségét, amikor csak 14-16 százaléknit fordíthattunk gazdaságfejlesztésre.

Az ország, a gazdaság, a vállalkozói szféra, az önkormányzataink, a kormányzat és mindannyiunk közös eredményének tartjuk azt, hogy a 2007-13-as ciklust végül is eredményesen zártuk le, úgy is fogalmazhatnánk, hogy eredményessé tettük az előző kormányok előnytelen elkötelezettségeit. Így ahhoz

képest, hogy 2013-ban még úgy tűnt, hogy a forrásoknak csak a 60 százalékát leszünk képesek hívni és nettó vesztesek leszünk, Magyarország a teljes forrást le tudta hívni, mi több, csaknem 110 százalékon zártunk. Ez jelzi az országnak a teljesítményén is alapuló erejét, érdekérvényesítő képességét.

Ehhez képest a 2014-20-as fejlesztési ciklusban egy új mozgástér nyílt meg azzal, hogy a kormány a gazdaságfejlesztésre helyezte a prioritást, amit csaknem konszenzusosan fogadott el mindkét oldal.

(17.30)

Így a források 60 százalékát gazdaságfejlesztésre kell költeni, tehát a '14-20-as ciklusban az Európai Uniótól érkező 7800 milliárd forint támogatás 60 százalékát gazdaságfejlesztésre kell fordítani. Ez természetesen az agrártámogatások nélküli forrás. Azt követően a kormány minden nehézség és negatív ellenérzés ellenére sikeresen és eredményesen, forrásvesztés nélkül zárta a 2007-13-as ciklust. Magyarország a jelenlegi költségvetési időszakban jelentős fejlesztési forráshoz azért juthat, mert a '14-20-as időszakra vonatkozó tárgyalásokat sikeresen folytatta le, és a megkezdett költségvetési időszakban a forrásfelosztásban Magyarország a nyertesek közé tartozik.

Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy a vidékfejlesztési támogatásokkal, forrásokkal, illetve a különböző agrártámogatásokkal együtt Magyarország 12 ezer milliárd forint felhasználására jogosult 2014-20 között. Hangsúlyoznunk kell, hogy ez a forrásfelhasználás akkor lesz igazán eredményes és sikeres, amennyiben a 2020-at követő időszakban ez a magyar gazdaság teljesítményében is megmutatkozik majd oly módon, hogy egy stabil, fejlődőképes gazdaság megeremtetését érjük el. Ez azt jelenti, hogy akár külső források nélkül is képes lesz megállni a saját lábán.

Tehát 2020-ra a magyar gazdaságnak olyan helyzetben kell lennie, olyan erővel kell rendelkeznie, hogy a gazdasági növekedés nem külső források beáramlásának, hanem a gazdaság belső teljesítményének függvényeként legyen meghatározó, egyben fenntartható. Az uniós forrásfelhasználásnak ezt az elérendő célt is szolgálnia kell. A rendelkezésre álló uniós források felhasználásával kapcsolatban fontos elemként hangsúlyozzuk azt is, hogy nemzeti érdekeink erős képviselője érdekében az európai uniós jogszabályi keretek között, a transzparencia betartása mellett, hátrányos megkülönböztetés nélkül, de köteletségünk érvényét szerezni a magyar gazdasági szereplők azon jogos elvárásának, hogy az európai uniós vagy a hazai fejlesztési források döntő mértékben a magyar gazdasági szereplők megerősítését segítsék elő.

Mindezek értelmében a versenyképességi előny megeremtetését eredményezheti az, ha a hazai kkv-k minél nagyobb arányban vehetik igénybe a források-

kat, külön tekintettel az exportképes kis- és középvállalkozásokra, illetve mindazokra, akik a foglalkoztatásban részt vállalnak. Ezért fontos és elsődleges az új pénzügyi ciklus uniós forrásainak a munkahelyteremtésre mint gazdasági növekedést előmozdító beruházások céljaira történő felhasználása. Ami szoros összefüggésben áll aztán a családtámogatással, az otthoneremtetéssel és a közjó szolgálatával.

Az előző uniós pénzügyi ciklus tapasztalatai alapján fontos elem a forráslehívást és -felhasználást hatékonyabbá tenni és a rendelkezésre álló eszközökkel tökéletesíteni. Ez a beruházások és a kifizetések gyorsítását jelenti, tekintettel arra, hogy várhatóan 2020 után jelentősen átalakul a kohéziós politika, és az is előfordulhat, hogy a britek '19-es uniós kilépése miatt akár csökkenhet is a fejlesztésekre szánt keret.

A 2016. és a 2017. év kifizetési kötelezettségvállalási adatai, a 2016. évi zárás adatai értelmében, amint az az exozében is elhangzott, a fejlesztéspolitikában sikeres évet zártunk. Az adatokból világosan körvonalazódik annak szükségessége s egyben lehetősége is, hogy előmozdítsuk az uniós források beáramlása intenzitásának növelését, illetve ezt megfogalmazzuk önmagunknak teljesítendő célként is. Zárójelben jegyzem meg, hogy a többek által több helyen jelzett, aránylag gyengébb beruházási mutatókkal számolni lehetett, hiszen a korábbi uniós forrásokból finanszírozott beruházások nagy része '15-ben befejeződött, az új fejlesztések pedig tavaly még nem indultak be. Egyébként a pénzügyi ellenőrök szerint '17-ben a beruházásoknál akár kétszámjegyű növekedéssel is számolni lehet.

A jelen folyamatok értékelésében egyértelmű, hogy felértékelődik a jövőben a régió szerepe a kétsebességes Európában, ezért fontos, hogy a jelenlegi uniós források a gazdasági versenyhátrány leküzdését szolgálják.

Tisztelt Képviselőtársaim! Amint már az Európai Unió alapítására utaltam, a cél a gazdasági egység, a nemzeti politikák, az egységes uniós törvényhozás közötti összhang, a politikai közösség kialakítása volt, legalábbis az eredeti elgondolás szerint, és az európai kultúra értékeinek alapjain képződött az Európai Unió. A tagállamok közötti kölcsönösség, bizalom, szolidaritás, amelyre az Európai Közösség épül, maguk is erkölcsi értékeknek számítanak, amelyek egy jól működő és együttműködő gazdasági rendszert tartanak fenn, amelynek egyéb részei is meghatározóak.

Az értékelvű kormányzás, a közjó szolgálat és előmozdítása érdekében való munkálkodás során mindig fontos az az elv, hogy a közösség értékeinek létrehozása és védelme érdekében, mint ahogyan Európa is gazdasági érdekek és közös értékek védelmében egyesült. Amikor Európát és a Nyugatot érezhetően veszély fenyegeti, részint Magyarországnak határozottan nincs más választása, mint az európai uniós tagság, mint ahogyan Európának is az értékközösség megszi-

lárldítása lenne az érdeke, amely szolgálatába kell állítani a gazdaságpolitikát, olyan gazdaságpolitikát, amely a tagállamok megerősítését szolgálja, egyben az értékközösség megszilárdítását is. Ezt Magyarország felismerte, ez feladata, szükségszerű szolgálata is Magyarországon és az Európai Közösségen belül is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az elmondottakat aláhúзва néhány, a választókerületemre vonatkozó fejlesztésről is szeretnék számot adni, hiszen a regionális fejlesztések, az egymást erősítő, egymásra épülő projektek megvalósítását szolgálja érdemben és hatékonyan, megfelelően a koncentrált forrásfelhasználás. Így az előző ciklusban Sopron önmaga 19,9 milliárd forintos támogatás igénybevételével 22,4 milliárd forint összköltségű fejlesztést valósított meg, a térségbe további 15-16 milliárdos támogatás érkezett, természetesen a TÁMOP-on, KIOP-on, KEOP-on, KÖZOP-on, ÁROP-on keresztül.

A '14-20 közötti időszakban pedig '17 márciusáig 10 milliárd forint európai uniós támogatást nyert a városunk és választókerületem, folyamatban van további 2,2 milliárdos támogatás, és a jelenlegi tervek alapján 2017-ben még további 15 milliárd forint értékű uniós pályázat benyújtására kerülhet sor. A térségben további nagyvonalú fejlesztések valósultak meg, amelyek az egész régióra vonatkozóan a turisztikai, idegenforgalmi vonzerőt fokozták. Csak egy példa, hogy egy kicsit a kastélyprogramra is visszatérjek, az Esterházy-kastély és kulturális központ megfelelően szolgálta, illetve a Fertőrákosi Barlangszínház is ennek a térségnek a turisztikai vonzerejét. És akkor még nem is említettem a GYSEV fejlesztési forrásait, ami infrastrukturális fejlesztéseket tett lehetővé. Amit itt még szintén fontosnak tartok elmondani gyorsan, hogy az elmúlt időszakban fontos meg az, hogy a nagycenki kastélyfejlesztési program is elindult, és nemzeti emlékhellyé vált. Bizom abban, hogy nemzeti zárandokhellyé is avanszál, ezzel segíti továbbra is térségünket, illetve a Fertő-táj térségét, a világörökség, ha úgy tetszik, munkába állítását a turizmus, az idegenforgalom, illetve a gazdasági fejlesztés érdekében.

Tisztelt Képviselőtársaim! A vitanap anyagai és a beszámolók, hozzászólások és főképpen a településeken tapasztaltak megerősítenek mindannyiunkat abban, hogy Magyarország jó úton jár az uniós források felhasználásában, amelynek áttekinthetőségét, átláthatóságát segítik a vitanapok. Ez segíti azt a végső célt, amit már hozzászólásom elején is megfogalmaztam, hogy minden támogatás az ország megerősödését szolgálja. Az ország megerősödését egy erős, jól működő, dinamikus fejlődő gazdaság megerősítése szolgálja, amely alapja, motorja a közjó megteremtésének, a jólétnek, és ezzel összefüggésben minden más területnek, így a szociális ellátásra, az egészségügyre, az oktatásra, a kultúrára, a sportra így fog több jutni, és természetesen mindenekelőtt a családtámogatásra, idősek támogatására, otthonteremtésre és minden területen értékre, minőségi fejlesztésre ad lehetőséget.

(17.40)

Ezen összefüggések alapján a KDNP fontosnak tartja az ilyen vitanapok megtartását, és visszautalok, hogy minden képviselő negyedévenként megkapja a teljes körű áttekintést az európai uniós forrásfelhasználásokról.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kettő percre megadom a szót Gógös Zoltán képviselő úrnak, MSZP.

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Csak egy rövid figyelemfelhívást szeretnék tenni, hiszen az államtitkár úr is visszajött, az agrár- és vidékfejlesztési támogatások ügyében.

Az a probléma, államtitkár úr, úgy tudom, a héten ki lesz írva valamennyi pályázat, ezzel nincs is semmi baj, csak azt kérném, hogy ne változtassanak menet közben ötször-tízszer a pályázati kiíráson, mert ez megöli a rendszert. Ez az egyik probléma.

A másik: ebben az évben már ezekből a programokból kifizetés nem lesz, ugyanis eddig összesen három pályázat van elbírálva, egy év alatt ennyit sikerült; három darab. A TS nagyon jól áll, ennek örülünk, 80 százalékos, tehát amit a kormány magára költ, abban zseniálisak. Az összes többinél az a probléma, hogy ha mondjuk, júniusig nem jelennek meg a pályázatok, akkor nemhogy kifizetés, de beruházásindulás se lehet, ugyanis három-négy hónap legalább a közbeszerzési átfutási idő, mindenkinek mindenre új ajánlatot kell kérnie. Ez azt jelenti, hogy a tél beállta előtt itt beruházáskezdés nem lesz. Azt mondják, 300 milliárdot ki fognak fizetni az idén, ha máshogy nem, előlegként. Államtitkár Úr! Akinek 110 százalékos bankgaranciát adnak, annak nem kell előleg, mert az inkább olcsóbban vesz fel hitelt a bankból, tehát erre nem kellene hivatkozni, hogy majd az előleg hozza be a pénzt a rendszerbe.

Én azt kérem, hogy nézzék át ezt a rendszert, nem tudom, hol akad ez meg. Valahol biztosan megakad, mert olyan nincsen, hogy egy trágyatároló-fejlesztési programot egy évig ne lehessen elbírálni, és olyan sincsen, hogy egy óshonosállat-pályázatot ne lehessen egy évig elbírálni. Tehát ezekre mindenképpen rá kellene nézni, mert ebből nemhogy idén, jövőre vagy utána se lesz kifizetés, ha ez így történik. 100 milliárdnyi kifizetés volt tavaly, mondják, ebből 15 milliárd volt ennek a programnak a része, az AKG és a KAT előlegkifizetése, aminek egyébként nem sok köze van a beruházási pályázatokhoz, mert az meg valahol azért inkább a területalapú támogatásokra hajaz.

Azt kérném, hogy a szakma érdeke miatt vegyék ezt a történetet komolyan, mert ebből borzasztó nagy káosz lesz. Én ennyivel szeretnék hozzájárulni ehhez a vitához *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)*, hogyha nem látják, akkor legalább én el-

mondjam. Köszönöm szépen a figyelmüket. (Gúr Nándor tapsol.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő hozzájáruló Szilágyi György képviselő úr, Jobbik.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A mai vitanapon lehetőségünk volt meghallgatni a kormányzati sikerpropagandát. Az elhangzott beszámoló arra fókuszált, hogy a kormány milyen ügyesen és gyorsan igyekszik megszabadulni attól a pénztől, amit az Európai Unió biztosít mindannyiunk számára annak érdekében, hogy a magyarországi régiók, elsősorban a vidéki régiók gyorsabban növekedjenek, fejlődjenek, a hátrányukat csökkentsék.

Ezt azért fontos kiemelni, mert éppen ezekről a célokról, a lényegi kérdésekről, amelyek alapján megítéli majd az EU Bizottsága kormányunk pénzügyi munkájának eredményét, sajnálatos módon szinte egyetlen szó sem hangzott el. Az elhangzottak alapján úgy tűnik, hogy a kormány egyetlen célja a pénz bármilyen áron való elszórása. Azt állítja a kormány, hogy a 2014-2020-as ciklusban az egyes tagországokra háruló feladat az, hogy a tagországoknak megítélt pénzeket a tagországok minél hamarabb elköltsék, és ezen feladat teljesítésében Magyarország éltanulónak minősül az itt bemutatott számok alapján.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ki kell ábrándítsam a kormányt: a feladat nem ez, nem az, hogy a hét évre szánt forrásokat három év alatt elköltsük, hanem az, hogy ezekből a forrásokból olyan fejlesztések valósuljanak meg, amelyek hozzájárulnak Magyarországnak és a fejlett nyugat-európai országok közötti különbségek csökkentéséhez. A valódi cél az, hogy olyan projekteket finanszírozzunk ezekből a támogatásokból, amelyek fenntartható növekedési pályára állítják az országot.

Az itt elhangzottak a legkevésbé sem támasztják alá azt, hogy ezen célok felé akár egy tapodtat is elmozdultunk volna az elmúlt három évben, sőt az itt elhangzottak, feltéve, hogy úgy igazak, ahogyan azt ma itt számunkra elmondták, inkább azt támasztják alá, hogy ezen célok irányában egyetlen lépés sem történt, illetve a jövőben sem fog történni, hiszen a forrásokat már lekötötték, tehát a legjobb szándék mellett is az elkövetkezendő fél évtizedben a forráshiány miatt gyakorlatilag már nem maradt mozgástér. Ha ez tényleg így volna, akkor a helyzet igazán siralmas volna, de szerencsére bízhatunk a kormányunk oly jól ismert nagyotmondásában, és reménykedhetünk abban, hogy az elének tárt adatok erősen kozmetikáztak.

Lássuk hát azokat a számokat, amelyeket a hivatalos honlapon az elmúlt negyedévben közölt az intézményrendszer! Az összes operatív programban az összes lekötött forrás 4262 milliárd forint. Ez az összeg, amire már a megkötött támogatási szerződés van hatályban, ez az adat a hivatalos honlapon már-

cius 26-án megtalálható, ez a közzétett adat remélhetőleg valós. Ezzel szemben Lázár János miniszter úr azt állította, hogy a szerződéses állomány a 2016. évben 4000 milliárd volt, és ez év március 6. napján ezen szerződéses állomány már meghaladta a 4600 milliárd forintot. Ezt az általam feltett kérdésre válaszolta 2017. március 13-án, önök is hallhatták itt a parlamentben. Az adatok közötti eltérés okát nem ismerjük, nem állnak rendelkezésre olyan nyílt adatforrások, amelyekből a tényleges helyzetet ellenőrizhetnénk. A nyilvános, elérhető adatok megszüntetése éppen a miniszter úr által bevezetett rendszernek köszönhető, valószínűleg nem véletlenül.

A kifizetések összegét szintén tartalmazza a hivatalos honlap: a teljes kifizetett összeg 1792 milliárd forint, ez szintén március 26-ai adat. A miniszter úr az iménti válaszában azt állította, hogy ez az összeg már a 2016. évben elérte a 2000 milliárdot, tehát mondom, 1792 milliárd a mostani adat, az idén pedig további 2300-2600 milliárd kifizetésére kerül sor időarányosan, tehát január, február, március hónapban már ki kellett volna fizetni ennek a tervezett összegnek az egynegyed részét, azaz körülbelül 800 milliárdot. A honlapon található összes kifizetés és a miniszter úr válaszában kapott adatok között szintén jelentős az eltérés, mintegy 1000 milliárd forint, de ez esetben sem tudjuk ellenőrizni egyik adat valódiságát és hitelességét sem.

Nyilvánvaló tehát, hogy a hatalmas számokkal való dobálózás csak arra szolgál, hogy elterelje azok figyelmét a tényleges bajokról, akik nem foglalkoznak napi szinten a fejlesztéspolitikával, de szerencsére a mai napon lehetőségünk van ezen emberekhez is szólni, és talán sikerül felnyitni a szemüket. Hamis és félrevezető tehát az a számháború, amit a kormányzat folytat a fejlesztéspolitika területén, tartok attól, hogy a rendszer saját magát is becsapja ezekkel a feltupírozott, értelmetlen számokkal.

A siker és az eredmény fokmérője nem ez, tisztelt képviselőtársaim. A valóságban a pályázati felhívások megjelenésüket követően, a beadási határidő előtt több alkalommal módosulnak, a beadási határidő szinte minden esetben módosításra kerül. Ez azt jelenti, hogy a felhívásokat és a kapcsolódó anyagokat rohamtempóban tákolják össze a munkatársak. Ennél rosszabb eset, ha azt feltételezzük, hogy olyan munkatársak végzik ezeket az előkészítő munkákat, akik nem kellően felkészültek. Többször kérdeztem már az illetékeseket ezen Ház falai között, hogy adjanak érdemi magyarázatot erre a jelenségre, de sajnos csak a szokásos semmitmondó számokkal való dobálózás volt a válasz.

A rendszer alapját és kereteit meghatározó 272/2014. kormányrendelet hatálybalépése óta több alkalommal módosult, mint ahány hónapja hatályban van. Tehát az egész támogatási rendszer gerincét alkotó kódexjellegű szabály instabil, átláthatatlan mind a pályázók, mind az intézményrendszerbeli dolgozók számára. Erre a problémára is felhívtam már a figyelmet korábbi hozzászólásaimban, de erre

sem érkezett érdemi válasz. Áttekintve a rendszer egészének elmúlt hároméves történetét, meg kell állapítsuk a legkisebb túlzások nélkül, hogy a magyar fejlesztéspolitika áldozatul esett a kormányzati zsákmányszerzésnek, a mutyizásnak, és sajnálatos módon a korrupció kiterjedésének a terepe lett. Nem működő rendszereket látunk, széthulló intézményeket látunk, agyonterhelt vagy felkészületlen személyi állományt látunk, illetve azt látjuk, hogy a haverok pályázatai könnyen, gyorsan átsiklanak ezen a kaotikus rendszeren, míg az egyszerű magyar kvv-k fél éveket vagy akár egy évet is várnak egy döntésre.

Mindez a kormánypropaganda csak azt harsogja, hogy minden forrást elosztottunk, minden pénzt elszórunk, és elvárja tőlünk és az országtól, hogy ehhez a kontár munkához még jó képpel asszisztáljunk is és tapsoljunk. Hogyan örülhetne bárki is annak, hogy az éppen regnáló kormány elherdálja a nemzet hétéves fejlesztési forrásait két év alatt olyan célokra, amelyek csak a haverok érdekeit szolgálják, nem pedig a nemzet érdekét, nem az ország érdekét?!

Szomorú vagyok, tisztelt képviselőtársaim, mert immár harmadik alkalommal beszélgetünk ebben a teremben, ebben a körben erről a témáról, de sajnos a siralmas helyzeten nem sikerült érdemben változtatni.

(17.50)

Egy pozitívumot azonban elmondanék a végén, egy mikrosikert, talán így is mondhatnám. Az említett, március 13-án feltett kérdésemben kérdeztem a felelős miniszter urat, hogy mikor óhajtják végre nyilvánosságra hozni a vidékfejlesztési program nyerteseit.

Akkor ő természetesen nem válaszolt a kérdésre, csak mellébeszél, de képzeljék, mára már a nyilvánosan elérhető adatok között szerepel a mintegy 12 ezer nyertes neve és pályázati azonosítója. Ezúton köszönöm, ezt majd tolmácsolják a miniszter úrnak. Remélem, a többi kérésem is meghallgatást nyer majd az idők folyamán. Végre egy kis mikrosikert elértünk.

Továbbra is bombázni fogjuk önöket azokkal a javaslatainkkal, amelyek, úgy érezzük, hogy jobbá tennék ezt a fejlesztéspolitikát, és amelyek valóban előrevinnének és nem csak a mutyizásba ragadnánk bele. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő hozzászóló Manninger Jenő képviselő úr, Fidesz.

MANNINGER JENŐ (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A vita során többször felmerült egy bizonyos kérdés, hogy fenyegeti-e veszély Magyarország uniós forrásait, hiszen számtalan politikai fenyegetést kaptunk az elmúlt időszakban, hogy megvonják ezeket az uniós támogatásokat.

Ahogy itt elhangzott, különösen a migránskérdéssel kapcsolatban néhány európai politikus mondta azt, hogy akkor el kell vonni forrásokat.

Azt gondolom, hogy ezek a nyilatkozatok egyértelműen a politikai viták, illetve, ha erősebben fogalmazok, a politikai zsarolás körébe tartoztak. Hiszen valóban úgy van, ahogy egyébként az uniós biztos, Oettinger biztos is nyilatkozta, hogy a fejlesztési források jelentős része az Unió-15-öknek, tehát a korábbi uniós tagoknak is érdeke. Itt is elhangzott, hogy egyes tanulmányok szerint Lengyelországban a lengyel forrásokból 80 százalék visszamegy Németországba.

Sokszor felvetődik a vita, hogy érdemes volt-e az Unióba belépni, az uniós források megérik-e. Nyilvánvaló, hogy már azért sem lehet elvonni ezeket az uniós forrásokat, mert ez egy olyan megállapodás része volt, ahol az áruk, a szolgáltatások, a tőke és a munkaerő szabad áramlásával együtt lépett ez életbe. Tudjuk, egészen biztos, hogy a tőkeáramlás során elsősorban a külföldi tulajdonosok által kivitt tőkejövedelmek jóval nagyobbak, mint ami tőkejövedelmet a magyar tulajdonosok hazahoznak. Nyilvánvaló, hogy elestünk egy bizonyos importvám-bevételtől, ez 42 milliárd a számítások szerint. Egészen biztos, hogy a magyarországi munkaerő kiáramlása is elsősorban az Unió-15-öknek kedvez. Ott is vegyes a hatása, de elsősorban az ő gazdaságukat fejleszti, habár meg kell mondjam, hogy ez gazdaságilag Magyarország számára is jelentős.

Tehát ha egyenleget akarunk felállítani, akkor nagyon sok olyan tanulmány van, amely azt mondja, a lengyel tanulmány 80 százalékról beszél, de amikor én korábban megfigyelő voltam az Európai Parlamentben, már akkor is elismerték, hogy ez legalább 40 százalék lesz. Tehát nyugodtak lehetünk egyfelől, mert ez érdeke az Unió-15-öknek, tehát a nyugat-európai országoknak is, másfelől azt gondolom, létezik egy olyan kompromisszum, és itt a magyar kormány nyilván arra törekszik, hogy ez kölcsönösen kedvező legyen. Tehát mindazonáltal, hogy ez az uniós 15-ök érdeke is, Magyarországnak is alapvető érdeke kell legyen, és én azt gondolom, az eddigi szerződések, programok ezt tükrözik.

Engedjék meg, hogy még reagáljak néhány olyan felszólalásra, amelyben egyértelműen ellentmondásokat tapasztalhattunk az ellenzék részéről. Elhangzott, hogy ezek a programok a gazdasági növekedést semmiképpen nem növelik; másfelől meg azt szokták mondani, hogy a magyar gazdaság meg különösen a fejlesztések csak azért növekednek, mert csak az uniós források növelik azokat. Nyilvánvaló, hogy egyik állítás sem igaz önmagában. Igaz az, hogy az uniós források jelentősen hozzájárulnak a gazdasági növekedéshez, erre különböző százalékos számítások vannak, és a jövőben is hozzá fognak járulni; a feladat az, hogy felkészüljünk arra, hogy amikor nem lesznek, akkor is legyen gazdasági növekedés.

Másfelől pedig olyan képtelenségek is elhangzottak itt, hogy az egészségügy egyetlenegy fillért

sem kapott, hogy az egészségügyben nem használtuk fel a forrásokat. Több mint 500 milliárd forint az, amit az uniós fejlesztésekből az egészségügy területén az elmúlt évtizedekben már felhasználtunk. És ezekbe nem csak a fideszesek járnak, tehát hogy csak a fideszesek jártak volna jól, ez is egy képtelenség, de azt gondolom, hogy ezeknek a százmilliárdoknak a sorsa mindenkit gazdagít, még akkor is, ha az összes problémát nem oldja meg.

Nyilvánvaló, hogy a lényeg végül is az, hogy egy olyan fejlesztési politikát dolgozzunk ki, ami az egész országnak az érdeke, csökkenti a különböző területek, térségek különbségeit is. Erre vonatkozóan is voltak felszólalások. Én azt gondolom, egyértelmű, hogy a kidolgozott programok Magyarország egészének a felzárkóztatását csökkentik (*sic!*) elsősorban, másodsorban a különböző térségek közötti különbségeket hivatottak csökkenteni, de ezt önmagában az uniós forrásokkal nem lehet elérni, hiszen ma már tudjuk, hogy a növekedést elsősorban a szakképzett munkaerő hiánya, illetve ellenkezőleg: a megléte támogatja.

Tehát azt gondolom, és ezzel hadd zárjam, hogy az uniós vitában azért azt el tudom mondani, hogy itt olyan kritikák hangzottak el, hogy gyorsabban kellene kifizetni. Én ezzel egyetértek. Persze, a kormányzat is erre törekszik. Semmi érdemi hozzászólás vagy javaslat nem volt arra, hogy esetleg hogyan lehetne másképp felhasználni a forrásokat, a programokon belül milyen olyan szakmai javaslatok vannak, hogy hogyan kellett volna máshogy megfogalmazni a programokat, máshogy legyen a kedvezményezett köre. (*Gógös Zoltán: Nem is kell másként, csak gyorsan...*) Igazából semmilyen szakmai kritikát nem hallottunk, sem most, sem a korábbi uniós vitákon, úgyhogy én azt gondolom, hogy mindezekkel együtt jól állunk, ahogy elhangzott, az előző uniós ciklushoz képest is. Nyilvánvaló, hogy a kifizetéseket és az eljárásokat mindig gyorsítani és korigálni kell.

Ezzel együtt én azt javaslom az ellenzéknek is, hogy relatíve nézze a helyzetet, és viszonyítsa az adatokat a korábbi ciklushoz.

Köszönöm szépen. (*Taps a kormányzó pártok padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Vitályos Eszter államtitkár asszonynak.

DR. VITÁLYOS ESZTER ZSUZSANNA, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselők! Tisztelt Ház! Néhány gondolattal szeretnék majd reagálni képviselői felszólalásokra, illetve Oettinger biztos úr nyilatkozatára, valamint a lengyel tanulmánnyal kapcsolatban.

Én azt gondolom, az megkérdőjelezhetetlen, hogy Magyarország komoly fejlesztési forrásokat kap az Európai Uniótól, mint ahogy az is megkérdőjelezhetetlen, hogy az uniós fejlesztési forrásokkal kap-

csolatban Magyarország jól tárgyalt az elmúlt időszakban, ami a 2014-2020-as uniós forrásokat illeti.

Ma már a vitában többször elhangzott, hogy a forrásfelosztásban Magyarország mindenképpen a nyertesek közé tartozik. Ahogy az is elhangzott, hogy Magyarország a vidékfejlesztési forrásokkal, az agrártámogatásokkal, tehát nem a pályázatos agrártámogatásokkal, hanem az úgynevezett normatív agrártámogatásokkal, valamint a hazai társfinanszírozással együtt több mint 12 ezer milliárd forintot használhat fel ebben az időszakban. (*Gógös Zoltán: Ha megkapjuk, államtitkár asszony!*)

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy az uniós csatlakozásunk számos más csatornán keresztül is hatással van a magyar gazdaságra. Magyarország az Európai Unióhoz való csatlakozásával olyan gazdasági térség részese lett, amelyben az áruk és a szolgáltatások, a tőke és a munkaerő szabadon áramolhat. Mérlegelni kell, hogy mekkora adóbevételektől, vámbevételektől vagy gazdasági növekedéstől esett el az ország annak köszönhetően, hogy tőkeerős és technológiailag erős vállalkozások érkeztek az Európai Unió nyugati tagállamaiból szolgáltatóként vagy akár termelőként Magyarországra, amelyek 2004-et megelőzően a magyar vállalkozásokkal szemben csak bizonyos védővámok kifizetését követően juthattak be a magyar piacra.

A korábbi APEH és VPOP becslései szerint évente az uniós csatlakozás miatt kimutatható importvámbevétel-vesztés 42 milliárd forint volt. Felmérések szerint a külföldi tulajdonosok által kivitt tőkejövedelmek nagysága meghaladja a magyar vállalkozások által külföldről hazahozott tőkejövedelmek összegét.

Ahogy az már elhangzott, Oettinger biztos nemrégiben azt nyilatkozta, hogy annak a pénznek a nagy része, amelyet az Európai Unió Lengyelországnak ad, visszaáramlik Németországba. Egy német felmérés szerint az építőipari beruházások területén ez a visszaáramlás 80 százalék. A lengyelek úgy költik el a pénzt, hogy megrendelésekkel látják el a német ipart, német gépeket, kamionokat vesznek. Így tehát a nettó befizető tagállamok, mint például Németország, érdekeltek a strukturális és kohéziós támogatásokban. Gazdasági perspektívából nézve Németország nem nettó befizető, hanem nettó haszonélvező.

Az Európai Unió gazdasági közösségének is alapvető érdeke volt a kelet-közép-európai és a balti régió felzárkóztatása, a gazdasági, piaci előnyök kiaknázása. Így én is azt gondolom, ahogy már többször elmondták ezt a mai vitában, hogy közös érdeke az Európai Uniónak a kohéziós fejlesztések fenntartása a jövőben is.

(18.00)

Szilágyi képviselő úrnak a felszólalására szeretnék reagálni. Nem tudom pontosan, hogy mi volt a kérdés akkor miniszter úrhoz, viszont az biztos, hogy

a mai adatok szerint 4703 támogatási döntéssel rendelkező projekt van, tehát ez már megítélt támogatást jelent, de ez nem összetévesztendő azokkal, amelyeknek már támogatási szerződése is van, az ugyanis 4431. Tehát itt van körülbelül 270-280 olyan projekt, amelynek már van ugyan pozitív döntése, de még nem rendelkezik támogatási szerződéssel. Lehet, hogy ebből adódott a számkülönbség.

Ami pedig a 272-es jogszabály-módosítást, gyakori jogszabály-módosítást illeti, én azt gondolom, hogy mi arra törekszünk, hogy a fejlesztéspolitika, illetve tulajdonképpen az egész államigazgatás valamilyen módon egy úgymond szolgáltatás legyen. Ennek érdekében nagyon széles körű vitákat folytatunk, és széles körű szakmai egyeztetéseket folytatunk a tekintetben is, hogy például milyen pályázati felhívások jelennek meg. Ezekre a szakmai vitákra meghívjuk az érdekelteket, az összes olyan érintettet megpróbáljuk felkarolni, akik valamilyen módon hozzájárulnak akár kedvezményezettként, akár végrehajtóként a pályázati pénzek lehívásához.

A 272-es jogszabály talán gyakorinak tűnő módosítása éppen ezt indokolja, tulajdonképpen a gyakorlati élethez szeretnénk hozzáigazítani a jogszabályt. Tehát vannak olyan esetek, amelyekre nem voltunk egészen egyszerűen felkészülve, ezt lehet venni beismerésnek is, nyilván adódnak olyan rendszerbeli vagy eljárásbeli problémák, amelyekre reagálni szeretne az intézményrendszer, ezért módosítjuk a 272-es jogszabályt. De én bízom benne, hogy ez nem okoz túl nagy problémát az államigazgatás, a végrehajtás szempontjából. Köszönöm szépen a lehetőséget. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. A következő hozzászóló Sallai Benedek képviselő úr, LMP.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagy érdeklődéssel hallgattam Lázár Jánosnak a felvezető szavait, és azzal kezdeném, hogy reagálnék néhány gondolatra. Összességében Lázár János miniszter úr csak egy kicsivel fiatalabb, mint én, tehát talán generációsan ő arról beszélt a felvezetésében, hogy a nagy eszme, a közös Európának a gondolata az az egység, amit Európa jelképez, és az az életszínvonal, amit Európa jelent.

Ez azért fontos, mert a mi generációnk, akik a '80-as évek közepén, mondjuk, egyszer volt szerencséje a Mariahilfer Strassén megnézni a nagy áruházakat, vagy esetleg Bulgárián kívül eljutott egyszer Nyugat-Európába, akkor mindenki azt gondolta a rendszerváltást követően, hogy a rendszerváltás azt az európai ígéretet fogja hozni a magyar társadalomnak, ami hasonló életminőséget, életszínvonalat jelent, mint amit Nyugat-Európában tapasztalhatunk.

2004-ben, az európai uniós csatlakozást követően, már jócskán a rendszerváltás után, valamilyen szinten egy kiegészített társadalommal bekövetkezett

ugyan a csatlakozás, és még mindig abban bízunk, hogy az a Marshall-segélyt is meghaladó összegű támogatási rendszer az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alapból, az operatív programokból, tehát a strukturális alapokból, előtte a kohéziós alapokból, amik jönnek, azok alkalmasak lesznek arra, hogy Magyarországnak azt az álmát, hogy egy szabolcsi állampolgár épp úgy éljen, mint egy luxemburgi állampolgár, vagy úgy éljen, mint Hollandiának egy állampolgára, és annyit költsön, ez majd bekövetkezik. Azért kapjuk ezt a sok pénzt, hogy Magyarország ugyanolyan életet tudjon adni az európai uniós állampolgárainak, mint amelyet az Európai Unió állampolgárai tőlünk nyugatabbra kapnak.

És most amiről beszélünk kell, az nemcsak az, hogy most hogyan költötte a Fidesz az elmúlt időszakban ennek a költségvetési ciklusnak a forrásait, hanem az, hogy ezt a célt hogyan szolgálta, hogyan mentünk abba az irányba, és amikor a nagy eszméről beszélt Lázár János úr, erről gondolkoztam, hogy vajon közelebb vitt-e bennünket ebbe az irányba is. A napisajtót átnézve rögtön találtam is erre egy nagyon jó választ, hiszen nem kellett semmit tennem, csak felütni az újságot és megnéztem, hogy a HVG mit mond. A százezer lakosra jutó lakások vonatkozásában, illetve a jövedelmek szempontjából kettészakadt Magyarország. Nagyjából az a fajta egységesítés még az országon belül is romlott, akár hogyha a százezer főre jutó lakást, akár ha a nettó átlagkeresetet nézzük, azt lehet mondani, hogy 161-226 ezer forint közé esik az átlagkereset Győr-Moson-Sopron megyében, Komárom-Esztergom megyében, Fejér megyében és a fővárosban. Ezzel szemben feleannyi a jövedelme, hogyha valaki Nógrád megyében született, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében született vagy Békés megyében született. Alig jobb a helyzete azoknak, akik a Dél-Dunántúlon, Zalában, Baranyában vagy akár Szolnok megyében születtek.

Gyakorlatilag ezek a források nemhogy felhúztak volna bennünket az európai uniós bérekhez, hanem gyakorlatilag ezek a régiók, a régiós támogatások, a regionális támogatásoknak egy jelentős része, ami a regionális felzárkózásra volt hivatott, tovább erősítette a különbséget az országon belül is. Még tovább szakadtunk Európától. És amikor megnézik az egy főre eső GDP-t Európában, és azt látják, hogy a legrosszabb régiók között a Dél-Dunántúl, a Dél-Alföld, az Észak-Alföld és Észak-Magyarország benne van, akkor azt kell megnézni, hogy vajon a 2004 óta eltelt időszak segítette-e ezekkel a forrásokkal, hogy az országot felzárkóztassuk. Tehát Lázár János miniszter úr elgondolkodtatott, bár elkezdte mondani azt, hogy milyen forrásokból is van ez, és nyilván értekezett arról, hogy a magyarországi piac mekkora nyereség. De ugyanakkor az én véleményem az, hogy tök mindegy, hogy milyen forrásokból van, ez közpénz.

Teljesen mindegy, hogy ez a magyar adófizetők pénze, európai uniós állampolgárok pénze, az állam

pénze, ez egy közforrás, ami arra volt hivatott, hogy felzárkóztassa az országot, társadalmi igazságosságot teremtsen, fenntartható gazdaságot teremtsen, és egy jobb nemzetstruktúrát teremtsen. Ebből adódóan engem, megmondom őszintén, abszolút nem érdekel, hogy ez a luxemburgi adófizetőknek a pénze vagy a magyar adófizetőknek a pénze, ez a nemzetnek a forrása volt, amit fel lehetett volna arra használni, hogy ezeket a területi különbségeket valamilyen szinten kezeljük. Sajnos, ez nem következett be.

Azt mondta miniszter úr, hogy a GDP-ben azt várják, hogy 5,5 százalékos növekedés valósuljon meg, olvastam már ilyen számokat, van, aki 4,5-öt mond, van, aki 6 százalékot mond, egy a lényeg, hogy a GDP növekedéséről hosszan értekeznek. Ugyanakkor továbbra is igyekszünk felhívni a figyelmet, hogy ez egy teljesen hamis mutató, ez egy rossz mutató, ugyanis a két legfontosabb kérdésre semmiképpen nem ad választ. Az egyik az, hogy ez az elosztásban hogyan jelentkezik. Ha veszünk egy szabolcsi állampolgárt meg veszünk egy Csányi Sándort, akkor a kettőjüknek az átlagjövedelmét fogjuk nézni? Hogyan fog jelentkezni, amikor a GDP-ről beszélünk, akkor, ha a tömegek szegényednek és egy tízezres kiválasztott közeg gazdagodik, és az növeli a felhasználását, ez nem jelenti az egész nemzetnek a hasznát.

Tehát annak a gazdasági jövedelemnek a struktúrája, hogy ez hogyan oszlik el, ez egy alapvető kérdés lenne. Hogyha megnézzük a legszegényebb és a leggazdagabb közötti különbségeket, Európa végén járunk, vagy az Európai Uniónak a legrosszabb teljesítői között járunk, hiszen hogyha összehasonlítjuk magunkat egy svéd állampolgárral, akkor azt láthatjuk, hogy elképesztő különbségekkel szakad azért ugyanaz a társadalom, amit egyébként a mai nap folyamán vagy az elmúlt napokban a HVG meg is írt ezekkel a térképekkel. Tehát nyilvánvalóan nem jelenti azt, hogy ez feltétlenül jólétet jelent, hiszen a GDP mérése nagyon sokszor csak a pénz felhasználását jelenti, nem pedig a társadalmi jólétet, és az elosztás igazságosságára sem ad semmilyen utalást, és addig én nem szeretném vakon azt mondani, hogy ez önmagában egy kívánatos cél, ameddig erről nem beszélünk.

Nyilvánvalóan, amikor azt mondta miniszter úr, hogy a patkó mindkét oldalán nagyjából arról kell beszélünk, vagy egyetértenünk abban, hogy legyen erős Magyarország, azért alapvetően arról nem beszélünk, hogy ez milyen struktúrában legyen erős. Tehát pont az előbbi példa: Mészáros Lőrincével legyen erős? Legyen ezer Mészáros Lőrince az országnak, és így erősítsük meg a gazdaságunkat, vagy legyenek erősek a kis- és közepes vállalkozások? A társadalom legyen erős, próbáljunk meg összezárni. Az önök intézkedései - nyilván nem akarok nagyon eltérni a vitanap témájától -, az egykulcsos adótól kezdve, de a támogatáspolitikát pont jó, pont ezt az igazságtalanságot növelik. Az az érdekes, hogy Lázár János miniszter úr később erre vissza is utal, ugyanis azt mondta: Magyarországon megközelítőleg 44 ezer

vállalkozás volt kész ahhoz, hogy ezeket a fejlesztési forrásokat befogadja. Ez a kérdés: kész volt 44 ezer vállalkozás, de mennyi volt az, akinek szüksége lett volna rá?

Jelen pillanatban az egész pályázati rendszer - már az előző ciklusban is - úgy került felhasználásra, hogy aki kész volt, aki pályázati céget fogadott, vagy volt önjelölt a rendszerek megelõlevezésére, azok tudtak boldogulni, míg azok, akiknek nem volt finanszírozása, hogy akár egy 40 vagy 60 százalékos támogatásintenzitás mellett is a különbözetet előfinanszírozzák, azok pedig leszakadtak. Nem az a kérdés, hogy mennyi volt kész, hanem az a kérdés, hogy mennyinek lett volna szüksége ezekre a támogatásokra.

Nyilvánvalóan pont ez az egyik legfontosabb indikátora ennek a pályázati rendszernek, hogy kikhez jut a pénz. Örülök, hogy államtitkár asszony szóba hozta az agrárium ügyét, ugyanis most beszélhetünk a vidékfejlesztési programról, de beszélhetünk az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alap egyéb forrásairól is. Nemrég csináltunk egy elemzést az LMP-ben, közzé is tettem, kiálltam sajtótájékoztatóra, nem rázta meg a közvéleményt, pedig alapvetően, lássuk be, hogy amiről beszélünk a közvetlen kifizetésekben, az 3800 milliárd, tehát több mint egy olimpia, több mint egy paksi atomerõmû-bõvítés, csak az, amit a normatív támogatásban odaadunk a gazdálkodóknak. De hová megy ez a pénz?

(18.10)

500-an, a 180 ezer kérelmezõbõl 500-an 130 milliárdot kaptak meg 2016-ban, pontosan 137 milliárd 994 millió forintot, ami átlagban azt jelenti, hogy ez az összes gazdaság, ami általában egy családhoz tartozik vagy egy érdekkörhöz tartozik, gazdaságonként 275 millió forintot kapott támogatásban, ezek a legnagyobbak. A többi több mint 170 ezer gazdaság kapta meg a maradékot, ami azt jelenti, hogy õk fejenként, ha elosztjuk, átlagban 2 millió 900 ezer forintot kaptak. 180 ezren kaptak 3 millió forintot, 500-an 27 millió forintot fejenként. Ez az a támogatási struktúra, ami jelképezi az összes többi elosztást is. Aki jó pályázati tervekkel, jó struktúrával, előfinanszírozási képességekkel tud pályázni, az előre tud mozdulni, az erõsek tovább erõsödhetnek, míg az, aki már részben leszakadt a társadalomban, egy kisvállalkozó, aki elküldte az utolsó alkalmazottját és a családi kényszervállalkozását próbálja meg fenntartani, esélye nincs, hogy belekerüljön a rendszerbe és előre tudjon lépni. Pont ezért az ilyen jellegû agrártámogatások, ezek szimbolizálják ezt az egész folyamatot, amelyrõl beszélünk.

A pályázók 0,3 százaléka kapja meg a források 21 százalékát az agráriumban. Szívesen küldöm a táblázatokat, de tudom, hogy elhiszik ezt nekem, ez arról szól, hogy az a fajta struktúra - aki nem hiszi, annak átküldöm személyesen -, ami a támogatások

elosztását rendszerbe hozta, az egy rossz struktúra. Alapvetően odatesz, ahol már van, a fillér odagurul, ahol a garast találja, és nem tudja semmiképpen felzárkóztatni azt a leszakadó magyar gazdasági réteget, a kis- és közepes vállalkozásokat és a vidéket, ahol a legnagyobb szükség lenne rá.

De még mindig a jegyzetembe bele nem nézve, csak Lázár Jánosra reagálva: miniszter úr azt mondta, a három legfontosabb kérdés, amire választ kell kapni, hogy mikor, hogyan, kinek adjuk oda ezeket a támogatásokat. Ezt mondta, ez a három a legfontosabb. Én tényleg anélkül, hogy ezen gondolkodtam volna sokat, azt mondtam, hogy miért nem az a legfontosabb, hogy mire adjuk oda, annak milyen társadalmi haszna van, és hogyan térül meg. Miért az a legfontosabb, hogy mikor meg kinek? Önök gyakorlatilag a pályázati rendszerben a pénz elköltését használják indikátornak, azt mondják, hogy minél gyorsabban költünk el minél több pénzt, az annál jobb. Milyen butaság ez? Milyen pénzügyi szemlélet az, hogy el kell költeni a pénzt jó gyorsan, mert az jó lesz? Szó nincs róla!

Csak az elmúlt két-három hetet nézzék meg, itt a parlamentben, ami történt: Tisza-kastély vagy a Grassalkovich-kastély. Tökéletes példája a Grassalkovich-kastély, Hatvan. Egy csodás, egy, a nemzet örökségét képező, csodás műemlék épület, nagyszerűen felújítva, többmilliárdos támogatással Hatvannak odaadva. És mi történik a felújítás után egy-két évvel? Rájönnek, hogy nem tudják fenntartani. Olyan fejlesztések sokaságát fizették ki, ami soha az életben nem lesz gazdaságilag önfenntartó, soha az életben nem fog nyereséget hozni. Miért nem az az elsődleges szempont, hogy ezek a támogatások, amikről beszélünk, valamilyen formában hozzák lehetőséget szerint azt a beruházást, amit az Európai Unió vagy akár a magyar adófizetők ebbe befektetnek?

Egyetlenegyszer elmondtam már a magyar parlamentben, bocsássanak meg, hogy saját magamat ismétlem, csak egy nagyon-nagyon kedves tanulmány, ami pont az uniós források felhasználásáról szól, az a Burgenland felzárkóztatásával kapcsolatos tanulmány, amit 1995-től kezdve egy közigazdász egyetemi brigád vizsgált, és utána a burgenlandi irányító hatóság nemzetközi kapcsolatokért felelős igazgatója volt az, aki összefoglalta. Ez a magyar határral szomszédos osztrák tartomány, Ausztriának a Szabolcs megyéje, tehát a legkeletibb szegmens, a legfélreesebb, legszegényebb és a legtöbb problémával. Az osztrák tartomány 20 év alatt tette meg azt az utat, amiről beszélünk, és egy főre jutóan ugyanannyi támogatást kapott, mint Magyarország, tehát nincs különbség Burgenland és Magyarország között e tekintetben. A fejlődő Ausztria vezető régiójává vált ez alatt a két évtized alatt, és gyakorlatilag a 280 ezer fős tartomány 2,2 milliárd eurós európai uniós támogatásból megvalósította azt, hogy jelen pillanatban minden egyes euróhoz, ami a gazdaságban zajlik, minden harmadik eurónak már köze van ahhoz, amit az Unióból felhasználtak.

Ehelyett Magyarországon csináltuk a törpekilátókat meg csináltuk az összes ilyen emlékezetes dolgot, amiről gondolom, hogy már nem kell hosszan beszélni, hiszen ha csak a játszótérbotrányokról beszélek, vagy arról beszélek - ezt nem én mondom, hanem a Blikk írta ezt a címszót -, hogy Voldemort felesége két év alatt negyedmilliárdot keresett; vagy ott voltak mellette a programok. Nem szeretnék ilyen bulvárlapot idézni, de ha megnézik azt, hogy mi történt gyakorlatilag az összes többinél, ott van a Szabó Zsolt érdekeltségébe tartozó tanösvényrendszer lezárva, ott van gyakorlatilag a bringás kilátó Tiszafüreden, szintén egy szimbolikus dolog, ami soha az életben nem fog nyereséget hozni. Tehát létrehoztak valamit, amit utána el se tudtak kezdeni üzemeltetni. Utána ott van a rakamazi turisztikai projekt, ahova nem győzték a közpénzt még betolni, hogy egyáltalán ne boruljon össze, ott volt külön egy ravatalozó szintén Rakamazon.

Tehát hosszan-hosszan mondhatnánk azokat a fejlesztéseket, amik Magyarországon az életben nem fognak nyereséget termelni, és soha nem fogják azt megvalósítani, hogy az uniós források a támogatások lejártát követően a magyar állampolgároknak jobb életminőséget, több jövedelmet és biztosabb megélhetést teremtsenek. Márpedig ameddig ezt nem teremtjük meg és az uniós minimálbér nem lesz Magyarországon elfogadott, addig csinálhatnak bármilyen programot, igenis a fiatalokat el fogja szipkázni az az életminőség, amit Nyugat-Európa biztosít. Mindaddig, amíg nem lehet itt egy szakmunkásnak ugyanannyi bért keresni, mint tőlünk nyugatra, addig önök küzdeni fognak az önöket követő kormányokkal együtt azzal, hogy milyen szakemberhiány van Magyarországon. Nyilvánvalóan ez alapvetően eldőlt Magyarországnak a sorsát.

Miniszter úr még beszélt arról, hogy a központosítás mekkora kockázatot rejt. Azt mondta miniszter úr, hogy az Európai Unió bürokratái akarják egy főosztályvezetői szinten majd eldönteni, hogy Magyarországon milyen fejlesztéspolitika történjen. Megmondom őszintén, hogy ez egy aggasztó folyamat, csak nekem - mint korábbi gyakori pályázatiírónak vagy mint egy vidéki lakosnak - legalább ekkora aggodalom az, hogy a Miniszterelnöki Hivatalnak egy főosztályvezetője döntse el a támogatásokat, vagy esetleg az államtitkára döntse el. Mindaddig, ameddig nem tudják levinni olyan szintre a döntéshozást, hogy szakemberek bírálják el a pályázatokat, akik megnézik azt, hogy ezeknek milyen lesz a jövedelmezősége, vagy nem vonják be a helyi közösségeket, addig ez politikai pénzosztogatás lesz, amit nem önök kezdtek, tehát félreértés ne essék, nem fogom azt állítani, hogy ez az önök innovációja, hiszen korábban is volt hasonló tendencia erre, csak éppen nem fog soha megvalósulni az, hogy olyan fejlesztéseket valósítsunk meg, amelyek alapvetően a magyar emberek érdekeit képviselik.

Nem csodálkozom, nemrég beszélgettem egy pályázatiíró cég munkatársával, aki azt mondja, hogy

lényegesen jobban szeretik az Unióban elbíralt pályázatokat, a közvetleneket, mert az objektív. Vajon mikor valósul meg Magyarországon az, hogy objektív pályázati rendszerben ne az döntsön, hogy egy-egy településen milyen a polgármester pártállása vagy éppen a vállalkozónak az érdekeltsége? Azért nagyon fontos, hogy erről beszéljünk, és lehetőség szerint nyíltan kitegyük ezt, mert gyakorlatilag önök mellett, hogy gazdaságilag szétszakítják ezekkel a forrásokkal az országot, szétszakítják politikailag és társadalmilag is, hiszen a magyar választók sokaságát, akiknek fogalmuk nincs, hogy mi zajlik a parlamentben, és teljesen jogosan utálják a politikát és a politikusokat, belekényszerítik egy olyan helyzetbe, hogy az élete, a jövője, a megélhetése azon múlik, hogy milyen politikai kapcsolatokkal rendelkezik a város vezetője.

Van egy másik nagyon szomorú tendencia, ami szintén jellemzi most Magyarország pályázati rendszerét, amivel érdemes szerintem foglalkozni, ez pedig a meghirdetett pályázatoknak a kedvezményezett köre. Önök gyakorlatilag nem tudják vezetni normálisan ezt az országot, szerintem ez teljesen világos tény. (Derűtség és közbeszólások a kormánypárti padosorokban.) Nagyon szívesen. Ennek megfelelően az a meggyőződésem, az, hogy a kedvezményezett körben a strukturális alapoknál egyre több helyen jelentek meg a kormányzati szereplők, és egyre magasabb arányban próbálják meg önkormányzataikat, az állami intézményeiket a strukturális alapokból működtetni és fenntartani, ennél rosszabb nem is történhetne. Gyakorlatilag a legtöbb állami intézménytől olyan forrásokat vontak el, háttérintézmények sokaságából, beszélhetnék a nemzeti parki igazgatóságokról, ahol gyakorlatilag a normatív támogatások, agrártámogatások elvétele után a saját bevételeiket kellene kitermelni, ahol pályázati függőség alakult ki, és nem tudnak másképp működni. Ez azért fontos, mert ha elveszik a kis- és középvállalkozói szektortól a támogatást, ha nem adják oda azoknak az embereknek, akik helyi munkahelyeket teremtenének, és megpróbálják a saját múzeumaikat, a saját egyetemeiket, a saját természetvédelmi intézményrendszerüket, a múzeumhálózatoktól kezdve a kulturális szereplőkön át mindent függővé tenni az EU-s pályázati rendszertől, akkor ez soha nem fog a valódi célcsoporthoz kerülni, emberek sokaságához.

Nézzék el nekem, Bács-Kiskun megyei képviselőtársaim meg főleg nézzék el, az a saját személyes meggyőződésem, hogy egy jól szervezett bűnözői csoport elfoglalta a magyar jogalkotást és a magyar kormányzatot, és gyakorlatilag semmi más nem történik itt, mint az, hogy a közpénzt hogyan lehet kiszivattyúzni. Azért vagyok tisztelettel sokan iránt, mert fogalmam nincs soha, hogy ki van benne a buliban, ki az, aki nincs benne, tehát nem akarom senkire azt mondani, hogy mind bűnösök, de alapvetően az irány az, hogy a közpénzek hogy folyjanak el, és hogy menjenek magánzsebekbe. Az európai uniós pályázati rendszer jelenleg ezt a célt szolgálja csak-

nem kizárólagosan, és nagyon-nagyon kevés az az igazán örvendetes és jó program, amire érdemes feltekinteni.

Azért érdekes az, amiről államtitkár asszony beszélt az előbbi reakciójában, említette volt, hogy a lengyelek konkrétan visszaadják a támogatást a németeknek, mert gondolom, német traktorokat vesznek, vagy erre utalt. Igen, ez így van.

(18.20)

Magyarországon is az uniós támogatások egy jelentős része visszakerül. Nekem az utolsó támogatás, amit nyertem, kérem, ne nevéssenek, egy kecskefejő gép volt. (*Derűtség. - Közbeszólások a Fidesz sorából, köztük: Milyen kapcsolataid vannak?*) Azért mókás ezekről a pályázatokról beszélni, mert a Magyar Idők nemrégén megírta, hogy nem csak fideszesek nyerhetnek, és az összes támogatás, amit fel tudtak mutatni, 2009 előtti döntés volt. Tehát kecskefejő és juhberendezést nem gyárt a magyar ipar. (*Zaj. - Az elnök csenget.*) Ez mutatja meg azt, hogy gyakorlatilag ezek a támogatások nem jó helyre mentek.

Amiről államtitkár asszony beszél, hogy miért van az, hogy mondjuk, odaadjuk a támogatást azért, hogy magyarok gépek sokaságát vegyék meg és az olasz iparnak meg a német iparnak visszaadják, hát ki mondta, hogy ezeket a támogatásokat ne lehetne arra felhasználni, hogy létrehozzák a magyar ipart? Ki mondta, hogy nem lehet rekonstruálni? Miért nem arra mennek? Miért nincs mezőgazdasági gépgyártás? Miért arra adjuk a támogatást, hogy valaki megvehesse a német berendezéseket a Krone meg a Kuhn cégektől, amikor lenne magyar lehetőség arra, hogy gyártssuk, de arra nem mennek olyan források, amelyek a gyártási kapacitást megteremtenék? Ez egy kényszerhelyzet. Ez egy kényszerhelyzet mind a lengyel parasztnak, mind a magyar parasztnak. Gyakorlatilag források sokaságát csak úgy tudja felhasználni, ahogy a kormányzati struktúrában arra adják. Gondolom, a legtöbbször számára, aki foglalkozik ilyennel, ismerős az a tény, hogy gyakorlatilag gépkatalógusokból, építési normagyűjteményekből lehet megcsinálni a fejlesztési források sokaságát, és akkor nem beszélünk arról, hogy ebbe hogy lehet bekerülni. Jelen pillanatban, ha a fejlesztési források sokasága eleve célzott, és meg van határozva, hogy hol lehet felhasználni pénzeket, és csak egy-egy célcsoporttól lehet támogatásokat igénybe venni, az eleve elmondja, hogy hova mennek ezek a források, és a felhasználó közvetlenül nem tud ebből részesülni.

Mindezekből adódóan azt gondolom, hogy ezeknek a fejlesztési forrásoknak a felhasználása rendkívüli módon elhibázottan, a magyar társadalom érdekeivel ellentétesen úgy valósult meg, hogy nemhogy javította volna az elmúlt időszakban a magyar társadalom struktúráját, hanem jelentősen rontott rajta, tovább szakította szét az országot, és

mindaddig, amíg önöknek a sikerességi mutatóik és az indikátoraik arról fognak szólni, hogy hogyan lehet minél gyorsabban felhasználni pénzeket, és annál jobb lesz a rendszer, minél gyorsabban pörög a pénz, addig nem is fog megváltozni ez a helyzet. Jelen pillanatban egy, a Dél-Dunántúlon, Somogy megyében élő falusinak, a Miskolctól északra eső falvak sokaságának, a közép-tiszai térségben lévő falvak sokaságának mindezek a támogatások semmit nem jelentenek, mert az életükre semmilyen hatással nincs. Mindaddig, amíg az emberek sokaságának életére nincs hatással a strukturális alapok, a vidékfejlesztési alapok forrása, addig mindez nem érte el a célját, és az egész kormányzati PR-on kívül sokra nem jó.

Kérem, fogadják el, hogy jelen pillanatban a felzárolásom nem Fidesz- és KDNP-ellenes. Alapvetően a strukturális alapok felhasználására vonatkozó, 2004 óta eltelt időszak rendszereire próbált utalni és arra, hogy egyszerűen másmilyen jövőképre és másmilyen forrásfelhasználásra lenne szüksége Magyarországnak ahhoz, hogy kilábaljon abból a mélypontból és abból a kátyúból, amibe az önök és az önökhöz hasonló felelőtlen kormányok vitték az elmúlt húsz évben. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps az LMP padsoraiból és a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Soron kívül megadom a szót Schanda Tamás államtitkár úrnak.

SCHANDA TAMÁS JÁNOS, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Az a helyzet, hogy az önök képviselője, Hadházy Ákos pontosan azokat a projekteket támadja, és egyébként ezt tette ön is, amelyek a területi különbségeket akarják csökkenteni. A magyar állam azért vett bizonyos közszolgáltatásokat állami hatáskörbe, hogy a területi különbségeket mérsékelni tudja, és önök ezeket a projekteket konzekvensen támadják. *(Sallai R. Benedek: A lopást támadjuk!)* Ezért indítjuk el a kiemelt projekteket, amelyeket Hadházy úr és ön is támadott, mert pontosan hiszünk abban, hogy szükség van a területi különbségek csökkentésére.

Most mit akarnak? *(Z. Kárpát Dániel: Hogy ne lopjátok el!)* Olyan projekteket támadnak, amelyeknek még csak a felhívása született meg. Sőt, tovább tudok menni ennél, Hadházy képviselő úr olyan projektekről tart sajtótájékoztatókat, amelyeknek nincs kiírva ilyen projekt, nem született támogatói döntés, és nem fizettünk ki senkinek egy fillért sem. Hadházy Ákos sajtótájékoztatót tart. *(Dr. Apáti István: Látja a jövőt! - Közbeszólás a Jobbik soraiból: A korrupcióról!)* Képviselő úr, az nem korrupcióinfó, az kamuinfó, amit önök hetente művelnek *(Z. Kárpát Dániel: Ezt hívják demokráciának! - Zaj. - Az elnök csenget.)* Ez a helyzet.

Az a helyzet, hogy amikor önök támadják ezeket a projekteket, akkor nincsen másról szó, mint hogy nem bennünket támadnak, hanem a magyar állam

intézményeit támadják *(Z. Kárpát Dániel: Éljen a párt!)*, a magyar hivatalnokokat támadják, a magyar közszolgákat támadják, és a magyar kormánytisztviselőket támadják *(Dr. Apáti István: A gépgyártásról mondj valamit!)*, és ugyanezeket az embereket, akik önökért dolgoznak, akik a magyar emberekért dolgoznak, ezeket az embereket támadják akkor, amikor az állami projektértékelést támadják, amikor az értékelést támadják.

Nem mi döntünk a pályázatokról. 2700 ember szerepel abban az értékelési rendszerben, ahol megszületnek azok a döntések, hogy mely projektek érdemesek támogatásra, és melyek nem. 2700 felkészült magyar közszolga dönt arról objektív kritériumrendszerek alapján, hogy mely projekteket kell támogatni, és melyeket nem. Önök ezeket az embereket támadják. Azokat az embereket támadják, akik önökért és a magyar államért dolgoznak, dolgoznak a nap minden órájában. *(Z. Kárpát Dániel: Ezt te el is hiszed?)* Képviselő úr, szerintem nem ez a helyes stratégia.

Ne bennünket kérjen számon, hanem kérje számon a saját képviselőtársát, hogy miért tart arról sajtótájékoztatót, ami még ki sincs írva, le sincs szerződve, ki sincs fizetve. Először nézzenek utána, keressék meg egyébként a szükséges információkat *(Z. Kárpát Dániel: Ezt hívják parlamentáris demokráciának, hogy más is megszólalhat!)*, és akkor utána tudunk róla beszélgetni, de önök lopják el a közbizalmat ezzel, amikor hétről hétre kamuinfókkal, teljesen valótlan állításokkal rombolják a magyar emberek bizalmát. *(Dr. Apáti István: Mezőgazdasági gépgyártás!)* Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen, államtitkár úr. Soron kívül megadom a szót Vitályos Eszter államtitkár asszonynak.

DR. VITÁLYOS ESZTER ZSUZSANNA, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Köszönöm szépen a szót. Néhány gondolattal szeretnék reagálni Sallai képviselő úr elhangzott szavaira. Egyrészt amikor azt mondja, hogy a magyar állampolgárok nagy része nem érez semmit az uniós forrásokból, akkor egész egyszerűen szerintem valótlanságot állít. EU-s források nélkül a magyar GDP és a beruházás csökkent volna, nem kerülünk volna ki a túlzottdeficit-eljárásból, emelkedett volna az államadósság. Ez nemcsak egy bizonyos kör érdeme és előnye, hanem azt gondolom, minden magyar ember számára nagyon fontos.

Azt pedig, ne haragudjon, de a meghatározottabban kikérem magamnak, hogy bármiféle bulinak lennék a tagja. Én a magyar államigazgatásban dolgozom napi 12-16 órában, ezt semmi esetre sem nevezném bulinak; tehát semmiféleképpen nem buli. Azon dolgozunk, hogy a fejlesztési források eljussanak mindenkinek, azokhoz is, akiket egyébként a beszédében megemlített, annak ellenére is, hogy

egyébként teljes mértékben ellentétes állításokat tett a tekintetben, amikor azt mondja, hogy nézzük meg azt, hogy milyen fenntartható projektek vannak, vannak-e egyáltalán fenntartható projektek, és amikor azt mondja, hogy támogassuk egyébként a haldokló kis- és középvállalkozásokat vagy mikro-vállalkozásokat.

Nem gondolnám, hogy a fejlesztési forrásoknak az lenne a célja, hogy egyébként jövedelempótló támogatásokként, úgynevezett szociális segélyként bárkinek is odaadjuk. Igenis fontos az, hogy fenntartható legyen, munkahelyteremtő legyen, és egyébként a gazdaságot fejlessze az adott támogatás. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy a Jobbik képviselőcsoportja részére megállapított időkeretből 3 percet átadott Balczó Zoltán európai parlamenti képviselő úr számára, így képviselő úr az egy független képviselőre jutó egyperces felszólalási idővel együtt összesen 4 perces időkeretben szólalhat fel. Öné a szó, Balczó Zoltán képviselő úr.

BALCZÓ ZOLTÁN európai parlamenti képviselő: Köszönöm a szót, és elnézést, hogy ilyen hosszú bevezetéssel kellett terhelnem státuszomnál fogva. Csepreghy államtitkár úr korrigálta egy kijelentésemet, lejárt szavatosságúnak nevezte, ugyanis amit említettem, Orbán Viktornak a szaúdi befektetők csábítása érdekében tett elhíresült kijelentését az olcsó munkaerőről és a munka törvénykönyve rugalmasságáról, és azt említette, hogy azóta egy kamrai gyűlésen kijelentette, hogy lejárt az az idő, amikor Magyarország olcsó munkaerővel csábít ide befektetőket. Bízom benne, hogy így van.

Most azt olvasom, hogy a Mitsubishi ebben a régióban egy nagy beruházást tervez, ezért egymással küzd Románia, Magyarország és Szlovákia. Zárójelben megjegyzem, dr. Csath Magdolnának megjelent egy kiváló elemzése, ahol nagyon kétségbe vonta az ilyen beruházás társadalmi hasznosságát. Most a legújabb hír az, hogy Szlovákia kiesett a versenyből. Miért? Mert magasak a bérek. Hát, bízom benne, hogy nem Romániának aláígérve próbáljuk mégiscsak ezt az újabb gépkocsi-összeszerelő üzemet Magyarországra csábítani.

(18.30)

A korrupcióra is hadd térjek ki, hiszen ennek a vitának egyik fő területét képezte. Természetesen korrupció sajnos volt, van és lesz. A kérdés az, hogy mekkora a mértéke, és mi a -fogalmazzak így - stílusa. Nos, azt nagyon kreatívan csinálta Lázár miniszter úr, hogy azt mondja, valamiféle civil testület kijelentette, hogy négy nagyvállalkozót vizsgál, abban a pillanatban megnézték, hogy ez 4,5 száza-

lényi EU-s forrást kapott, és rögtön kijelentette, hogy akkor ezek szerint ilyen alapon a maradék 95 és féllel minden rendben van.

Csak egy példát hadd említsek, és azért ezt a példát, mert nem feltétlenül az összeg nagysága az, ami társadalmilag romboló, hanem adott esetben közszereplő által elkövetett, feltételezett EU-s pénzzel való csalás. Nyilván az illető nincs itt, nem említtem a nevét, mert még csak a vádemelésig jutottunk el, tehát egy bizonyos Voldemort nagyúrról beszélek, aki bizony, azt hiszem, hogy abban a 95 és fél százaléban talán benne van, meg még sokan mások. Egyébként itt úgy merül föl, hogy a gaz ellenzék nem tehet mást, mint korrupcióval vádolja a kormányt.

Hadd idézzem önöknek a talán gaz ellenzékiessel nem vádolható Professzorok Batthyány Körét, akik a következőt fogalmazták meg. „Különösen aggasztó, ha úgy tűnik, hogy a korrupció mára egyéni bűnből kialakult módszertanra, struktúrára, személyi körre épülő, bevett társadalmi gyakorlattá vált, azaz intézményesült. A korrupciós vádaskodások hatására sajnos még a keresztény nemzeti körökben is megrendült a bizalom a hatalmon lévőkkel szemben.” Ezt nem én mondtam.

Amire röviden ki akarok térni még, a kohéziós pénzek nagysága és jövője. Corina Crețu, regionális politikáért felelős biztos azt jelentette ki az illetékes bizottság ülésén az Európai Parlamentben: a kohéziós politika kezdettől fogva az összes régió számára készült, nem akarunk különbséget tenni szegény és gazdag között.

Természetesen a gazdag régiók is fejlődjenek, de a kohéziós pénz nem arra való, hogy fölzárkóztassunk? És a Bizottság így áll hozzá: nem teszünk különbséget. Ez is egy nagyon veszélyes irány, ami ellen a magyar kormánynak, bárkinek, nekünk, képviselőknél ez ellen tiltakozni kell. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kétperces hozzászólások következnek. Elsőként megadom a szót Sallai Benedek képviselő úrnak, LMP.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak államtitkár úrnak szerettem volna nagyon röviden reagálni, hiszen azt mondta, hogy mi a magyar közszolgákat és a közben dolgozó embereket, szakembereket támadjuk. Valóban van miért sokakat. Nem mindenkit, hiszen nagyon sokaknak, amikor arról beszélünk, hogy rendszerváltás után meg most... Az a kérdés, hogy hogyan, mitől fél most ezeknek az embereknek a sokasága. Kik azok, akik mondjuk, a játszótérbotrány során látványosan kéthárom akácoszlopra teljesítették írtak? Nyilvánvaló, sokan vannak benne ebben a buliban. Igen, államtitkár asszony, konkrétan ezt a szót mondta: lehet, hogy van, akit kihagynak belőle, és ezért mondtam, hogy nem ítélem el egységesen az összes fideszest, mert egyrészt csak asszisztál ehhez a sok disznósághoz, másik részük meg végrehajtja, de egyértelműen

arról van szó, hogy egész rendszerszintűnek kell lennie a lopásnak. Mert ha kimennek ellenőrizni, jóváhagyják a kifizetéseket, a kifizetéseket megtérítik, és amikor jön az OLAF, akkor az összes magyar ember pénzén a lopásokat pedig kifizetik közpénzből. Nyilvánvaló ez az a tendencia, amire nagyon nehéz azt mondani, hogy nem.

Államtitkár úrnak reagálok még, mert mondta azt, hogy Hadházy Ákos kollégám támadja a magyar rendszert. Nagyon nehéz nem támadni. Tehát hogy nem kéne feldobálni akkor a labdákat. Az Országos Roma Önkormányzat ügyeiről. Önök is tudják, miről van szó, önök is ismerik. Ezt kell megvédeni? Az ESZOSZ-t meg kell védeni? De mondhatjuk itt végig. Nem Voldemort feleségéhez kötődik, de ott van a Tisza-tónál: 6 milliárdból pótolta ki a vízűgy az iszapot. Betették középre, és másfél éven belül visszamosta az összeset a víz. Mint Déva vára. 6 milliárd ment el rá. És azonkívül hogy üzemeltették a vízűgyet, semmi nem történt.

És ezekből sok van: 40 centis kilátó Bodrogkeresztúron. Másfél milliárd, részben uniós forrásból újították fel a termálfürdőt Nagyszénáson, és soha nem kezdett el működni a geotermális rendszer mellette. Megérte? Hány ilyen van? Ezért mégis ki a hibás? Gyurcsány? Vagy kicsoda? Soros György? Norvégok?

Tehát nyilván terhek sokaságát vették át, problémák sokaságát vették át, de ezeknek, amiket mondok, ezek jelentős része 2015-ös program, '14-es program, az önök döntéshozása, és hét évvel a kormányzásuk után már visszafelé mutogatni teljesen nevetséges. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP padsoraiban. - Közbeszólások a Fidesz padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kettő percre Legény Zsolt képviselő úr következik, MSZP.

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Schanda államtitkár úr felszólalására szeretnék reagálni *(Z. Kárpát Dániel: Kicsit túltolta!)*, mert én értem, hogy védeni akarta a mundér becsületét, de azért igen érdekes az a fideszes mentalitás és fideszes tempó, hogy amikor az ellenzék hibákra, urambocsá' - ez is előfordul bizony - korrupciógyanús helyzetekre vagy ügyekre utal vagy ezekről tesz említést, akkor azonnal a mögé a védekezés mögé húzódnak, hogy önök - mármint az ellenzék - nem Orbán Viktort támadják, meg a rendszerét, hanem mondjuk, az egész magyar közszolgálatot.

Ez azonnal visszautasítandó kell hogy legyen, mert természetesen azzal mi is tisztában vagyunk, hogy a magyar közszolgálat egyébként a tisztelet hangjával kell csak emlegetni azért a munkáért, amit végeznek. Azonban amikor az ellenzéki képviselők, államtitkár úr, rávilágítanak ilyen problémákra, akkor nem a magyar közszolgálat támadják, hanem Orbán Viktort és rendszerét támadják. És többen vannak itt egyébként a parlamenti patkóban is akár a

Fidesz, akár más pártok képviselői között, akik történelem szakos tanárként nagyobb történelmi ismeretekkel rendelkeznek, mint én, de azt azért el kell hogy mondjuk, hogy az én ismereteim szerint a Napkirály, XIV. Lajos mondta azt, hogy az állam én vagyok.

Azzal, hogy Orbán Viktor és bandája így viselkedik, azzal mi tisztában vagyunk, de ezt az abszolutista rendszert mi abszolút kritikával fogjuk illetni, eddig is ezt tettük, és ezután is ezt fogjuk majd tenni. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Schanda Tamás államtitkár úrnak.

SCHANDA TAMÁS JÁNOS, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Itt tényekről van szó. *(Dr. Legény Zsolt: Igen! Pontosan!)* Amikor támadják az értékelési rendszert, amikor támadják azokat az embereket, akik egyébként értékelik ezeket a pályázatokat, objektív kritériumok alapján, akkor egyébként a magyar közszolgálat, a magyar hivatalnokokat és a magyar állam intézményeit támadják. Nem bennünket támadnak! Nem én döntök a pályázatokról. Az állami projektértékelés keretében kormánytisztviselők, köztisztviselők döntenek ezekről a pályázatokról.

Nem engem támadnak, őket támadják, az ő becsületükbe gázolnak bele. Képviselő úr amikor azt állítja, hogy ezek az emberek egyébként mindenfajta mutyikban vesznek részt, akkor nem minket vádolnak, hanem az ő becsületüket vonja kétségbe. Erről van szó. Ez hangzott itt el. Nem? Köszönöm. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen. Kettő percre megadom a szót Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak, Jobbik.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Államtitkár úr szerintem is kicsit túltolta a pártértekezletes retorikát *(Zaj, közbeszólások a Fidesz padsoraiban.)*, hiszen egészen elképesztő: nem objektív kritériumrendszerrel beszélt. Arról kellene itt beszélni egyébként, hogy az önök bizonyítványa egyáltalán nem makulátlan, euróban mérve például az utóbbi időszakban szinte itt nőttek a legkevésbé a bérek. Semmiféle egészséges multiplikatorként nem tudnak kimutatni az EU-források felhasználása tekintetében. Elpazarolt lehetőségeket annál inkább.

Mondok egy konkrét példát, jó? Válaszoljon rá, kérem szépen! Épületenergetika tekintetében bizonyosfajta kiírásoknak megpróbáltak eleget tenni, de a lakosság számára, tehát lakossági felhasználásra lényegében bezárták a lehetőséget, pedig az uniós előírások alapján lett volna lehetőség arra, hogy lakossági, legalább egy energiaszinttel történő ugrás

esetén ilyen lehetőségeket tömegek számára elérhetővé tegyenek.

Végző esetben azt javasoltuk, hogy legalább a CSOK kedvezményes hitelét terjesszék ki arra, hogy magyar emberek ha legalább egy energetikai szintet ugrasztanak a lakásukon - nagyon csúnya szóval mondva -, akkor felvehessék ezt a kedvezményes lehetőséget. Önök ezt lesöpörték az asztalról.

Nincs emellett nemzeti vagyonelejtár, mert önök nem készítették el, nincs emellett EU-mérleg, mert önök nem készítették el, nem tudjuk, hogy a stratégiai szerződéseikben egyébként - amelyek egy részét titokban írták alá, vagy homályos részletekkel legalábbis - egyáltalán a munkabér-kiegyenlítőds elvét felvetették-e vagy a munkabérek emelésének bármiféle szándékát megjelenítették volna. Fel lehet minket világosítani e tekintetben, de nem nyilvános minden szerződés minden pontja. Nem tudhatjuk.

Amit viszont biztosan tudunk, hogy az önök csapata a soros uniós csúcson egyszer sem vetette fel azon kifosztó mechanizmus létét, amelynek értelmében Magyarország a munkaerő olcsó mivoltával versenyez önök által, és amelynek értelmében a magyar embereket kirabolják ebben az országban becsületes munkavégzésük ellenére.

Emellett munkahelyteremtési támogatások tekintetében bizonyos multicégeknek önök bőkezű támogatást adnak, mint az általam átkozottnak nevezett szociálliberális gazdaságirányítás is két ciklussal ezelőtt. Tehát bőven nincs mire *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* büszkének lenniük. Köszönöm a lehetőséget. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak.

(18.40)

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Köszönöm szépen a felvetést, mármint ami a lakossági energiafelhasználást illeti. Itt azért a Jobbiktól szélsőjobboldali pártként kommunista szövegeket hallani meglepő ebben a parlamentben, tudniillik Magyarországon 3,3 millió háztartás van. Milyen alapon döntse el egy kormányzat, hogy ezek közül melyiknek ad vissza nem térítendő támogatást, és melyiknek nem? Mert ha minden olyan támogatást, ami a lakossági energia-korszerűsítésre használható lenne, így osztanánk fel magánlakások tekintetében, akkor ez a forrás ennek a lakásmennyiségnek nemhogy a tizedére, az egy százalékára sem lenne elegendő.

Ezért döntött úgy a kormány, többek között az önök javaslatát is meghallgatva az előző vitanap alkalmából, hogy egy visszatérítendő konstrukciót nyit, ahol a lakások energiamegtakarítása elegendő

lehet ahhoz, hogy a visszatérítendő konstrukcióhoz, tehát egy nullaszázalékos hitelhez a havi törlesztőrészletet kigazdálkodja. A Magyar Fejlesztési Bankponton keresztül fogja a kormány nagyjából június magasságától ezeket a projekteket elindítani és kiosztani.

A kormány úgy döntött, hogy az energiahatékonysági beruházásokra rendelkezésre álló forrásokat olyan közintézmények energetikai korszerűsítésére fogja fordítani, ahol magas ügyszámmal találkozunk, vagy ahol sok lakossági felhasználás van; egészségügyi ellátórendszer, szociális ellátórendszer és oktatási rendszer. Ha ezeknek sikerül csökkenteni az energiaköltségét, tehát az állami fenntartási költségét, a lakossági oldalon pedig létrehozunk egy olyan zöld finanszírozási konstrukciót, ahol a megtérülésből finanszírozható a hitelforma, akkor azt gondolom, hogy a kormány igazságosan jár el. Nincs ma annak sem alapja, sem pedig pénzügyi forrása, hogy 3,3 millió háztartás mindegyikét így fejleszteni lehessen, és arra vonatkozóan, ha nincs lehetőség, akkor azt gondolom, hogy egy jobbközép kormányzat esetében szándék sem szabad, hogy legyen.

Az a cél, hogy ezek a lakások igenis korszerűsödjenek, de ott, ahol magáningatlanon történik a fejlesztés, ott az ingatlan tulajdonosának legalább legyen ugyanakkora investíciója ebbe a költségbe, mint az az állami kötelezettségvállalás, ami abban jelenik meg, ami a kamatterhek nullázását jelenti lényegében. Egy piaci konstrukcióhoz képest itt nem 2-5-10 százalékos kamatterhek mennek, hanem lényegében nulla százalékon, tehát akkora nominálértéken kell visszafizetnie neki több éven keresztül ezt a hitelt, mint amennyi pénzt kapott a magyar állam, a magyar adófizetők vagy az európai adófizetők pénzéből. Köszönöm. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. A következő előre bejelentett felszólaló Bányai Gábor képviselő úr, Fidesz.

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az elmúlt évi európai fejlesztési vitanap óta nemcsak hogy sok víz folyt le a Dunán és mellékfolyóin, de sok minden változott az Európai Unió és Magyarország Kormányára által finanszírozott fejlesztési programok előrehaladása során is. Kezdve azzal, hogy a harmadik magyar fejlesztési tervet, a Széchenyi 2020-as programot és annak végrehajtását, minden késleltető külső és belső szándék ellenére, összességében és időarányosan sikerült teljesíteni, illetve a 2007-2013-as időszak fejlesztéseit és kifizetéseit is le tudta zárni hazánk és a kormány. Szó szerint pályázati felhívási szövegek zúdult és még ezen a héten is zúdul - a miniszter úrtól hallottuk - a magyarországi pályázókra, a vállalkozókra, a vállalkozásokra, önkormányzatokra, egyházainkra és civil szervezetekinkre.

A sok kételkedő hang ellenére, amelyek azt állították, hogy le sem tudja az ország majd hívni a rendelkezésre álló forrásokat, a tény ezzel szemben, hogy láthatólag a legtöbb területen sokkal nagyobb a pénzügyi fejlesztési igénye az országnak, mint lehetőségünk ezek teljesítésére megvolna. Magyarán a hazai gazdaság jelentős része végre kiheverte a 2008-2009-es gazdasági világválság depresszióját és összeomlását, és növekedni, versenyezni, gyarapodni akar, és a jelek szerint már képes is erre. Sőt, az is látszik, hogy jelentős a többletigény a rendelkezésre álló forrásokra, hisz vannak olyan vidékfejlesztési programok, amelyekben 8-12-szeres az igény a kiírásokra, mint a rendelkezésre álló források.

Elmondhatjuk azt, hogy az előző vitánk óta eltelt négy hónap óta és a mögöttünk hagyott 2016-os esztendőben sikeres volt az EU-s fejlesztési időszak előrehaladása. Ne felejtjük el, hogy 2015 augusztusa és decembere között fogadták el a magyar fejlesztési operatív programokat. Az Európai Bizottság két évig gondolkodott rajta, hogy mit fogad el Magyarország részéről, és tudjuk, hogy számtalanszor írták át a kormányzattal és szakembereinkkel a magyar tervet. Így ennek ellenére időarányosan is Magyarország sikeres évet zárt 2016-ban. A rendelkezésre álló fejlesztési és pénzügyi keret 85 százalékát meghirdette a kormányzat, több mint 4000 milliárd forintra már szerződéssel is rendelkező, lekötött pályázat, pályázó van, közel 2000 milliárd forint értékben már megtörténtek a kifizetések. A 2016. évi kifizetési terv 97 százaléka teljesült. Több fejlesztési célterület 100 százalék fölötti arányban teljesítette a 2016. évi kifizetési terveit. Ilyen volt az emberi erőforrások operatív program, a közigazgatás-fejlesztési operatív program, a környezeti és energetikai operatív program, a regionális programok és a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program; mindegyik 100 százalék fölötti teljesítéssel működött. A közlekedésfejlesztés pedig 134 százalékban teljesítette a tavalyi tervét.

Nagyon fontos megjegyezni, kedves képviselőtársaim, hogy a 2016. évi kötelezettségvállalási terv is jelentős mértékben teljesült. Igaz, épp amiatt, mert a vidékfejlesztési programot nagyon későn fogadták el, ott jelentősebb a lemaradás, de a terület nagy része 83 százalékos teljesülést mutat.

Pár adatot hadd mondjak el, hogy is állnak a tervek, amiket a kormány benyújtott, és a pályázati források, amiket meghirdetett, hogy alakultak pontosan számszerűleg, illetve most már elment Sallai Benedek képviselő úr, neki is pár számot szeretnék majd elmondani.

Az előző vitanap, november 25-e óta az alábbiak az eredmények. 125 új felhívás jelent meg, most már 418 felhívás volt március 20-án, egy héttel ezelőtt. 1898 milliárd forinttal nőtt a meghirdetett forráskelet, most már 9403 milliárd forint a kihirdetett forráskelet. 47 987 darabban nőtt a beérkezett projektek száma. 4068 darabban nőtt a támogatott projektek száma, 3760 darabban a szerződött projektek száma,

9100 darabban pedig a kifizetéssel rendelkező projektek száma, és 858 milliárd forinttal emelkedett a kifizetések összege az elmúlt esztendőben.

Zárásképpen - (Közbeszólás.) nagyon szépen köszönöm, képviselő úr a háttérből -, amit nagyon fontos, hogy tisztázzunk... (Derűltetés a Jobbik soraiban. - Az elnök csenget.) A korábbi felszólalásában Sallai képviselő úr rengeteg mindent, hetet-havat összehordott. Csak egy példa, hogy értse mindenki, gépkatalógusról és mutyikról beszélt az agrártámogatások keretén belül. Csak jelzem, nincs gépkatalógus, és számtalan ügyet lehetne itt felróni neki, a több tízezer nyertes pályázó vállalkozó, önkormányzat fejlesztéseit. Dehonesztáló kijelentéseit pedig vissza kell utasítanom az ő nevükben. 4-5-6-8-10 sikertelen pályázat miatt nem lehet egy egész ország pályázói rétegét megvádolni korrupcióval és rossz pályázatokkal, nem hatékony fejlesztésekkel. Köszönöm a szót, elnök úr. (Taps a Fidesz soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő hozzászóló Gúr Nándor képviselő úr, jegyző úr, MSZP.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azt gondolom, hogy az európai uniós források felhasználása nyilván nem más célt szolgál, mint hogy a gazdaság növekedjen. Ez a forrásfelhasználás alapvetően olyan kellene legyen, hogy az mondjuk, az országon belüli különbségeket is próbálja csökkenteni.

Nem olyan kellene legyen, ahol különféle és nagyságrendjében sok tászkás cég születik. Az elmúlt időszakban a számbavételeink alapján 5400 olyan tászkás cég született, ahol foglalkoztatás nincs, de éves szinten százmillió forintot meghaladó haszon vagy hozam születik. Önök is látják, hogy ez nyilván egyfajta korrupciós háttér nélkül be se következhetne.

Azt is érdemes számításba venni, hogy hogyan alakul nemcsak az országon belül, hanem mondjuk, a régióon belüli helyzetünk. Elhúztak mellettünk - most mindegy, hogy miről beszélünk, fejlettségről, bérekről, vagy épp a másik oldalát nézzük a versenyképesség tekintetében a dolgoknak -, azt látjuk, hogy a hét magyar régió pozicionális helyzete az európai források felhasználásával együtt sem javult. A korrupciós kutatóintézet kimutatása szerint már olyan arányok születnek, látnak napvilágot, amit már majdhogynem én saját magam is sokallok, a közbeszerzésekhez illesztett túlárzások tekintetében.

(18.50)

Ugye, azt tudják mindnyájan, hogy a közbeszerzések vonatkozásában az egyharmada a közbeszerzéseknek egyszereplős közbeszerzés, és nem a néhány tízmillió forintos közbeszerzési értékeknél, hanem az ezermillió forintos nagyságrendű közbeszerzéseknel vagy az azt meghaladó tízszeres-hússzoros közbeszer-

zési értékeknél válnak ezek valóssá és igazzá. S hát e tekintetben foghatók a túlárazások mértékei is. Szolid becslések szerint 25-30 százalékos, az előbb említett korrupciós kutatóintézet szerint pedig elérheti a 140-320 százalékos mértéket is a túlárazottság.

S közben ha korrupció, akkor a másik oldalról a versenyképesség tekintetében ha vizsgáljuk a dolgokat, akkor azt láthatjuk, hogy az Európai Unió keretein belül a versenyképességünk romlott. 28 tagállamot számításba véve huszonötödikek vagyunk a sorban. Tehát rengeteg EU-s pénz felhasználása mellett vagy mindezekkel együtt is ilyen helyzet alakult ki.

Nem akarok mélyen belemenni, mert itt már az előbbieken szó esett róla, de Magyarországon a szegénység és a gazdagság, a szegények és a gazdagok közötti különbség, az olló nyílt az elmúlt hét esztendőben. Kikhez jutnak el ezek a források, hogyan, miképpen? Hát, nyugodt lelkülettel mondhatjuk azt, hogy ezek a források alapvetően haverokhoz jutnak el, meg a pereputtyhoz jutnak el. Ezeknek a forrásoknak az utolérése tekintetében a pályázók 1 százaléka viszi a pályázati források egyharmadát. Ugye, nem gondolják komolyan, hogy ez így rendben van? Ugye, nem gondolják komolyan, hogy ennek így kell működnie?

Ha nézzük például az előbb említett dolgokat, hogy a korrupciós ranglistán hogyan néz ki Magyarország, akkor a korábbi időszakban a nem túl előkelő 50. helyről is tovább araszoltunk, az 57. helyre sikerült most már jutnunk. De ha az előbb említetten a régiók vonatkozásában a versenyképességünk helyzetét nézzük, akkor láthatjuk, hogy a közép-magyarországi régió kivül, amelyik a 263 régió számbavételén belül a kétharmados sávban helyezkedik el, ott sem a legelőkelőbb helyet foglalja el, mert 152. a rangsorban, azt követően minden egyéb más magyar régió, tehát mind a másik hat magyar régió a 205-232. helyen helyezkedik el. S folyamatában rontott a pozícióján, ezt is hozzá kell tenni. És bizony vannak olyan felületek, amelyek tekintetében, például az északkelet-magyarországi régió, mondjuk, az egészségügyi kompetencia vonatkozásában az utolsó előtti helyet foglalja el.

No, hát e tekintetben azt szeretném érzékeltetni, hogy akkor valami nagy baj van a források felhasználásával, mert sem Magyarország, sem a Magyarországon élő emberek érdekét nem szolgálja mindaz, amit a források felhasználása eredményeképpen önök képeznek. Vagy legalábbis nyugodt lelkülettel kimondható, hogy nem kellőképpen szolgálja, mert nem pozitív irányultságot vetnek a folyamatok, hanem éppen negatívát. Ilyen az, hogy ha ezek a források nem lennének, akkor a gazdasági növekedés tekintetében, az előállított új javak vonatkozásában sem tudnának számot adni pluszos szaldóról, a GDP növekedése nem növekedés lenne, hanem csökkenés lenne. De akár nyugodt lelkülettel mondhatjuk, hogy az a szégyenletes foglalkoztatási helyzet - mert az, mert nem a külföldieket kell számba venni és a köz-

munkásokat - is rosszabb lenne, és nem tudnának még arról sem számot adni, amiről ma. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr, képviselő úr. A következő előre bejelentett felszólaló Szászfalvi László képviselő úr, KDNP.

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Én egy picit békésebb vizekre eveznék a felszólalásomban, hiszen az egyházi támogatásokról szeretnék néhány perc erejéig beszélni, tudva azt, hogy az európai uniós fejlesztési ciklus egy kicsiny részéről beszélünk, amikor az egyházak támogatásáról beszélünk. Ugyan kicsiny szegmense ez a teljes uniós fejlesztési forrásoknak, fejlesztési keretnek, de számunkra, KDNP-sek számára rendkívül fontos.

Miért fontos számunkra az egyházakkal való együttműködés, az egyházak segítése és támogatása? Az Alaptörvény néhány mondatára, néhány gondolatára szeretnék apellálni. Idézem a preambulumnak azt a fontos mondatát, hogy „elismerjük a kereszténység nemzetmegtartó szerepét, becsüljük országunk különböző vallási hagyományait”. Majd az Alaptörvény VII. cikke a következőképpen fogalmaz: Magyarországon az állam és az egyházak különváltan működnek, az egyházak önállóak, az állam a közösségi célok érdekében együttműködik az egyházakkal. Az állam és az egyházak alkotmányos szétválasztása tehát védi mind az egyházak autonómiáját, mind az állam autonómiáját, ugyanakkor lehetővé teszi, hogy közös céljaik, közös céljaink a társadalom javának érdekében, a nemzet érdekében közösen, egymást kiegészítve hatékonyabban működhessenek, mint ha külön-külön tennék.

Az állam is és az egyházak is a közjót képviselik, kell hogy képviseljék a maguk sajátos lehetőségeivel és eszközrendszerével. Az egyházak évszázadok óta meghatározó részvevői az oktatásnak, a nevelésnek, a szociális szférának és az egészségügynek. Az a hagyomány, az a felelősség és elkötelezettség, amely a keresztény elvek és értékek mentén fejlődött ki az elmúlt évszázadok során és valósult meg, a mai napig meghatározója a magyar nemzet életének és a magyar társadalom életének. Sőt az elmúlt évtizedekben ez a társadalmi szolgálat és ez a társadalmi szerepvállalás, illetve elkötelezettség egyre jobban erősödött, erősödik és kiteljesedett.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Országgyűlés! 2010 előtt a szocialista-liberális kormányzatok sokféle eszközzel diszkriminálták az egyházakat és az egyházi jogi személyeket. Ez a diszkrimináció valósult meg a jogszabályalkotásban, ez a diszkrimináció valósult meg a hazai források és az intézményrendszer finanszírozása tekintetében. Itt utalnék arra az egy konkrét tényre, hogy 2010-ben és a következő években sok milliárd forintot kellett visszafizetniük az egyházaknak csak azért, mert az előző kormányza-

tok nem fizették ki az egyházi közoktatási intézmények normatíváit.

*(Az elnöki széket Sneider Tamás,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

De ez a diszkrimináció érvényesült az európai uniós források tekintetében is a 2007-2013-as EU-s ciklusban, hiszen alig-alig volt pályázati jogcím, amelyek tekintetében az egyházak, az egyházi intézmények vagy egyházi jogi személyek egyáltalán pályázni tudtak. Néhány pályázat esetében fordult ez elő, de egyébként a pályázatok és a különböző operatív programok elsöprő többségében az egyházak, illetve egyházi intézmények nem is tudtak pályázni, mert nem volt rá lehetőség, nem volt rá jogi lehetőség.

2010 után, ha csak az európai uniós forrásokról beszélünk, az volt a feladat, az volt a kihívás, hogy biztosítani kell mind az uniós, mind a hazai források tekintetében, hogy az egyházak és intézményeik ugyanolyan eséllyel tudjanak a forrásokhoz hozzájutni, mint minden más intézmény, illetve minden más közjót szolgáló és közfeladatot ellátó szervezet. Az egységes és egyenlő finanszírozást valamennyi közfeladat-ellátási területen biztosítani kellett, illetve a hátrányos helyzetű térségekben, településeken segíteni és támogatni kellett az egyházak, egyházi intézmények munkáját, többek között ezzel is segítve a falvakban, a kistelepüléseken, a hátrányos helyzetű térségekben a népességmegtartó lehetőséget. Az is egy feladat és kihívás volt 2010 után, hogy az egyházaknak a romaintegrációba, illetve a felzárkóztatási és különböző esélyegyenlőségi programokba való bevonását mint egy lehetőséget, illetve az esélyegyenlőséget tudjuk biztosítani.

Azt gondolom, ezért volt rendkívül fontos az, hogy a 2014-20-as európai uniós költségvetési, illetve fejlesztési források tekintetében szinte minden operatív program tekintetében az egyházak, illetve egyházi intézmények, egyházi jogi személyek tudnak pályázni, tudnak a forrásokhoz hozzájutni. Az egyházak tekintetében ez 568 önálló egyházi köznevelési intézményt érint több mint ezer feladatellátási helyen az országban, tehát nem igaz ebben a tekintetben sem, hogy az európai uniós források nem érintik a magyar polgárok és a magyar társadalom életét.

(19.00)

A 2016-17-es tanévben közel 208 ezer tanuló tanult, a 22 egyházi felsőoktatási intézményben több mint 20 ezer hallgató tanul. Az állami iskolákba járó tanulók közül a 2015-16-os tanévben közel 206 ezren választották a hitoktatást. Oktatási célú fejlesztésekre a hazai költségvetés is egyre nagyobb arányban biztosít forrást, elsősorban épületfelújításra és – korszerűsítésre, és természetesen az európai uniós források az elmúlt időszakban és az ezt követő időszakban is számtalan pályázati forrás tekintetében

oktatásmódszertani, infrastrukturális, digitális kompetencia és pályaaorientációs célú fejlesztések megvalósítására biztosítanak forrásokat az egyházi közfeladat-ellátást biztosító intézmények számára.

Néhány ilyen pályázati forráslehetőséget hadd emeljek ki! Ilyen az EFOP 4.1.1. pályázati jogcím, egyes egyházi oktatási infrastrukturális fejlesztésekre 14,4 milliárd forint közvetlenül egyházi köznevelési intézmények fejlesztésére, 23 egyházi intézmény nyert támogatást ebből a forrásból. Az EFOP 4.1.5. jogcím a köznevelési intézmények infrastrukturális fejlesztésére 16,2 milliárd forint keretösszegű felhívás a nem állami intézményfenntartók részére. Azután ilyen pályázati lehetőség az EFOP 4.1.6. pályázati jogcím a köznevelést támogató szerepének erősítésére, 5 milliárd forint a gyógypedagógiai és pedagógiai szakszolgálati intézmények számára, valamint az EFOP 3.2.3. pályázati jogcím, amely a digitális környezetet a köznevelésben, keretösszeg 6,3 milliárd forint a digitális oktatás színvonalának minőségi javításához, a digitális leszakadás megállításához.

Az emberi erőforrás operatív program minden prioritásán tehát lehetséges kedvezményezett körbe tartoznak az egyházi szervezetek. Az egyházi, civil és nemzetiségi szervezetek részére elérhető fejlesztések az általuk ellátott közszolgáltatások hatékonyabb ellátása érdekében, többek között közösségfejlesztésre, hátránykompenzációra, felzárkóztatási programokra, szociális és gyermekvédelmi intézmények komplex fejlesztésére, iskolák infrastrukturális felújítására, tanodaprogramokra és térségi programok megvalósítására adnak lehetőséget.

Kedves Országgyűlési képviselő-társaim! Tisztelt Országgyűlés! Mik ezek a források, mik ezek a pályázatok, ha nem felzárkóztatási pályázatok, ha nem a hátrányos helyzetű települések, a hátrányos helyzetű térségek, a hátrányos helyzetű társadalmi csoportok felzárkózását szolgáló pályázati források biztosítása? Ezek közül is hadd emeljek ki néhány pályázati jogcímet: az EFOP 1.3.7. pályázati jogcím a társadalmi kohézió erősítése, az egyházak közösségfejlesztő tevékenységének bővítésével. A felhívás 8 milliárd forintot biztosít az egyházi és civil közösségek számára hátránykompenzációs tevékenységek elvégzésére, amely magában foglalhat többek között prevenciót, társadalmi érzékenyítést, szemléletformálást. Cél a peremen élő közösségek társadalomba való beilleszkedése. Aztán az EFOP 1.9.8. jogcím, ami az egyházi és civil szervezetek szociális közfeladat-ellátásainak támogatásáról szól, 5 milliárd forintos támogatási keret áll rendelkezésre ezen a felhíváson az egyházi és civil közösségek számára. A felhívás célja a szociális és gyermekvédelmi szolgáltatások komplex fejlesztése. Ebben a szektorban egyre szélesebb körű az egyházi és civil szerepvállalás, és az országos lefedettség az egységes szemléletrendszer minőségi feladatellátását teszi lehetővé részükről.

Az EFOP 2.2.15. jogcím a karitatív szervezetek infrastrukturális fejlesztései a hátrányos helyzetűek társadalmi integrációja, reintegrációja érdekében. A

karitatív és humanitárius szervezetek részére tesz lehetővé infrastrukturális fejlesztéseket, a raktározási feltételek javítását, eszközbeszerzést. A felhívás teljes keretösszege 4,5 milliárd forint, a megpályázható támogatási összeg 200, illetve 650 millió forint között van. Végül az EFOP 4.1.1. felhívási jogcím az egyes egyházi infrastrukturális fejlesztésekről szól. Az egyházi fenntartású iskolák előtt áll nyitva a felhívás, számos iskola, tornaterem építését, infrastrukturális beruházását tette, illetve teszi lehetővé, összesen több mint 14,4 milliárd forint értékben.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az EFOP-os fejlesztési forrásokon túlmenően, tehát az emberi erőforrás operatív programon túlmenően is megemlíthetem a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív programot is mint egy lehetőséget az egyházak, illetve az egyházi jogi személyek számára. Példának okáért már döntés-előkészítési szakaszban van a GINOP 7.1.4., az egyházi kulturális örökség turisztikai fejlesztése jogcím, amely 7,3 milliárd forintot biztosít az egyházak, illetve egyházi jogi személyek számára, de egy ugyanilyen forráslehetőség a GINOP 7.1.6. pályázati jogcím is, a világörökségi helyszínek fejlesztése című felhívás.

Ezen túlmenően még meg lehet említeni, meg kell említeni a környezeti és energiahatékonysági operatív programot is, a KEHOP-ot is. Példának okáért a KEHOP 5.2.1. jogcím: az egyházi fenntartású kórházak épületenergetikai fejlesztése kiemelt projektben több egyházi egészségügyi intézmény, kórház tud részesülni, több milliárd forint értékben. A KEHOP 5.2.3. jogcímen pedig az egyházak épületenergetikai fejlesztései megújuló energiaforrás hasznításának lehetőségével című kiemelt projektben összesen 12,2 milliárd forint támogatási összegre adnak, adhatnak be pályázati támogatási kérelmet az egyházi jogi személyek.

Ezen túlmenően feltétlenül meg kell még említeni a vidékfejlesztési programot is, például a VP 6-7.2.1.-7.4.1.-16. jogcímet, amely a településeket meghatározó épületek külső rekonstrukcióját, többfunkciós közösségi tér létrehozását, fejlesztését, energetikai korszerűsítését támogatja, amely 26,8 milliárd forintos keretben áll rendelkezésre, többek között az egyházak, illetve az egyházi jogi személyek számára is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Országgyűlés! Mik ezek a források, amelyek az egyházak, egyházi jogi személyek, egyházi intézmények számára megszerzhető források, mint hogy fejlesztési források, felzárkóztatási források, amelyek mind-mind érintenek szülőket, diákokat, ellátottakat, intézményekben dolgozó pedagógusokat, gondozottakat, szociális szakembereket, akiknek a munka- és életfeltételeit fogják javítani ezek a pályázati források, ezeknek a pályázati forrásoknak a megvalósulása.

Bizonyosak vagyunk abban, bizonyára talán mindannyian így vagyunk ezzel, hogy az egyházaknak, illetve egyházi intézményeknek juttatott európai uniós pályázati források mind-mind jó helyre kerül-

nek, és mind-mind hatékonyan lesznek felhasználva az elkövetkezendő években. Köszönöm szépen meg-tisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padso-rokban.)*

ELNÖK: Köszöntöm újból képviselőtársaimat. Megadom a szót most Schanda Tamás államtitkár úrnak.

SCHANDA TAMÁS JÁNOS, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Ahogyan képviselő úr is elmondta, számítunk az egyházakra, számítunk az egyházi szervezetekre a fejlesztéseinkben, különösen is számítunk az emberi erőforrás operatív programban az egyházak szerepvállalására. Számítunk a társadalmi felzárkózásban önökre, számítunk az egyházi szervezetekre a népesedési programok keretében, számítunk a köznevelési fejlesztések kapcsán és a végzettség nélküli iskolaelhagyás ügyei kapcsán is egyaránt.

(19.10)

Azt is el kell mondani, hogy a társadalmi változások és a köznevelési törvény változásai következtében az egyházaknál jelentősen megnövekedtek az oktatási intézményt fenntartói feladatok. Az egyházak által fenntartott intézmények száma az utóbbi időben több mint 60 százalékkal nőtt. Ugyanakkor az egyházak kezelésébe visszajutott, visszakerült intézmények strukturális állapota sokszor rossz, elavult, illetve sok esetben nem tud eleget tenni azoknak a fontos társadalompolitikai céloknak, mint például a mindennapos testnevelés biztosítása.

Éppen ezért, ahogy a képviselő úr is említette, több olyan oktatási fejlesztésünk van, több olyan oktatási fejlesztést indítottunk, amely különösen az egyházaknak vagy a nem állami fenntartók számára érhető el. Ezek közül valóban érdemes kiemelni az EFOP 4.1.1. egyes egyházi oktatási infrastrukturális fejlesztések című pályázatát, amelynek a keretében 23 darab egyházi oktatási intézmény kapott támogatást. Ezen projektek összértéke meghaladja a 14 milliárd forintot, és itt már zajlik a projekt végrehajtása, csak hogy az ellenzéki vádakra is vissza tudjak utalni, itt már valóban érezhető a terepen is, hogy ezek a fejlesztések elindultak, és olyan eredményekkel fognak zárulni, amelyek sok száz, sok ezer magyar fiatal oktatásához tudnak hozzájárulni.

A másik említett pályázat is elérhető, ez jelenleg is pályázható, ez az EFOP 4.1.5. kódszámú köznevelési intézmények infrastrukturális fejlesztése címet viseli. Itt szintén várjuk az egyházaknak, a civil szervezetek pályázatait, akik oktatásiintézmény-fenntartással is foglalkoznak. Itt a rendelkezésre álló keretösszeg meghaladja a 16 milliárd forintot. Ennek a pályázatnak a segítségével pedig új közösségi terek tudnak majd létrejönni az iskolákon belül, sportud-

varok, játszóudvarok kerülnek majd kialakításra, szaktantermeket és osztálytermeket újítunk fel és újítanak fel az egyházi és magánfenntartók, és ezáltal is jelentősen növekedni fog a magyar oktatás minősége.

Tisztelt Képviselő Úr! Várjuk és biztatjuk az egyházakat és az egyházi szervezeteket arra, hogy minél több pályázaton induljanak, és minél több pályázatban vegyenek részt. Én most nem sorolnám föl azt, hogy milyen egyéb lehetőségek vannak az emberi erőforrás operatív program keretén belül, hiszen sok időt használnék el a rendelkezésre álló időkeretből. Nincs is nagyon olyan pályázati felhívásunk, amit nem teszünk lehetővé az egyházak számára is, hiszen fontosak számunkra, elismerjük azt az értékteremtő munkát, amit egyébként végeznek a mindennapokban. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Staudt Gábor képviselő úrnak.

DR. STAUDT GÁBOR (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Hallgatva az előttem felszólalókat, alapvetően a kormánypárti képviselőket és a kormány képviselőit egy olyan szemlélet jellemzi, hogy mennyi pénzt tudunk lehívni, mennyi pénzt tudunk elkölteni, de az elköltött összegek önmagukban csak felemás eredményt mutatnak, lévén többször kértük, hogy egy mérleget vonjunk az EU-csatlakozásunktól kezdve a napjainkig. Egy valós mérleget, ami úgy gondolom, hogy ha valóban egy sikertörténetről beszélünk, akkor önöknek és az Európai Uniónak is érdeke lenne megvonni azt, hogy milyen formában jött ki Magyarország a makroszámok tekintetében, tehát ne csak a befolyt, átfolyt összegeket figyelembe véve, a makroszámok tekintetében előrejutottunk, esetleg nem jutottunk sehova, vagy hátrébb kerültünk.

Sokszor kimarad az, hogy az idejövő EU-s források mellett, amikor csatlakoztunk az Unióhoz, mik voltak azok a hátrányok, amiket el kellett szenvednünk. Elég itt a piacnyitással megvalósuló iparunknak, feldolgozóiparunknak a gyakorlati tönkretételére, kisvállalkozások, középvállalkozások tönkretételére gondolni, és mindezeket a mérlegbe ugyanúgy bele kellene vonni, és nemcsak a bejött összegekről kellene beszélni. Ugyanúgy igaz, hogy amikor kinyitjuk a költségvetést, amit tavaly itt a Házban és idén is meg fogunk tenni, el fogunk fogadni, akkor olyan számokat láthatunk, én a 2016-os költségvetés számait idéztem fel, hogy a hozzájárulás az EU költségvetéséhez cím alatt nagyjából 315 milliárd forintot fizetünk be mindannyiunk adójából, mindannyiunk pénzéből. Azt már nem is kell hogy mondjam, mert oly sokszor elhangzott, hogy például brit korrekcióra még tavaly is 21 milliárd forint volt beírva a költségvetésbe. Nyilván a britek távozásával ez megszűnik, mondhatnák önök, de nagyon érdekes, hogy ilyen tételeket is sikerült kiharcolniuk, ugyanúgy, ahogy az

Ausztria, Dánia, Hollandia, Svédország számára fizetendő kifizetés 2,4 milliárd forint. Lehet, hogy nem tűnik soknak, de azért ez is érdekes, hogy még a magyar költségvetésből kell ezeket a befizetéseket teljesíteni.

És hogy miért fontos ez? Mindenki, minden magyar állampolgár gyakorlatilag évente több mint 30 ezer forintot fizet be az EU költségvetésébe. Ez mindenkinek a pénzéből megy, a befolyó források viszont, úgy tűnik, hogy nagyon is csak egy irányba hatnak, vagy kevésbé élvezik azt a magyar adófizetők vagy legalábbis a nagy része.

Többször idézték önök is, ellenzéki oldalról is Oettinger német EU-biztosnak a nyilatkozatát. Csak azt látom, hogy ebből önöknél nem következik semmi, nem kérték ezt Brüsszelben számon. Több részlet is idézték ennek. Én azt írtam fel magamnak, amikor kifejtette, hogy amit Lengyelországnak adnak - ez igaz Magyarországra is és a térségre -, az Németországba jön vissza nagy részben; és a fontosabb rész: gazdasági szempontból Németország nem nettó befizető, hanem nettó kedvezményezett. Ezt mondtuk már jó régóta, csak ezt mindig tagadta egyébként a Fidesz is javarészt, amikor a Jobbik azt mondta, hogy ki a nettó befizető. Miért, önök azt mondták, hogy Magyarország nettó befizetője az EU-nak? Ezt mondták? *(Csepreghy Nándor jelzésére:)* Akkor legalábbis ezt nem hallottam ilyen fajsúlyosan. Mindig azt mondták, hogy többet kapunk, mint amit befizetünk. Én ezt hallottam önöktől, de akkor javítsanak ki. Egyébként, ha pedig ez így van, hogy Németország és a német EU-biztos nem tartja magát nettó befizetőnek - ahogy ezt hallhattuk hivatalosan - az EU költségvetésébe, akkor nyilvánvalóan a keleti térség és Magyarország tartozik ebbe a körbe. Akkor viszont már az egész EU-mérleg meghúzása megint csak aktuálisabb, mint valaha, hiszen akkor ki kellene találni, hogy hol állunk ebben a történetben.

Dömötör államtitkár úr azt mondta, igyekeztem pontosan felírni, hogy nagyjából 80 százalék áramlik vissza a pénzekből különböző csatornákon keresztül a német gazdaságba, és azt mondta, hogy ezzel tulajdonképpen kvittek vagyunk. Szerintem akkor nem vagyunk kvittek, ha 80 százalék visszaáramlik, akkor ezt lehet, hogy újra kellene gondolni. Arról meg nem is beszélve, azokról a pénzekről nem is beszélve, amelyek egy az egyben sajnálatos módon elherdálásra, ellopásra kerülnek. Elég egyébként - többször idéztük ezt is, nem is magyar, hanem külföldi kimutatás - a Tax Justice Networkre gondolni, amely néhány évvel ezelőttig, tehát még nem is napjainkig arra jutott, hogy Magyarországon a teljes államadósság nagyjából két és félszeresét vitték ki a kilencvenes évek eleje óta offshore irányba, és ez még egy óvatos becslés. A világon a 12. legtöbb pénzt vesztett ország vagyunk. Egyébként magunk mögé utasítjuk Ukrajnát, Törökországot, Kazahsztánt, és nem az egy főre jutó kivitelben, elsibolt vagyunkban, hanem abszolút értékben.

Egyébként ezt ők közel 250 milliárd dollárra tették. Azóta, azt hiszem, hogy ez a szám csak nőtt.

Itt azt is el kell mondjam - fölírtam magamnak néhány számot, hogy azért megint csak az uniós csatlakozásunk mérlegéhez fontos ezt elmondani -, a V4-ek egy főre jutó GDP-je az EU-átlaghoz képest 2004-ben - felsorolnék néhány számot -: Csehország esetében 78 százalék volt, Magyarország esetében 61 százalék volt, tehát másodikak voltunk, Szlovákia 57 százalék, Lengyelország 50 százalék. Innen indulunk 2004-ben, és 2015-ben Csehország 87 százalék, nyilván ők előrejutottak, de a 78 százalékról már nehezebb eredményt elérni, megtették; Szlovákia 77 százalék, jelentős, 20 százalékos előrelépést könyvelhetnek el; Lengyelország 69 százalék, 19 százalékkal léptek előre; és Magyarország 68 százalék, tehát így lettünk sereghajtók a régióban is úgy, hogy gyakorlatilag Csehország mögött a másodikok voltunk. És ha összehasonlítjuk, hogy ki mennyivel tudta növelni a GDP-jét, akkor azt kell mondjam, hogy Magyarország ebben is a sor végén kullog.

Ezért érzik a magyar emberek azt, hogy az ő béreik sem nőttek megfelelően, és ezért érzik azt bizony, hogy lemaradtunk. Tehát amikor a számokat nézzük, akkor ezeket a makroszámokat sem szabad elfelejteni, mert lehet, államtitkár urak, államtitkár asszony, hogy sok pénz bejön folyamatosan, csak sajnos ezek sok esetben vagy papíron jönnek be, mert a német gazdaság felé és a nyugati gazdaságok felé ki is áramlanak, vagy ami bejön, az hosszú rendszereken keresztül, közbeszerzéseken, „csak elköltsük bármi áron” mentalitással kerül a végén elköltésre.

(19.20)

Sok esetben egyébként még nem is csak a magyar kormány felel azért, hogy az EU mire adja ezeket a pénzeket, tehát van ebben egy cinkosság, összekacsintás az Unió felé, miközben nem tudtuk jelentősen növelni a magyar termelés hozzáadott értékét. Erről is már sokan szóltak előttem, hogy sajnálatos módon a munkaerőpiaci helyzetben sem léptünk előre, a bérek egyre inkább leszakadófélben vannak, nem felzárkózóban.

Úgyhogy ezeken kellene változtatni, és nagyon remélem, hogy előre tudunk lépni, bár az elmúlt lassan három évtizednek, ami a rendszerváltás illeti, illetve az EU-csatlakozásunk után eltelt lassan 15 év rendszere - annyi még nem, de lassan már másfél évtized - nem azt mutatta meg, hogy előre tudunk lépni. Ezen kellene változtatni, államtitkár úr, ezek-ke a számokkal, azt hiszem, sajnos nehéz vitatkozni. Köszönöm. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Csepreghy Nándor államtitkár úrnak adom meg a szót.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen.

Tisztelt Képviselő Úr! Engedje meg, hogy néhány dologra reagáljak, és részben egyet is értek önnel. Nem azért, mert ennyire közeledne az álláspontom a Jobbikéhoz, hanem azért, mert szerintem elővette Lázár miniszter úr tavaly júniusban elmondott beszédét, amelyben pont ezt a vitát előlegezte meg. Emlékezzen vissza arra, hogy a kormányt majdnem keresztre feszítették azért, mert azt mondta pont miniszter úr az egyik kormányinfón, hogy Magyarország EU-s mérlegét nem szabad a szerint a két szám alapján megítélni, hogy mennyi az effektív befizetési kötelezettségünk, ami nagyjából a 7+2 éves időszakra 3000-3500 milliárd forint, és az európai kasszából lehívható pénzek aránya, hiszen sokkal szofisztikáltabban kellene ezt megítélni, kieső vámbevételekről, kieső, adómentesen kivihető tőkejuttatásokról és egyebekről beszélünk.

Azért tartom érdekesnek, hogy egy Oettinger-nyilatkozat kellett ehhez, hogy a Jobbik lényegében a kormányzati kommunikációhoz felzárkózzon ebben a kérdésben, mert nem nyilatkozatok alapján kell harcolni Brüsszellel. Hanem például akkor, amikor tárgyalunk a költségvetési keretekről. 2013-ban az volt a kérdés, hogy egy olyan fejlesztéspolitikai rendszer lesz-e Magyarországon, ami ismételten arra ad lehetőséget, hogy nagyvállalatok vigyék ki ezeket a pénzeket például az állami közberuházáson keresztül, vagy egy olyan rendszer, ahol lehetővé tesszük azt, hogy a pályázók tekintetében a korábbi 16-ról 60 százalékra emeljük az EU-s források felhasználásának arányát. Ez egy nagyon jelentős szabály. Vagy például az, hogy a közbeszerzésekben a belépési kritériumok lejjebb tolásával csökkentjük azt az arányt, amelyről Dömötör államtitkár úr beszélt, a 80 százalékos visszaáramlást, ami gépvásárláson keresztül történik, amikor magyar kisvállalkozás a gépfejlesztéséhez Németországból vásárol gépet, vagy német céggel végezteti el azt a szolgáltatást, amelyiket használnia kell a fejlesztés során, vagy a keletkező többletbevételét német exportra, magyar importra költi. Ezek mind-mind akkor csökkenthetőek, ha a közbeszerzésekhez, a közberuházásokhoz is hozzáférnek kis szereplők. Itt pozitív tendencia van. Gúr képviselő úr szóba hozta az egyajánlattevős ajánlatok számát, ami a régió egészében egy általános probléma. De Magyarországon csökken, pont a belépési kritériumok csökkenésével. Tehát azt gondolom, hogy ezeknél a szabályoknál érhető tetten az, hogy hogyan tudjuk elkerülni azt a helyzetet, ami szerintünk is egy teljesen egyensúlytalan állapotot hozott létre a '7-13-as fejlesztési időszakban.

Azonban a nagy szabadságharcos retorikában arról sem szabad megfeledkezni, hogy igenis van egy egészséges együttműködési szintje az erős európai gazdaságoknak és a kelet-közép-európai régióknak. Hiszen azt ugyanis senki nem vonhatja kétségbe, hogy a német gazdaság befulladására vagy adott esetben a visszább szorulása ugyanolyan rossz lenne ennek a térségnek, mint amilyen rossz volt a '7-13-as időszak abszolút szervilis módon végigtárgyalt gaz-

daságpolitikája. Tehát a kettő között valamilyen szintű egyensúlyi állapotot kell szemlélni.

Ismerem azokat a számokat, amiket a GDP-összehasonlításban mondott. Arra szeretném kérni a képviselő urat, hogy a korrektség jegyében a tendenciákat is nézzük. Az elmúlt 3-4 évben a magyar gazdaság jelentősen kezdett ellépni a régió országaihoz képest. Valóban, azt a pozíciót, amit 2002-ben még abszolút élvasként Magyarország birtokolt, 2010-re elvesztettük. 2010-től egyrészt meg kellett fordítani az államadósság növekvő tendenciáját úgy, hogy közben az IMF alapvetően gátolta azt az elképzelést, amit unortodox gazdaságpolitikaként ismertek meg önök a parlamentben, és aminek az lett az eredménye, hogy mi, Magyarország, akik más gazdaságpolitikát folytattunk, visszafizettük a hiteleinket, azok az országok pedig, amelyek az IMF mentorsága vagy javaslatcsomagja alapján dolgoztak, ma még nagyobb adósságcsapdában vergődnek, mint korábban.

De az sem véletlen, hogy ma Magyarországon 600 ezer emberrel dolgozik több, mint ahányan dolgoztak 2010-ben. Tudom, erre mondják a közmunkaprogramot. De azért nézzük meg azt, hogy a 600 ezerből 450 ezer az elsődleges munkaerőpiacon dolgozik. Ha 2010-ben azt a kérdést tettük volna fel önöknek, hogy vállaljuk-e azt a problémát, amivel ma szembe kell néznünk a munkaerőpiacon, hogy nem az a kérdés, hogy miként teremtünk új munkahelyeket, hanem az a kérdés, hogy hogyan töltjük fel a betöltetlen álláshelyeket, csukott szemmel minden nemzeti érzelmű párt aláírta volna. Ugyanilyen pozitívak a számok az államadósságon túlmutatóan a költségvetési egyensúlyban vagy a foglalkoztatás és a GDP növekedésében is.

Egyetértek azokkal a tendenciákkal, amit a képviselő úr vázolt. Egyetértek azzal is, hogy a kelet-közép-európai régió a 2004-es európai uniós bővítés időszakában nem volt más a nyugat-európai cégeknek, mint másodlagos növekedési piac. Ők azt látták 2004-et megelőzően, hogy a világpiacon, főleg a délkelet-ázsiai országokhoz képest nem tudnak növekedni, izoláltan van szükségük egy piacra, ezért is volt a tízes bővítés, és nem az eredeti terveknek megfelelő, alapvetően 3-4-es lépésekben történő bővítés, és bejutottak egy százmilliós piacra. A kérdés az, hogy ez a régió félre tudja-e tenni azokat a sérelmeket, ami a XX. századból, mondjuk úgy, eredeztethető az itt lévő országok között, és tud-e egy olyan gazdaságpolitikát folytatni, ahol a közös érdekeltiségi viszonyok most fontosabbá válnak, mint ezeknek az ügyeknek a rendezése. Ha ezt meg tudjuk tenni, akkor valóban létre tudna jönni egy kétszemes európai Közöségi, amelyben azonban a kelet-közép-európai régió tud a növekedés motorja lenni.

Tehát a tekintetben, hogy egyenlő bérek mikor lesznek Magyarország és Nyugat-Európa, a kelet-közép-európai régió és Nyugat-Európa között, szerintem a belátható jövőben nem tudunk vállalásokat tenni. Abban viszont igen, hogy az egységnyi bérből megvaltható életszínvonal tekintetében versenyké-

pesekek tudunk-e lenni vagy sem. Ha ez a régió valóban összefog, és nemcsak a gazdasági együttműködések tekintetében, hanem közösen artikulálja a politikai érdekeit, amire 2011 óta kiváló lehetőségeket látunk például a V4-együttműködésben, vagy a V4+4, Románia, Bulgária, Horvátország, Szlovénia együttműködésében, akkor igenis ezt a tendenciát meg lehet fordítani. Akkor 2020 után lehet egy olyan kohéziós politika az Európai Közösségben, ami nem arra alapszik, hogy 2004 és 2020 között elkényelme-sítik ezeket a vállalkozásokat, ameddig vannak ezek az úgynevezett ingyenpénzek, majd utána pedig a piaci szabályok között zabálják fel a német vállalkozások a magyar vállalkozásokat, hanem igenis azt az érdeket tudjuk képviselni.

Kossuth már beszélt ilyenekről a XIX. század második felében, hogy hogyan lehet a Duna menti államokat összefogni egy egységes gazdasági közösséggé. Ezt megszervezve valóban az Európai Uniónak létrejöhet egy elsővonalas csatlakozási vagy gyorsítósávja. Ebben, azt gondolom, a V4+4-es együttműködés kiváló példa. Arra büszke vagyok, hogy ez a kormány volt az, aki ezt 2011-ben lényegében elkezdte. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Becsó Zsolt képviselő úrnak.

BECSÓ ZSOLT (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Nemzetközi összehasonlításban, különösen a visegrádi 4-ek viszonylatában is érdemes megvizsgálnunk Magyarország teljesítményét az uniós források felhasználásának kérdésében.

Amikor egy ilyen vizsgálatra sort kerítünk, tisztában kell lennünk azzal, hogy egy új világrend kialakulásának korszakában élünk. Ezt mutatják a mögöttünk hagyott időszak eseményei, például a brexit, és még további változások következhetnek be az előttünk álló fontos európai választásokon is. Gondolok itt Németországra vagy Franciaországra. Ilyen helyzetben minden országnak, így a V4-eknek is szükségszerűen meg kell határozni saját helyét és pozícióját a kialakuló világrendben. Magyarországon a növekedés meghaladja az EU átlagát, és bár a régióban vannak jobban teljesítő országok, mégis a következő évek kilátásai nagyon biztatóak. A beruházásoknak kedvező kamatkörnyezete van, lényegében nincs, illetve elképesztően alacsony az infláció, csökken az államadósság, az ország nemzetközi pénzügyi megítélése érdemben javult, 5 százalék alatti a munkanélküliség, nő az export, fejlődik az ipar. Magyarország az elmúlt két évtizedben nem volt ilyen kedvező helyzetben, ami óriási lehetőség. Persze vannak gyengeségek is. Súlyos probléma a tőkehiány, a demográfiai adottságok is komoly gazdasági kihívást jelentenek, szükség van az egészségügyi helyzet javítására. Drágább lesz a munkaerő, és az is nagy kérdés, hogy a technológiai forradalomban hogyan tud Magyarország jelen lenni.

Valamennyi visegrádi országra igaz, így Magyarországra is, hogy az uniós források felhasználása ma érdemben hozzájárul a fenntartható gazdasági növekedéshez, a gazdaság megerősítéséhez. Ezért sem mindegy, hogy hogyan sáfárkodunk a rendelkezésre álló forrásokkal. A 2007-2013-as fejlesztési ciklust sikerült forrásvesztés nélkül sikeresen és eredményesen lezárni. A 2014-2020-as fejlesztési időszakban azonban minőségileg új szintre léphetünk, hiszen nem a források megmentésére kell koncentrálnunk, mint 2007 és '13 között, hanem a helyes felhasználásra.

(19.30)

Ebben a fejlesztési ciklusban arra is fel kell készülnünk, és ez mindenféleképpen új elem, hogy az uniós források 2020 után akár meg is szűnhetnek. Emiatt is született döntés a kormány részéről, hogy felgyorsítja a felhasználást, mert ezzel is a versenytársaink, például a visegrádi négyek elé akarunk kerülni. Ha most egy pillanattfelvételt készítünk, akkor a visegrádi összehasonlításban nincs miért szégyenkeznünk. Bár erről már volt szó itt a vita során, de azért ismétlés a tudás atyja, néhány számot én is megosztanék.

A meghirdetett forráskeretet tekintve Magyarország a V4-ek viszonylatában kiemelkedő, 93 százalékon áll a rendelkezésre álló keret arányában. Ezek február végi adatok, második helyen Csehország, majd Lengyelország és Szlovákia. Az igényelt támogatás, megint csak a rendelkezésre álló keret százalékában: Magyarország itt is kiválóan teljesít, második helyen Csehország, majd Lengyelország és Szlovákia. A leszerződött támogatások tekintetében is viszonylag jól teljesítünk, 49 százalékon áll Magyarország, majd Lengyelország, Szlovákia és Csehország, és a kifizetett támogatások esetében is nagy a különbség Magyarország és a többi V4-es ország között, Magyarország 22 százalékon áll, 6 százalékon Lengyelország, 4-4 százalékon pedig Csehország és Szlovákia. Az összehasonlított adatok alapján tehát kijelenthetjük, hogy nemzetközi viszonylatban is Magyarország nemcsak a szavak szintjén elkötelezett abban, hogy növekedjen hazánk versenyképessége és szélesedjenek a gazdasági növekedés lehetőségei, hanem a tettek mezején is bizonyít.

Fontos prioritás azonban az is, hogy a hazánkon belüli területi különbségeket is csökkentjük. 2007-13 között is megjelent a célok között, hogy a hátrányos helyzetű megyéket, például saját megyémet, Nógrád megyét és a térségeket a fejlesztési források hatékony felhasználásával felzárkóztassák, fejlesztési pólusokat hozzanak létre, dinamizálják a gazdaságot, de ez, ismervé az egy főre jutó megyei támogatási adatokat, közel sem sikerült. Bár 2010 után már sikerült elérni, hogy hazánk egyik leghátrányosabb helyzetű megyéje, Nógrád megye végre felkerüljön Magyarország fejlesztési térképére, de az első fejlesztési ciklust

megelőző tervezési időszakban, majd a 2007-2013-as fejlesztési ciklus első négy évében elszenvedett hátrányt, a támogatások elmaradását már csak enyhíteni tudtuk.

A 2014-2020-as időszakban azonban valódi paradigmaváltásra került sor, hiszen gazdaságélénkítéshez és a foglalkoztatási szint növeléséhez, vállalkozásbarát és népességmegtartó településfejlesztéshez kiemelt, közvetlen támogatást kaptunk. Ez a számok nyelvén azt jelenti, hogy a Nógrád Megyei Önkormányzat 41 milliárd 130 millió forint, Salgótarján megyei jogú város pedig 9,2 milliárd forint jellegű keretösszeget kapott, amely mind a megye, mind a megyei jogú város viszonylatában fajlagosan a legmagasabb összeg. Ehhez hozzá kell venni Salgótarjánnak a „Modern városok” program keretében lehatárolt forrást, továbbá a közlekedésfejlesztést, a gazdaságfejlesztést, a vidékfejlesztést, a környezeti és energetikai fejlesztést, a humán fejlesztést és a közigazgatásfejlesztést és a regionális fejlesztési lehetőségeket és a majdan a megyébe érkező támogatásokat.

Ezek a források és a kiemelt figyelem azt jelenti a mi életünkben, hogy a 2014-2020 vagy pontosabban a 2014-2023 közötti időszak a felzárkózás időszaka lehet Nógrád megye viszonylatában. Remélem, hogy így is lesz. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Vitályos Eszter Zsuzsanna államtitkár asszonynak.

DR. VITÁLYOS ESZTER ZSUZSANNA, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Köszönöm szépen a szót. Csak néhány gondolattal szeretnék válaszolni Becsó képviselő úr felszólalására.

A mai vita során, azt gondolom, hogy már többen, többféleképpen elmondták, hogy Magyarország a meghirdetett forráskeretét tekintve is milyen jól áll mind az Unió összes tagállama, mind V4-es viszonylatban. És hogy ne csak mi mondjuk magunkról ezt, hogy mennyire jól teljesítünk, hadd idézzek önöknek egy múlt héten lezajlott, az Európai Parlament regionális fejlesztési bizottságán elhangzott beszédet, ahol is a kohéziós politika jövőjéről beszéltek tulajdonképpen az Európai Parlament, illetve az Európai Bizottság tisztviselői.

A lassú végrehajtással kapcsolatban ért vádakra maga az Európai Bizottság mondta azt, hogy ellenpéldaként itt van például Magyarország, ahol az allokált források száz százaléka meg lesz hirdetve ebben az évben. Tehát tulajdonképpen jó példaként lettünk említve, mint éltanulók. Én azt gondolom, hogy ez nagy fegyvertény. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Ikotity István képviselő úrnak.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Az uniós források felhasználá-

sának nagyon fontos területe, egyik területe lehetne a kultúra és az oktatás is, én ezekről szeretnék beszélni, és azokról a dolgokról, ami itt meggyőződésem szerint nem a legmegfelelőbbben megy.

A 2010-14 közötti ciklusban nagyon komoly, több száz milliárdos megszorítás érte ezeket az ágazatokat. Az oktatásban már javult a helyzet, elsősorban a pedagógusbér-emeléseknek köszönhetően. Az intézmények működtetésére még mindig hiányzik éves szinten körülbelül 200 milliárd forint, és a felsőoktatásból pedig körülbelül 50 milliárd forint meglátásunk szerint. A Fidesz-KDNP-kormány hivatalosan az uniós forrásokból finanszírozná ezeknek a rendszereknek a fejlesztését és modernizációját. Ha már a hazai költségvetésből nem költünk erre a fontos, versenyképességünket, a humán tőkénk fejlettségét meghatározó célokra, akkor legalább az uniós milliárdok rendelkezésre állnának. Azért fogalmazok feltételes módban, mert a forrásokat általában vagy rosszul használják fel, vagy ezek a források jelentős részt el is tűnnek. Nem csoda, hogy a kormány legfeljebb is csak néhány pontszerű kezdeményezést, pár kiragadott példát tud felmutatni fejlesztés vagy fejlődés címén. Az oktatási rendszer összességében semmit nem fejlődött 2010 óta, de 1990 óta sem sokat, ez meglátszik jól az eredményeken is.

Tisztelt Ház! Az elmúlt évek bebizonyították, hogy a magyar oktatásban bármiféle bővítésre, fejlesztésre kizárólag uniós források felhasználásával kerülhet sor. A magyar oktatáspolitikára ezekre a célokra, a magyar oktatás minőségének javítására egyfajta mellékes feladatként tekint csupán, erre hazai forrásból, a magyar költségvetésből egyetlen forintot sem áldoz lényegében. Azt mondják, hogy minek is költeni megújításra, az új eszközök beszerzésére, új tananyagok, tankönyvek kialakítására, új módszerek elterjesztésére, ha egyszer rendelkezésre állnak az EU-s források. Csakhogy ezek az EU-s források az összes közoktatási kiadásnak csupán egy ilyen kis hányadát teszik ki, és ez még csak a kisebbik baj. A nagyobbik baj, hogy ezen források felhasználása is rendkívül problémás.

A tavalyi év elején kezdődő pedagógustüntetések, az oktatás szereplőinek azóta sem szűnő tiltakozásai éppen ezek miatt a pazarló, hatékonyságot mellőző, korrupciógyanús költségek miatt történtek, tehát ez volt az egyik oka ezeknek a megmozdulásoknak. Az, hogy a tanároknak pocskék kísérleti tankönyvekből értelmetlen és felesleges tananyagot kell tanítaniuk, vagy hogy az új önértékelési és tanfelügyeleti rendszer megaláztatásait kell túrníúik, annak mind-mind az az oka, hogy a kormány elherdálta az oktatási reform uniós forrásait.

Az Oktatási Hivatal, az Oktatásfejlesztő és Kutató Intézet, az Educatio Nonprofit Kft. sok hangzatos nevű projektet vitt, kevés valódi haszonnal és eredménnyel. Ha a pedagógusok és a diákok nem is, valakik igen jól jártak a milliós-milliárdos megrendelésekkel. Elsorolnék néhányat, nagyon sajnálom, remélem, hogy előkerül Schanda államtitkár úr is.

Ilyenek például az Öveges-program, „Híd a munkába”, „Nő az esély”, „Nemzeti Tehetségkapu”... (Dr. Tilki Attila: *Ez ugyanaz lesz.*) Ismerős? Bocsnat, képviselő úr, csak mert hozzászólt. (Dr. Tilki Attila: *Ez ugyanaz lesz, mint az uzsonna meg a reggeli.*) Az Öveges-programot szerintem ismerik, hallották, csak közbeszóltak, ezért aztán folytatnám a sort. Tehát „Nemzeti Tehetségkapu”, köznevelési regisztrációs és tanulmányi alaprendszer, komplex, integrált szemléletű ifjúságpolitikai fejlesztések szakmai módszertani megalapozása, Eötvös-program, kora gyermekkori program a megfélemlítés megelőzésére, a roma felzárkóztatás módszertani támogatása, köznevelés az iskolában, a pedagógusképzést segítő szolgáltató és kutató hálózatok továbbfejlesztése és kiszélesítése, „Út a szakmaválasztáshoz”, ez csak néhány példa az elmúlt időszakban az általunk vizsgált gyanús programokból, pályázatokból.

(19.40)

Folyamatosan bukkannak elő a kamu tanulmányok, a húszéves külföldi tankönyvekből kimásolt és itthon újra eladott fordítások, a nyúltankönyvre sokan emlékeznek; a havi 500 ezer forintért bíralt Opel Corsák, aminek darabját bérelték ennyiért és havonta, félmillió forintért; több tíz millió forintos csapatépítők, méregdrága irodabútorok és számítástechnikai eszközök; egyszer elkészített, majd több helyre eladott, internetről összeollózott tananyagok; sokmillió látogatottsággal bíró internetes portálok árával vetekedő, egyébként alig használt internetes felületek. És sorolhatnám még sokáig, rendkívül változatos módjai ezek az uniós pénzek lecsapolásának.

A tanácsadástól az eszközök beszerzésén át a kiégésítő tevékenységig mindent túl lehet és mindent túl is áraztak. Erre egy komplex uniós forrást - azt gondolom, nem túlzott előttem a vezérszónok - lenyúló maffiahálózat települt rá. A helyzet azért is tragikus, mert az oktatási-képzési rendszerünk nagyon komoly lemaradásban van a külföldi, nyugati és észak-európai oktatási rendszerekhez képest. Történelmi esélyünk lenne, hogy legalább az Uniótól kapott forrásokat fejlesztésre, felzárkózásra használjuk. De ez nem csak a korrupció miatt nem valósul meg, ha nem nyúlnák le ezeket a forrásokat, valószínűleg akkor sem lehetne hatékonyan felhasználni őket, hiszen egyszerűen problémás már az alaprendszer is, amit fejleszteni akarnak. A rendszerváltáskor örökölt, elavult oktatási rendszerről van szó, nem segít érdemben néhány új tananyag, tankönyv vagy módszertan kidolgozása. Néhány új modern kémialabor, néhány új továbbképzés, néhány felújított tanterem bár helyben lehet, hogy fontos és hasznos előrelépés, de nem orvosolja a rendszer mélyén húzódozó problémákat. De hogyan is lehetne a teljes képzési rendszert megújítani, az elavult iskolaszervezetet átalakítani, pedagógusképzést megreformálni, a szegregációt felszámolni? Na de ez persze egy másik parlamenti vitanap témája is lehetne.

A mai nap során kérdést tettem fel Rétvári államtitkár úrnak az innováció kapcsán. Ismerik a pályázati rendszereket, tudják azt, hogy hazánkban elhíresült az innovációs pályázatok torlódása, az, hogy milyen hosszú időn keresztül várároznak az erre pályázók, legnagyobb jogos felháborodásukkal várnak nagyon sokszor az eredményekre. És azt is föl tettem kérdésként, hogy ezek az innovációs pályázatok nagyon gyakran működési célokra mennek el, egészen egyszerűen az egyetemi oktatók jövedelmekiegészítésére, konferenciákra, utazásra, számítógépek beszerzésére, alapvetően nem az lenne ezeknek az innovációs pályázatoknak a fő célja, ezt kellene biztosítani a működés keretei között, ezen túl pedig biztosítani azt, hogy a tudásbázis határozza meg az innováció irányát, nem pedig egy ilyen kényszerített irány. És azt gondolom, hogy mindezzel egy olyan irányt vesz az innováció, hogy tulajdonképpen pontosan azok a források, amiket rá kellene fordítani, azok mennek el működésre, azokat éli föl a rendszer.

Hadd jegyezzem meg, volt itt jó néhány személyes támadás, a vezérszónokiban elhangzottak, Hadházy kollégám ellen, ezek a megszólalások, azt gondolom, azért nem megalapozottak, mert ugyanúgy vissza lehetne kérdezni - államtitkár úr most már megjött, tisztelettel üdvözlöm -, államtitkár úr elődje, a nyáron leváltott Köpeczi-Bócz Tamás hirtelen távozása az EMMI-től, ebből az államtitkári tisztségből való felmentése vajon azon túl az indokon túl, hogy szakpolitikai koordinálás hiányosságai, mi mindent takar. Az előbb hosszan soroltam azokat a projekteket, pályázatokat, amelyeket pont ez a hivatal elszámolhatónak minősített.

Tehát azt gondolom, hogy azért olyan nagyon ne tessék felháborodni, államtitkár úr, amikor arról beszélünk, hogy itt nem minden stimmel, hogy itt bizony komoly pénzek eltűntek, azt gondolom, hogy ez a tény is talán ráerősít arra, hogy itt bizony nincs minden teljesen a helyén. Arról nem is beszélve - hadd csípjek oda egy kicsit államtitkár úrnak -, hogy azért Hadházy kollégának köszönhet egy államtitkári széket. *(Derültség.)* Köszönöm a figyelmüket.

ELNÖK: Most megadom a szót Vitályos Eszter Zsuzsanna államtitkár asszonynak.

DR. VITÁLYOS ESZTER ZSUZSANNA, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Néhány gondolat szeretnék csak válaszolni a projektértékeléssel, illetve kutatás-fejlesztési és innovációs pályázatokkal kapcsolatosan. Ahogy a mai napon már többször elhangzott, tavaly tulajdonképpen a nyár folyamán lett felállítva az új állami projektértékelői rendszer, amelyben jelenleg 2700 elfogadott állami pályázatértékelő van. Azért hívjuk őket állami pályázatértékelőnek, mert a jogosultságnak egy feltétele van mindössze, ami a végzettséget vagy a munkaviszonyt illeti, az az, hogy legyen egy állami jogviszonya az adott személynek. Ezen belül aztán természetesen szakmai

gyakorlat, illetve büntetlen előélet az, ami még szükséges hozzá.

Sajnálatos módon mi is tisztában vagyunk azzal, hogy a GINOP tekintetében vannak elmaradások és vannak elhúzódtó értékelések. Azon vagyunk, hogy minél hamarabb ezeket felszámoljuk, illetve, hogy utolérje magát a rendszer.

A GINOP tekintetében azt el tudom mondani önnek, hogy a prototípus-, termék-, technológia- és szolgáltatásfejlesztési konstrukció - ez a GINOP 2.1.7. - több mint 2 ezer beérkezett projektet tartalmaz. Itt sajnálatos módon azzal a ténnyel találkozunk, hogy eleinte nagyon kevés volt az olyan állami projektértékelő szakember, aki olyan műszaki vagy más természettudományi végzettséggel rendelkezett, akik az értékelésben részt tudtak volna venni, és azt mindenképpen szeretnénk volna elkerülni, hogy egy értékelőhöz több tíz vagy akár száz darab projekt kerüljön ki értékelésre. Most viszont már, én azt gondolom, hogy a rendszer tulajdonképpen a felállása óta jól halad, sok tématerületre jelentkeznek be folyamatosan értékelők, egyre több olyan értékelő kolléga van, aki pontosan az ilyen, úgymond különleges szaktudást igénylő projekteken vagy kérdésekben tud döntést hozni. Úgyhogy én azt gondolom, hogy a kormány itt is megtesz minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy utolérjék magukat az értékelések.

Ebben a konstrukcióban egyébként vannak még olyan projektek, amiket már leértékelt az értékelő, de úgynevezett minőségbiztosítási folyamaton megy keresztül, pontosan azért, hogy az Európai Bizottság minden elvárásának megfeleljünk a tekintetben, hogy csak a legjobb projektek kapnak támogatást.

Úgyhogy köszönjük szépen a jelzést, azon vagyunk, hogy ledolgozzuk ezeket a hátrányokat. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypártok sorából.)*

ELNÖK: Most Földi László képviselő úrnak adom meg a szót.

FÖLDI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy kicsit a közép-magyarországi régióról szeretnék szólni, hiszen az uniós források tekintetében a közép-magyarországi régió, ennek is különösképpen a déli-délkeleti peremvidéke - az a mostani Ceglédi járás, Nagykáta járás, Nagykőrösi járás - bizony nem túl sok forrást kapott az elmúlt években. Ugyanakkor azokat a forrásokat, amelyeket sikerült '10-14 között vagy azután megkapni a településeknek, illetve magánvállalkozásoknak, cégeknek, nyilván igyekeztek a legjobb módon fölhasználni. Itt külön meg kell említenem a KEOP-programot, illetve a VEKOP-programot, amiben, ha csak a KEOP-ot említem, az elmúlt hetekben négy település is több mint 800 millió forintos támogatást kapott vagy kap épületenergetikai felújításra. Ezek a települések a Ceglédi, illetve a Nagykőrösi járás területén találhatóak.

Azt is el kell mondanom, hogy a '10-14-es időszakban komoly beruházások voltak, főleg uniós forrásból a térségben, elsősorban csatornaberuházások, amelyek értéke több milliárd forintba rúgott. És itt hadd tegyek egy kitérőt, a korrupció itt elég sokszor elhangzott mint kifejezés, és csak úgy zárójelben jegyzem meg, hogy nyolc évig voltam polgármester, és már a nyolcadik éve vagyok parlamenti képviselő, és érdekes, se polgármester koromban, se képviselő koromban senki nem jött oda, hogy: te, figyelj már, teszek a zsebedbe pár millió forintot, hadd kapjam én meg a munkát! Azt se mondta meg senki, hogy kinek kell odaadni a munkát. *(Dr. Apáti István: Képviselő úr, ezt őszintén sajnáljuk!)* Tehát én nem igazából tudom azt, hogy hol vannak ezek a nagy korrupciós dolgok ezekben az ügyekben. Én azt javaslom azoknak, akik korrupcióval vádolnak minket, hogy tegyenek följelentést, hogy korrupcióról tudnak, és akkor nem lesz belőle probléma.

(19.50)

Még egy pár szót a bérekről, itt a bérekről sok szó esett. Azt gondolom, ha itt béreket tudunk emelni pedagógusoknak, rendvédelmi dolgozóknak sok helyen, ott azoknak meg kellett teremteni a gazdasági alapját, és a gazdasági alapok megteremtéséhez uniós forrásokat nyilván felhasználtak azok a vállalkozások, azok a gazdasági szereplők, akiknek eredményei alapján sikerült bizonyos béremelést végrehajtani.

Még egy témát szeretnék idecitolni a kedves képviselőtársaim elé, amiről talán még nem is esett szó itt a mai vitanapon, ez pedig a gyermekek korai fejlesztése. Magyarországon több ezer olyan gyerek él, akinek élete első öt évében szüksége lenne ilyen pedagógiai szolgáltatásra. Az elmúlt években 8 ezer ilyen megkésett fejlődésű kisgyermek korai fejlesztésére tudunk lehetőséget biztosítani, ami nyilván nem kevés, de ennél sokkal többre van szükség. A mostani ciklusban mintegy 5,7 milliárd forint áll rendelkezésre ilyen fejlesztésekre, ami, azt gondolom, óriási lépés a korábbi évekhez képest.

Azt hiszem, az uniós források felosztásáról szóló mai vita meggyőzi az ellenzéki képviselőket is arról, hogy igenis azok a pénzek, amelyek bejönnek Magyarországra, az uniós pénzek megfelelő helyre kerülnek, nagy részük gazdaságélénkítésre fordítódik, és az ország előrevitelét, az itt élő emberek boldogulását szolgálják. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Országgyűlés! Harach Péter frakcióvezető úr arról tájékoztatott, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőcsoportja a politikai vitában a frakció további időkeretéről a Fidesz-képviselőcsoport javára lemond. Kérem majd az óra átállítását.

Akkor most megadom a szót Schanda Tamás államtitkár úrnak.

SCHANDA TAMÁS JÁNOS, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Ikotity képviselő úrnak szerettem volna válaszolni, de most meg ő nincsen a teremben, ennek ellenére, azt gondolom, fontos, hogy ne maradjon válasz nélkül. A képviselő úr szintén... *(Ikotity István a jegyzői székéből felállva jelzi jelenlétét. - Dr. Apáti István a pulpitus felé mutatva: Ott van fent!)* Akkor itt van a képviselő úr, örülök.

A képviselő úr nem volt itt, amikor arról beszéltem, és szögezzük le még egyszer, hogy az LMP most már ott tart, hogy arról is sajtótájékoztatót tart, ami nem történik meg; azt gondolom, ezek után nem lehet komolyan venni őket. Egy ki nem írt pályázatnál, egy be nem adott pályázatnál, egy ki nem fizetett pályázatnál kiáltanak korrupciógyanút. Ez micsoda? Ez kamuinfó, nem pedig korrupcióinfó.

Képviselő Úr! Le kell szögeznünk, hogy vannak korrupciós esetek és vannak politikai vádak; amit önök művelnek, az a politikaivád-kategória. Önök nem a korrupció ellen, hanem a kormány ellen küzdenek, azzal pedig, hogy ezt teszik, nem nekünk ártanak a legtöbbet, hanem Magyarországnak: rombolják a közbizalmat, rombolják az ország közhangulatát.

Képviselő Úr! Ha bármilyen konkrét információval rendelkezik, akkor ne vádaskodjon, hanem tegyen feljelentést, tegyen bejelentést, és akkor az ezzel foglalkozó hatóságok majd elvégzik az adott ügy kivizsgálását. Lehet ezt tenni, de önök mégsem ezt vállalják, hanem ehelyett bulvárpolitizálást folytatnak, alaptalan vádaskodást folytatnak, és hétről hétre bebizonyítják, hogy mennyire tájékozatlanok, és nem értenek a fejlesztéspolitikához. Képviselő úr, ez nem visz előre, ez nem visz előre! Ha van konkrét információja, legyen kedves, tegyen feljelentést, ugyanis az nem baj, ha egy politikus, legyen szó akár ellenzéki politikusról is, Magyarország fejlődése érdekében felhívja a hibákra a figyelmet, és egyébként javaslatokat tesz annak korrekciójára, de itt nem erről van szó. Itt arról van szó, hogy önök alaptalanul vádolnak kormányzati háttérintézményeket félinformációk alapján, általánosítások alapján, és folyamatosan rombolják a közbizalmat. Ezzel az LMP nem tud hiteles politikát építeni, és ezzel nem tesz jót Magyarországnak, ezzel ártanak az országnak. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Legény Zsolt képviselő úrnak.

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Kifejezetten örülök, hogy Schanda államtitkár úr után kaphattam szót most a normál felszólalás keretében. Tudja, államtitkár úr, és abszolút távol álljon

tőlem, hogy én kioktassam önt, de azért normális demokráciában, és nem állítjuk egyébként, hogy a miénk normális demokrácia lenne, mégiscsak úgy működik a dolog, hogy az ellenzéki pártok a kritikáikat szokták megfogalmazni. Amikor ön erre azt mondja, hogy ezzel az ellenzéki pártok a magyar államrendszert meg a magyar köztisztviselőket támadják, az konkrétan nem igaz. Ön az előbb azt mondta hozzászólásában, hogy gyakorlatilag az ellenzéki pártok rombolják a közbizalmat, de az ellenzéki pártok határozott állítása szerint meg önök rombolják a közbizalmat, pontosan azokkal a korrupciós ügyekkel, amelyeket mi meg szoktunk említeni.

Én is a korrupcióval szeretnék foglalkozni, hiszen a mostani napirendi pontunk a 2014-2020 közötti uniós forrásfelhasználásról szól. Elnézést kérek, hogy ismét egy kicsi történelmi kitekintést adok, ez nem lesz a XV-XVI. századig visszamenő, csupán pár évre fog visszamenni. Gyakorlatilag azt láttuk az építőipar területén, hogy egészen érdekes módon - és ezt alaptalanul állítom, hogy például 400 milliárdos nagyságrendről beszélünk - a Simicska Lajoshoz köthető Közgép, ez a bizonyos Közgép nevű konstrukció volt az, amelyik egy bizonyos időpontig, egy bizonyos napig, amihez ha megint csak történelmi kitekintést adhatnánk, a D-dayhez szokták hasonlítani, szóval, eddig a bizonyos napig az építőipari forrásokat, az építőipari beruházásokat megnyerte, amelyek szinte 99,9 százalékban uniós forrásból valósultak meg, tehát kifejezetten a vizsgálati időszakhoz tartoznának. Hogy ezt konzorciumban tette, olyan konzorciumban, ahol ő kisebbségi részzel rendelkezett, avagy úgy, hogy egyenesen megkapta, ez változó volt. A tanú című filmből van a legendás mondat, hogy igen leleményes a mi népünk, de tisztában vagyunk vele, hogy a fideszes gépezet meg még leleményesebb is tud lenni. Szóval, mindenestre ez a bizonyos cég és cégcsoport és az ő konzorciumai nyerték el az állami építőipari beruházások nagy részét.

Aztán ettől a bizonyos naptól kezdve azt tapasztaljuk, hogy nagyon könnyen lehet váltani egyébként az elbírálásoknál is egy másik lóra, és ezt a másik lovat úgy hívják, hogy „Pénztáros” Lőrinc, akihez a mostani nagyobb építőipari beruházások nagyobb része kerül. Megint csak ugyanaz a, mondhatnám, nagyon leleményes fideszes megoldás bontakozik ki, hogy van, amikor ezt közvetlenül valamelyik cégével nyeri el „Pénztáros” Lőrinc, van, amikor kisebbségben, konzorciumban jelenik meg, de ebből szokták volt kihozni azt a dolgot, hogy így legalább le tudja fölözni azt a pénzüsszeget, amit le kell.

Akkor tehát, államtitkár úr és tisztelt képviselőtársaim, amikor az ellenzék arról beszél, hogy milyen korrupciógyanús helyzeteket lát, milyen korrupciógyanús helyzeteket tapasztal, akkor általában nem a levegőbe beszélünk, hanem konkrét eredményekkel, konkrét számokkal, konkrét projektekkal rendelkezünk, és természetesen jogkövető magatartást tanú-

sítva meg szoktuk tenni a feljelentéseinket. Ez gyakorlatilag az összes ellenzéki pártra vonatkozhat, csak van egy apró, kicsi bökkenő, és ezért is mondtam, hogy normális demokráciában hogyan működne a dolog, de a miénk nem normális demokrácia.

Ez pedig az, hogy ezeket a feljelentéseket, amelyekre önök bőszen szoktak hivatkozni, hogy tegyük meg, ha látunk vagy tapasztalunk ilyen visszaéléseket, az ügyészségnek kell elbírálnia, annak az ügyészségnek, amelynek az első számú vezetőjét nem átallok politikai részrehajlással vádolni, de mondjuk, ez nem egy nagy truváj a részemről, hiszen 1994-ben a Fidesz országgyűlési képviselő-jelöltje volt, tehát mégsem lehet azt mondani, hogy ez aztán nagyon-nagyon ördögtől való gondolat. Innentől kezdve tehetünk mi akárhány feljelentést, akárhány olyan ügyet fogunk megtalálni, akárhány olyan ügyet fogunk feltérképezni, ahol a korrupciónak nemcsak a gyanúja lengi be a történetet, hanem messziről süt róla, akkor sem fogunk ezzel eredményt elérni.

Természetesen önök mindig elmondhatják majd azt, hogy feljelentést tettek, és a feljelentésből nem sült ki semmi. Igen, csak azért, mert önmagában a rendszer rossz, és a rendszer önmagában még ott rossz, amiről az előbbi vitánkban az államtitkár úrral beszélünk. Önök mondják, hogy 2700 olyan ember van, aki a pályázatok elbírálásában vesz részt. Nem a 2700 embert vádoljuk, hanem önmagában Orbán Viktort, mert olyan rendszert épített ki, ahol lehetőség van arra, hogy például akkor az építésügyi források nagy részét egy cégcsoporttól gyakorlatilag egy huszárvágással most átirányítottuk egy másik cégcsoporthoz.

(20.00)

Na, itt van az igazi gond, államtitkár úr, és ez az, amelyre mi mindig rávilágítunk, pontosan az, hogy bizony-bizony az elbírálásnál hiába mondjuk azt, hogy akár objektív szempontok alapján is lehetne elbírálást végezni, valahogy mégiscsak az a tapasztalat, és a tapasztalat bizony egy nagyon-nagyon fontos dolog, hogy mégiscsak meg lehet oldani azt, hogy például adott cégcsoporthoz kerüljenek a források, ezért tehát váltig állítjuk, hogy a korrupció igenis egy jelen lévő dolog. Igen, szerintünk körüllegi az egész uniós forrásfelhasználást, és nemcsak az építőipar területéről lehetne egyébként ezekre példát hozni.

Azt hiszem, az elmúlt napok egyik, nem azt mondom, hogy legnagyobb sajtóhíre volt, de biztos, hogy az egyik komoly sajtóhíre volt, hogy most éppen a leleményes fideszes gépezet úgy oldotta meg a KLIK 17 milliárdos forrásproblémáját, hogy gyakorlatilag már elvégzett és megtörtént projekteket nyertek meg a KLIK-kel, aminek értelmében pont 17 milliárd forint uniós forrásfelhasználással tömték ki ezt a költségvetési lyukat a KLIK költségvetésén belül. Aztán utána azt is hallottuk, hogy ebben különböző ellenzéki szereplők tettek feljelentést az

OLAF-nál. Én nem gondolom azt, hogy rögtön az OLAF-feljelentésre fog itt megoldódni a dolog, de az, hogy itt is azt látjuk, hogy milyen leleményes módon működik a fideszes gépezet, az, ahogy a felszólalásomban mondtam, nagyon sok helyen tetten érhető.

Tehát nekünk összességében van gondunk a rendszerrel, nem egy-egy apró részlelemével van gondunk, és nem is a 2700 emberrel, hiszen a 2700 embernek a munkáját egyébként el kell ismerni, biztos, hogy közülük nagyon sokan lelkiismeretesen teszik a dolgukat, azonban a rendszerbe (Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.) mégis bele vannak kódolva a problémák. Köszönöm szépen, elnök úr, és elnézést kérek az időtúllépésért.

ELNÖK: Most megadom a szót Schanda Tamás államtitkár úrnak.

SCHANDA TAMÁS JÁNOS, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Képviselő Úr! Én azt gondolom, hogy aki alaptalanul vádaskodik, az rombolja a közbizalmat, tehát ebben nincs vita; aki alaptalanul vádaskodik, az rombolja a közbizalmat, amikor önök alaptalanul vádaskodnak, akkor pedig rombolják a közbizalmat - ez ilyen egyszerű.

Ami pedig a konkrét kérdésére vonatkozott a KLIK uniós projektjével kapcsolatban, az azt mutatja, hogy mennyire jól működik a kormányzásunk, az azt mutatja, hogy egyébként a korábban megvalósított fejlesztési feladatokat egy utólag kiírt retrospektív projekt keretében beemeltünk az uniós elszámolási rendszerbe. Ez arról szól, hogy magyar adófizetői forintokat védünk meg annak ellenére, hogy önök nem írták ki időben a pályázatokat, nem bírálták el időben a pályázatokat, és nem adták oda a köznevelésnek a nekik járó forrásokat. A szocialista kormányzás hibáját kellett nekünk az elmúlt néhány évben helyrehoznunk, erről szólnak a retrospektív projektek, ami egyébként Európa-szerte ismert fogalom. Az, hogy önök ezt nem ismerik, azzal én nem tudok mit kezdeni.

Alapvetően ez egy helyes megoldás volt és jó megoldás volt, és ezzel tudta helyrehozni a Fidesz-KDNP-kormányzás a szocialista-liberális kormányzás elkövetett hibáit. Mi nem vádaskodunk, hanem megpróbáljuk helyrehozni azokat a hibákat, amiket önök elkövettek. Azt gondoljuk, hogy ezt nevezik helyes kormányzásnak, ezt nevezik jó kormányzásnak, úgyhogy amit előbb elmondott, azt én inkább dicséretnek veszem. Annak a dicséretnek veszem, hogy megvédtük a magyar adófizetői forintokat, megvédtük a magyar emberek pénzét, és megvédtük a magyar embereket attól, hogy egyébként azt a pénzt elveszítsék, ami az önök hibájából nem került időben kiírásra. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Tiba István képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. TIBA ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Egynéhány területen szeretném összehasonlítani a 2007-13 közötti időszakot a 2014-20-as idősakkal. Magyarország 2007-13 közötti időszakban rendelkezésre álló uniós forráskeretének elosztásáról az Európai Bizottság által 2007 májusában jóváhagyott Új Magyarország fejlesztési terv rendelkezett. A program az összesen 22,4 milliárd euró, vidékfejlesztési támogatásokkal együtt közel 8 ezer milliárd forint elosztásáról szólt. A második Gyurcsány-kormány által összeállított program két fő fejlesztési célt nevezett meg: a foglalkoztatás bővítését és a tartós növekedés feltételeinek megteremtését. Ezek elérése érdekében 6 területen indított el fejlesztési programokat.

2013 júliusáig a fejlesztési programok koordinálására létrehozott Nemzeti Fejlesztési Ügynökség nagyjából 4 ezer milliárd forint uniós fejlesztési forrást fizetett ki, ami a rendelkezésre álló források közel felének az elköltését jelentette. A fennmaradó rész sikeres lehívására és felhasználására a fejlesztéspolitikai intézményrendszer átalakításának köszönhetően kerülhetett sor. Ezt a helyzetet jól szemlélteti a szocialista kormányok által kiemelt jelentőségűnek hirdetett humán terület uniós forrásainak kezelése.

A társadalmi infrastruktúra, így az oktatás, az egészségügy és a szociális ellátás infrastrukturális körülményeinek fejlesztésére az Új Magyarország fejlesztési terv több mint 1400 milliárd forintot csoportosított különböző operatív programok, többek között a társadalmi infrastruktúra operatív program és a regionális operatív programok egyes pályázati lehetőségein keresztül. Ebből a keretből 2007-ben nulla, 2008-ban 1 milliárd, 2009-ben 49 milliárd, 2010-ben - már ideszámítva a kormányváltást követő időszakot is - 156 milliárd forint került kifizetésre. Tehát 4 év alatt kevesebb mint 15 százalékát tudta az akkori kormányzat lehívni a humán terület infrastrukturális fejlesztésére szánt keretnek.

De nem csupán a források lehívásának intenzitásával adódtak gondok az Új Magyarország fejlesztési terv esetében. Mint említettem, a program két fő fejlesztési célt jelölt ki, a foglalkoztatás bővítését és a tartós növekedés feltételeinek megteremtését. Ehhez képest a programból mindössze 16 százaléknyi arányt jelentett a kifejezetten gazdaság- és vállalkozásfejlesztésre kialakított operatív program, a gazdaságfejlesztési operatív program. Ez közrejátszott abban, hogy a foglalkoztatás terén nem valósult meg az Új Magyarország fejlesztési tervben lefektetett cél. A makroadatokat szerint érdemi növekedés nem történt a foglalkoztatottság esetében. A program által érintett időszak első évében, 2007-ben 57,3 százalék volt a foglalkoztatottsági ráta, az aktivitási ráta pedig 61,9 százalék. Ezek a mutatók a 7 éves fejlesztési program hatására csak korlátozottan javultak. 2013-ban a foglalkoztatási ráta 58,1 százalékra, 2014-ben pedig 61,8 százalékra emelkedett, az aktivitási ráta

pedig 2014-ben 67 százalék volt. Természetesen ez növekedés a 2007-es értékhez képest, azonban ebben a növekedésben már a 2010 utáni kormányzati lépések is hangsúlyos szerepet kaptak. Önmagában az Új Magyarország fejlesztési terv hatása a közgazdászok értékelése szerint csak rendkívül korlátozottnak tekinthető. Ezt igazolja, hogy 2014 óta mindkét mutató esetében további javulás tapasztalható. A foglalkoztatási ráta 2016-ban 66, az aktivitási ráta pedig 70 százalék feletti értéket mutatott. Ez komoly teljesítmény, komoly siker, amiért köszönet illeti a magyar embereket.

Ezek a tapasztalatok fontos szerepet játszottak abban, hogy a 2014-2020 közötti időszak uniós fejlesztési ciklusa során Magyarország számára elérhető közel 12 milliárd forintnyi forrás elosztását más hangsúlyokkal tervezte meg a kormány. A jelenlegi időszak során a korábbiakhoz képest ténylegesen a gazdaságfejlesztés kapta a legfontosabb szerepet. Míg a 2007-13-as ciklusban erre a konkrét területre 16 százalékot csoportosított az Új Magyarország fejlesztési terv, addig a 2014-20-as ciklus során már 60 százalék irányul gazdaságfejlesztésre. Ebből önmagában a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program 26 százalékos arányt képvisel. Az új fejlesztési ciklusban megduplázódott, 2660 milliárd forint fölé emelkedett a közvetlenül gazdaságfejlesztésre szánt keret, amely hazai vállalkozások, egyetemek, kutatóintézetek tevékenységét hivatott segíteni.

A két időszak közötti szemléletbeli különbségeket a gazdaságfejlesztés eltérő hangsúllyal történő kezelésén túl az is jól mutatja, hogy míg korábban 15 operatív program keretében zajlott az uniós források elosztása, addig 2014-től 9 operatív program keretében célzott tervezés mentén, koncentráltabban kerül sor az uniós források lehívására és kifizetésére. Az egyszerűbb eljárásrendek mellett további előrelépést jelent, hogy a fejlesztési programok tervezése során valódi térségi decentralizációra kerül sor.

(20.10)

Az Európai Unió által kiemelten fontosnak tartott szubszidiaritás elve így hangsúlyosabban tud érvényesülni, miközben a központi koordináció biztosítja, hogy az eredetileg lefektetett célkitűzések folyamatosan érvényesüljenek a fejlesztési programok megvalósítása során.

Míg korábban a legfontosabb települési önkormányzati fejlesztéseket lehetővé tevő programokat regionális fejlesztési ügynökségek koordinálták az önkormányzati szinttől határozottan elválasztva, addig a 2014-20-as ciklus során a választott helyi politikai szereplők a megyei közgyűlések bevonása révén sokkal hangsúlyosabb szerepet kaptak. Így a területi és településfejlesztési operatív program a valódi helyi igények szerint került kialakításra, nem pedig a valóságtól elrugaskodott, a helyi fejlesztési célokkal csak korlátozott mértékben egybeeső elkép-

zelések szerint. Magyarország a jelenlegi időszakban nagyszerű lehetőségek előtt áll. 2010 óta a magyar emberek munkájának köszönhetően az ország számos sikert tud felmutatni. Annak érdekében, hogy ez a munka sikeresen folytatódhasson, elengedhetetlen, hogy további lehetőséget biztosítsunk a hazai vállalkozói szektornak, a kutatás-fejlesztésben érdekelt intézményeknek, és a fejlesztési területeket azokkal közösen határozzuk meg, akik az adott területen közvetlenül érintettek.

Ezek a célkitűzések mind érvényesülnek a 2014-20-as fejlesztési időszak tervezése során, és továbbra is meghatározzák az uniós források felhasználását. Ennek köszönhetően bővül a foglalkoztatottság, javulnak a magyar gazdaság teljesítményét kifejező adatok. Annak érdekében, hogy ezek a sikerek tovább folytódjanak, a jövőben is azon elvek szerint kell a magyar fejlesztéspolitikát irányítani, amelyeket 2010 óta Magyarország Kormánya követ, és amelyek alapján a 2014-20-as időszak forrásainak felhasználása kialakításra került. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Gyöngyösi Márton képviselő úrnak.

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az elmúlt egy évben harmadjára beszélgetünk itt az európai uniós források felhasználásáról. Ez egy nagyon jó és egy nagyon hasznos vita. Örülök annak is, hogy itt már harmadjára elhangzik a miniszteri expozében az, hogy az európai uniós pénzek felhasználásánál ideje lenne felmérni azt, hogy mi az európai uniós csatlakozásunk valós mérége mind a közvetett, mind a közvetlen hatások tekintetében. Nagyon örülök, hogy Csepreghy államtitkár úr is visszatért az ülésterembe, ugyanis neki címeztem volna a következő mondatomat. Államtitkár úr már többedjére hangoztatja azt a megállapítását, hogy itt Lázár János egyfajta úttörő szerepben van, vagy egyfajta úttörő szerepet tölt be a tekintetben, hogy az európai uniós mérlegek megvonása tekintetében a közvetlen hatások mellé a közvetett hatásokat is behozta, és ezáltal megvilágította azt a komplexitást, amit valóban az európai uniós mérleg megjelenít.

Én azonban szeretném emlékeztetni arra, és nem szeretnék ebben a kormányzattal versenyezni, hogy ki mondta először, vagy ki hívta fel rá a figyelmet először, de a Jobbik Magyarorszáért Mozgalom tíz éve mondja ezt. Én magam 2011 áprilisában tartottam arról egy sajtótájékoztatót, hogy az európai uniós mérlegben a közvetlen hatások mellé a közvetett hatásokat, költségeket és hasznokat is számba kellene venni ahhoz, hogy meg tudjuk állapítani azt, hogy az európai uniós csatlakozásunknak valójában mi a mérége, és ennek tudatában állapítsuk meg azt a stratégiát, amellyel Magyarország végre 26 év után és több mint tízéves európai uniós tagság után elindulhat a felzárkóztatás pályáján. Ugyanis addig,

amíg nem tudjuk, hogy mit jelentett az európai uniós kohéziós pénzek felhasználása például Magyarországon, és itt különböző számokkal kábítjuk egymást és különböző statisztikákkal, addig a felzárkózás továbbra is várat magára.

A Jobbik Magyarországért Mozgalom ki is számolta 2011-ben már azt, hogy mit jelentett az, hogy Magyarország a vámok eltörlésével, a beruházásösztönzés feladásával, a piacvédelemnek mint eszköznek a feladásával, az importliberalizációval, a deregulációval és a kényszerű privatizációval milyen károkat szenvedett el még az előtt, hogy az Európai Uniótól egyetlen garas is befolyt volna a magyar költségvetésbe. Ahhoz, hogy itt, Magyarországon végre a felzárkóztatás pályájára lépjünk, erről nagyon őszintén kell beszélni. Nagyon sajnálom azt, hogy Günther Oettinger elszólása, „őszödi beszéde”, amit a Handelsblattnak adott interjújában fejtett ki, kellett ahhoz, hogy Magyarországon egy páran a homlokukhoz kapjanak és azt mondják, hogy jó, atyáuristen, itt átvernek bennünket.

Az Európai Unió és a mindenkori magyar politikai rendszerváltó elit, azok a kormányok, amelyek egymásnak adták a kilincset az elmúlt 26 évben, közösen a kohéziós politika lobogója alatt átvették a magyar társadalmat és az egész közép-kelet-európai társadalmat, ugyanis mi azt hittük, hogy a kohéziós politika a mi érdekeinket és a mi felzárkóztatásunkat szolgálja. Csakhogy ez a fejlesztési politika egyre távolabb visz bennünket attól, hogy Magyarország a nyugat-európai országokhoz csatlakozzon és felzárkózzon. Ez egy teljesen felelőtlen kamikazepolitika, amit itt gazdaságpolitika címszó alatt a különböző kormányok, szociálliberális és magukat nemzetinek valló kormányok folytatnak az elmúlt 26 évben.

Azt, hogy itt az európai uniós pénzek bizonyos esetekben nyilván hozzájárultak bizonyos infrastrukturális fejlesztésekhez, ezt el kell ismerni, szépül az országunk, ennek nagyon örülni kell. De minden egyes fillér, amely nem kutatás-fejlesztésbe, humán tőkébe, a magyar munkaerő mentális és fizikai erőnlétének a gyarapításába folydogál, az mind-mind elvesztegetett pénz. Ugyanis az az egyedüli ráfordítás, ami megtérül nekünk hosszú távon. Minden más csak szépségtapas és teljes mértékben kidobott pénz.

Mesterházy Attila képviselőtársam említette például Írország példáját még sok-sok órával ezelőtt, amikor ez a vita elindult. Megemlítette, hogy vannak olyan példák, ahol a kohéziós politika, ugyanaz a kohéziós politika, ami Magyarországon nem vezetett el bennünket a felzárkóztatáshoz, más országokat a harmadik világból felemelte az Európai Unió élvonallá. Ilyen például Írország, amely a hetvenes években, amikor csatlakozott az Európai Unióhoz, Európa szegényháza volt, csak ott az ír politika képes volt arra, hogy egyesítse az ír társadalmat és rögzítse azt, hogy a pénzek felhasználásában van egyfajta célkitűzés, van egy kormányzati politika, egy fejlesztési politika, és kormányok jöhetnek, mehetnek, de ettől

a politikától nem tágit Írország. Megvolt hozzá a társadalmi együttműködés és a társadalmi támogatás.

De mit csinált Írország? Írország kijelölte azt a néhány területet, amelyben Írországnak komparatív előnye van, komparatív előnye van a világ összes többi országával szemben, és erre a néhány stratégiai ágazatra fókuszált. Kijelölte azt az egy-két iparágat, azt az egy-két szolgáltatást, amiben ők mindenkinél jobbak akarnak lenni a világon, és minden egyes fejlesztési pénzt, minden egyes forrást ezekre a területekre összpontosított. Magyarországon még ezt a vitát sem folytattuk le, hogy Magyarországon mi mit tekintünk komparatív előnyöknek, mit tekintünk olyan ágazatoknak, amelyekben Magyarország minden egyes országnál a világon jobb lehetne, ha ahhoz megfelelő tőke érkezik akár kohéziós alapból, akár hazai forrásokból.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ilyen a mezőgazdaság, az élelmiszeripar, ilyen a kutatás-fejlesztés, ilyen az innováció, amiben Magyarország élvonalbeli, és ami Magyarországon elhozhatná a valódi fejlődést, a felzárkóztatást és az életszínvonalnak is a magasabb szintre emelését, nem pedig az a gazdaságpolitika, amely valójában Magyarországot az elmúlt 26 évben egy összeszerelő üzemmé és összeszerelő üzemek sokaságává züllesztette, ahol az olcsó munkabérrel versenyez Magyarország a többi közép-kelet-európai országgal szoros versenyben, és egy lefelé tartó bérspirálban indítottunk mi is egy licitet.

(20.20)

És csodálkozunk azon, hogy ez sehova máshova nem vezet, csak a fiataljaink elvándorlásához, az itthoni elszegényedésükhöz, devizahitelezéshez és a teljes ország szétszakadásához. Ennek a gazdaságpolitikának a megváltoztatásáról kellene szólnia ennek a vitának. Először egy paradigmaváltást kellene végrehajtani a gazdaságpolitikai koncepció terén, kijelölni azokat az ágazatokat, amelyek Magyarországnak komparatív előnyt jelentenének, és ehhez kellene hozzárendelni azokat a forrásokat, amelyek Magyarországra elhozhatnák a felzárkózás reményét. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Ikotity István képviselő úrnak adom meg a szót a maradék 47 másodpercre.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Most van csak lehetőségem válaszolni a kétperces körben. Schanda államtitkár úr, azt gondolom, hogy nem alaptalanul vádaskodunk. Amikor nem volt bent a teremben, a korábbi felszólalásomban elmondtam hosszú sorát azoknak a projekteknek, ahol olyan hibák tömkelege van, mint az 500 ezer forintért havonta darabját bérelt Opel Corsák, nyúltankönyvek, és még végtelenül sorolhatnám, és soroltam is.

Ezek megállják a helyüket. Hogy mennyi büntetése lett bárkinek ebből, azt önök is jól tudják: semennyi. Nem alaptalanul vádaskodunk.

Azok az állítások pedig, hogy romboljuk az ország közállapotát, folyamatosan romboljuk a közbizalmat, ezzel ártunk az országnak, olyan kijelentések, amik, azt gondolom, hogy egy szakállamtitkárhoz nem méltóak, erre ott vannak a párt öklei, Csepreghy államtitkár úr, Dömötör államtitkár úr, Hollik István képviselőtársam, Németh Szilárd. Tisztelt államtitkár úr, ne vegye el az ő helyüket, ez vékony jég, még a végén feltékenyek lesznek önre. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük. Most Riz Gábor képviselő úrnak adom meg a szót.

RIZ GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Érdeklődéssel hallgattam képviselőtársaimnak a címben szereplő P-vitanappal kapcsolatos eddigi hozzászólásait. Ugyanis az lett volna a fő téma, hogy hogyan használja fel Magyarország az uniós forrásokat. A hozzászólók zöme az én olvasatomban kevésbé volt szakmai, sokkal inkább indulati, vagy pedig, úgy gondolom, hogy a parlament méltóságához nem illő módon reagálta le a mai eseményeket. Volt lórinceszés, rablózás, volt benne egyéb szófordulat is, amely nem a szakmaiságot, sokkal inkább az indulatiságot tükrözi.

Vagy van egy különös kicsengése is ennek a dolognak: éppen attól a párttól, amelynek a képviselője már nincs bent, van egy különös feelingje - ahogy azt mifelénk mondják - a megfeddésnek, amikor az előző miniszterelnökök egyike azt mondta, hogy a koalíciós partner tele van korrupciós ügyekkel; talán még emlékszünk erre az ominózus mondatra. Vagy arra is emlékszünk, hogy a külföldi multinacionális cég milyen technikákkal kell hogy visszajuttassa a két említett párt számára az alapítványokhoz azokat a forrásokat, amelyeket sikerült a projektekből megspórolni az ő számukra. Úgy gondolom, hogy különös, nekem üdítő színfolt volt Gyöngyösi képviselő úrnak a hozzászólása, amit én szakmainak tartottam a maga vehemenciájával együtt. Ő mindazt elmondta, ami a mai nap méltóságához nagyban hozzájárult.

Én Borsod-Abaúj-Zemplén megyei képviselőként és megyei fejlesztési biztosként valamelyest rálátok a megye fejlesztési folyamataira. Az egyik olyan megyéről beszélünk, amelyik az elmúlt időszakban az egyik legtöbb forrásigényét nyújtotta be, és az egyik legtöbb forrás lehetőségét próbálja meg lehívni.

Miért? A kiegyenlítés szándékával. Azért, hogy azok az emberek, akik ott élnek, az egyik legnagyobb megyében - hiszen a második legnagyobb megyéről beszélünk az országban -, a különféle tájegységeiben megtalálják a maguk számítását, és ne kényszerüljenek elvándorlásra, s az az ipar, amely helyben működik, próbáljon meg fölzárkózni, olyan minőségi elvárásoknak megfelelni, ami részben uniós, részben

azon kívüli feltételeknek és igényeknek is bőven meg tud felelni.

Nos, el tudom mondani, és büszkén újságolom is, hogy a megyei fejlesztési források nagyjából három olyan területen értek célba, amelyek jó helyre kerültek, és úgy gondolom, hogy a bőségnél fogva is segítettek a megye lassú-lassú felzárkózásához. Az egyik ilyen a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program, amely a Miskolci Egyetem holdudvarában működő cégek számára bizony új technológiákat, lehetőséget és olyan ipari innováció beépítését is lehetővé tette, amely ma már minőségében is megfelelő beszállítókat tud produkálni azoknak a nagy cégeknek, amelyek meghatározzák a megye ipari övezeteinek vagy ipari tengelyének a jellemzőit.

A mezőgazdaság egy része is fel tudott zárkózni, hiszen a források megnyílása - hiszen itt ma a vidékfejlesztés egyik olyan operatív programjáról beszélünk, amelynek a forráskihelyezése még várat magára, ezt tudjuk mindannyian ebben a teremben, ez elhangzott a mai nap - hozzá fog segíteni ahhoz, hogy a megye mezőgazdasága is részben a régi fényében tudjon újra, nem azt mondom, hogy tündökölni, de legalább megpróbálni szerepet vállalni az ellátórendszerek város környéki vagy az azon túli ellátórendszerek megteremtésében is.

Többen elmondták azt is, hogy hova ez a rohánása a kormánynak, miért kapkod a források kihelyezésével. Él még bennünk, legalábbis többciklusú képviselőkből, annak az emléke, hogy 2007-14 között az utolsó időszakban a forrásvesztés veszélyével nézett szembe Magyarország, pontosan azért, mert nem volt időben lekötve, nem volt időben kihelyezve az a forrás, vagy nem volt időben megjelentetve az az adott intézkedés, amelyre eséllyel lehetett volna pályázni. A kormány most ezt igyekszik elkerülni, ezért szabott magának szűk határidőt, hogy egyrészt megjelentesse a forráslehetőségeket, arra be tudjon fogadni forrásokat, és nyilván az elhúzódozó technikai nehézségek miatt - erre államtitkár asszony is utalt -, pontosan a bírálók számát, korlátos számát tekintve például a TOP-ok esetében, ahol a 272-es rendelet éppen azt szabályozza, hogy kik vehetnek részt az állami apparátusból bírálatban, milyen kompetenciákkal kell hogy rendelkezzenek. Elsősorban nyilván a műszaki terület az, ami egy szűk keresztmetszet a források bírálatánál. Tehát ismerve a magunk nehézségeit azért kell préselni időben a források kihelyezését, hogy esetleges megcsúszás esetén is még bőven bele tudjunk férni abba a lehetséges határidőbe, hogy a forrásokat időben, megfelelően tudjuk felhasználni, és eljusson azokhoz, akik ezt okosan, jól felhasználva hozzá tudnak járulni a hazai GDP növeléséhez.

Én a magam részéről ennyit terveztem gondolatként elmondani, és ezeket elsősorban a tartalmi jegyekhez igyekeztem volna hozzásorolni. Arra biztatnék minden ilyen jövőbeni vitanapon részt vevőt, hogy az indulatokat próbáljuk kizárni a teremből, és ha lehet, akkor észérvekkel próbáljunk meg hozzájá-

rulni ahhoz a közös feladathoz, amely a több ezer milliárd forint jó felhasználását és elköltését jelenti az ország számára. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Most Hegedűs Lorántné képviselő aszszonyának adom meg a szót.

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! A vita korábbi időszakában nagyon sok minden elhangzott az EU-források hasznosulása kapcsán. Ezért is örülök, hogy pont úgy jött ki a lépés, hogy Riz Gábor után kaphattam szót, és így az egyik leginkább jelképes pályázat, a MaNDA-projekt kapcsán tudok szólni arról, hogy sajnálatos módon mennyire nem jól hasznosultak a már egyébként a Fidesz-kormány által elköltött pályázati források. Csak hogy észérveket soroljak fel, tisztelt képviselőtársam: látogatóságot nem tud felmutatni, újabb foglalkoztatottat gyakorlatilag nem tud felmutatni a projekt, az oda korábban tervezett feladatokat, úgymint a filmarchívum vagy a digitális központ már biztosan nem fogják odahelyezni. Igazából egy teljesen kihasználatlan és értelmetlen nagy kiállítócsarnokról beszélünk.

Tehát akkor, amikor a miniszter úr is arról beszélt, hogy mennyire fontos a területi különbségek mérséklése és ilyen értelemben a pénzek hasznosulása, azt kell mondjuk, hogy abszolút negatív ellenpélda az önök által megépített MaNDA-projekt, aminek aztán most már keresik a jövőbeni gazdáját, mert tudják, hogy ez az önök számára fenntarthatatlan.

De ugyanígy mondhatnám, amikor a területi ki egyenlítés nehézségeiről beszélek, Salgótarján is. Salgótarján példáját is többször felhozták, államtitkár úr is, miniszter úr is és a területi képviselő is. Döbbenetes, hogy a rendszerváltozás egyik legnagyobb vesztese kapja a legkevesebb pénzt a TOP-forrásokon belül! Tehát itt társadalmi igazságosságról, szolidaritásról nem igazán beszélhetünk, mert pontosan nem az a cél teljesül, mint amit önök olyannyira szeretnek hangsúlyozni. Pedig a lényeg pont az lenne, hogy ezen pályázati pénzek, amiket elköltöttek korábban a ROP-ban, most meg a TOP-ban, tehát általában a területfejlesztési programokban, azok által önfenntartóvá tegyék a helyi gazdaságokat, hogy a későbbiek során, ahogy az már korábban is elhangzott, ha 2020 után Magyarország nem jut olyan pályázati forrásokhoz, mint most, akkor már ne lehessen gond az, hogy nincsenek izmos és erőteljes vállalkozások, izmos és erőteljes önkormányzatok, amelyek meg tudják oldani a helyi feladatokat.

Miniszter úr beszélt arról, hogy milyen fontos a magyar kreativitás, és ennek kapcsán említette, hogy bizonyos források kapcsán még pályázati kiírások voltak 2015 végén. Magyarul, a 2007-2013-as finanszírozási ciklusban elkölthető pénzek egy része 2015 őszén lett kiírva, és azután már el is lehetett ezekkel számolni.

(20.30)

Hát igen, én magam is láttam olyan művelődési ház-építést, amivel, minthogy 2015. december 15-én készre lett jelentve, elszámoltak, pedig föl volt még állványozva, nem voltak betéve az ablakok, éppen csinálták a külső szigetelést, de a beruházó, pontosabban a kivitelező már készre jelentette azért, hogy a MÁK felé a végszámlát be lehessen nyújtani, magyarul, hogy a projektet lezártnak lehessen tekinteni. Nem gondolom, hogy ezt a magyar kreativitás részeként kéne megemlíteni, sokkal inkább olyan csalások témakörében, amit az OLAF-nak kéne kivizsgálnia.

Miniszter úr arról is beszélt, hogy sajnálatos módon az EU dönt egy csomó minderről, és nekünk vajmi kevés mozgásterünk van például olyan értelemben, hogy az egyes operatív programok kapcsán milyen prioritásokat fogalmazhatunk meg, milyen feladatokra lehet majd pályázni. Ezzel szemben az az igazság, hogy éppen az Európai Unió az, amelyik megfogalmazza alapelveként a szubszidiaritást, magyarul, a helyi döntések fontosságát. Sokkal inkább az a gond meglátásom szerint, hogy nem egyfajta szakmaiság érvényesül, hanem a párthűség a legfőbb indikáció az adott programok elbírálásakor.

És most erre én konkrét példát fogok mondani, két egymás mellett lévő település: Monor és Monori-erdő. Monor, ugye, tudjuk, az egyik jelenlegi államtitkár volt a polgármester, annyi pénzt nyert a TOP-pályázatokból, hogy azt sem tudja, kis túlzással, hogy mire költse el. Mellette Monori-erdő meg semmit nem kaphatott, mert az egy jobbikos település. De olyannyira nem, hogy hazai forrásokból sem részesülhetett egy fillérrel sem. Éppen úgy nyújtják be időre, hiánypótlás nélkül, az összes pályázaton megpróbálnak részt venni, ennek ellenére azért, mert az egyik kormányközeli, a másik pedig úgynevezett ellenzéki település, ezért ilyen különbségek vannak az elbírálásban. Pedig, higgyék el, ugyanolyan problémák vannak, minden tekintetben ugyanazok a nehézségek. Bocsánat, most rosszul mondtam, mert nyilvánvalóan nem TOP-forrásokról beszélhetünk itt, legfőlegb KEHOP-ról, VEKOP-ról, mert központi régióról van szó. De mindenesetre az biztos, hogy a megnyert források tekintetében a két település között hihetetlen különbségek vannak.

Még egy dolgot szeretnék mindenképpen megemlíteni. Szintén miniszter úr mondta, hogy a források fogadása kapcsán a kv-k, azon tanulmány szerint, ami a mai nappal kikerült a kormányzat egyik honlapjára, tehát a kv-k korlátozottan fogadóképesek, ezzel szemben a multinacionális cégek milyen jól jártak az előző költségvetési ciklusban. Sajnos, rögtön hozzá kell tenni, hogy hát még az offshore cégek. Amikor önök azt mondják, hogy mi csak négy olyan nagy oligarchát tudunk fölemlíteni, akik jelentős mennyiségű pénzt kaptak, ezzel szemben sokkal több volt az a kv, amelyek részesülhettek az operatív programok pályázati pénzeiből, azt kell

mondjuk, hogy vannak ugye, a tartományurak, és ehhez képest vannak a vazallusok. És mind a két csapatban vannak offshore cégek is becsatornázva, és egyik oldalról is, de a másik oldalról is sajnos igen szép nagyságrendben mentek ki pénzek Magyarországról.

Az ideológiavezérelt pénzekről még egy mondatot engedjenek meg nekem. Azt mondta miniszter úr, hogy ingyenpénz nincs, és igenis minden fillérhez, amit az Európai Unió ad, bizonyosfajta ideológia tapad. Hát akkor, kérem szépen, most itt egy mondat erejéig álljunk meg, és nézzük már meg, hogy a ROP-ból megvalósítható cigányintegrációt milyen módon költötték el önök. Mert azt nekem ne mondja senki, hogy az Európai Unió követeli azt meg, hogy ne legyen fenntartási időszak, például komplex telep-programok esetén, és ezt önök nem követelik meg.

Ha a pénzeket hagyjuk kifolyni szabadon, és utána nincs semmifajta kontroll, akkor ne csodálkozzunk, ha nem jól hasznosulnak ezek a pénzek. És akkor nem kell azt mondani, hogy ezek ideológiavezérelt pénzek, amik az Európai Unióból jönnek és rosszul hasznosulnak, ha mi magunk nem állítunk fel hozzá kellő kontrollrendszert.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Riz Gábor úr jelezte kétperces hozzászólását.

RIZ GÁBOR (Fidesz): Köszönöm. Tisztelt Képviselő Asszony! Csak a pontosság meg a jegyzőkönyv kedvéért hadd mondjam el, hogy önnek nincs igaza. A Magyar Nemzeti Digitális Archívum nyitása óta, az tavaly nyáron volt, ősz végéig több mint 8 ezer látogatót, fizető látogatót tud felmutatni. Lehet, hogy nem mutatták meg, de higgye el, hogy így van.

A másik, hogy azóta tele van programokkal, számtalan családi rendezvény, városi rendezvény, kulturális rendezvény volt. *(Hegedűs Lorántné: Botrányos!)* Képviselő asszony, én ott élek, ön pedig legfeljebb odalátogat, maradjunk ennyiben. Az a két épület, ami ipari örökség-védett, nemzetközi díjra lett javasolva, ami talán az ön szakmája is valamelyest, és tudja, hogy ha valamit nemzetközi építészdíjra javasolnak, annak valami alapja van. Tehát ott azért értékmegőrzés is történt.

A létszámra vonatkozóan pedig annyit szeretnék önnek előrebocsátani, hogy két ütemben történik a dolgozók felvétele. Az első ütem már megtörtént. Úgyhogy csak szeretném pontosítani, jöjjön el, én végigvezetem önt mind a két intézményen. Higgye el, sok mindent másképp fog látni, mint annak a polgármesternek az interpretálásából, aki úgy indította a ciklusát, hogy szélkereket akar, termálvizet, a befektetők már ott kopogtattak a város ajtaján, alig várva, hogy ő kerüljön székbe, és akik azóta sem jelentek meg. Ne higgyen neki, nekem higgyen!

Köszönöm. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Galambos Dénes képviselő úrnak.

DR. GALAMBOS DÉNES (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! A vita hatodik órájában a számok ismertetésének azon részét, amit egyik feladatként magam elé tűztem, próbálom majd rövidíteni. Bányai Gábor és Tiba István képviselőtársaim már szöveget azokról a számszaki előrehaladási jelentésekről, amiket én most nem kívánok megismételni.

A jó példáról azért hadd szóljak én is, majd Fejér megyéből és Fejér megye 4. választókerületéből szeretnék hozni példát, illetve a szinergiák kölcsönös együttműködésében rejlő lehetőségekről mondanék néhány szót; de ígérem, hogy a megfelelő időkereten belül, tehát a 76 percet nem fogom felhasználni.

Az idei év feladatai és a statisztikai gyorsjelentés, amivel szeretném kezdeni, tehát a számok tükrében szólni arról, hogy hogyan is alakul az uniós fejlesztési források idei évi, hátralévő szakasza. A források teljes körű felhasználásához szükséges, hogy valamennyi fejlesztési forrás meghirdetésre kerüljön a pályázók felé. Ezért a kormány 2017. évi fejlesztéspolitikai céljaként határozza meg a források teljes körű meghirdetését 2017. március 31-ig.

A 2014 és 2020 közötti programok esetében 2017. március 20-ig a források 97 százaléka került meghirdetésre. több mint 8692 milliárd forint összegben. A hirdetést követően szükséges, hogy a megjelent forrásokról minél előbb kötelezettségvállalás szülessen. A 2014-2020-as programok több mint fele, 53 százaléka, mintegy 4708 milliárd forint esetében a kötelezettségvállalás már megszületett, tehát ezekre érvényes kötelezettségvállalások vannak. Ezért a kormány a 2017. évi fejlesztéspolitikai céljaként azt határozza meg, hogy az egyes programokban a kötelezettségvállalás szintje elérje a 85 százalékot 2017 végére.

Annak érdekében, hogy a gazdasági növekedést 2017-ben is kiemelten támogassák az uniós források, a kifizetési célszámokat is szükséges tovább növelni. Ezért a kormány 2017. évi fejlesztéspolitikai célként határozza meg 2700 milliárd forint támogatás kifizetését a pályázók felé. 2017. március 20-ig a források 21 százaléka került kifizetésre a kedvezményezettek és a szállítók részére, 1896 milliárd forint összegben. A 2017-es cél teljesítése esetén 47 százalékon állnak majd a kifizetések.

A hirdetések alakulását jellemző számszaki adatokat részleteiben nem emelném ki, azt gondolom, hogy itt is a 8692,4 darab *(sic!)* megjelent felhívás az, amely releváns adat lehet ebben az összefüggésben.

(20.40)

A hozzászólásom további részében arról szeretnék szólni, ami még az eddigi felhívások körében kiemelendő, úgy is jellemezhetném, és azt a munka-

szót adtam neki, hogy a legnépszerűbb felhívások. Ezek azok a felhívások, amelyek a pályázók körében a leginkább keresettek voltak, hogy ezzel a megközelítéssel éljek.

Döntően a GINOP konstrukcióiban keresendőek azok a pályázatok, amelyek ebben a kategóriában találhatóak, és azt gondolom, hogy ebben a közelmúltban egy nagyon fontos állomása az, hogy 2017. február 17-étől megnyílt a legnépszerűbb pályázat a vállalkozásoknak, talán azt is mondhatnánk, hogy egy slágerpályázat, hanem ennél komolyabbnak tekintenénk a dolgot. Ez a GINOP 1-2-3, hosszú számú a vége, 16-os számú, mikro-, kis- és középvállalkozások kapacitásbővítő beruházásainak támogatása kombinált hiteltermék keretében.

Államtitkár asszony már nincs itt, de az ő mondatához szeretnék csatlakozni, amikor Vitályos Eszter államtitkár asszony azt mondta, hogy fenntartható legyen az a cél, amelyért pályáznak, és az a pályázat munkahelyeket teremtsen. Maximálisan egyetértsek vele, és azt gondolom, hogy ez a pályázat, amelyet a legnépszerűbb felhívások körében kiemeltem, arra irányulna, hogy 10 százalékos önerő mellett adjon egy kedvező kamatozású kölcsönt amellest, hogy egy végleges juttatást is adjon hozzá, 5 és 50 millió forint közötti, vissza nem térítendő támogatások formájában.

Ebben a konstrukcióban elég komoly keret áll rendelkezésre, azt kell mondjam, hogy kiemelkedő keret, 112,5 milliárd forint, azaz 2500-tól 5000-ig terjedő pályázóval számolhat a program. Itt a céltotlak a kkv-k, és azt gondolom, hogy ez a terület, és azért emeltem ki a mostani, friss programok közül, hiszen az eszközbeszerzés, eszközök cseréje, építések, épületek emelése, csarnokok emelése mindenképpen fontos, hiszen ez korábban nem teljesen ilyen hatékonysággal, de a 2007-14 közötti időszakban a településfejlesztések időszaka volt.

Azért említem, rátérve a saját választókerületemre, hiszen a térségi specifikumok között jellemzőek azok az adottságok, amelyek kialakultak egy-egy választókerületben. A GINOP-programot azért hoztam példaként, hogy miért erősíti a szinergiákat, hiszen azok a kis- és közepes vállalkozások, amelyek pontosan azért nem tudtak fejleszteni az elmúlt időszakban, mert nem rendelkeztek megfelelő forrással, az NHP-keret és konstrukció lezárása után, azt gondolom, hogy az előbb említett GINOP-os forrás nagyon komoly támogatás azoknak a vállalkozásoknak, amelyekkel az a célunk... - a térségi nemcsak összeszerelő üzemekről van szó, egy autógyár komoly üzem, a beszállítói kört tudjuk ezzel a vállalkozási szektorral, a kkv-szektorral ezen támogatásával ösztönözni, ez pedig újabb munkahelyeket teremt a kkv-szektorban.

Még a választókerületről szólva, azt gondolom, hogy a helyes és átgondolt fejlesztéspolitikának köszönhetően mind a TOP, mind pedig a vidékfejlesztési források, beleértve még azt is, ami minden település számára fontos, a LEADER-programok is kel-

lően fognak hasznosulni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Ander Balázs képviselő úrnak.

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ebben a teremben nagy hiba lenne, ha nem a valóságot és az igazságot mondaná egy miniszter, mondta miniszteri expozéjában Lázár János jó néhány órával ezelőtt. Ezt mezei képviselőként nyilván magamra is vonatkoztatni kívánom, még ha a kormánypárti oldalnak adott esetben az a látásmód nem is fog megfelelni, amit itt ellenzéki padsorból nekem egyébként képviselnem kell.

Közlekedésfejlesztési ügyekhez kívánok néhány percben hozzászólni, hiszen egy olyan országban - igen, kedves Homolya államtitkár úr, közlekedésfejlesztésről lesz szó -, ebben az országban, ahol a GDP-hez mért import-export arány meghaladja a 60 százalékot, és amely ország magisztrális tengelyek, páneurópai korridorok, helsinki folyosók metszéspontjában helyezkedik el, ott bizony azt kell mondani, hogy óriási relevanciával bír a közlekedés, a közlekedéspolitika.

Mindez arra predesztinálná egyébként hazánkat, hogy Európa vagy legalábbis Közép-Európa logisztikai központjává váljon, amin nemcsak úgy keresztül folyik az áru, hanem az értékláncok jó helyeit megcsípve, azokat elkapva nagy hozzáadott értékű munkával tudnánk bekapcsolódni a termelésbe, normális állást teremtve itt embereknek és visszacsábítva, mondjuk, a Nyugatra száműzött fiatalokat is.

Ehelyett viszont azt látjuk, hogy a fejlesztésekből sokszor hiányzik a rendszerszintű szemlélet, hiszen azok szigetszerűen valósulnak meg. Ugyan kormánypárti oldalon is elismerik, hogy az EU-s források nem ajándék pénzek, erről volt már itt szó többször is, ennek ellenére azt tapasztaljuk, hogy olykor mégiscsak úgy bánnak vele, mintha ez személyes ajándékunk lenne Brüsszeltől, aminek egyetlen célja van, hogy minden kormányközeli oligarcha jóllakjon.

Két dolgot az infrastruktúra-fejlesztés kapcsán is elmondhatunk. A projektek kivitelezésénél végső soron úgyis Orbán Viktor aktuális barátja fog győzni, és a beruházás jelentősen túlárazott lesz. De sebj, mondhatnánk erre kormánypárti oldalról vagy mondhatnánk erre a pénztárosok, hiszen minél drágább, annál több jut majd a zsebbe, az alattvalók meg majd nemzeti összefogásból előteremtik a lenyúlt pénzt. Az árak - ugye, mondják - teljesen reálisak, és az ellenzék a gaz, ha az út- meg a vasútépités alkalmával óriási röghegységek elhordása, hatalmas lánchegységek átfúrása, gigantikus lápok lecsapolása híján túlárázásról beszél. Ezt mondjuk, ezt kifogásoljuk.

Ugyan hazai forrásokkal együtt irtatlan összegget, mintegy 2800 milliárd forintot szánnak közle-

kedésfejlesztésre a 2020-ban záruló ciklus során, de ilyenkor azt is tudni kell, azt is látni kell, hogy a feladat még ennél is többet igényelne. Csak néhány számadat: 7700 kilométernyi vasúti hálózatunkból kevesebb mint 200 kilométeren van emelt sebesség, és itt most nem valami TGV- vagy sinkanszenszerű szélesebb száguldásra kell gondolni, hanem csupán 140 km/órás sebességre.

3400 kilométeren, még az európai törzshálózatba illeszkedő 2800 kilométer 30 százalékán is viszont állandó a sebességkorlátozás. A teljes hálózat majd' felét alkotó regionális mellékvonalak állapota tragikus. A pályavasúti infrastruktúra nagyon elöregedett, és noha már három éve firtatom, épkezlab választ még nem kaptam arra a kérdésre, hogy hol a MÁV kompetenciáját meghaladó, területfejlesztéssel ezer szállal kapcsolatos távlati mellékvonali koncepció - talán államtitkár úr tud majd erre néhány mondatot szólni; ha csak egyébként a lerohadni hagyást nem tekintjük egyfajta koncepciónak.

Egyfelől ezt tapasztalni, tehát forráshiányt, másfelől viszont azt, hogy arra van pénz, amire, illetve akinek önök akarják. Szűkebb pátriából, mondjuk, Dél-Dunántúlról hozok példát, miközben a 41-es vonal, tehát a Kaposvár-Gyékényes közötti szakasz sorsa is kérdéses, hogy miközben a Budapest-Pécs közötti menetidő a 2003-as 2,5 órától mostanra 2 óra 55 percre romlott, miközben arra a kérdésemre, hogy a szocialisták által eladott MÁV-Cargo egy részét hajlandó-e visszavásárolni az osztrák cégtől a kormány, hogy lesz-e újra magyar állami teherfuvarozás, 2016. november 30-án kelt válaszukban másfél sorban azt mondják, hogy ez jelenleg nincsen napirenden.

Mindezek közben kilométerenként másfél milliárd forintért, tehát aranyárból újították fel a kettős vonalat, ez a Budapest-Esztergom-szakasz, ami méltán vált a vasútépítési rekonstrukciós beruházások állatorvosi lovává a projektet övező rengeteg botrány miatt. Itt például minden egypercenyi menetidőjavulás 10 milliárd forintba került, persze felelős itt sincs. Ez bizonyára azzal nincsen összefüggésben, hogy a tendergyőztes Strabag korábban Sziijártó papával is együtt dolgozott.

(20.50)

Itt nem okoz az ellenzéken kívül gondot senkinek az, hogy például a Szombathely-Zalaszentiván közötti vasút-villamosításnak korábban a GYSEV által 9,5 milliárdosra becsült költsége már a 14 milliárd fölé nőtt. Itt simán előfordulhat az is, hogy a délbalatoni vasútfejlesztést és a Kaposvár-Fonyód közötti szakasz felújítását is megtoldották potom 26 milliárd forinttal. Bizonyára véletlen csupán, hogy „Pénztáros” Lőrinc cége is beszállt ebbe a projektbe.

Néhány szót a közúthálózatról is szólni kell. Miközben a vidéki mellékúthálózat nagyon sok helyen kritikus állapotba került, odazüllött, sőt olykor még

az olyan forgalmas főútvonalak is, mint például a Dél-Somogy és Dél-Baranya számára életfontosságú 6-os út is rettenetes állapotban van. Egyik múltkori kérdésemre Fónagy államtitkár úr az 1700 kilométer közöttal rendelkező Somogynak mindössze 70 kilométer felújítást ígért 2020-ig, holott évente kellene ennyi.

Ennyi forrás persze nincs, lehetne mondani, csakhogy másfelől meg azt látjuk, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság elbuktatta a Közgép és az olasz Itinera, amelyikről egyébként el kell mondani, hogy Itáliában 1500 kilométernyi autópályát kezel, az ottani hálózat 18 százalékát, tehát elbuktatta az ő 25 milliárd forinttal olcsóbb ajánlatukat. Ők azt ígérték, hogy a 26-27 kilométernyi autópálya-szakaszt az M4-esből 58 milliárd forintból ki tudják hozni, ennek ellenére inkább a felcsúti gázszelvény üzemeltetésének 50 százalékkal drágább ajánlata győzött a kiíráson.

A végén azért fel kell tenni ezzel kapcsolatosan egy kérdést, hogyan lehetett ilyen olcsó ajánlatot tenni az Orbán Viktor által kegyvesztettnek minősített vállalkozó cégének részéről. Csak nem úgy, hogy neki már nem kellett számolni, mondjuk, a politikának visszaosztandó pénzekkel? Köszönöm a figyelmet, és várom a válaszokat. *(Taps a Jobbik sorai-ban.)*

ELNÖK: Megadom a szót Homolya Róbert államtitkár úrnak.

DR. HOMOLYA RÓBERT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Azt gondolom, minden relatív. Itt a képviselő úr felszólalásában is, azt gondolom, hogy a nagyjából 30 ezer kilométeres magyar úthálózatból vagy a 7 ezer kilométeres vasúthálózatból egy-egy elemet ki lehet venni és persze azt lehet rá mondani, hogy azt fejleszteni kell vagy nincs megfelelő állapotban. Sajnos, nincs megfelelő állapotban, az előző kormányok hagyták ilyen helyzetbe hozni sajnos a magyar közlekedést.

Ha most a 2014-20-as fejlesztési időszakról beszélünk - elvileg arról szólna ez a mai vita -, akkor igen, meg lehet állapítani azt, hogy sajnos az előző, 2007-13-as időszakban nem voltak ágazati stratégiák. Ha megnézzük azt, hogy abban az időszakban vagy az időszak kezdetétől kezdve 3-4 év alatt milyen kifizetéseket eszközölt az akkori kormány és milyen projekthalmazról tudott döntést hozni, akkor azt lehet mondani, hogy nem volt egyébként nemzetstratégiai országon koncepció vagy fejlesztési koncepciója, mert eshetőlegesen indultak meg a fejlesztések. Azt gondolom, hogy az egy nagyon rossz látásmód vagy nézőpont, hogy most azért, mert ellenkező módon a mostani kormány egy előre letett stratégia mentén gyorsan hajtja végre ezeket a fejlesztéseket és gyorsan fizeti ki, ezért nem lehet a mostani kormányra bármilyen rossz szót mondani.

Ha a közlekedési fejlesztésekről beszélünk, való igaz, hogy az elmúlt húsz évben, azt lehet mondani, a

rendszerátalakítástól kezdve egyetlen kormánynak sem volt egy átfogó közlekedési stratégiája egészen mostanáig. Meg kell nézni a közelmúltban született kormányhatározatokat. A kormány most 2022-ig tartó fejlesztési időszakot és fejlesztési céldátumot jelölt meg nagyon sok fejlesztés vonatkozásában. Ha azt nézzük, hogy közútfejlesztésre mennyit költünk és milyen mennyiségű fejlesztést hajtunk végre, azt lehet mondani, hogy Magyarország modern kori történelmében nem volt ilyen mértékű közlekedés-fejlesztés. Ha csak számokról beszélünk, azt lehet mondani, hogy közútfejlesztésre körülbelül 2470-2480 milliárd forint áll rendelkezésre, ennek csak a fele egyébként uniós forrás.

A magyar kormánynak most van egy átfogó közlekedési koncepciója, a közútfejlesztés vonatkozásában két fontos prioritást határozott meg. Az egyik az, hogy valamennyi megyeszékhelyet csatoljunk be a magyar gyorsforgalmi úthálózatba. Érdekes, eddig senki nem fogalmazott meg ilyet, és ez az igazi területfejlesztés és településfejlesztés, hogy minden régióknak megadjuk a lehetőséget ahhoz, hogy elérhető legyen, mobilis legyen, mind turisztikai, mind gazdasági fejlesztés szempontjából megközelíthető legyen. Ez a kormány erről döntött, forrást adott hozzá és végrehajtja ezeket a fejlesztéseket. 2022-ig valamennyi megyeszékhely elérhető lesz gyorsforgalmi úthálózaton.

A másik ilyen fontos prioritás, és csatlakozom képviselő úr felszólalásához: Magyarország elhelyezkedése szempontjából egy igen előnyös helyzetben van, tranzitország vagyunk. Valóban nagyon sok nemzetközi útvonal megy át Magyarországon. Ezért a kormánynak a másik közútfejlesztési prioritása az volt, hogy a meglévő autópályáinkat elvisszük az országhatárig, becsatlakoztatjuk ezeket az autópályákat és gyorsforgalmi utakat a nemzetközi közlekedési hálózatba.

Nagyon sok ilyen fejlesztésünk van. Gondolok itt az M1-re, M15-re, M70-re, az M30-as autópályát most elvisszük Miskolc, Tornyosnémeti, Kassa felé, az M3-as autópályát, M35-M4-et elvisszük Románia felé, az M6-os autópályát pedig bekötjük Horvátország felé. Ez a kormány volt az, amely valamennyi autópálya esetében kapcsolatot fog majd létesíteni 2022-ig a környező országokkal. Azt gondolom, hogy ilyen típusú és mértékű fejlesztés nem volt. Ebben nyilván segítséget nyújtanak az európai uniós fejlesztési források, de szerencsére van olyan helyzetben Magyarország és a magyar költségvetés, hogy a kormány ennek a pénznek a dupláját hozzá tudta tenni ehhez a fejlesztéshez.

Ha vasúthálózatról beszélünk, akkor azt gondolom, hogy nemcsak a vasúthálózatról kell beszélünk, hanem arról, hogy a személyszállítás és a személyszállítási közszolgáltatás milyen eszközökön és milyen formában hajtódik majd végre. Vasúton évente körülbelül 140 millió ember utazik, buszon pedig 440. Meg kell nézni azt, hogy a mostani utazási szokások hogyan alakulnak, és azt gondolom, hogy

nem lehet egyoldalúan nézni azt, hogy ha vasútvonal... - a vasutat mindig fejleszteni kell, és minden esetben fejleszteni kell, ha már adott esetben utas sincs rajta. Azt lehet mondani, hogy az utasszám változása az elmúlt 10-15 évben, azt gondolom, stagnált. Nagyon sok olyan fejlesztésünk van - és első sorban az elővárosi vasútvonalakon -, ahol ez a tendencia megállt vagy adott esetben növekszik is. Egyébként az ön által említett esztergomi vagy akár váci vasútvonalon exponenciálisan nő az utasok száma annak eredményeképpen, hogy azok a hálózatok fejlesztésre kerültek, és egyébként a gördülő állomány is lecserélésre került.

Hogy hol valósítjuk meg ezeket a fejlesztéseket? Mivel az országunk nagy és az úthálózatunk nagy, mondom, ki lehet ragadni egy-egy olyan helyet, ahol adott esetben nem valósul meg fejlesztés, de még egyszer mondom, a kormány mind a közúti, mind a vasúti fejlesztést egy előre letett, 2014-ben elfogadott nemzeti közlekedési stratégia alapján végzi, és ezt hajtja végre 2022-ig.

Azt gondolom, hogy ilyen transzparens és nyílt fejlesztési terv, mint ami most a közlekedésben van, nem volt Magyarországon, ugyanis egy-egy kormányhatározatban minden olyan fejlesztés fellelhető, amit a kormány végrehajt. Mögötte van a forrás, és mögötte van az is, hogy milyen időintervallumon kell végrehajtani.

Ön pár projektet kiragadott, és említette ezeknek az árszínvonalát. Azt gondolom, hogy ha valakit kizárnak egy közbeszerzésből, lehet, hogy nem a magyar parlament ennek az alkotmányos helye, ahol e vonatkozásban jogorvoslatot lehet keresni. A Közbeszerzési Döntőbizottság és a magyar bíróság fogja tudni majd eldönteni azt, hogy kinek milyen ajánlata van, és ki adott érvényes vagy érvénytelen ajánlatot egy adott közbeszerzésben.

Ez a „túlárzás” szó mostanában nagyon sokszor elhangzik. A túlárzást mihez képest értjük, képviselő úr? Hiszen valóban vannak ilyen célszámaink, amelyek meghatározzák azt, hogy egy fejlesztés mennyibe kerül, azonban ezeket 2013-14-ben jelöltük meg, amikor még tervekkel nem rendelkezünk, építési engedéllyel, kiviteli tervekkel nem rendelkezünk, egy költségvetés alapján határoztuk meg azt, hogy nagyjából ez a fejlesztés mennyiből valósulhat meg. Ehhez képest valóban lehetnek eltérések, azonban figyelmen kívül hagyjuk, hogy csak az elmúlt időszakban ágazaton belül, csak az építőiparon belül 30 százalékos béremelést hajtottak végre minden építőipari cégnél.

Egy oldalról ki lehet ragadni azt, hogy van árnövekmény, de mindenhol van árnövekmény, nemcsak a közpénzből megvalósított projektek esetében, hanem bizony a piaci körülmények között, magánpiacon lefolytatott beruházások esetében is.

Összegezve a fejlesztéseket: Magyarország 2010-ben körülbelül 1500 kilométernyi gyorsforgalmi úthálózattal rendelkezett, ehhez most a kormány 900 kilométert épít hozzá, az arány azt jelenti, hogy

körülbelül a felét építjük meg most hat év alatt a gyorsforgalmi úthálózathoz.

(21.00)

A vasút tekintetében több száz kilométer vasutat fogunk felújítani, és valóban nagyon sok úgynevezett lassújel korlátozza a vasúti közlekedésnek a menetét. Azt nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy az európai uniós csatlakozással nagyon sok olyan egyéb követelménynek kell megfelelni, gondolok itt a vonatbefolyásoló rendszerekre is, amelyek eddig a vasútüzemben nem voltak, azonban több száz milliárd forintért ezeket végre kell hajtánunk. Természetesen a cél az, hogy mind az elővárosi, mind a főbb törzsvonalakon minél hamarabb ezeket a lassújeleket meg tudjuk szüntetni. Ehhez kell az, hogy egy korszerű távközlési rendszert telepítsünk a főbb vonalakhoz, ez a GSM-R 1 és a GSM-R 2 rendszer, illetve ezek alapján egy vonatbefolyásoló rendszert, egy úgynevezett ETCS 2 rendszert telepítsünk minden vonal mellé.

(Az elnöki széket Lezsák Sándor,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Ez nem egy-két éves fejlesztési időintervallumban fog tudni megvalósulni, de reményeink szerint 2022-ben a főbb vonalakon valóban egy 160-as jellel fognak tudni közlekedni a vonatjaink. Köszönöm szépen a szót. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. A következő előre bejelentett felszólaló Bodó Sándor képviselő úr, Fidesz.

BODÓ SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Ha egy ember vagy akár egy közösség is egy nagy munkába fog, akkor teljesen érthető, hogy időnként megáll egy pillanatra, végez egy helyzetértékelést, végez egy pozicionálást. Nos, Magyarország, nyilván a mi közösségünk, amikor az európai uniós forrásokról gondolkodik és ebben a tevékenységben előrehalad, szintén helyes, hogyha egy ilyen helyzetértékelést, pozicionálást tart.

Egy nagyon fontos állomáson egyébként túl vagyunk az európai uniós források kapcsán, hiszen szerintem ma már nincs Magyarországon olyan egyéni, akár társas vállalkozás, aki mondjuk, ne ismerte volna meg az ebben a ciklusban rendelkezésre álló pályázati lehetőségeket. Itt óriási munkát végzett a kormányzat, az önkormányzat és sok más gazdasági szereplő is, de ahogy hangsúlyoztam az előbbiekben, szerintem, aki most fejleszteni akar uniós forrásokból, az már nagyjából be tudja lőni, hogy mire és hogyan szeretne pályázni.

Az előző és a jelenlegi európai uniós ciklus összehasonlítása szintén része lehet és része is kell hogy legyen egy ilyen pozicionálásnak, és egyértel-

műnek tűnik a különbség. Az előző uniós ciklusban a legnagyobb szerep az infrastrukturális fejlesztéseké volt, míg a mostaniban egyértelműen a gazdaságélénkítés játssza a főszerepet. Az, hogy az előző időszakban az infrastrukturális fejlesztések domináltak, azt hiszem, hogy érthető teljes módon, és nyilván azért nincs még minden feladat kész ezen a téren sem, ebben a ciklusban is van lehetőség ilyen jellegű fejlesztésekre.

Az viszont teljesen egyértelmű, akár csak az előző időszakban jelentkező pályázók nagy száma miatt is - már úgy értem, akik a gazdaságélénkítésre pályáztak -, hogy ebben a ciklusban sokkal nagyobb teret kell adni ennek a területnek. Nem néhány százalékkal nagyobb, hanem úgy nagyságrendileg a négyszeresét, mint a korábbi időszakban volt.

A gazdaságélénkítésnek természetesen van egy zászlóshajója ebben a ciklusban, ez pedig a GINOP fantáziánéven ismert operatív program, ami egyébként megérdemli, hogy elhangozzék a teljes neve: gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program. Egy kicsit szakmai ez, hogy gyakran csak ezt a rövidítést használjuk, de ha mögé nézünk, akkor szerintem sokkal egyszerűbb és érthető, hogy mit is tartalmaz ez a kategória.

Nos, hogyan is áll ez a GINOP? 2016-ban 100 százalékos volt a kifizetési terv, a kötelezettségvállalás pedig 118 százalék, de ami még érdekesebb adat, hogy 2017. március 20-ig az igényelt támogatási összeg 2480 milliárd forint volt. Ez mindenképpen egy nagyon nagy horderejű számadat.

Érdemes szólnunk arról, hogy melyek a legnépszerűbb pályázati kategóriák, mik a kedvencek a GINOP-on belül. Prototípus-, termék-, technológia- és szolgáltatásfejlesztés: a beadott pályázatok száma 2638. Mikro-, kis- és közepes vállalkozások kapacitásbővítő beruházásainak támogatása: 1872 darab pályázat. Gyakornoki program, pályakezdekők támogatása: 1680 darab pályázat. Mikro-, kis- és közepes vállalkozások termelési kapacitásának bővítése: 1136 darab pályázat érkezett. Vállalatok K+F tevékenységének támogatása: 1103 pályázat. Azt gondolom, hogy ezt a sort azért még lehetne folytatni is, hiszen a többi pályázatra is jócskán van érdeklődés.

Talán a legnépszerűbbek közül is érdemes a hívszavakat újra feleleveníteni: tehát kis-, közepes vállalkozások, fiatal vállalkozók, kutatás-fejlesztés, vagyis nyilvánvalóan a fő irány egyértelműen behatárolható.

Létezik, mert léteznie kell a jövőre is gondolva olyan konstrukciónak, ahol vissza nem térítendő támogatás mellett kedvezményes hitelfedezet is rendelkezésre áll. Azt hiszem, hogy ez még egy viszonylag új konstrukció a pályázók számára, de mindenképpen a jövő szempontjából előremutató, és meg is kell vele ismerkedni, és egyébként a választókerületünkben is van rá példa, van rá fogadókészség, szívesen fogadják ezt a lehetőséget is a pályázók.

A vállalkozások jellegétől, a gazdasági környezettől természetesen nagymértékben függ, hogy me-

lyik pályázati kategória elérhető, ez sokszor egyénre, térségre szabott.

Összegzőképpen megállapítható, hogy a gazdaságélénkítő kategóriában időarányosan jól állunk a források felhasználása kapcsán, változatos, az egyéni igényekhez igazodik a kínálat, és a vállalkozások részéről megfogalmazott kérést egyébként, hogy minél gyorsabban és egyszerűbben lehessen forráshoz jutni, érdemes méltányolni, de természetesen azt is figyelembe kell venni, hogy a jogszerűség és a szabályszerűség mindenképp főlött áll. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm, Bodó képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Rákossy Balázs államtitkár úrnak.

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Köszönöm szépen, hogy szóba hozta a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív programot, ahogy közkeletűen mi egymás között hívjuk, a GINOP-ot, hiszen ahogy a mai nap folyamán többször el is hangzott, a kormányzat egyik fő csapásiránya a fejlesztési források felhasználása tekintetében a gazdaság fejlesztése, illetőleg az ország versenyképességének, illetve az országban lévő vállalkozások versenyképességének a növelése.

Ebben a tekintetben pedig nem hagyhatjuk figyelmen kívül a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív programot, már csak azért sem, mert a rendelkezésünkre álló 12 000 milliárd forintból, ahogy itt elhangzott, az a területalapú földtámogatásokat is magában foglalja, de a kohéziós források nagyjából 9 milliárd forintos keretéből ez megközelítőleg 30 százalékos részt képvisel. Illetőleg jelentős abból a szempontból is, hogy annak a 60 százalékos gazdaságfejlesztési forrásmennyiségnek a részét képezi, amelyet a magyar kormány sziklaszilárd elhatározással a gazdaság fejlesztésére fog fordítani. Tehát a GINOP a TOP és a VEKOP mellett - ahogy ön is fogalmazott - a gazdaságfejlesztésnek az egyik zászlóshajója.

Amiatt is jelentős és fontos a GINOP-ról beszélni, hiszen a GINOP nagyságára és komplexitására való tekintettel nemcsak Magyarország legnagyobb operatív programja a tíz operatív program közül, hanem azt is lehet mondani, hogy az egész Európai Unió legnagyobb és legkomplexebb operatív programja a maga megközelítőleg 9 milliárd eurós pályázati összegével. Magyarországon pedig ez az az operatív program, amely a gazdaságfejlesztéshez kapcsolódó gazdaságfejlesztési irányokat magába foglalja. Elég, hogyha csak a kis- és középvállalkozásokat említem, az energiafejlesztést, a kutatás-fejlesztést és innovációt, az energiát, az infokommunikációt, a turizmust, illetőleg a munkaerő és a foglalkoztatás fejlesztését. Tehát az a nyolc irány, amelyben a gaz-

daságfejlesztési és innovációs operatív program támogatásokat pályázatok formájában lehetővé tesz, az ezen területeknek a fejlesztését foglalja magába.

A kkv-k tekintetében szeretnénk azt, hogyha minél több versenyképes és exportképes kkv lenne Magyarországon. A foglalkoztatás területén az eddig elért eredményeket szeretnénk a következő években tovább srófolni, szeretnénk a munkanélküliséget minél kisebb arányra lehozni, és szeretnénk a foglalkoztatás szintjét pedig emelni. Az energia, az infokommunikáció és a turizmus területén is különböző, úgynevezett indikátorokat jelöltünk ki az Európai Bizottsággal, amelyeknek a célja ennek a 2700 milliárd forintnak az elérése.

Több mint 12 490 hazai kkv-t szeretnénk támogatásban részesíteni a rendelkezésre álló 490 milliárd forintból.

(21.10)

A kutatás, technológia és innováció keretében több mint 3800 vállalkozást szeretnénk innovatív fejlesztésre serkenteni a rendelkezésre álló 520 milliárd forintból. Az infotechnológiák területén a 30 megabit/szekundum sávszélességet több mint egymillió háztartásba szeretnénk bevezetni a következő néhány év folyamán a rendelkezésre álló 140 milliárd forintból. Az energetika területén több mint 342 500 tonnával szeretnénk évente csökkenteni az üvegházhatású gázok kibocsátását, illetve évente mintegy 88 millió 424 ezer kilowattal szeretnénk az energiafogyasztást csökkenteni.

A foglalkoztatás keretében 142 ezer főt kívánunk bevonnani a megvalósítandó programjainkba. A versenyképes munkaerő keretében 135 milliárd forintot fogunk arra fordítani, hogy több mint 450 ezren vegyenek részt az operatív program támogatásával kiírandó pályázatokban, illetőleg a turizmus területén is a 110 milliárd forintot hatékonyan és átláthatóan fogjuk felhasználni. Nagyon fontos az, hogy ezeknek a hatalmas összegeknek az elkötését ezeken a stratégiaileg fontos területeken szakmai megalapozással végezzük el. Ennek az egyik biztosítéka az úgynevezett szakpolitikai felelős kérdése. Tehát mi az előző programozási időszaktól eltérően a stratégiaalkotást, illetve a pályázatok szakmai megalapozását összekapcsoltuk, és ezáltal fog megvalósulni, illetve ezáltal valósul meg az, hogy a pályázatok olyan területekre irányulnak és olyan igényeket fogalmazznak meg, amelyek a magyar gazdaságban fennállnak és jelen vannak.

Emellett az intézményrendszer kiszámíthatóságát teremti meg és így hozzájárul a GINOP 2700 milliárd forintos átlátható felhasználásához az éves fejlesztési keret bevezetése, amely negyedéves rendszerességgel lehetővé teszi azt, hogy a pályázók jó előre tudják azt, hogy milyen pályázatok kerülnek kiírásra.

Ezenkívül fontosnak tartom még megemlíteni azt, hogy a GINOP keretében rendelkezésre álló,

kutatás-fejlesztés-innovációs célokra felhasználandó forrás minden eddiginél több, kétszer akkora, mint amekkora az előző ciklusban volt, és ha ehhez hozzávesszük azt, hogy a költségvetési forrásból további 500 milliárd forint áll rendelkezésre, akkor azt lehet mondani, hogy a 2020-ig nyitva álló időszakban több mint 1200 milliárd forintot költünk kutatás-fejlesztés-innovációra. Ezáltal szeretnénk elérni azt az általunk, a kormány által vállalt európai uniós stratégiai célt, hogy GDP-arányosan a GDP 1,8 százalékát fordítjuk kutatás-fejlesztés-innovációra, és ez része annak a hosszú távú magyar stratégiai tervnek, hogy 2030-ig pedig ezt a szintet szeretnénk 3 százalékra növelni.

Nagyon fontos a GINOP keretében az, hogy a pályázatok kiírása egy kormányzati iparfejlesztési stratégia mentén történik, ez az Irinyi-terv, amely részletesen meghatározza, hogy melyek azok a területek, amelyeket erősíteni szeretnénk a következő évek folyamán, és amelynek egy fontos eszköze a rendelkezésre álló európai uniós források. Emellett fontos megemlíteni még azt, ami az előzőekben elhangzott, hogy a 2021-et követő időszakban valószínűleg a támogatási politika, a kohéziós politika átalakul, és ennek keretében a pénzügyi eszközök fogják a fő hangsúlyt képviselni. Mi már felkészülendő erre az időszakra, a mostani GINOP-forrásokon belül is egy jelentős pénzmennyiséget, több mint 700 milliárd forintot úgynevezett pénzügyi eszközök keretében használunk föl, ahol a lakosság, az emberek kedvezményes kamatozású hitelek, kormánygaranciák keretében juthatnak támogatáshoz.

Ahogy említette képviselő úr, a kiírásokkal tartjuk az általunk felállított menetrendet, e hónap, március közepéig több mint 80 felhívás jelent meg a GINOP-ban, és e hét végéig pedig további kiírásokkal fogjuk megteremteni annak a lehetőségét, hogy a teljes forrást kiírjuk. A GINOP-ra eddig több mint 16 ezer támogatási kérelem érkezett. Az előző időszak tapasztalatai azt mutatják, hogy több mint 40 ezer pályázatra számíthatunk a teljes pályázati időszakban. A kifizethető támogatások összege eddig meghaladja a 600 milliárd forintot, amelynek egy részét előlegelhívással, más részét pedig számla ellenében tettük lehetővé.

A jövőbeni tervekről pedig annyit, hogy ebben az évben az év közepéig további 144 milliárd forintot kívánunk kifizetni, míg az év végéig további 437 milliárd forintot, és ezzel szeretnénk annak a lehetőségét megteremteni, hogy ez a hatalmas összeg, ez a 2700 milliárd forintos összeg 2019-ig a gazdaságba áramoljon.

Ha megengedik, akkor még egy rövid megjegyzés erejéig kitérnék arra, hogy miért most írjuk ki, miért ebben az időperiódusban írjuk ki ezeket a pályázatokat. Alapvetően mi ebben a széles körű együttműködésben a kamarákkal is együttműködtünk, a kamarák kérése pedig az volt, hogy tekintettel arra, hogy a világgazdasági válság, illetve a minket megelőző kormányok forráskihelyezési gyakorla-

tában tapasztalt anomáliák miatt a magyar vállalkozások forráshiányosak, tehát lehetőség szerint ezt az összeget minél előbb juttassuk el a kedvezményezettekhez, a magyar kis- és középvállalkozásokhoz és nagyon szűk körben pedig, bizonyos kivételekkel a multinacionális nagyvállalatokhoz. Nagyon szépen köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Rákossy Balázs államtitkár úr. Előre bejelentette felszólalási szándékát Magyar Zoltán képviselő úr, Jobbik.

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Én a vidékfejlesztés és mezőgazdaság területéről, az ott folyó vagy éppen nem folyó támogatásokról, kifizetésekről szeretnék néhány mondatot elmondani. Nem meglepő módon én nem osztom a kormányzatnak a ma elhangzott pozitív nyilatkozatait és mondatait, egészen mást tapasztalunk a valóságban.

Örülök, hogy Gyöngyösi Márton képviselőtársam Írország példáján keresztül jól mutatta azt, hogy észszerű felhasználás mellett ilyen brutális összegek, amelyekről ma beszélgetünk itt most már hét órája, ha jól nézem, azok bizony kisebb csodára képesek egy-egy ország gazdaságában, egy-egy ország társadalmában. Tényleg azt a néhány területet kellene megtalálni, ahol Magyarország a világsők közé tud kerülni, és nem meglepő módon én azt hiszem, hogy a mezőgazdaság és legfőképpen a rá épülő élelmiszeripar egy ilyen terület lehet.

De nem csak Írországot lehet felhozni, nézzük meg Ausztria esetét, hogy egy kicsit a vidékfejlesztést is érintsük. A hetvenes években Ausztriában a vidéki lakosság és a városi lakosság közötti szakadék semmivel nem volt enyhébb, kisebb, mint ma Magyarországon, és mégis képesek voltak másfél-két évtized alatt ezt a szakadékot megszüntetni, és ma már kijelenthetjük, hogy Ausztriában vidéki osztrák állampolgárként megszületni, élni nem jelent versenyhátrányt, az állami szolgáltatásokhoz kevésbé hozzájutó életet nem jelenthet.

Ebben a témában most már az elmúlt egy évben harmadszor vagyunk a parlamentben, és rendre azt tapasztaljuk, hogy órákon keresztül vitatkozunk, és az ellenzék és a kormány között valahol ott csúszik el a dolog, hogy egészen más fogalomkészletet használunk. De ez nem véletlen, hiszen önök jogszabályokban tiltják, vagy éppen nem hozzák elének, de legalábbis nem tudjuk meghatározni azt, hogy például a mezőgazdaságban mit jelent a kis- és közepes családi gazdálkodás. Amikor önök azt mondják, hogy például 700 milliárd forintból őket támogatják, akkor lehet, hogy a saját szókészletük szerint igazuk van, de a mi szókészletünk és a valóság szempontjából semmiképpen nem. Ez a pénzösszeg, amit elköltönek például vidékfejlesztésre vagy a mezőgazdaság támogatására, az bőven elegendő lenne arra, hogy eldöntsük azt végre, hogy mi, magyarok mit szeretnénk a

vidékünkkel, a mezőgazdaságunkkal: egy modern, nyugat-európai, XXI. századi típusú vidék irányába akarunk elmozdulni, vagy Dél-Amerika irányába. Önök ezt az összeget arra igyekeznek elkölteni, hogy eldöntsék tényleg a kérdést, csak éppen Dél-Amerika irányába.

Örülök, hogy a vidékfejlesztési program 80 százalékát lekötötték, bár arra senki nem adott ma választ, hogy mi lesz akkor majd a következő néhány évben, amíg a ki tudja, milyen rendszerű új költségvetési ciklus el nem indul. Ez, azt hiszem, hogy a későbbi kormányoknak még fog komoly fejfájást okozni. A mezőgazdaságnál is látható az a fajta különbségtétel, ami kettőnk gondolkodásában van. Miközben a baromfi-, sertés-, szarvasmarha-, juh-, kecsketelepek fejlesztésére szánt forrásokra brutális túljelentkezések vannak, és csak a töredéke kapta meg az érintetteknek a lehetőséget arra, hogy egyáltalán ezen a területen fejleszteni tudjanak, ahhoz képest a szántóföldi növénytermesztésre komolyabb összegek jutottak, miközben, lássuk be, hogy valódi minőségi vidéki munkahelyfejlesztést ebben a szektorban már nem nagyon lehet elérni.

(21.20)

A Jobbik örül annak, hogy ez a 15-20 ezer család jól megél ebből a tevékenységből, az ő munkájukra is szükség van, de az biztos, hogy ezeket a hatalmas mennyiségű forrásokat nem számukra kell elsősorban juttatni. Az ilyen és ehhez hasonló gondolkodásmód miatt jutottunk el oda, hogy a mezőgazdaságban a pénzösszegek döntő részét egy szűk, 15-20 százalékos elit határozza meg, és ezért merülnek fel folyamatosan a legnagyobb pályázatoknál ugyanazok a nevek, amikkel folyamatosan találkozunk, és bizony jó kormányközeli kapcsolatokkal rendelkeznek. Arról volt szó, hogy ez az aránytalanság, tehát hogy a legtöbb forrás mintegy kétharmadát ez a szűk kör kapja meg, meg fog változni. Mindannyian emlékszünk, hogy a szocialistáknak a vidékfejlesztést zárójelbe tevő politikájához képest önök egy radikális változást, egy gyökeresen új szemléletet ígértek. Ehhez képest néhány nevet lecseréltek, de a logika gyakorlatilag ugyanaz maradt.

Fontos a területalapú támogatásról is beszélni, hiszen egy óriási szeletét teszi ki az egész támogatási rendszernek. A degressziót önök 1200 hektárnál - bizonyos kivételekkel többnél - határozták meg. Ennél sokkal lejjebb is mehetnének. Itthon azzal takaróztak, hogy az Európai Unió ezt hagyta jóvá. Nem igaz. Jó néhány országban lejjebb is mertek menni, kizárólag a tárgyaló társország hozzáállásán múlott, hogy mekkora az a területnagyság, ami fölött a területalapú támogatást nem fizetik ki vagy éppen csökkentik. Úgy gondolom, hogy a családi gazdálkodók hasznára vált volna, ha ez a szám lényegesen lejjebb megy. Azért nem mondok konkrét hektárt, mert nyilvánvalóan ágazatfüggő, hogy hol kellene ezt a maximumot meghatározni. Egy biztos: a nemzeti

kalap nem csökkent volna, tehát a forrás azon részét, amit így megspórolunk, azt egyéb munkahelyteremtő vagy valóban a kisgazdaságokat segítő forrásokra kellett volna átcsoportosítani.

Érdemes a LEADER-t is megemlíteni, amit - belátom - valóban a szocialista időszakban elég alaposan megdézsmáltak, de ettől függetlenül nem az a megoldás, hogy a lehetséges 12 százalékos mértékről, amennyit el lehetett volna az összforrásból költeni erre a programra, lecsökkentik 5 százalékra, hanem az a megoldás, hogy végrehajtják az elszámoltatást. Azt, aki ellopta ezt a pénzt a szocialisták közül, szépen börtönbe kellett volna csukni, és a 12 százalékot meghagyni, vagy ha lett volna a tárgyalásokon erre mód, még akár növelni is, hiszen egy nagyon jó, alulról építkező megoldás, ahol valóban a helyi közösségek döntötték el, hogy mire van szükségük együttműködésekben, és aztán egy olyan program nőhetett volna ki belőle, ami tényleg a vidéki Magyarország felzárkózását segíti.

Példákat még számtalant lehetne hozni, de sajnos az időkeret véges. Ezekben vártam volna érdemi választ és a jövőre vonatkozó konkrét ígéreteket. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló Vantara Gyula, Fidesz.

VANTARA GYULA (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! A téma az útfejlesztés, a 2014-20 közötti időszak útinfrastuktúra-fejlesztése. Az előzőekben már Ander képviselő úr kérdéseire az államtitkár úr a lényegi válaszokat megadta, úgyhogy én csak egy-két kiegészítő információval szeretnék ez ügyben szolgálni.

A kiindulás, mint elhangzott, 2000. Ebben az évben 460 kilométer autópálya, gyorsforgalmi út volt Magyarországon, és csak az osztrák határ volt bekötve ebbe a rendszerbe. 2001 és '15 között egy jelentős fejlesztés mintegy 2500 milliárd forintos ráfordítással indult be, három program keretén belül, ami közül az egyik a közlekedési operatív program, a népszerű nevén KÖZOP, ezen belül 606 projekt indult el a közúti, a vasúti, a városi, elővárosi közlekedés, kikötő, logisztikai központ fejlesztése, valamint 625 kilométer közút fejlesztése a 11 és fél tonnás programnak megfelelően, ami nemzetközi vállalásunk volt. Ezenkívül, amit szeretnék külön kiemelni, 325 kilométer kerékpárút. Ez a közlekedés legvédtelenebb résztvevőinek biztonságos közlekedését szolgáló beruházásprogram volt, és 139 kilométeren történt célzottan közlekedésbiztonságot szolgáló fejlesztés. Ander képviselő úr már sajnos nincs itt. Ez a folszerűség visszaköszön, és nem folszerűségnek hívnám, hanem a közlekedésbiztonságot szolgálja, és a közlekedés minden területére kiható beavatkozásokat fogalmaznék meg.

Az integrált közlekedésfejlesztési operatív program, IKOP keretén belül 1215 milliárd forintos keret

volt. Itt a TEN-T hálózat, tehát a nemzetközi európai hálózat fejlesztéséről volt szó, 53 darab kötött pályás projekt. Itt is szerepelt a fenntartható városi közlekedés fejlesztésében az elővárosi közlekedés fejlesztése 35 projekttel.

Az európai hálózatfejlesztési eszköz a harmadik elem, rövidítéssel CEF. A magyarországi keret még manapság is élő keret, közlekedésfejlesztésre 1075 millió eurót fordíthattunk. Három körben hirdették meg ezeket a pályázatokat. Az első és második kört maximálisan kihasználta a magyar kormány. A harmadik a visszahullóknak nevezett, más országok által fel nem használt program, erre 80 milliárd forint értékben 18 programot nyújtott be a magyar kormányzat.

Ahogy elhangzott államtitkár úr kiegészítésében, 2016 és '22 között az 1371/2016. (VII. 15.) kormányhatározat határozta meg a fejlesztés fő irányait. Összesen 920 kilométer gyorsforgalmi útszakaszt terveztek be a programba, és új stratégiaként - ez már szintén elhangzott - a 12 megyeszékhelyt bekötő, illetve a szlovák, a román, a horvát és az osztrák határokat elérő autópálya-programról van szó. Ennek összköltsége 2480 milliárd, aminek a fele körülbelül, 1295 milliárd forint összesen 82 projektnél, tehát a fele hazai forrás.

Külön szeretnék köszönetet mondani a kormánynak két jelentős beruházásért a választókerületben. Az egyik az M44-es autópálya 62 kilométeres szakaszának építése, ami tizenéves álom megvalósulását jelenti a megyében. Illetve egy európai vasúti korridor, ez a london-isztambuli vonat, az Orient expressz vonalán fekvő Budapest-Szolnok-Békéscsaba-Lőkösháza-országhatár beruházásnak a részbeni megvalósulása Békéscsaba és környékén. Megint sajnálom, hogy nincs itt Ander képviselő úr, mert valószínűleg a cipőjét is levéve kellene összeadnia, és így több mint 200 kilométer jönne ki a 140 vagy afölötti kilométerrel közlekedhető pályák hossza, hiszen ez így van Békéscsaba környékén. Folytatódik a beruházás Békéscsaba-Lőkösháza-országhatár között 1,8 milliárd forintos tervezési-előkészítési költséggel.

Végül két, szintén a képviselőtársam által felvetett probléma. Az egyik az, hogy le kellene venni a hályogot a szemről, tudniillik ezek a beruházások, amit ő nagy vehemenciával felsorolt, valamennyi beruházás az Európai Unió tenderlapjában nyilvános tenderfelhívás alakjában megjelenik, azaz Európa összes tagországának összes kivitelezője indulhat. Ez az M44-es kapcsán is így történt, és így történt az összes általa említett vasúti beruházásban. Tehát elég nehezen elképzelhető, 28 tagország összehangolt akciója kell ahhoz, hogy az általa felvázolt forgatókönyv történjen meg.

Még egy megjegyzés szintén vele kapcsolatban. A szakmában régen járja egy mondás: a ma járműveivel a tegnap útjain a tegnapelőtt emberei közlekednek. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, Vantara képviselő úr. Következő hozzászóló Sneider Tamás alelnök úr, képviselő úr, Jobbik.

SNEIDER TAMÁS (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A vita vége felé el lehet mondani, hogy sok jó dolgot is hallottunk, és nyilvánvalóan az ellenzék elsősorban azokat a dolgokat fogalmazta meg, amelyek foglalkoztatják az emberek nagy többségét is nyilván Magyarországon. Amikor az európai uniós beruházásokról beszélünk, elsősorban ami kritikát meg lehet fogalmazni, az nyilvánvalóan a beruházások megtérülése, a társadalmi haszna, a fenntarthatósága, és persze a korrupció is, ami mindenképpen vele jár. Ezt még önök is elismerték, hiszen volt, aki csak 5 százalékra tette ezt a korrupciót, mások többre.

(21.30)

Én úgy gondolom, hogy az egyik nagy fájdalom, és nekem is nagy szívfájdalmam, hogy amikor járom a vidéket, járom az országot, akkor nyilván, amikor látok egy hatalmas, több száz milliárd forintos beruházást, ott én nehezen tudom megmondani azt, hogy ott van-e túlárazás, mekkora az a túlárazás, mert ahhoz nagyon komoly szakemberek kellene. De élethelyzetemnél fogva szerencsés vagyok abból a szempontból, hogy már 12 évesen mennem kellett és házat kellett építenem, 15 évesen már napszámos voltam házépítésknél az építőiparban, és ez folytatódott elég hosszú ideig, és ennek köszönhetően a mai napig nagyon tisztában vagyok azzal, hogy mi mennyibe kerül, és tisztában vagyok a vállalkozói terhekkel is, hogy miből mit lehet kihozni. És sorra, amikor járom a vidéket, járom a falvakat, akkor én nem a nagy korrupciós ügyeket látom elsősorban, hanem az icipici, 26-30-50 milliós korrupciós ügyeket, amikor azt látom, hogy valaki, aki nagyon jó kapcsolatokkal rendelkezik, létrehoz egy 26 millió forintos projektet, kifizetik neki a teljes összeget, úgy, hogy azt mondja, neki lesz majd egy motorkölcsönzője, megjelenik a motor egy kamionnal, lerakják, megnézi a hivatalnok, hogy valóban ott van az a motorkölcsönző, egy furnérlemezes sufni konkrétan, és amint vége, megnézte az illető, már föl is pakolták, el is vitték, és a motorkölcsönző azóta is, évek óta nem működik, de a 26 millió forintos támogatást megkapta.

És ez csak a legeslegkirívóbb példa, de számos ilyen kicsi, apró dolgot lehetne mondani, ami nem a nagy oligarchákhoz tartozik ugyebár, hanem sokan lehajolnak az ilyen kis pénzekért is. Tehát ez mindenképpen sajnos egy általános jelenség, és én egyébként nyilván a magyar hivatalnokokat is kárhoztatom ezért, de magát az Európai Uniót is, mert ő maga is igenis szemet huny e fölött a lopás fölött, ami itt Magyarországon történik. És én ezt tartom nagyon szörnyű dolognak, valószínűleg azért talán,

mert nekik még így is megéri ezt a gyarmati sorban való tartást, hogy a pénzüiknek egy részét vagy amit mi oda befizetünk, amit visszakapunk, azt ilyen korupciós úton tüntetik el.

De ha már megtérülésről van szó, erről is beszéljünk pár szót! Szabó Zsolt államtitkár úr épp itt van előttem, tehát ezért is jó, hogy most erről tudok két szót váltani, hiszen a kastélyprogramról szeretnék beszélni vagy egyáltalán a műemlékvédelemről Magyarországon. Alapvetően el lehet mondani, hogy a műemlékvédelemre nem költünk egyébként túl nagy összeget, hiszen a magyar költségvetés 0,2 százalékát fogjuk ráköltöni, ez 40 milliárd forintos összeget tesz ki a következő időszakban. Én szívem szerint ennél jóval többet is költenék erre a területre.

De azt látom, hogy azok a beruházások, amelyek megvalósulnak, nincsenek igazán átgondolva. És ez éppen a hatvani Grassalkovich-kastéllyal kapcsolatos, ami holnap vagy holnapután bizottsági ülés elé fog kerülni, hiszen a szocialistákkal közösen a Fidesz privatizálni kívánja ezt az 5 milliárd forint értékű kastélyt. Ugyebár, mi történt? Nagyon jó, hogy felépült, megszépült, ennek mindenki csak örülni tud, de van egy 250 millió forintos fenntartási költsége, gyakorlatilag ekkora mínuszban van ennek a múzeumnak a működtetése. És ilyenkor merül fel bennem - és nemcsak bennem, hanem mindenki másban is -, hogy megterveztünk valamit, viszont a fenntartásáról már nem gondoskodtunk, illetve nem vettük azt számításba, hogy milyen hatalmas összegbe fog kerülni. És most a Magyar Vadászkamarának lenne átjátszva ez a történet, és ingyenesen, a tulajdonjog ingyenes odaadásával, ami azt jelenti, hogy 2020 után, három év múlva máris a vadászkamara továbbadhatja, amint letelik a kötelezettség a múzeum fenntartására. És engedjék meg, hogy ilyenkor Tiborcz István neve és egyéb olyan embereknek a nevei eszünkbe jussanak, akik tömegével vásárolnak fel kastélyokat ma Magyarországon.

Nyilvánvalóan ez az, ami szúrja az emberek szemét, és ilyenkor mindjárt felvetődik a kérdés, és lehet, hogy államtitkár úr választ is fog rá adni, nyom majd egy gombot, hogy nem messze tőle, több tíz kilométerre egy másik kastélyt is megújítunk 2 milliárd forintért, egy 3500 lelkes településen, amelynek az egyharmada cigány származású, az egyharmada nyugdíjaskorú, kérem szépen. Gyakorlatilag mindenre volna szükség ezen a településen, csak éppen nem egy luxuskastélyra, hozzá kell tennem, a Buttler-kastélyra, holott egyébként magát a renoválást meg kell tenni, mert természetesen meg kell hogy maradjon ez a kastély, de az én véleményem az, hogy egy teljesen deprivált környezetben lévő településen, ha idősothont építünk kétszáz ember számára, száz embernek munkahelyet adunk. Erre biztos, hogy szükség volna ezen a településen. A cigányság számára biztos, hogy szükség volna munkahelyteremtésre, és még lehetne sorolni.

Summa summarum, sajnos kevés az időm, ezeket nem tudom mind végigmondani, de ezek azok az

ügyek, amelyek szerintünk igenis teljesen félreviszik az uniós pénzek felhasználását. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. A következő hozzászólás előtt soron kívül megadom a szót Szabó Zsolt államtitkár úrnak.

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Ha szabad, akkor néhány olyan gondolatról beszélnék, ami a mai szakmai témát érinti mindenképpen. Az egyik, ami nagyon fontos mindannyiunk számára, a lakosságot érintő energetikai beruházások, az „Otthon melege” program és ehhez kapcsolódóan a kormány által támogatott és kiírt pályázatok.

Beszélnék arról a tág rétegről, amelyik minden igényt kielégít. Itt érintett a GINOP-program, hiszen épp jelen pillanatban van folyamatban egy visszatérítendő teljes, komplett energetikai felújítási programcsomag, és emellett van egy másik programcsomag, „Otthon melege” program címén szintén támogatjuk a lakossági energiamegtakarítást mind eszközöket illetően, mind pedig épületeket illetően. A harmadik, amit ne felejtünk el szintén: óriási mértékű lakás- és ingatlanépítés indult be az országban ennek hatására, ez maga a CSOK, ami egy új ingatlanberuházási programcsomag.

Itt egy dologra szeretném a figyelmet felhívni: minden rétegnek minden formájú fejlesztésre, van mód arra, hogy építsen, és lehetőség, hogy pályázzon és pénzt szerezzen hozzá. 4,2 millió ingatlanunk van, ennek mintegy 70 százaléka energetikailag alulvezérelt, ha szabad így fogalmazni, azonban nincs az a pénzeszköz, amely száz százalék intenzitás mellett valamennyi ingatlanra elég lenne. Mi nagyon örülünk, hogy közel 200 ezer családnak már így közvetlenül tudunk segíteni, és a tevékenységében előre tudunk lépni.

A másik, amit a kormány nagyon fontosnak tart, hogy a pályázatok felhasználása jövőképp szempontjából kiemelkedő legyen. Utalok itt a derogációs kötelezettségünkre a csatorna- és ivóvízpályázatok szempontjából, az árvízi védekezésre. Mindannyian emlékszünk a tiszai árvízre és a legutolsó, nagy energiát lekötő dunai árvíz kérdésére, ahol tisztességgel helyálltunk. Most pénzügyileg is segítjük azoknak a gátaknak a megépítését, ami tulajdonképpen a klímához kötöttek okoz a környezetünkben változást.

A harmadik, ami nagyon fontos: nem mindegy, milyen közintézményekbe, milyen körülmények között járnak a gyermekeink, milyen intézmények milyen energiafelhasználással működnek például az egészségügyben, milyen gépekkel vannak ezek az intézmények felszerelve, milyen kormányhivatalban intézzük az ügyeinket, és milyen idősök otthonát tartunk fenn. Amit szeretnék kiemelni, hogy mindez egy olyan programcsomag, amiből már 1210 milliárd forintot kiírtunk, tehát 104 százalékon állunk jelen

pillanatban. Ez az úgynevezett KEHOP-program-csomag, és a lakosságot teljeskörűen érinti. Minden olyan pályázatot támogatnunk kell, amely mindenki számára elérhető és nem egyedi igényeket hoz elő.

Sajnálom, hogy képviselőtársam itt a hatvani kastély témáját hozta elő. Nekünk, hatvaniaknak, akik 30 évvel ezelőtt oda téglajegyet vettek a saját pénzünkön, hogy ez megépüljön, megújuljon, nagyon nagy öröm, hogy 30 év után meg tudott újulni, és nagyon büszkék vagyunk rá. Köszönöm szépen a szót. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. A következő előre bejelentett felszólaló Csizi Péter képviselő úr, Fidesz.

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. A vita nyolcadik órájában rájöttem, hogy mi az oka az ellenzék és a kormánypartok közötti már-már antagonisztikus ellentétnek, hiszen bevallom őszintén, amíg hallgattam a jobbikos meg az LMP-s hozzászólásokat, amelyek arról szóltak, hogy miért költjük ilyen gyorsan ezeket a fejlesztési forrásokat, nem értettem, hogy miért jó az, hogy ez a több ezer milliárd forint, ami jár Magyarországnak, az Brüsszel vagy a kormány bankszámláján landoljon, és ott álljon éveken keresztül, annak ellenére, hogy egyébként abból a helyi vállalkozásokat, a helyi önkormányzatokat, a helyi civil szervezeteket, egyszóval a helyi gazdaságot lehetne fejleszteni.

A helyi országgyűlési képviselők jól tudják, célnünk, hogy minél hamarabb elköltsük az uniós forrásokat. Pécs országgyűlési képviselőjeként hetente hallom a pécsi vállalkozóktól azt, hogy mikor jönnek már az uniós pénzek, hiszen ők nagyon jól tudják, hogy ezek a pénzek náluk fognak landolni.

(21.40)

A szocialista városvezetés idején, az uniós pénzek elköltésénél 39 százalékban nyertek a helyi vállalkozások. Most ez a szám már közel 60 százalékos, és a célunk az, hogy még legalább 10-15 százalékkal emeljük a helyi kis- és közepes vállalkozások részvételét az uniós programokban, projektekben, legyenek a nyertesek az adott programnak, vagy pedig legyenek a kivitelezői például annak az önkormányzati beruházásnak, amit már 30 éve várnak a pécsiek; a legnagyobb lakótelep rendelőintézetének felújítására gondolok.

Én nem abban hiszek egyébként a szocialista képviselőkkel ellentétben - akik már hat óra óta otthonról nézik a vitát, és nem tisztelik meg a képviselőket, hogy meghallgassák a válaszainkat -, hogy Bécsben nyissunk cukrászdát, én abban hiszek, hogy az uniós pénzeket el kell költeni Pécsen a pécsi vállalkozók érdekében.

Hadházy képviselő úr, az Ákos, az LMP-s, azt mondta, hogy elpufogatott támogatásokat lát. Én pedig olyan programokat, ahogy említettem már,

olyan pályázatokat látok, amelyek három évtizedes probléma megoldását mutatják, amelyeket a választópolgárok kérnek tőlünk. Egyfelől a választópolgárok, a vállalkozók azt kérik, hogy pörgessük ki az uniós pénzeket, hogy minél hamarabb a gazdaságban legyenek, másfelől pedig elvárják tőlünk ígéreteink betartását, elvárják tőlünk a helyi programok megvalósulását a választópolgáraink. Tehát a kettőnk közötti ellentét az, ez az elmúlt nyolc óra termése, hogy önök budapesti pártközpontok kommunikációs boszorkánykonyháinak a termékeit pufogatják el, mi pedig a nekünk megfogalmazott kéréseket próbáljuk megvalósítani európai uniós forrásokból. Ha ez így marad továbbra is, akkor ez az antagonisztikus ellentét még jó pár cikluson keresztül így lesz: mi egyéni képviselőként képviseljük az embereket, önök pedig képviselik a kommunikációs boszorkánykonyháik különböző, önök által állandóan megnevezni nem kívánt háttérvállalkozóit.

És akkor gyorsan nézzük meg, hogy mi a változás az elmúlt esztendőhöz képest! Az egyik legfontosabb és nagyon nagy eredmény, köszönettel kell hogy tartozunk a kormány irányába, hogy már nem regionális vagy országos kiírások vannak, és abba kell beleszuszkodni valahogy a helyi emberek problémáinak megoldását, hanem a TOP, a területi operatív programok a helyi problémákra, a helyi fejlesztésekre adnak választ és adnak forrást. Ma már nem pályázniuk kell a nagy önkormányzatoknak, mint Pécs önkormányzatának, hanem az előre megítélt támogatási keretet kell lehívni.

Van egy másik nagyon fontos szempont, amiről még nem volt szó: az előző pályázati ciklusban az önkormányzatoknak önerőt kellett fizetniük annak érdekében, hogy az adott helyi problémát európai uniós forrásból valósítsák meg. Az 50 százalékos önerő nagyon nagy mérték volt egy önkormányzat számára, egy önkormányzati vezetőnek el kellett azt döntenie, hogy vagy részt vesz egy nagy fejlesztésben, ami egyébként történelmi lehetőséget kínál, vagy eladósítja a települését. Olyan volt az előző pályázati rendszer, mint Mátyás király és a gazdag urak története, hogy hoztak is támogatást meg nem is, hoztak is pénzt meg nem is, mert hoztak 50 százalék támogatást uniós pénzből, de mellé kellett rakni a külföldi hitelezők által, a külföldi bankok által nyújtott banki forrásokat, és eladósodtak az önkormányzatok. Ez is nagy változás az előzőekhez képest, hogy ma egyfelől 100 százalékos támogatásokról beszélhetünk, másfelől pedig, ami nagyon fontos, előlegben az adott önkormányzat a teljes programhoz szükséges pénzösszeget megkapja. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Csizi Péter képviselő úr. A következő hozzászóló Tilki Attila képviselő úr, Fidesz.

DR. TILKI ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képvi-

selőtársaim! Az energiahatékonysági pályázatokról kellene beszélnem, de éppen előttem Szabó Zsolt államtitkár úr is érintette, és beszélt már erről a területről. Én inkább arról beszélnék, amit Csizi Péter képviselőtársam abbahagyott.

Tényleg világosan kiderült itt a nyolcadik órára, hogy mi a különbség a két oldal között. Az egyik legfontosabb különbség az, hogy mi egyéni képviselőként képviseljük a térségünkben élők érdekeit, és többen vagyunk olyanok, akik jelentős önkormányzati tapasztalattal bírnak. Én magam is egy kisváros polgármestere, Fehérgyarmat polgármestere voltam nyolc évig, és itt többen vagyunk olyanok, akik települési polgármesterek voltak, megyei közgyűlési vezetők, tehát pontosan tudjuk azt, hogy miről beszélünk, ha pályázatokról beszélünk, nem pedig a politikai kommunikáció boszorkánykonyhájában kifundált dolgokat pufogatjuk itt.

Sneider képviselő úr meglehetősen vehemenciával beszélt a kastélyprogramról, Hatvanról és mellette egy faluról, hogy deprivált környezetben miért újít fel egy kastélyt az állam. Fel szeretném hívni a figyelmét, hogy talán érdemes a párttársaival is konzultálni, hiszen Tuzsér, ahol jobbikos polgármester van, egy hasonló település, hasonló kastéllyal bír, és a tuzséri polgármester, aki egyébként jobbikos, folyamatosan azzal bombázza a kormányt, hogy mikor lesz felújítva az ő kastélya. Tehát úgy gondolom, hogy azokat a szövegeket, hogy „járom a vidéket”, talán célszerű lenne tényleg komolyan venni, és tényleg az adott problémákról beszélni. Az ilyen összeesküvés-elméleteket tényleg szerintem célszerű kezelni vagy célszerű kizárni.

Beszél arról, hogy talán a korrupció az Európai Uniónak is érdeke. Fel szeretném hívni a figyelmét, ha már megemlítette, hogy az építőiparban jártas, hogy mondjuk, egy OLAF-ellenőrzés során az ajánlattevőknél megnézi az OLAF azt, hogy ha mondjuk, 600 építési tétel van, és a 600 építési tétel között, mondjuk, három ajánlattevő között hány építési tételnél van ugyanaz a tétel vagy ugyanolyan hasonlóság. Pontosán tudjuk, hogy a tervezők és a kivitelezők meghatározott program szerint árazzák be a termékeiket, tehát ez elég gyakran előfordul. Mindezzel arra akartam utalni, hogy higgye el, az OLAF nagyon komolyan veszi a munkáját, tehát én nem mondanám azt, hogy az Európai Unió is érdekelt abban, hogy esetlegesen korrupcióról beszéljünk.

Lehet egyedi példákat kiragadni, az előző ciklusban is volt 40 centis kilátó. Higgye el, hogy mi, akik az előkészítésért felelősek vagyunk, mi, akik kapcsolatot tartunk a polgármesterekkel, pontosan tudjuk azt, hogy az indikátorok felől és a fenntarthatóság felől közléti meg egy normális polgármester azt a pályázatot, amit ő be szeretne adni a településén. Nem hiszek abban, hogy elhibázott beruházások fognak épülni.

Arról is beszéltek, hogy mi az, hogy alulárazni, felülárazni költségvetéseket; eszünkbe se jutott volna. Mondjuk, az előző költségvetési ciklusban, ami-

kor egy adott település beadott egy pályázatot, de nem számolt a világgazdasági válságból fakadó üzemanyagár-emelkedéssel, eszünkbe se jutott volna, hogy az akkori miniszterelnököt, Gyurcsány Ferencet hibáztassuk azért, mert egy adott beruházás nem építhető meg ugyanolyan áron, hiszen drasztikusan emelkedtek akkoriban az üzemanyagárak.

Most elmondta az államtitkár úr, hogy akár az építőiparban foglalkoztatott emberek minimálbérének, akár a szakmunkásbér-minimum emeléséből fakadóan bizonyos beruházások árdrágulása várható, de ezért nem a kormánypárt felelős. Ezért úgy gondolom, hogy örülni kellene, hiszen ezek az emberek örülnek, hogy a fizetésük emelkedett, és nem mindig a korrupciót kellene természetesen, és pontosan értjük az önök megrendelőitől származó instrukciókat, ilyen megrendelésre pufogatni.

Szilágyi képviselő úr, szintén jobbikos képviselő úr azt mondta, hogy eltékozolni a haveroknak a pénzt. Tényleg megkérdezném Szilágyi képviselő úrtól, ha itt lenne, hogy ez alatt például az „Otthon melege” programot értette-e. Az „Otthon melege” program kizárólag hazai költségvetési finanszírozásból valósult meg, és a térségemben, Szatmár-Beregben, Felső-Szabolcsban, a pici falvakban, akár Fehérgyarmaton, Vásárosnaményban vagy akár éppen pontosan Tuzséron örülnek az emberek, ha megvalósult a kazáncseréjük, ki tudták cserélni a háztartási hűtőgépjüket, a homlokzati nyílászárók cseréjét meg tudták valósítani, tudták korszerűsíteni a társasházukat, mosógépet tudtak cserélni. Csak nem gondolja komolyan, hogy egyébként pontosan minden egyes nyertes fideszes volt, és csak azért nyertek, mert fideszesek? Mert ha ezt gondolja, akkor tényleg nem ismerik a mai magyar valóságot.

(21.50)

Én arra kérném - bár tudjuk, hogy ez hiú ábránd -, hogy a későbbiekben a Jobbik próbáljon már meg a földön maradni, és ismerje már meg a magyar valóságot, s ne csak így felszínesen, amit az önök számára előírnak. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Tilki Attila képviselő úr. A következő hozzászóló Hadházy Sándor képviselő úr, Fidesz.

HADHÁZY SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Őszintén mondom, hogy olyan jó volt hallgatni a borsodi képviselőtársamat, a baranyai képviselőtársamat és másokat, akik beszámoltak arról, hogy a térségünkben milyen fejlesztési lehetőségekhez jutottak az uniós támogatási rendszernek köszönhetően. S való igaz, ezek rendkívül fontosak annak érdekében, hogy Magyarország versenyképessége erősödjön, érdemben bele tudjunk folyni a nagypolitikába, és igazából abban a vitában, abban a diskurzusban is részt tud-

junk venni, hogy a következő évszázadban vajon milyen világtrend fog kialakulni. Ha mi erőtlenekek vagyunk, akkor ebbe a vitába gyakorlatilag nem tudunk beleszólni, a fejünk fölött fog ez eldőlni.

Én a központi régióban szolgálok, és azt tudom mondani önöknek, hogy nemcsak örömmel, de némi irigységgel is nézzük, figyeljük ezeket a dolgokat, hiszen Pest megye teljes egészében elesett ezektől a forrásoktól egy nagyon sunyi és kártékony politikának köszönhetően, amelynek jóvoltából Budapest olyan forrásokhoz juthatott a 2007-13 közötti időszakban, amely forrásokat azonban ráadásul nagyon rossz hatékonysággal, rossz célokra használt föl. Nagyon jellemző példája ennek a kérdésnek a 4-es metró hatalmas összege, értelmetlensége, az ezt a beruházást övező korrupció gyanúja.

Pest megye ebben a ciklusban, tehát a 2014-20 közötti időszakban gyakorlatilag teljes egészében kizárta magát, pontosabban a kormány korábbi intézkedése kizárta annak a lehetőségét, hogy uniós forráshoz jussunk. Nagyon komoly fejlesztési célokat fogalmaztunk meg, nagyon komoly problémákkal küzd a térség, amelynek az alapvető oka elsősorban az agglomeráció léte, hiszen az agglomerációban élő emberek jelentős része Budapestre ingázik nap mint nap a munkahelye miatt, oktatás miatt, egészségügyi ellátás miatt, és hosszan lehetne még sorolni, s mindez az agglomeráció életét gyakorlatilag teljes egészében megmérgezi. Nagyon komolyan lobbiztunk annak érdekében, hogy ez ne így legyen, és örömmel szolgál az, hogy a kormány elfogadta a kérésünket, és most már a központi régió szétválása megtörténhet, és majd a távoli jövőben, ha még lesznek uniós támogatási források, akkor a Pest megyei régió is pályázhat majd ilyen típusú forrásokra.

Addig is azonban élnünk kell, és nem nyugodhatunk. A 12 Pest megyei képviselő összefogásának és a kormány méltányos elbánásának eredményeként 80 millió forintos (*sic!*) forrást hazai forrásból sikerült összerakni a kormánynak, és ebből a forrásból próbáljuk kezelni azokat a legfontosabb kérdéseket - ilyen a belterületi utak rendezése, a belterületi vízrendezés, önkormányzati ingatlanok fejlesztése, vállalkozások fejlesztése -, amelyek rendkívüli módon fájnak nekünk. Örömmel szolgál az, hogy ezzel a forrással rendelkezünk, és bízunk abban, hogy ezek a források a jövő évben is rendelkezésünkre fognak állni. Köszönöm a figyelmüket. (*Taps a Fidesz sorában.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, Hadházy képviselő úr. Bocsásson meg, de hadd kérdezzem meg képviselő urat a jegyzőkönyv miatt. Egy forrásról beszélt: az 80 millió forint? (*Hadházy Sándor: Igen.*) Nem milliárd? (*Hadházy Sándor: De, milliárd.*) Kérem, hogy a jegyzőkönyvben pontosítsák: 80 milliárd forint. Köszönöm szépen. A késő esti óra okozza ezt nyilván.

A következő előre bejelentett felszólaló Vinnai Győző képviselő úr, Fidesz.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Tisztelt elnök úr, köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Államtitkár Urak! Képviselőtársaim! Nyolc órája vagyunk itt, az uniós fejlesztésekről vitázunk. Többen feszegették már azt a kérdést, hogy mi a cél, mi a helyes cél. Röviden talán úgy lehetne erre válaszolni, hogy a helyes célkitűzés és felhasználás döntően járul ahhoz, hogy Magyarországon fenntartható legyen a gazdasági növekedés.

Jellemzően az uniós forrásokat gazdaságfejlesztésre, munkahelyteremtésre, a kis- és középvállalkozók megerősítésére, a versenyképesség növelésére, és amiről még nem nagyon volt szó, a területi különbségek csökkentésére kell fordítani. Én magam arra vállalkozom, hogy néhány perc alatt, ha csak vázlatosan is, de bemutassam az emberierőforrás-fejlesztési operatív program prioritásait, azt, hogy Magyarországon a strukturális és kohéziós forrásokat úgy kell felhasználni, hogy azok az alacsonyabb fejlettségű területek felzárkóztatását szolgálják.

Lázár János a miniszteri expozéban elmondta az uniós forrásoknál - s szerintem itt van a lényeg -, hogy mikor, hogyan és kinek. Mikor? Lehetőleg minél gyorsabban, hiszen miniszter úr azt mondta, hogy március végéig az összes pályázati kiírás megjelenik. Hogyan? Úgy, hogy abból érdemben gazdaságfejlesztés legyen, munkahelyteremtés legyen, a társadalmilag hátrányos helyzetű rétegek közötti különbségek csökkenjenek vagy előremenjenek, az elmaradott térségekben az iskolákat tudjuk megerősíteni vagy egészségügyi beruházásokat elindítani, a közösségeket megerősíteni, a vidéki Magyarországot megerősíteni. És kinek? Elsősorban a magyar vállalkozóknak, a magyar közösségeknek, a magyar embereknek.

S akkor nézzük meg, hogy az EFOP-nak, az emberierőforrás-fejlesztési operatív programnak milyen fontos prioritásai vannak, hiszen Magyarországon ez egy kiemelt terület. A magyar partnerségi megállapodás fő célja a fenntartható, magas hozzáadott értékű termelésre és a foglalkoztatás bővítésére épülő gazdasági növekedés. Ezt meg kell hogy alapozza a társadalmi összetartozás erősítése. Ehhez az EFOP-pályázatban az öt prioritáson belül alpályázatok vannak, ami 952 milliárd forint, közel ezermilliárd forint. A humán tőke növelésével és a társadalmi környezet javításával tudnak a legeredményesebben hozzájárulni.

Természetesen mindannyian tudjuk, hogy az EFOP-nál a gyakorlatban nem csak a szegénység elleni küzdelemből kell kivenni a részünket. A szegénységről sokszor beszélünk, szerintem az a lényeg, hogy hogyan tudjuk csökkenteni. Az elmúlt évek, 2011-től, amióta nemzeti felzárkóztatási stratégia van, azt mutatják, valamint a KSH adatai, az európai uniós adatok is, hogy csökkent a mélyszegénység fél milliárdról 185 ezerre, csökkent a veszélyeztetett társadalmi csoportok száma és mértéke, és tulajdonképpen a pályázati lehetőségek a társadalmilag hátrányos helyzetű rétegeket segítik.

Itt kapcsolódnék ahhoz, amit Mesterházy Attila mondott: ő másként közelíti meg, hogy a területi különbségek hogyan csökkentek, és azt mondta, hogy az előző ciklusban jó programok voltak inaktív csoportok segítésére. Igen, inaktív csoportok, de mi azt szeretnénk, hogy aktívvá váljanak. Tehát munkahelyteremtés van, „Nő az esély” program, foglalkoztatás van, képzés van a romatársadalom számára is, az egész magyar társadalom számára. Én egy olyan választókerületből jövök - Tiszavasvári és környéke, Rakamaz és környéke, ahol két járás van, a Tiszavasvári és az Ibrányi járás, ebből a két járásból tevődik össze a választókerületem nagy része -, ahol jelentős hátrányos helyzetű társadalmi csoportok vannak, és a roma kisebbség száma is magas.

A prioritásokról néhány gondolatot. Az első és nagyon fontos prioritás az, hogy a források egyharmada, mintegy 317 milliárd forint az együttműködő társadalomra fordítható. Itt tulajdonképpen a családok megerősítésére, a társadalmi befogadás előmozdítására, az előbb említett szegénység elleni küzdelemre, valamint a hátrányos megkülönböztetés elleni küzdelemre vannak pályázati források.

(22.00)

A második prioritás ehhez rendel infrastrukturális beruházásokat 177 milliárd forint értékben, egészségügyi és szociális infrastrukturális fejlesztés: a lakosság egészségi állapotának egyenlőtlenségei csökkenjenek, valamint a rászoruló városi és falusi közösségek, közösségi szolgáltató helyek fizikai rehabilitációja is megvalósuljon.

És még egy témáról mindenképpen kell szólnom. A harmadik prioritás a gyarapodó tudástőke, az oktatás minőségének, hatékonyságának és hozzáférhetőségének javítása a köznevelés és a felsőoktatás területén. A negyedik prioritás ehhez kapcsolódik, szintén infrastrukturálisan; az ötödik egy kisebb program, amely a pénzügyi eszközök alkalmazásával próbálja a társadalmi együttműködést erősíteni.

Befejezésül hadd mondjak egy példát, hiszen Ikotity István a hozzászólásában, ha hallja, mert nem biztos, hogy hallja - de hallja, jól van, bólogat -, elherdált milliókról és milliárdokról beszél a köznevelés és oktatás területén. Hát, az az érzésem, hogy képviselőtársam, képviselő úr nem ismeri az EFOP programot, az EFOP prioritásait. Tanodaprogramtól kezdve a középfokú oktatás modernizációján, a szakképzés modernizációján át a felsőoktatás kutatás-fejlesztésének megújításáig mind-mind pályázati lehetőségként jelenik meg az EFOP-ban. Kérem, tanulmányozza, és reméljük, ha ezek a prioritások érvényesülnek, akkor a társadalmi különbségek csökkenni fognak Magyarországon. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Vinnai Győző képviselő úr. A következő hozzászóló László Tamás képviselő úr, Fidesz.

LÁSZLÓ TAMÁS (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Kedves Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Urak! Akik még itt maradtak! Az én témám a felzárkózással kapcsolatos fejlesztések. Meg kell mondanom, hogy valójában a teljes európai uniós 2014-20-as ciklus egésze a felzárkóztatásról szól a legkülönbözőbb témákban. Természetesen fókuszálni fogok arra, ami kifejezetten a felzárkóztatásokkal foglalkozó pályázatok ügye.

Egy picikét előbb azért visszatekintenek a 2014 előtti időszakra, én 2010-ben polgármesterként örökölttem egy olyan pályázatot, amivel kapcsolatban tervek még nem voltak. Ugye, októberben volt a választás, szeptemberre be kellett volna fejezni az adott beruházást, ami még el sem kezdődött, de már büntetéseket kellett fizetni. Ez volt az, amit átvettem a korábbi szocialista városvezetéstől. Ehhez képest mi három szociális városrehabilitációt hajtottunk végre '10 és '14 között az újjalotai lakótelepen, ami szintén felzárkóztatásra érdemes településrész. Azért, mert 50 éves ígéreteket kellett ebben a néhány évben beváltani.

Meg kell mondanom, hogy nem véletlenül egyedül maradtunk ezzel a témakörrel, fideszes-kereszténydemokrata képviselők, mert nekünk határozott, konkrét céljaink vannak, konkrét eszközökhöz nyúlunk. A célunk, ha egy mondattal kell összefoglalni, az ország újjáépítése, építése, tehát országépítő feladatot vállaltunk ebben a ciklusban. Ráadásul úgy gondolkodva, hogy lehet, hogy 2020 után annyira meg fognak változni a körülmények Európában, hogy amennyit most el tudunk érni az ország építésében, azzal fogunk rendelkezni, és az lesz az a dobantó, amiről tovább tudunk majd lépni 2020 után.

Ezért alakítottuk át teljesen a rendszert. Hiába mondják ellenzéki képviselők azt, hogy itt az átalakítás nem ért semmit sem. Elég, ha egyetlen elemét hangoztatom, nevezetesen azt, hogy az európai uniós források 60 százaléka a kis- és középvállalkozások fejlesztésére, további bővülésére irányul. De nézzük most konkrétan a felzárkóztatással kapcsolatos fejlesztéseket, amelyek jelentős része, túlnyomó része a személyekbe, a humán tőkébe irányul, és kisebb része irányul az infrastruktúra-fejlesztésbe. Nem véletlen ez, mert a felzárkóztatás, ahogyan Vinnai Győző barátom vagy más képviselők is említették, a területi egyenlőtlenségek felszámolásától kezdve hihetetlenül sok mindenről szól, falu-város, Budapest-vidék, s a többi, különbözőségét is enyhíteni kell ebben a néhány évben.

Meg kell mondanom, hogy a '14-20-as ciklus feléhez érve rendkívüli eredményeket értünk el. Lehet, hogy ez a pergőtűz, amit állandóan kapunk az MSZP-től a Jobbikon át az LMP-n keresztül valamennyi kis párttól, amiatt van, mert már néhány év alatt rendkívüli sikereket értünk el. Tehát feltehetően ez a lényege ennek a támadássorozatnak. Az eredményeinket nem ismerik el. Úgy gondolom, hogy ez nem olyan nagy baj, elég, ha nem ők, hanem azok ismerik el, akik ezekből a fejlesztésekből részesülnek, és

igénybe fogják tudni venni. Emlegették Írország példáját. Írországgal kapcsolatban hadd mondjam azt, hogy feltehetően az alapvető nemzeti ügyekben ilyen támadásokat az ottani ellenzék sem hangoztat a fennálló kormánypárttal szemben, hanem azt látják, hogy ha Írország fejlődése a cél, akkor abban meg-egyezzünk, és nincsenek ilyen iszonyatos támadások.

Ugye, a felzárkózás nagyon nehéz kérdés. Mindenki elsősorban a romahelyzetről és a romákkal kapcsolatos felzárkózási elemekről beszél. Azok közül is általában egyet emelnek ki, egyetlenegy, ez az egyetlen túlnyomórészt a „Híd a munka világába” programhoz kötődik, és ezzel szemben nem veszik azt észre, hogy soktucatnyi programja van ennek a felzárkózáspolitikának. Látható, hogy ez jól működik, mert a több tucatról egyáltalán nem esik szó. Azokról azok körében esik szó, akik ezeket a programokat végrehajtják, és igyekeznek valóban a cigányság és az elmaradott térségek felzárkóztatásában jelentős dolgokat elérni.

Akik ezeket a programokat támadják, azok, meg kell mondanom, hogy egyrészt helyi szervezeteket, közösségeket, egyházakat, önkormányzatokat támadnak, amelyek hihetetlen erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy ezekben a programokban jelentős eredményeket érjünk el. Már az eddigi eredményekről sokat lehetne beszélni, de annyira magunkban vagyunk, hogy úgy gondolom, amiről beszélnék, arról mindannyian tudnak; a többiek pedig majd olvassák el, különösen, ha 2020-ban véget ér a programunk, és akkor az eredményeket sok-sok kötetben tudjuk majd számba venni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypárti pad-sorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, László Tamás képviselő úr. A következő előre bejelentett felszólaló Gelencsér Attila képviselő úr, Fidesz.

GELENCSÉR ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Magam is a humánerőforrás-fejlesztésről, illetve talán közismertebb néven a humán fejlesztésekről szeretnék beszélni és azok fontosságáról, szükségességéről. Miért is van erre szükség? Egy mondatban engedjék meg nekem. 2010 óta most már az ellenfeleink által is elismert tény, hogy 700 ezer új munkahely keletkezett Magyarországon. Ez azt jelenti, hogy 4 százalék körüli már csupán a munkanélküliség. Vannak olyan közgazdasági iskolák, amelyek szerint 5 százalék alatt nem is beszélhetünk munkanélküliségről. És bizony-bizony, bizonyos térségekben és bizonyos szakmákban munkaerőhiány lépett fel.

Engedjék meg, hogy én is hadd mondjak egy helyi példát a választóközretemből. Működik egy vállalkozói szalon, illetve egy vállalkozói klub is Kaposváron, a választóközretemben, ráadásul a vállalkozói klubot én magam szoktam összehívni időről időre. Az oda érkező mintegy száz jelentős kaposvári cégvezető a korábbi években mindíg arról akart velem

beszélni, hogy mit változtatunk az adópolitikán, aztán volt egy időszak, amikor csak arról akartak beszélni, hogy mit tudnak fejleszteni infrastrukturális fejlesztések, eszközvásárlások tekintetében. Vagyis a makro- és a mikrogazdasági környezetről szeretek volna velem beszélni többnyire mint képviselőjükkal. Ez a helyzet teljesen megváltozott. Ezekről ma már nem szeretnék velem beszélni, ezekről mindent tudnak, megtanulták, illetve rendjén valónak találják. El kellett hívnom Cseresnyés Péter államtitkár urat, a legutóbbi alkalommal ő volt a vendégünk. Egy éve lassan semmi másról nem szeretnék velem beszélni a helyi cégek, csak a munkaerőhiányról, és hogy milyen terveim vannak arra, hogy a hiányzó munkaerőt hogyan pótoljuk.

(22.10)

Kétezer munkanélkülről tudunk Kaposváron, de több mint 300 betöltetlen álláshelyről is egyszerre. Tehát az látszik, mondjuk úgy, teljesen nyilvánvaló a helyzet, hogy aki tudott és akart dolgozni mifelénk is, pedig nem tartozunk a leggazdagabb régiók közé még, az el tudott helyezkedni, vagyis az látszik, hogy van közel kétezer olyan ember arra mifelénk, aki törődést, odafigyelést, segítséget igényel.

Programokra van szükség. Azt hiszem, hogy erre készült az EFOP, az itt ma már említett, emberi erőforrás operatív program, sőt a rászorulókat segítő operatív program is. Vannak ezek az emberek, azt hiszem, úgy kell rájuk tekintsünk, mint a nemzet aranytartálékára, akik ugyan ma még mentális, egészségügyi, képzettségbeli hiányosságokkal küszködnek, viszont ha jól használjuk fel az EFOP-lehetőségeket, ha felkészítéseket, képzéseket tartunk számukra, és ezt tényleg hatékonyan tesszük, akkor bevonhatók még a munka világába. Hadd ne mondjam, ide nem illő talán a téma, ezért számunkra nem a migránsok a megoldás, hanem részben a népeséspolitikai, ami hosszú távú megoldás, és itt van ez az aranytartálék, itt ma már elhangzott, a romák, a nehéz helyzetű emberek s a többi.

Csak néhány címet az EFOP-ból, talán egy kis reklám okán is: megváltozott munkaképességű emberek támogatása; „Nő az esély - képzés és foglalkoztatás”; fogyatékkal élők mindennapjait segítő infokommunikációs alapú távszolgáltatás kialakítása; hátrányos helyzetű személyek munkaerőpiaci integrációjának segítése; kísérleti programok a szociális gazdaság erősítése és a leghátrányosabb helyzetű csoportok elhelyezkedése érdekében; nők a családban és a munkahelyen; humán szolgáltatások fejlesztése térségi szemléletben; foglalkoztatási rehabilitáció, szakmai tanfolyamok; hiányzó egészségügyi és szociális humán szolgáltatások; egész életen át tartó tanulás, hozzáférés biztosítása; szociális humán erőforrás fejlesztése és így tovább. Az tehát a lényeg, hogy ha jól élünk ezekkel a lehetőségekkel, akkor a gazdaság szempontjából is, túl azokon az adott em-

bereken, akiken segítünk, a gazdaság szempontjából is nagyon nagyot léptünk.

Ha jól látom, van még másfél percem. Hogy áll ez a program? Az európai uniós programok jelentősen hozzájárulnak Magyarország erősödéséhez. Itt már elhangzott, hogy ezermilliárdról beszélünk az EFOP tekintetében, és itt van velünk Csepreghy Nándor miniszterhelyettes úr is, aki több nyilatkozatában megerősítette, a kormány eltökélt szándéka, hogy ennek a hónapnak a végéig minden uniós pályázati forrást meghirdet. Most úgy néz ki, hogy a március 22-ei adataink szerint az EFOP 83 százaléka meghirdetésre került 2017-ben, tehát március 31-ig az EFOP esetében a meghirdetés várhatóan a 100 százalékot el fogja érni; gondolom, miniszterhelyettes úr megerősít ebben.

És itt van a második fontos kérdés, a kötelezettségvállalások szintje, ott pedig szintén nagyon nagyot léptünk. Március 20-ai adatunk van, ez 257 milliárd a közel 1000 milliárdból, és a rászorulókat támogatására kitalált operatív program pedig 34 milliárd keretösszegeből, annak 99 százaléka már meghirdetésre került. A felszólalásomat azért fejezem be, mert úgy tudom, még utánam szeretne valaki szólni, így aztán megköszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Gelencsér Attila képviselő úr. Megadom a szót Csizi Péter képviselő úrnak, Fidesz.

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen Gelencsér Attila képviselőtársamnak, hogy az utolsó másfél percet kihasználhassam és hazaüzenjek saját választókerületembe, Pécs városába, és összegezzem a 8,5 óra vitát, ami körülbelül úgy hangzik, hogy ha az ellenzéki pártok valamelyike vezetné az országot, akkor nem beszélhetnénk kétmilliárd forintos pécsi iparipark-fejlesztésről, nem épülne új vásárcsarnok, nem fejlődne a Zsolnay-negyed, nem lenne új irodaház a belvárosban - ezzel egyébként összesen 500 munkahelyet tudunk teremteni -, nem lenne a munkahelyteremtés mellé másfél milliárd forintos oktatási programunk, ami a beilleszkedést tudja támogatni.

Nem újulna meg a tévétorony és környezete, nem lenne új régészeti múzeuma a városnak és egyben Baranya megyének, nem lenne egy új attrakciója a városnak a pécsi haditechnikai park a Tüskésréten, nem újulna meg a Nagy Imre utca, a Hegedűs János utca, az Északmegyer dűlő, a Füzes dűlő és a nyugati ipari út, nem lenne három 500 kilowattos napelemparkja a városnak a Füzes dűlőben, nem újulna meg nyolc óvoda, egy bölcsőde és két iskola, nem tudnánk felújítani a Lámpás-patakot, a Meszespatakot, a Magyarürögi vízfolyást, nem épülne meg a kertvárosi rendelőintézet, és végül, de nem utolsósorban: nem szépülne meg a Megyeri tér, ami a régi magasház helyén egy új parkot és játszóteret biztosít a pécsieknek.

Arról pedig, hogy mi történt a magasházzal, majd a napirend után szeretnék öt percben beszélni. Köszönöm. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Csizi Péter képviselő úr. Megadom a szót felszólalásra Sneider Tamás alelnök úrnak, képviselő úrnak, Jobbik.

SNEIDER TAMÁS (Jobbik): Köszönöm, tisztelt elnök úr. Csak egy-két gondolat. Először is azért én örömmel hallottam azokat a kormányzati és egyébként államtitkári hozzászólásokat, amelyek önkritikát is megfogalmaztak, szerintem ezek voltak a komoly dolgok, amik ma elhangzottak, hogy azért látható, önök sem elégedettek azzal, ami jelen pillanatban megtalálható Magyarországon, ami működik.

Ugyanakkor viszont szomorúan hallottam az utóbbi felszólalásokat, ezeket a győzelmi jelentéseket képviselőtársaim részéről, hiszen eggyel azért legyünk tisztában, és ez mindennek az alfája és ómegája. Kérem szépen, az utóbbi tíz évben nem Nyugat-Európától szakadunk le, az utóbbi tíz év története arról szól, hogy a szomszédainktól,

Közép-Európától szakadtunk le. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Minden makrogazdasági adat erről szól, és amikor hazafelé mennek, és a győzelmi jelentéseiket gondolják végig magukban, gondolják át, hogy akkor mégis miért lehet az, hogy a legszegényebb országgá Közép-Európában Magyarország vált az utóbbi tíz évben. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A képviselői felszólalások végére értünk. Most megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak 20 perces időkeretben.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő urak! Engedjék meg, hogy Magyarország Kormánya nevében megköszönjem a mai, immár harmadik európai uniós vitanapon való részvételüket. Azt gondolom, hogy sok érvet és ellenérvet hallhattunk, a kormány szempontjából azonban mindenképpen elégedettek lehetünk, hiszen a legfontosabb állításokat, amelyek mentén a kormány a fejlesztéspolitikát, így az uniós és a hazai fejlesztési források felhasználását szervezi, méghozzá a magyar gazdasági érdeket, a magyar foglalkoztatást és a magyar gazdasági pozíció stabilitását szolgáló fejlesztéspolitikát érdemi támadás nem tudta kikezdeni ezen a napon. Azt gondolom, hogy mindenképpen hasznosak ezek a vitanapok, ezért szeretnénk az őszi ülészak keretében ezt megismételni, mert ha csak a finomhangolás tekintetében is tanulhatunk valamit egymástól, akkor ezt érdemes meghallgatni, még akkor is, ha nyolc órát vesz ez igénybe.

Elnök úr, önöknek köszönöm szépen a levezetésben végzett munkájukat, önöknek pedig a részvételt. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! A politikai vitát lezárom.

Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Bodó Sándor, a Fidesz képviselője: „2017 - Gönczy Pál emlékére” címmel.

BODÓ SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Hajdúszoboszló városának híres szülőtte Sebesi Gönczy Pál. 2017-ben, idén van születésének a 200. évfordulója, halálának pedig a 125. évfordulója. Kiemelkedő munkássága miatt engedjék meg, hogy e Ház falai között is megemlékezzek róla, hiszen elődeink eredményei teszik sikeressé a jelenünket és a jövőnket is.

Gönczy Pál elismert politikus és tudós volt. Korának kiemelkedő alakjaként, vezetőjeként számos olyan eredmény fűződik a nevéhez, amelyekre méltán büszkék lehetünk. Pedagógiai munkáját sikerült politikusként is kiteljesítenie, és azt a tudást, amelyet az oktatás területén szerzett, rendeletek, törvények formájában az ország hasznára tudta fordítani.

(22.20)

Tanulmányait a Debreceni Református Gimnáziumban folytatta, ahol egész életre szóló barátságot kötött Arany Jánossal.

Később tanítóként kezdte meg munkáját Zelemérben, majd Pesten. Jellemző volt pedagógiai pályájára, hogy az elméleti és a gyakorlati tudás összekapcsolását igen fontosnak tartotta. Az iskolákban később az általa magyar elnevezésekkel készített földgömböket használták, amely nagy előrelépést jelentett a földrajzi ismeretek oktatásában. Politikai munkája során elő is írta az iskolák számára a szemléltető eszközök használatát. Szakmai, pedagógiai tudását és szemléletét - ahogy azt bevezetőmben is elmondtam - lehetősége volt a politikai pályája során kiteljesíteni és ötleteit az ország szolgálataiba állítani.

Eötvös József és munkatársai ajánlására a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztériumba került, ahol kezdetben osztálytanácsos, miniszteri tanácsos, végül államtitkár lett. A minisztérium valamennyi tisztviselője előtt ekkor rendkívül nehéz feladatok tornyosultak. Kiépítetlenek voltak az oktatásügyi szervezeti keretei, hiányoztak a tanügyi igazgatási tapasztalatok, küzdeni kellett a feudális erők ellenállásával. Ők voltak azonban ebben a nehéz időszakban azok, akik vállalták a népiskolai törvény megalakítását és elindítását a megvalósítás útján. Az ellenzék által hevesen támadott törvényjavaslat országgyűlési vitájában közvetlenül ugyan nem vett részt, de végleges formába öntésénél, még inkább a gyakorlati megvalósításában kimagasló szerepet vállalt. Irányító munkája során elkészítette a népoktatás szervezetére vonatkozó útmutatásokat, szervezeti szabályzatokat, rendtartási nyomtatványokat.

Munkájával országosan megalapozta a közoktatási rendszer adminisztrációs szervezetét. Kiemelhet-

jük tehát, hogy a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium főtanácsosaként, majd államtitkárként az ő nevéhez fűződik az 1868-as népiskolai törvény, amelynek jelentősége óriási, hiszen ez a rendelkezés vezette be Magyarországon először az általános és kötelező oktatást a 6-12 éves gyermekek számára. Közvetlen vezetése alatt állt 64 tanfelügyelői hivatal, 24 tanítóképző intézet, 1500 iskola. Nagy érdemeket szerzett az iskolák anyagi helyzetének megalapozásában, az iskolai épületek létesítésében.

Gönczy Pál sokrétű munkássága megmutatkozott tehát pedagógiai és politikai területen, de fontos még megemlítenünk botanikai és térképészeti tevékenységét is. Számos könyvet és cikket írt a növénytan oktatásához, és a gazdálkodás elméleti és gyakorlati kérdéseinek témakörében is jeleskedett. Tevékenyen részt vett a bécsi és a párizsi vilákiállítás rendezésében. Később, 1888 májusában a nevelés és tanügy terén való működésének ötvenedik évfordulóján országos ünnepélyt rendeztek tiszteletére.

1889 őszén nyugalomba vonult. Érdemeit a kor főrendi házba való kinevezéssel jutalmazta. Gönczy Pál nevét róla elnevezett iskolák, táblák és az utókor számára hátrahagyott kiemelkedő tudományos tevékenysége őrzi. Hirdette, hogy „Ki nem lélekből tanító, nem tanító!”

Ezt az évet Hajdúszoboszló város elöljárósága, a késői tisztelők emlékezve rá, kiemelkedő tevékenységére, munkásságára, emlékévé nyilvánították, és azt gondolom, hogy ezzel méltán adóznak emléke előtt. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypartí padisorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Bodó képviselő úr. Most megadom a szót napirend utáni felszólalásra Tilki Attila képviselő úrnak: „A Rákóczi szabadságharc utolsó országgyűlése Salánkon” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

DR. TILKI ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Napjainkban, az árvízként sodró mindennapokban ne felejtünk el felpillantani néha: ahhoz, hogy tudjuk, hol tartunk, tudnunk kell, honnan jöttünk.

Kötelességünk, hogy megemlékezzünk nagy történelmünk egy fontos eseményéről, II. Rákóczi Ferenc utolsó országgyűléséről, ami a mai magyarság számára - legyen az határon innen vagy túl - fontos üzeneteket hordoz. Az egyik az összetartozás, ami ma azt jelenti, hogy a magyar nemzetnek nem lehet határokat állítani. A másik pedig az, hogy nem adhatjuk fel soha, nem lehetünk meghunyászkodó csatlósai sem a Habsburgoknak, sem az Európai Uniónak.

A szabadságharc végéhez közeledve 1711. január 13-án a fejedelem egy hónapra fegyverszünetet kötött a császárral, majd január 31-én gróf Pálffy János császári tábornagy átnyújtotta a nagyságos fejedelemnek a békefeltételeket. A békefeltételek megvitatására Rákóczi a vadászatok alkalmával megismert

salánki kastélyba hívta össze tanácsosait és szenátorait. A fejedelem 1711. február 10-én érkezett a tanácskozás színhelyére, Ugocsa vármegyének az északnyugati részén, „Feketepatak földjén található faluba”, Salánkra. A nyolc évig tartó, sok dicsőséggel és szenvedéssel teli szabadságharc, amelynek bölcsője, talaja, ereje és tartaléka ez a mi szűkebb hazánk, Szatmár-Bereg és Ugocsa volt, az utolsó tanácskozáson hozott döntésével elutasította a Habsburgok békefeltételeit. Itt határozták el a rendek, hogy Rákóczi személyes találkozáson Lengyelországban próbálja Péter orosz cárt segítségnyújtásra bírni. A fejedelem távolléte idejére Károlyi Sándort nevezték ki a kuruc seregek főparancsnokává. Február 18-án indult Salánkról a fejedelem utolsó útjára, majd elhagyta hazáját, ahova élve soha többé nem tért vissza.

A II. Rákóczi Ferenc vezette küzdelem az ország teljes függetlenségéért folyt, és végül az erőtlenség, a kedvezőtlen európai politikai helyzet és az ország belső társadalmi ellentmondásai miatt bukott el. A bukás ellenére a szabadságharc megakadályozta Magyarország teljes beolvadását a Habsburg Birodalomba.

Rákóczi emigrációba kényszerült, de megkérdőjelezhetetlen nemzeti hőssé vált, és követendő példakép maradt a magyarok szemében. 2015 óta a kiemelkedő államférfi, a Rákóczi-szabadságharc vezető fejedelmének születésnapja, március 27-e nemzeti emléknap. Az Országgyűlés 2015-ben határozott erről.

2017. február 12-én vettem részt a II. Rákóczi Ferenc salánki országgyűlése 306. évfordulójának alkalmából megtartott emlékünnepeken Salánkon, ahol a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke, Csúry István tartotta a hálaadó istentiszteletet. A Rákóczi-emlékparkban az ünnepi beszédben kifejtettem, hogy a kuruc hagyományokhoz való ragaszkodás az egyik fő ismérve az ugocsai településeknek, de Ugocsához hasonlóan a szatmári és beregi településeken élőkre is igaz.

A Cum Deo pro Patria et Libertate szellemisége tartást ad a településeknek. Ezért is bír nagy jelentőséggel ez a megemlékezés, mivel erős kapaszkodót ad a mai kárpátaljai magyarságnak, akik napjainkban nehéz időkben élnek meg az őket körülvevő politikai helyzetben. Nyelvük használatáért aláírásgyűjtésbe kezdtek, és a kedélyeket pedig az borzolja, hogy Andrij Parubij, a Legfelsőbb Tanács elnöke bejelentette, hogy a közeljövőben a hivatalos viselő kettős állampolgárságú emberektől elveszik az ukrán állampolgárságot is.

Arról se feledkezzünk el, hogy március 18-án immár sokadik alkalommal tartotta meg a szélsőséges Karpatszka Szics szélsőjobboldali alakulat a felvonulását Ungváron, ami szintén nem segíti a nemzeti megbékélést.

Talán fontos nekünk is, nemcsak a kárpátaljaknak, hanem nekünk itt, a parlamentben az a gondolat, amit Horkay Lajos lelkész 1936-ban a Beszélő kövekben írt. A Beszélő kövekben Salánk történetét

foglalta össze az oda való és nagytiszteletű úr. A következőket írta: „Célom, hogy hitet, öntudatot és önbizalmat ébresszenek e sorok a te lelkedben, salánki magyar kálvinista nép! Meglátod e mécsvilágnál, kik voltak apáid százados robotban, szenvedésben, jogfosztásban, védekezésben, természeti és elemi csapásokban, a hadak útján, életben, halálig híuen tűró, szenvedő, de hívó, reménykedő és kitartó magyar kálvinista nép!”

Emlékezzünk meg a mai napon II. Rákóczi Ferenc fejedelem tetteiről (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*)! Tisztelet a bátraknak, akik hazánkért vívott küzdelmekben vesztették életüket! (*Taps a kormánypárti padsorokból.*)

ELNÖK: Köszönöm, Tilki Attila képviselő úr. Szintén napirend utáni felszólalásra jelentkezett Csizi Péter képviselő úr: „Évtizedes életveszély oldódott meg a pécsi Magasház lebontásával” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

(22.30)

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Itt, a parlament kereite között is már többször beszélünk a pécsi magasház évtizedes problémájáról. Volt, amikor azonnali kérdés formájában segítséget kértem a kormánytól, volt, amikor megköszöntem a segítséget, hogy egymilliárd forintot kapott a város, ami elegendő volt ahhoz, hogy lebontsuk. Most pedig azért vagyok itt, hogy túl azon, hogy kifejezzem a hálámat, azért egy kicsit szörnyülködjek is, és hogy számot adjak a tisztelt Háznak, ezen keresztül pedig Magyarország Kormányának, hogy miért is volt fontos közpénzt adni, hogy megoldódjon ez az évtizedes probléma, és hogy végre-valahára lebontásra kerüljön az az épület, amire egyébként a szocialista városvezetés idején közel 500 millió forintot költöttek.

De ne menjünk ennyire messzire! A pécsi magasházat 1976-ban adták át, és gyakorlatilag a szocializmus egyik büszkeségének tekintették. A cél akkor az volt, hogy Közép-Európa legnagyobb lakóépületét hozzák létre, és egy úgynevezett jugoszláv IMS-technológiát alkalmaztak, azzal az indokkal, hogy ha nagyobb földrengés lesz, mint ami egyébként addig Európában, Olaszországban, Torinóban megtörtént, akkor és csakis akkor ez a technológia, ami megvédi a lakókat. Hozzá kell tenni, hogy Magyarországon se azóta, se azt megelőzően ekkora földrengés, sőt még megközelítő sem volt. De akkor valahogy fontos volt, hogy megépítsék ezt a 82 méter magas panelházat, ami gyakorlatilag egyébként egy túlméretezett, túldimenzionált, extrém méretű épület volt. Semmi különös, a '70-es években ezt így csinálták.

A szocializmus kiemelkedni vágyásának, a nemtörődömségnek és a szakértelemhiánynak egyébként sajnos meg is lett az eredménye. Már 1983-ban, az épület utólagos ellenőrzése során kiderült, hogy

valami nincs rendben, túl gyorsan, pár évvel az átadás után az úgynevezett csomópontok, amelyek tartották a földémszerkezetet, elkezdtek rozsdásodni.

1990-ben egyébként kiürítették a házat, és egészen eddig közben 130 hasonló technológiájú épületet húztak fel Magyarországon, és mindenhol ugyanaz volt a hiba. Hiszen a szocializmus idején nemcsak nagyot szerettek volna építeni, és nemcsak megalomán volt az építkezési, tervezési időszak, hanem még idejük sem volt, hogy a technológiát kivárják, ezért egy úgynevezett speciális kötésyorsítót használtak, aminek az egyedüli hibája összefoglalva annyira volt, hogy a kötésyorsítóhoz, illetve a malterhez sót adtak hozzá. Tudjuk nagyon jól, hogy ha sózzák a betont, a vasbetont, akkor gyakorlatilag rozsdásodik és korrodál. Olyan a só, minthogyha féregként kimárná a betont, és egyenesen megtámadná azokat az acélpilléreket, amelyek tartják az egész épületet.

1989 végétől, '90-től - ahogy említettem - üresen állt az épület, a Guinness-rekordok könyvébe is bekerült, hiszen ez volt Közép-Európa legtovább üresen álló lakóépülete. Mi, pécsiek pedig azt mondjuk, hogy a tehetetlenségnek a szimbóluma volt, mert nem elég, hogy akkori értéken sok millió forint pénzt áldoztak egy olyan technológiára, egy olyan épületre, ami a benne lakókat még egy évtizedig sem tudta szolgálni, azt követően, a '90-es éveket követően, a kiürítést követően két évtizeden keresztül a szocialista városvezetés nem tudott az épülettel mit kezdeni.

Lehetett arról szó, hogy irodaházat kell belőle építeni, lehetett hallani szállodát, luxusszálloda kialakítását is, de talán a legszörnyűbb, hogyha visszaolvassuk 2003-ban Magyar Bálint oktatási miniszternek a szavait, aki úgy gondolta, hogy a gyermekeinket kellene a magasházba beköltöztetni, hiszen PPP-konstrukcióban kollégiumot szeretett volna létrehozni ebből az épületből. Abból az épületből, amire - ahogy említettem - 450 millió forintot már ráköltöttek, 450 millió forint egyébként akkor elegendő lett volna arra, hogy lebontsák az épületet, ami most 1 milliárd forintba került.

S végül a bontásnál derült ki, hogy nemcsak az volt a gond, ahogy említettem, hogy rossz technológiát alkalmaztak, hanem még ráadásul slendrián módon jártak el a kivitelezők, hiszen a csomópontokba volt, hogy a beton helyett az építési maradékot *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, kesztyűt és cementespapírokat raktak bele. Köszönjük a kormány segítségét, hogy a szocializmus utolsó mementóját is segített lebontani. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Csizi Péter képviselő úr. Szintén napirend utáni felszólalásra jelentkezett Ikotity István képviselő úr, jegyző úr, az LMP részéről: „Az állami földrablás egyenértékű a nemzet jövőjének elrablásával.” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Fontosnak tartom, hogy megpróbáljuk

megőrizni a tisztánlátást a magyar vidék helyzetének alakulásával kapcsolatban. Hosszú távon ugyanis azon fog állni vagy bukni létünk, hogy - erkölcsi alapjaink állapotán túl - az ország erőforrásai milyen állapotban és kiknek a kezében vannak.

Kishantos nem volt több a Fidesz-kormány számára, mint egy zavaró részlet; egy 450 hektáros modern, gépesített, virágzó, középüzemben működő, itthon és Svájcban egyaránt hitelesített biogazdaság. Egy olyan biogazdaság, amely egy több mint 8 ezer hektáros, volt kommunista strómanok által üzemeltetett, német nagybirtokosnak kijátszott állami gazdaság igen jó minőségű földjeibe ékelődött. A kormány vidékpolitikájáról sokat elárul az, hogy amíg Kishantost ellehetetlenítette, addig a tőzsomszédjában lévő nagybirtok zavartalanul gazdálkodhat tovább az állami földön, Zászlós Tibor agrárkamarai vezetővel az élén. A magyar állam a 452 hektárnyi biogazdaság ellehetetlenítésével akarta termőföldhöz juttatni a helyi gazdálkodókat.

Kishantos nem hobbikert, nem kísérlet, nem bemutatótelep, hanem saját lábán álló, virágzó gazdaság volt, amely már a jelenlétével is igazolta, mutatta, hogy „lehet más a mezőgazdaság”; hogy nem kell ezer hektár a tisztos megélhetéshez, hogy lehet szelíden bánni a környezettel, hogy lehet korszerűen, modernül és - óh, főbűn! - jobban jövedelmezően, nyereségesebben gazdálkodni a külföldi vegyszertermelő és steril vetőmagterjesztő óriásvállalatok termékei nélkül is. Igen, ez már épp elég zavaró lett volna, de Kishantos sorsát az pecsételte meg, hogy mindezt a tudást és gyakorlatot egy helyben, dán mintára létrehozott népfőiskolán hirdette és oktatta is, be is mutatta a gyakorlatban. Ezt nem lehetett eltűrni.

Kishantos ugyanis kiáltó gyakorlati bizonyítéka volt annak, hogy Ángyán Józsefnek, emberöltőnk kimagaslóan legkiválóbb agrár-szakpolitikusanak igaza volt a terveiben és törekvéseiben, hogy nem utópiát kergetett, hanem az egyébként a jelen kormány által elfogadott és meghirdetett, jelenleg is hatályos nemzeti vidékstratégiában valóban a magyar vidék és benne a magyar mezőgazdaság páratlan kitérési tervét, lehetőségét alkotta meg.

A biogazdaság elleni kormányzati bosszúhadjáratban főszerepet vállaló Bitay Márton Örs államtitkár a mai napig nem vont le a következtetést; hiába mondta ki róla bíróság, hogy hazudott és saját politikai céljai érdekében megtévesztette a közvéleményt, ennek ellenére vezető kormánytisztviselői státuszban maradt.

A Fidesz-kormány bosszúállása eredményeképpen kárba veszett 21 év vegyszermentes gazdálkodása és egy eszme, amit Kishantos képviselt. A bizonyítékokat pedig tudvalevőleg bizonyos esetekben el kell tüntetni, sürgősen, bármi áron, jogsértéssel is, törvénytelenül is. Nem ez az első per, amit Kishantos megnyer, ám a bírósági ítéletek, annak kimondása, hogy ki mondott igazat és ki nem, ki viselkedett jogszerűen és ki nem, nem üti meg az ingerküszöbün-

ket. Megtanulhatták a leckét Horn Gyulától, aki azt mondta: „Na és?”

A bíróság kimondta, hogy a kormány képviselői az ügy körül kipattant sajtóvitában hazudtak, rágalmazni próbálták Kishantost és vezetőit, hogy a földek újraosztása során megsértették a pályázati szabályokat, tehát az egyes odaítélések semmisek, az ombudsman kimondta, hogy még maga az új pályázati kiírás is törvénytelen, sőt alkotmányellenes volt, mert meg kellett volna követelnie a biotermelés zökkenőmentes folytatását.

(22.40)

Most a bíróság kimondta, hogy rablás is történt: államilag támogatott erőszakkal tönkretették a terményeket, illetve nem fizették ki az átvett értékeket Kishantosnak. Na és?

Iustitia regnorum fundamentum - a hatalomban maradás, regnálás alapja az igazságosság. Minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs. Súlyos és igaz dolgok ezek.

Nagybőjt van, a megtérés azt jelenti, hogy belátom, hogy rossz helyre, állapotba kerültem, és ezért először visszamegyek abba a helyzetbe, helyre, állapotba, ahol még rendben voltam, ami még rendben volt. Ott állok meg, ott és úgy rendezem soraimat, onnan indulok újra, immár tisztábban, jobb felismerésekkel, igazabban.

Reméljük, hogy lesz belátás, ébredés, megtérés. Reméljük, hogy mint régebben már többször, ezután is lesz visszatérés a jogállamhoz, közjóhoz, lesz jóvátétel és újrakezdés. Minden ilyen bírói ítélet csillapítja bennünk a fortélyos félelmet, és élesztgeti a reményt: jóni fog, mert jóni kell, egy jobb kor - ahogy elődeink belénk sulykolták. „Mester - kérdezte a tanítvány -, sokáig kell várunk még a Nagy Változásra?” „Hát, ha várunk - felelte a mester -, akkor sokáig.” Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr, jegyző úr. A kormány nevében Csepreghy államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Köszönöm szépen a szót. Képviselő úr, engedje meg, hogy az ön által elmondottakat kiegészítsem azzal, hogy a Fővárosi Törvényszék döntött az ügyben, és egyértelművé tette azt az álláspontot, amit a kormány korábban is hangoztatott, hogy az állam tulajdonában lévő földterületek hasznosítása minden esetben jogszerűen történt meg.

Azért fontos a törvényszéket idézni, mert úgy látom, hogy hiába hangoztatják el szakmai érvek, hiába hangzik el a gazdák igényére válaszoló kormányzat hatékony programja, hiszen a földhasználati eljárások kezelésére a földárverési program több mint 30 ezer gazdának a támogatását élvezte, igenis egy olyan

területen, ahol a magyar állam hatékonyan évek óta nem tudott gazdálkodni.

Ha az igazság pillanatáig akar visszamenni, akkor azt javaslom, hogy jóval korábban kell keresni azt az időpontot, mint a kishantosi kisbirtok- vagy földbirtokos-rendszer létrejöttét, jóval, adott esetben évtizedekkel és azt megelőző időszakban. Az volt a célja a magyar kormánynak a földhasználati rendszer lényegében felszámolásával és a földárverések meghirdetésével, hogy valóban azok kerüljenek tulajdonosi viszonyba a magyar termőföldek tekintetében, akik megművelik azt, mert látható módon és a kommunizmus örökségéből fakadóan a hosszú távú szerződések sem jelentenek a magyar gazdátársadalomnak megfelelő garanciát arra vonatkozóan, hogy érdemes tőkét, érdemes hitelt fektetni egy-egy beruházásba; akár arról beszélünk, hogy hogyan tesznek termőképesebbé egy földterületet, akár arról, hogy az ezt kiszolgáló technikai eszközöket hogyan, miként vásárolják meg.

A földárveréseknek köszönhetően több mint 8 ezer gazdának sikerült, hogy földhöz jusson, olyanok, akik korábban csak bérlők voltak, most valóban a saját területüket művelhetik, ami azért is fontos, mert az állam bizonyos területnagyságok mellett, szétaprózott területeken nem tud hatékonyan gazdálkodni, ha tudott volna, azt gondolom, lett volna lehetőség az elmúlt huszon-egynéhány évben ezt bizonyítani. Egyetlenegyszer sem sikerült, pedig itt aztán mindenféle-fajta színezetű kormánya volt az országnak.

Az a helyes, ha a földtulajdonosok valóban érdekeltek a földek fejlesztésében, és valóban érdekeltek abban, hogy a legtöbbet kihozzák a termőföldekből. Ez azonban csak egy megfélemlően végiggondolt birtokpolitika mentén képzelhető el, ahol igenis van szerepük a nagybirtokoknak, de ennél sokkal nagyobb szerepük van a kis és közepes családi gazdálkodásoknak. Igenis van szerepe annak, hogy egy-egy család, egy-egy kisközösség megpróbál önállóan boldogulni, de a kommunizmus örökségét túlhaladva vagy túllépve mégis hisz az együttműködésben és az egy területen, egymás mellett dolgozó gazdák együttműködésében.

Az új birtokpolitikai rendszer pont azt a célt tűzte ki maga elé, hogy egy bizonyos birtoknagyság felett az állam ne támogassa ezeket az egységes tömböknek a létrejöttét, ezért döntött arról a kormányzat, hogy 300 hektárban maximálja a földárverésen elnyerhető földterületek nagyságát, és arról is a kormány döntött, illetve a magyar parlament támogatását és hozzájárulását adta, hogy a földhasználati értékesítéseket követően az ebből befolyt bevételket, azt a mintegy több mint 200 milliárd forintot az államadósság csökkentésére fogjuk fordítani.

Tehát Magyarországnak nemcsak külső függőségeit tudtuk csökkenteni, hanem egy olyan szuverén gazdálkodói réteget is sikerült megerősíteni, akik valóban garanciái lehetnek annak, amit az LMP

elvekben itt hangoztat, hogy Magyarország éléskamráját kiszolgáló vagy felépítő mezőgazdasági szakemberekre van szükség, de látható módon amikor politikai döntéseket kell hozni, és amikor ezek mellé az emberek mellé kéne állni, akkor ezt elfelejti. Elnök úr, köszönöm megtisztelő figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen, Csepreghy Nándor államtitkár úr.

Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy a tavaszi ülészak **következő ülésére** várhatóan 2017. április 3-án kerül sor.

Megköszönöm munkájukat, nyugodalmas jó éjszakát kívánok. Az **ülést bezárom**.

(Az ülés 22 óra 45 perckor ért véget.)

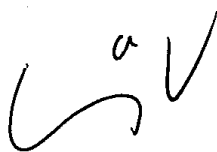
Földi László s.k.
jegyző

Gelencsér Attila s.k.
jegyző

Gúr Nándor s.k.
jegyző

Ikotity István s.k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: EUROTRONIK Zrt.
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)